LINDA HOWARD
DUPĂ O NOAPTE

After the Night by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

LINDA HOWARD
DUPĂ O NOAPTE

Traducere: Oana Negureanu

CAPITOLUL 1

Era o zi numai bună de visat, după-amiaza târziu. Soarele arunca umbre prelungi pe unde putea pătrunde, printre ramurile dese ale copacilor din pădure, deşi lumina aurea mai ales coroanele copacilor, lăsând pământul afânat al pădurii într-o umbră plăcută, misterioasă. Aerul fierbinte şi umed de vară era parfumat de mirosul dulce-rozaliu al caprifoiului, totul amestecat apoi cu mireasma bogată, maronie, a pământului şi a vegetaţiei intrate în putrefacţie şi cu aroma puţin iute şi verde a frunzelor. Pentru Faith Devlin mirosurile aveau culori şi încă de mic copil se distrase încercând să împrumute anumite culori miresmelor care o înconjurau.

Majoritatea culorilor păreau evidente, luate mai ales după felul în care arăta lucrul respectiv. Sigur că mirosul pământului era maron; şi la fel de clar părea să fie şi mirosul frunzelor, puţin iute, de culoare verde, în mintea şi imaginaţia ei. Grep-ul mirosea a galben-strălucitor; era adevărat că până atunci nu gustase niciunul, dar odată, pe când se afla la băcănie, luase un fruct şi îi adulmecase cu mare grijă coaja, iar aroma îi explodase parcă pe papilele gustative, acru şi dulce în acelaşi timp.

Mirosurile puteau uşor să ia culori în imaginaţia ei; dar aroma şi culoarea oamenilor erau ceva mai complicate, pentru că oamenii nu erau aidoma lucrurilor, ci aveau mai multe culori amestecate între ele. Culorile nu păreau să fie aceleaşi în mirosul oamenilor faţă de mirosul lucrurilor. Mama ei, Renée, avea de exemplu un miros roşu-întunecat şi iute, cu câteva învârtejiri de negru şi galben, dar acea aromă roşie aproape că predomina celelalte nuanţe. Galbenul

era foarte bun la lucruri, dar nu şi la oameni; şi nici verdele, poate doar ca o uşoară umbră. Tatăl ei, Amos, era o mixtură oribilă de verde, purpuriu, galben şi negru. Desluşirea culorilor lui fusese relativ uşoară pentru că mereu îl asociase cu voma. Bea şi vărsa, bea şi vărsa, asta era tot ce făcea tatăl ei. De fapt, mai şi urina. Chiar foarte mult.

Dar cel mai grozav miros din lume, cugeta Faith, în vreme ce îşi croia drumul prin pădure, privind în sus spre razele de soare şi ţinându-şi fericirea secretă îngropată adânc în suflet, îi aparţinea lui Gray Rouillard. Faith trăia doar ca să-l vadă fugitiv prin oraş şi, dacă reuşea să se apropie destul de mult ca să-i audă vocea joasă, profundă, atunci pur şi simplu se cutremura de bucurie. În ziua aceea reuşise să se apropie destul de mult de el, încât să-l şi poată mirosi şi, de fapt, el chiar o şi atinsese, încă mai era uşor ameţită după acea experienţă.

Fusese la merceria din Prescott împreună cu Jodie, sora ei mai mare, pentru că Jodie furase câţiva dolari de la Renée şi voia să-şi ia nişte lac de unghii. Mirosul lui Jodie era portocaliu şi galben, o imitaţie foarte palidă a mirosului lui Renée. Tocmai se pregăteau să părăsească magazinul, cu lacul de unghii ascuns cu grijă în sutienul lui Jodie ca Renée să nu-l vadă. Jodie purta sutien de vreo trei ani, deşi nu avea decât treisprezece, şi asta era ceva ce o necăjea pe Faith de câte ori se gândea, pentru că avea deja unsprezece ani şi nicio urmă de sâni. Pe pieptul ei plat şi copilăresc doar sfârcurile îşi făcuseră apariţia şi era foarte jenată că exista posibilitatea să se observe schimbarea petrecută. Fusese intens conştientă că se vedeau clar de sub tricoul foarte subţire şi purpuriu ce avea scris pe el *LSU,* dar atunci când se loviseră de Gray, care voia şi el să intre în magazin, Faith uitase cu

totul de tricoul cel subţire şi de sfârcurile sânilor încă inexistenţi.

— Frumos tricou, îi spusese Gray, în ochii negri observându-i-se amuzamentul în vreme ce o bătea pe umăr. Gray îşi petrecea vacanţa de vară acasă, departe de colegiu. Juca fotbal pentru *LSU,* fundaş în primul an. Avea nouăsprezece ani, un metru optzeci şi cinci de centimetri, deşi era încă în creştere, şi cântărea cel puţin optzeci de kilograme. Faith ştia toate astea pentru că le citise în pagina de sport a ziarului local. Ştia că fugea suta de metri în şaisprezece secunde şi că avea o viteză laterală foarte mare, indiferent de ce însemna lucrul ăsta. Şi mai ştia că era frumos, nu în sensul de drăguţ, ci frumos aşa cum şi armăsarul campion al tatălui său era frumos, celebrul armăsar Maximilian. Un fel de frumuseţe puternică, sălbatică. Moştenirea ereditară din partea strămoşilor creoli francezi era evidentă în pielea măslinie şi în oasele puternice ale feţei. Părul negru şi bogat îi atârna pe umeri, făcându-l să semene cu un războinic medieval adus ca prin farmec în prezent. Faith citise toate romanele despre cavalerii medievali şi despre frumoasele lor domniţe, toate romanele pe care reuşise să pună mâna, aşa că ştia cum arăta un cavaler atunci când vedea unul.

Umărul o furnicase acolo unde o atinsese Gray şi sfârcurile în formare o duruseră, făcând-o să roşească şi să-şi plece capul. Simţurile i se treziseră din cauza aromei lui puternice, una caldă, pregnantă, o aromă pe care n-o putea descrie, cu un roşu încă şi mai adânc decât cel al lui Renée, plin de culori frumoase şi puternice pe alături.

Jodie îşi scosese în faţă sânii rotunzi şi mari, acoperiţi de o bluză fără mâneci de un roz-aprins. Îşi lăsase primii doi nasturi descheiaţi.

— Ce părere ai despre bluza mea? îl întrebase, făcând botic ca buzele să-i iasă şi mai mult în afară, aşa cum o văzuseră şi pe Renée făcând de nenumărate ori.

— Culoare greşită, răspunsese Gray, cu o voce tăioasă în care nu mai era nici urmă de veselie. Faith ştia foarte bine de ce. Era din cauză că Renée se culca cu tatăl lui, Guy. Şi îi auzise şi pe alţii cum discutau de Renée, ştia ce însemna cuvântul „târfă”.

El trecuse apoi pe lângă ele şi deschisese uşa magazinului, dispărând înăuntru. Jodie privise în urma lui câteva secunde, după care îşi întorsese ochii lacomi spre Faith.

— Dă-mi mie tricoul tău, îi spusese.

— E prea mic pentru tine, a răspuns Faith, bucuroasă că nu avea cum să-i vină. Lui Gray îi plăcuse bluza ei, o atinsese şi n-avea de gând să o cedeze.

Jodie se încruntase dându-şi seama de adevărul evident. Faith era mică şi foarte slabă, dar chiar şi umerii ei firavi de-abia încăpuseră în tricoul acela vechi de doi ani.

— O să-mi iau şi eu unul, declarase hotărâtă Jodie.

Şi ea avea de gând să-şi cumpere un altul, cugetă Faith în vreme ce privea visătoare la modelele de umbră şi lumină pe care le făcea soarele printre frunze. Da, şi Jodie nu va avea tricoul pe care Gray îl atinsese; Faith îl scosese imediat ce ajunsese acasă împăturindu-l cu grijă şi strecurându-l sub saltea. Singurul fel în care cineva l-ar fi putut găsi ar fi fost dacă s-ar fi apucat să scoată cearceaful de pe pat ca să-l ducă la spălat şi, de vreme ce Faith era singura care făcea lucrul ăsta, tricoul avea să fie în siguranţă; putea să doarmă pe el în fiecare noapte.

Gray. Violenţa emoţiilor o speria, dar nu le putea stăpâni. Nu trebuia decât să-l vadă şi inima începea să-i bată cu atâta violenţă în pieptul descărnat, că o dureau coastele, simţindu-se înfierbântată şi înfrigurată în acelaşi timp. Gray era ca un zeu în micul oraş Prescott, din Louisiana; era la fel de sălbatic ca un mustang, îi auzise pe oameni spunând asta, dar era şi sprijinit de banii Rouillard, şi chiar de mic copil avusese un farmec cu totul aparte care înmuia şi înfiora inima femeilor. Familia Rouillard avea şi ea partea ei de ticăloşi şi renegaţi, însă Gray se arătase a fi cel mai aprig dintre toţi. Dar era un Rouillard, aşa că, chiar şi atunci când isca un adevărat iad în jur, o făcea cu cea mai mare eleganţă şi stil.

Şi cu toate astea nu fusese niciodată răutăcios cu Faith, în felul în care o făcuseră alţi oameni din oraş. Sora lui, Monica, o dată chiar scuipase în direcţia lor, când Faith şi Jodie o întâlniseră din întâmplare pe trotuar. Faith se bucura sincer că Monica era pe undeva prin New Orleans într-un pension elegant pentru fete şi că nu venea pe acasă prea des, nici măcar în timpul verii, şi asta pentru că era mereu plecată în vizite la prieteni. Pe de altă parte, lui Faith îi sângerase inima atunci când Gray plecase vreme de luni întregi la *LSU;* Baton Rouge nu era chiar aşa de departe, dar în timpul sezonului de fotbal, Gray nu avea prea mult timp liber, ca atare apărea acasă doar în timpul vacanţelor. De câte ori ştia că e acasă, Faith căuta să stea cât mai mult prin oraş, în speranţa că îl va putea zări chiar şi în treacăt, plimbându-se leneş, cu indolenţa unei pisici de rasă, atât de înalt şi de puternic, şi periculos de fermecător.

Acum, că era vară, îşi petrecea mare parte din timp la lac, acesta fiind şi motivul expediţiei lui Faith prin pădure. Lacul era particular, ceva mai mare de

două mii de acri, cuprins în totalitate de domeniul Rouillard. Era lung şi de o formă neregulată, având chiar şi câteva curbe, larg şi foarte adânc în unele locuri, îngust şi cu apă mică în altele. Conacul mare şi alb al familiei era la est de lac, cabana părăginită a familiei Devlin la vest, dar niciuna dintre case nu era de fapt aşezată pe malurile lui. Singura de pe malul lacului era căsuţa de vară a familiei Rouillard, un fel de vilă albă cu un etaj şi două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie şi o verandă acoperită care o încercuia complet. Mai jos de vilă se afla un mic depozit pentru ambarcaţiunile uşoare, un dig micuţ şi chiar şi o groapă pentru jăratic cu un grătar pus deasupra, special pentru picnicuri! Câteodată, în timpul verilor, Gray şi prietenii lui se adunau acolo ca să înoate şi pentru canotaj, iar Faith se furişa printre copaci şi-i urmărea pe toţi spre marea bucurie a inimii ei.

Poate că şi în ziua aceea aveau să fie acolo, cugetă, simţind durerea aceea dulce care o cuprindea de câte ori se gândea la el. Ar fi fost de-a dreptul minunat să-l poată vedea de două ori într-o singură zi.

Era desculţă, iar pantalonii scurţi îi lăsau picioarele slabe neprotejate de zgârieturi şi de şerpi, dar Faith se simţea ca acasă în pădure, la fel ca majoritatea creaturilor timide; nu-şi făcea deloc probleme în privinţa şerpilor şi pur şi simplu nu le dădea atenţie. Părul lung şi roşcat care mereu avea tendinţa de a-i atârna neglijent în ochi, deranjând-o, îl prinsese la spate cu o bucăţică de elastic. Se strecura ca o veveriţă printre copaci, ochii ei mari ca de pisică strălucind visători în vreme ce se gândea doar la Gray. Poate că venise acolo; poate că într-o zi o va vedea ascunzându-se după tufişuri sau spionându-l de după vreun copac şi atunci îi va întinde o mână şi-i va spune: „De ce nu ieşi de-acolo ca să te distrezi puţin

cu noi?” Se pierdu cu totul în minunatul vis cu ochii deschişi, gândindu-se cum ar fi fost dacă şi ea ar fi făcut parte din grupul gălăgios de tineri bronzaţi care râdeau mult, imaginându-se printre fetele înalte şi ispititoare, îmbrăcate în costume de baie sumare.

Chiar înainte să ajungă la marginea luminişului în care fusese construită vila, putu desluşi licărul argintiu al maşinii Corvette ce-i aparţinea *lui Gray şi* care fusese parcată în faţa casei, iar inima începu să-i bată cu violenţă. Era acolo! Se strecură precaută după trunchiul unui copac bătrân, dar, după un moment, îşi dădu seama că nu putea auzi nimic. Nu se desluşeau sunetele apei împroşcate, niciun fel de ţipete sau chiote sau râsete.

Poate că el doar stătea şi pescuia de pe doc sau poate că ieşise cu barca în larg. Faith se mişcă mai aproape, căutând să zărească docul, dar construcţia aceea de lemn era în întregime goală. Nu era acolo. Se simţi deodată dezamăgită. Dacă luase barca, nu avea de unde să ştie cât timp avea să fie plecat, iar ea nu putea rămâne acolo în aşteptare. Furase timpul acela numai pentru ea, dar foarte curând trebuia să se întoarcă acasă ca să pregătească cina şi să aibă grijă de Scottie.

Tocmai se pregătea să plece, când un murmur îi ajunse până la urechi, aşa că se opri, cu capul ridicat, căutând să localizeze zgomotul. Părăsi adăpostul protector al copacilor şi făcu câţiva paşi în luminiş, mai aproape de vilă; ar fi fost dificil să-l zărească din pădure. Şi, dacă se apropia mai mult, măcar îl putea auzi şi tot ar fi însemnat ceva.

Faith avea acea calitate a tuturor vietăţilor mici şi sperioase: se putea deplasa într-o linişte desăvârşită. Picioarele-i goale nu făceau nici cel mai mic zgomot în vreme ce se apropia tot mai mult de casă, încercând

să se menţină la distanţă de ferestre, astfel încât să nu fie văzută de cei dinăuntru. Murmurul acela părea să vină din spatele vilei, din zona în care erau dormitoarele.

Ajunse la verandă şi urcă tăcută scările, cu capul iarăşi ridicat în vreme ce căuta să prindă cuvintele, deşi nu le prea putea înţelege. Totuşi era vocea lui Gray; tonul acela adânc era inimitabil, cel puţin pentru ea. Apoi auzi un geamăt, un fel de oftat pe un ton mult mai subţire.

Moartă de curiozitate, condusă de vocea lui Gray, Faith se mişcă din poziţia în care se afla, apăsând pe uşa de plasă de la verandă. Nu era încuiată. O deschise încet, atât cât să-şi poată strecura trupul subţire înăuntru, închizând-o apoi la loc fără cel mai mic zgomot. Mergând pe mâini şi genunchi, se târî mai mult pe podeaua de lemn a verandei până în dreptul ferestrei de la dormitorul de unde păreau să vină murmurele.

Auzi încă un oftat.

— Gray, spuse cealaltă voce, o voce de fată, încordată şi tremurătoare.

— Sssst, ssst, murmură Gray, un sunet jos care de-abia dacă ajunse până la Faith. Mai spuse ceva, dar cuvintele lui nu însemnau nimic pentru ea. Trecuseră pe lângă urechile ei fără a le impresiona, fără să fi fost înţelese. După care Gray spuse *Ma chére,* iar sunetele acelea căpătară deodată rezonanţă şi înţelegere. Vorbea în franceză, îşi dădu ea seama, şi, imediat după aceea, cuvintele lui căpătară un sens, de parcă acea mică descoperire găsise în creierul ei un anume ritm. Deşi familia Devlin *nu* era nici creolă şi nici cajună, Faith înţelegea aproape tot ce şoptea el. Majoritatea oamenilor din zonă vorbeau şi înţelegeau franceza mai mult sau mai puţin.

Se părea că el încerca să convingă parcă un câine să-l urmeze, medită Faith mai departe. Vocea lui era caldă şi mângâietoare, cuvintele erau alintări şi complimente. Când fata începu iarăşi să vorbească, vocea îi părea tot încordată, dar şi cu o anume notă de supunere în ea.

Curioasă, Faith se mută într-o parte şi-şi înălţă capul destul ca să vadă cu un singur ochi ce anume se petrecea în cameră. Şi ceea ce văzu o făcu să încremenească.

Gray şi fata erau amândoi goi puşcă şi stăteau în pat, care era poziţionat cu tăblia de la cap chiar spre fereastră şi împins spre unul dintre pereţi. Niciunul din ei nu părea s-o observe, ceea ce era un mare noroc, pentru că Faith nu s-ar fi putut mişca nici dacă amândoi s-ar fi întors s-o privească ţintă.

Gray era întins cu spatele la ea, braţul stâng ţinându-l sub capul cu păr blond şi ondulat al fetei. Era aplecat peste ea într-un fel care-i tăie respiraţia lui Faith, pentru că în el părea să fie şi ceva protector şi ceva posesiv. Tocmai o săruta, sărutări lungi care lăsau încăperea în linişte, exceptând, desigur, gemetele şi oftaturile, în vreme ce mâna dreaptă părea să fie – era – *Gray* îşi schimbă poziţia şi Faith putu vedea foarte bine că mâna lui dreaptă era chiar între coapsele goale ale fetei, exact peste locul ruşinos.

Faith se simţea ameţită, dar apoi îşi dădu seama că în tot acel răstimp îşi ţinuse respiraţia. Grijulie, expiră aerul din plămâni, lăsându-şi obrazul să se odihnească pe lemnul alb al ferestrei. Ştia ce anume făceau cei doi din cameră. Avea unsprezece ani şi nu mai era deloc o fetiţă, deşi încă nu-i crescuseră sânii. Cu câţiva ani în urmă îi auzise pe Renée şi pe taică-său făcând acelaşi lucru în dormitorul lor, iar fratele lor cel

mare, Russ, le explicase pe îndelete şi foarte plastic ce anume se petrecea acolo. De altfel văzuse câinii şi auzise pisicile ţipând în vreme ce o făceau.

Fata ţipă şi Faith aruncă iarăşi o privire. Acum Gray era deasupra ei, încă murmurând încet în franceză, alintând-o, mângâind-o. Îi spuse cât de drăguţă o găsea, cât de mult o dorise, cât de caldă şi de delicioasă era. Şi, în vreme ce continua să-i vorbească, îşi ajusta poziţia, ţinându-şi mâna dreaptă între trupurile aproape împreunate în vreme ce cu stânga îşi susţinea greutatea. Faith nu putea vedea ce anume făcea el cu mâna dreaptă, dar ştia oricum. Cu un fel de şoc, o recunoscu deodată şi pe fată. Lindsey Partain; tatăl ei era avocat în Prescott.

— Gray, ţipă fata, cu vocea din nou încordată. Doamne! Nu pot...

Fesele musculoase ale lui Gray se încordaseră deja, iar fata se arcui sub el, ţipând din nou. Dar se agăţase cu putere de el, iar ţipătul precedent fusese doar unul de plăcere intensă. Picioarele lungi i se ridicaseră parcă de la sine, unul încercuindu-i mijlocul, în vreme ce celălalt i se încordase peste unul din picioarele lui.

El începu să se mişte încet, trupul puternic şi musculos dând impresia de o forţă covârşitoare. Scena era poate puţin dură şi neliniştitoare, dar exista în ea şi o anume frumuseţe care o ţinu pe Faith în loc. Gray era aşa de mare şi de puternic, trupul bine bronzat graţios şi intens masculin, în vreme ce Lindsey era subţirică şi bine făcută, delicat de feminină în îmbrăţişarea lui. Şi el părea să aibă atâta grijă de ea, iar ei să-i placă atât de mult, cu mâinile-i subţirele agăţate de spatele lui, cu capul lăsat într-o parte şi coapsele care se ridicau în acelaşi ritm încet, impus de el de la început.

Faith îi privea cu ochi aprinşi. Nu era geloasă. Gray îi era superior, iar ea era încă atât de tânără, încât până atunci nu se gândise la el în vreun fel romantic sau posesiv. Gray era punctul strălucitor al universului ei, trebuia venerat de departe, iar ea se mulţumea şi se simţea fericită şi dacă doar îl zărea din când în când. Astăzi, când efectiv vorbise cu ea şi îi atinsese tricoul, simţise că urcase în rai. Nu se putea închipui în locul lui Lindsey, stând goală în braţele lui, nici măcar nu putea să-şi imagineze cum ar fi fost, ce anume ar fi simţit.

Mişcările lui Gray se înteţiseră, iar fata începuse iar să ţipe, agăţându-se şi mai tare de trupul de deasupra ei, cu dinţii strânşi de parcă ar fi avut dureri mari, numai că Faith instinctiv ştia că nu avea niciun fel de dureri. Gray părea şi el copleşit de senzaţii, pentru că îşi lăsase capul pe spate, cu părul lung şi întunecat ud în jurul tâmplelor, vârfurile agăţându-se de spatele lipicios din cauza sudorii. Apoi păru să se încordeze deodată, după care se cutremură tot, lăsând să-i scape din gât un oftat prelung şi răguşit.

Inima lui Faith se transformase parcă într-un ciocan, iar ochii verzi ca de pisică erau imenşi pe feţişoara slabă, atunci când se îndepărtă încet de fereastră, ieşind pe nesimţite pe uşa verandei şi apoi în jos pe scări. Deci aşa era. Chiar îl văzuse pe Gray făcând-o. Fără haine era încă şi mai frumos decât îşi imaginase. Şi nu făcea zgomote dezgustătoare ca de porc aşa cum făcea tatăl ei, atunci când era destul de treaz ca să meargă împreună cu Renée în dormitor, ceea ce nu se întâmplase prea des în ultimii doi ani.

Dacă tatăl lui Gray, Guy, era la fel de frumos când o făcea precum era şi fiul său, se gândi deodată tulburată Faith, nu putea s-o învinovăţească deloc pe Renée că îl prefera pe el în locul lui Amos.

Ajunse în siguranţa copacilor, strecurându-se agilă printre tufişuri şi ramuri. Era foarte târziu şi probabil că avea să ia câteva curele bune de la tatăl ei pentru că încă nu-i pregătise masa de seară şi pentru că nu avusese grijă de Scottie; cam astea erau sarcinile ei, dar oricum meritase. Îl văzuse pe Gray.

*

Obosit, satisfăcut, tremurând şi respirând cu greutate după orgasmul prelungit, Gray îşi ridică fruntea de pe umărul lui Lindsey. Şi ea încă respira cu greutate, ţinându-şi ochii închişi. Îşi petrecuse o bună parte din acea după-amiază seducând-o, dar meritase efortul cu prisosinţă. Acel proces lent în care-şi pusese la bătaie tot farmecul şi imaginaţia făcuse ca sexul să fie cu mult mai bun decât se aşteptase.

O fulgerare de culoare, o mică mişcare în vederea lui periferică îl îndemnară să-şi îndrepte ochii spre fereastra deschisă şi spre pădurea din spatele verandei. Nu prinse decât o privire scurtă a unei siluete fragile cu un păr roşcat, dar îi era de-ajuns ca s-o identifice fără dubii pe cea mai tânără dintre fetele Devlin.

Dar ce făcea puştoaica prin pădure, atât de departe de căsuţa lor? Gray nu-i suflă nimic despre asta lui Lindsey, pentru că ar fi intrat în panică dacă ar fi ştiut că cineva o observase furişându-se cu el în căsuţa de pe malul lacului, chiar dacă acel cineva ar fi fost doar una din gunoaiele Devlin. Era logodită cu Dewayne Mouton şi nu i-ar fi plăcut să i se strice acel aranjament datorită faptului că se culcase cu Gray. Familia Mouton nu era la fel de bogată ca familia Rouillard – nimeni din partea aceea a Louisianei nu era – dar Lindsey ştia că îl putea manevra pe Dewayne

într-un fel în care nici n-ar fi putut spera că ar reuşi vreodată cu Gray. Gray era, desigur, o captură cu mult mai bună, dar n-ar fi fost deloc un soţ prea confortabil, iar Lindsey era destul de şmecheră ca să-şi dea seama că oricum n-ar fi avut nicio şansă cu el.

— Ce este? murmură încet, mângâindu-i umărul.

— Nimic. Îşi întoarse capul şi o sărută cu duritate, după care se desprinse din îmbrăţişarea ei, aşezându-se pe marginea patului. Am observat doar cât de târziu este.

Lindsey aruncă şi ea o privire pe fereastră, la umbrele care se lungiseră, după care se ridică gemând.

— Doamne, în seara asta, trebuie să iau masa cu familia Mouton! N-o să reuşesc niciodată să fiu gata la timp! Se dădu jos din pat şi se apucă să-şi adune hainele împrăştiate.

Gray se îmbrăca destul de liniştit în vreme ce gândurile îi rămăseseră la mezina familiei Devlin. Oare îi văzuse, şi dacă da, atunci va spune cuiva, ceva? Era un copil foarte ciudat, mult mai timidă decât sora ei mai mare, care dădea deja semne că avea să fie o târfă la fel de mare ca şi mama lor. Numai că mezina avea ochi bătrâni şi înţelepţi pe feţişoara slăbuţă, ochi care-i aminteau de cei ai pisicii, verzui-maronii cu tente parcă de auriu, încât câteodată erau verzi şi alteori păreau gălbui. Avea sentimentul că puştoaicei nu-i scăpau prea multe. Probabil că ştia că mama ei era bucăţica dulce din aşternutul tatălui lui, că familia ei locuia în cabană fără să plătească nici cea mai mică chirie, doar ca Renée să fie aproape ori de câte ori o dorea Guy Rouillard. Puştoaica n-ar risca să se pună rău cu niciunul din familia Rouillard, deci.

Biata fată, numai piele şi os şi cu ochi de zână. Fusese născută în mizerie şi nu avea nici cea mai mică

şansă să mai iasă vreodată de acolo, presupunând că îşi dorea aşa ceva. Amos Devlin era un beţiv înrăit, şi cei doi băieţi mai mari, Russ şi Nicki, erau leneşi, hoţi şi mincinoşi, la fel de răi ca şi tatăl lor, arătând că şi ei se vor transforma în nişte beţivani. Mamei ei, Renée, îi plăcea la fel de mult să bea, dar avea grijă mereu să nu întreacă măsura, nu aşa cum făcea mereu Amos. Era fâşneaţă şi frumoasă, chiar şi după ce născuse cinci copii, cu păr des de un roşcat întunecat pe care numai fata cea mică îl moştenise, la fel ca şi ochii verzi şi pielea albă şi delicată. Renée nu era rea, ca Amos, dar nici mamă bună pentru copii. Lui Renée nu-i păsa decât să se culce cu alţi bărbaţi. Gluma care circula prin zonă era că Renée avea călcâiele atât de rotunde, încât servise de model lui Weebles. Dar, spre deosebire de Weebles, Renée era în stare să rămână culcată oricând exista un bărbat gata să se urce pe ea. Împrăştia în jur o aură de sex, sex decăzut, atrăgând spre ea bărbaţii aşa cum o căţea în călduri ar fi atras dulăii.

Jodie, fata cea mare, era bucăţică ruptă din ea, deja uitându-se cu ochi flămânzi după oricare bărbat. Când venea vorba de sex avea aceeaşi obsesie ca şi Renée, iar Gray se îndoia că mai era virgină, deşi de-abia intrase la liceu. Se tot oferea lui de câte ori îl vedea, numai că pe Gray nu-l tenta deloc. Mai repede s-ar fi culcat cu un şarpe decât cu Jodie Devlin.

Cel mai mic dintre băieţii Devlin era retardat. Gray îl văzuse doar o dată, poate de două ori, şi de fiecare dată stătuse agăţat de picioarele mezinei – la naiba, care era numele ei? Ceva la care se gândise cu un moment în urmă îi amintise. Fay? Fay cea cu ochi de zână? Nu, era altceva, dar asemănător oricum cu asta – Faith. Asta era. Nume cam ciudat pentru o Devlin, mai ales când nici Amos şi nici Renée nu erau

deloc bisericoşi.

Cu o asemenea familie biata puştoaică era blestemată. În doar câţiva ani de acum încolo va călca pe urmele mamei şi ale surorii mai mari, pentru că asta era ce vedea în casă. Şi chiar dacă n-ar fi interesat-o să le calce pe urme, băieţii tot ar veni după ea din simplul motiv că era tot o Devlin, aşa că nu va putea să reziste prea mult.

Toată lumea din oraş ştia că tatăl lui se culca cu Renée şi asta de ani de zile. Şi, pe cât de mult îşi iubea Gray mama, totuşi nu-l putea condamna pe Guy că se ducea în altă parte, în braţele altei femei; pentru că numai Dumnezeu ştia că mama lui nu i-ar fi permis niciodată s-o mai atingă. Noelle era persoana care suporta cel mai puţin atingerile fizice, singura de acest fel pe care o cunoştea el. La treizeci şi nouă de ani era demnă, rece şi frumoasă, foarte stăpână pe sine şi foarte demodată, Nu-i plăcea deloc să fie atinsă, nici chiar de copiii ei. Marea minune era că reuşise în cele din urmă să aibă copii. De aceea Guy îi fusese necredincios, dintotdeauna, şi asta spre marea ei uşurare. Guy Rouillard era un tip viguros al cărui sânge clocotea în vene şi trecuse prin multe paturi înainte să se stabilească oarecum la Renée Devlin. Dar Guy era extrem de curtenitor şi de protector faţă de Noelle, şi Gray ştia că nu avea s-o părăsească niciodată, mai ales pentru o târfă ieftină de teapa lui Renée.

Se părea că singura persoană căreia nu-i convenea totuşi acel aranjament rămăsese sora lui, Monica. Înfometată şi lipsită de dragostea şi atingerea mamei, Monica se întorsese de mică spre tatăl ei şi era cumplit de geloasă pe Renée atât pentru Noelle, cât mai ales din cauza timpului pe care Guy îl petrecea în compania ei, lipsind de acasă. În casă era cu mult mai linişte acum, că Monica se dusese la şcoală, şi era

prinsă cu noii ei prieteni de acolo.

— Gray, grăbeşte-te, îl imploră Lindsey disperată.

Gray îşi băgă mâinile în mânecile cămăşii, lăsând-o descheiată.

— Sunt gata. O sărută şi o lovi uşor peste fund. Nu-ţi mai jumuli penele, dragă. Nu trebuie decât să-ţi schimbi hainele. În rest eşti foarte frumoasă, nu ai nevoie de machiaj sau de alte prostii.

Ea îi zâmbi, mulţumită de compliment, şi deodată calmată.

— Când mai putem să facem treaba asta? îl întrebă în vreme ce ieşeau din vilă.

Gray începu să râdă. Îi trebuise aproape o vară întreagă ca să ajungă să intre în chiloţii ei, iar acum ea era cea care nu mai voia să piardă timpul. Într-un fel de-a dreptul pervers, acum, când o avea, nu-l mai interesa la fel de mult ca la început, dorinţa lui începuse deja să se ofilească.

— Nu ştiu, îi răspunse pe un ton leneş. Trebuie să mă întorc curând la şcoală, începe antrenamentul la fotbal.

Spre marea ei laudă, Lindsey nu se încruntă şi nici nu se bosumflă. În loc de asta, îşi întoarse puţin capul ca vântul să-i răscolească părul în vreme ce maşina prindea tot mai multă viteză pe aleea din faţa vilei, după care îi zâmbi.

— Oricând vrei. Era cu un an mai mare ca el şi avea încredere în sine.

Corvette-ul intră în viteză pe şosea, făcând cauciucurile să scrâşnească pe asfalt. Lindsey începu să râdă în vreme ce Gray conducea cu uşurinţă maşina puternică.

— În cinci minute o să fii acasă, îi promise. Nici el nu dorea să se întâmple ceva care să strice logodna ei cu Dewayne.

Se gândi la mica Faith Devlin, întrebându-se dacă ajunsese cu bine acasă. N-ar fi trebuit să umble aşa prin pădure. S-ar fi putut răni sau s-ar fi putut pierde. Sau, şi mai rău, deşi era un domeniu particular, lacul îi atrăgea ca un magnet pe toţi puştii de la liceul din zonă, iar Gray nu-şi făcea iluzii în legătură cu adolescenţii care deveneau sălbatici când se excitau. Dacă se întâmpla să dea peste Faith n-ar fi stat să se gândească la cât de tânără era, ci doar că era o Devlin. Micuţa vulpiţă n-ar fi avut nicio şansă în faţa lupilor.

Cineva trebuia să ţină un ochi atent asupra puştoaicei.

CAPITOLUL 2

Trei ani mai târziu

— Faith, spuse Renée sâcâită, fă-l pe Scottie să înceteze. Mă scoate din minţi cu bâzâitul lui.

Faith puse deoparte cartofii pe care îi curăţa, îşi şterse mâinile şi se apropie de uşa de plasă, unde Scottie dădea cu palma şi gemea sonor, încercând să semnalizeze că voia să meargă afară. Niciodată nu i se permitea să iasă de unul singur şi asta pentru că nu înţelegea ce însemna „stai în grădină”, şi ca atare ar fi plecat prin pădure şi s-ar fi pierdut. La uşă era şi un lanţ de siguranţă montat foarte sus ca el să nu poată ajunge. Faith era ocupată cu cina şi, deşi era foarte probabil ca doar ea şi cu Scottie să fie acasă ca să mănânce, din acel motiv nici nu putea să iasă cu el pe afară!

Îi trase mâinile deoparte după care îi spuse:

— Scottie, nu vrei să te joci cu mingea? Unde-i mingea? Uşor de distras, Scottie o porni în căutarea mingiuţei de cauciuc roşie, dar Faith ştia bine că nu avea să-l preocupe prea mult noul joc. Cu un oftat se întoarse la cartofii ei.

Renée ieşi din dormitor. Era îmbrăcată mortal, observă Faith, cu o rochie scurtă şi strâmtă de un roşu strălucitor, ce-i scotea în evidenţă picioarele lungi şi frumos formate şi care reuşea să se asorteze cumva cu părul ei roşcat. Renée avea picioare grozave; avea totul grozav şi o ştia şi ea. Părul roşcat şi-l tapase şi părea un nor, iar parfumul adânc şi greu de mosc avea o nuanţă de un roşu foarte întunecat.

— Cum arăt? întrebă în vreme ce se învârtea pe *călcâie* în pantofii roşii şi îşi prindea o pereche de cercei ieftini pe lobii urechilor.

— Superb, îi răspunse Faith ştiind că asta era ce aştepta Renée din partea ei, ăsta fiind de altfel adevărul curat. Renée era la fel de imorală ca şi o pisică, dar era şi o femeie uimitor de frumoasă, cu o faţă perfect formată şi de o frumuseţe exotică, ieşită din comun.

— Ei bine, am plecat. Se aplecă să sărute absentă capul fetei.

— Distracţie plăcută, mamă.

— Aşa o să fie. Râse uşor, puţin răguşit. Oh, da, aşa o să şi fie. Deschise uşa cu plasă şi părăsi cabana, picioarele ei lungi scânteind parcă.

Faith se duse ca să încuie iarăşi uşa, rămânând acolo s-o privească pe Renée urcându-se în mica maşină sport şi pornind în trombă. Mama ei iubea acea maşinuţă. Într-o bună zi venise pur şi simplu cu ea fără să dea niciun fel de explicaţie de cum făcuse rost de maşină, deşi nu exista nicio îndoială în mintea nimănui că era de fapt darul lui Guy Rouillard.

Văzând-o la uşă, Scottie se apropie de ea şi începu să bâzâie, cerând să iasă.

— Nu te pot duce afară, îi explică Faith cu o răbdare nesfârşită, deşi el nu putea înţelege prea multe. Trebuie să pregătesc cina. Ce-ai vrea să mănânci, cartofi prăjiţi sau piure? Era de fapt doar o întrebare retorică pentru că piureul era mult mai uşor de mâncat. Îi răvăşi părul întunecat, după care se întoarse iarăşi spre castronul cu cartofi.

În ultima vreme Scottie nu mai fusese la fel de plin de energie ca de obicei, şi, tot mai mult, buzele i se învineţeau în vreme ce se juca. Inima începea să-i cedeze aşa cum spuseseră şi doctorii că avea să se întâmple. Pentru Scottie nu avea să aibă loc niciun transplant de inimă miraculos, chiar şi dacă familia şi-ar fi putut permite aşa ceva. Cele câteva inimi de copii disponibile erau mult prea preţioase ca să fie risipite pe un băieţel care niciodată nu va fi capabil să se îmbrace singur, să citească sau să scoată câteva cuvinte stâlcite, indiferent de cât de mult ar fi trăit. „Sever retardat”, ăsta fusese diagnosticul medicilor. Totuşi Faith, de câte ori se gândea la moartea lui Scottie, simţea cum gâtlejul i se strânge, deşi nu era amărâtă că nu se mai putea face nimic pentru sănătatea frăţiorului ei. Ştia că o inimă nouă nu l-ar ajuta pe Scottie, nu într-un fel în care să conteze cu adevărat. De fapt, doctorii nici nu se aşteptaseră să trăiască atât de mult, iar ea avea de gând să aibă grijă de el pentru tot restul timpului ce-i mai rămăsese.

La un moment dat chiar se întrebase dacă nu cumva era de fapt fiul lui Guy Rouillard şi fusese furioasă că nu îl luase să trăiască în conacul cel mare şi alb, în care ar fi avut parte de cea mai bună îngrijire, şi unde anii puţini pe care-i avea de trăit ar fi fost măcar fericiţi. Probabil din cauză că Scottie era

retardat, fusese mulţumit să-l ţină cât mai departe de el.

Dar, adevărul era că Scottie ar fi putut fi la fel de bine şi fiul tatălui ei; era imposibil să spui cu exactitate. Scottie nu semăna cu niciunul dintre bărbaţi; el semăna doar cu el însuşi… Avea deja şase ani, un băiat placid care se mulţumea cu lucruri mărunte şi care se simţea în siguranţă doar lângă sora mai mare, de paisprezece ani. Faith avusese grijă de el încă din ziua în care Renée îl adusese acasă de la spital, îl protejase de furiile de beţivan ale tatălui şi nu-i lăsase pe Russ şi pe Nicki să-l necăjească fără milă. Renée şi Jodie în general îl ignorau, ceea ce lui Scottie i se părea în regulă, nu-l deranja deloc.

Jodie o invitase pe Faith să meargă la o întâlnire dublă în seara aceea, după care ridicase din umeri când Faith o refuzase spunându-i că trebuia să stea acasă ca să aibă grijă de Scottie şi să pregătească mâncarea. Oricum nu ar fi ieşit cu Jodie; ideile lor despre distracţie erau fundamental diferite. Jodie îşi închipuia că distracţia însemna să facă rost de ceva băutură pe căi ilegale, şi asta pentru că nu avea decât şaisprezece ani, să se îmbete şi să facă dragoste cu băiatul sau grupul de băieţi care rămâneau cu ea în seara respectivă.

Faith se cutremura de revoltă şi de scârbă. O mai văzuse pe Jodie şi altă dată venind acasă, puţind a bere şi sex, cu hainele şifonate şi pătate, chicotind şi spunând cât de bine se distrase. Se părea că n-o deranja deloc că aceiaşi băieţi cu care se culcase, dacă se întâmpla s-o întâlnească în public, nici măcar n-o salutau.

Pe Faith însă o deranja. Sufletul îi ardea de umilinţă atunci când oamenii din oraş o priveau cu dezgust, de fapt îi priveau cu dezgust pe toţi cei din

familie. Mizerabilii Devlin, aşa li se spunea. Beţivi şi târfe, toată familia.

Dar eu nu sunt ca ei! Ţipătul tacit o copleşea câteodată cu totul pe Faith, deşi întotdeauna îl păstra doar pentru ea. De ce nu puteau oamenii să vadă mai departe de un nume? Ea nu se vopsea şi nici nu purta haine prea scurte sau prea strâmte precum Renée sau Jodie. Ea nu bea şi nici nu stătea pe la colţuri mizere încercând să prindă ceva care să aibă pantaloni. Hainele ei erau ieftine şi prost croite, dar şi le păstra mereu curate. Nu lipsea nicio zi de la şcoală dacă era posibil şi avea şi note bune. Se simţea înfometată după respectabilitate, îşi dorea să poată intra cu capul sus într-un magazin fără ca vânzătorii şi patronii s-o urmărească cu ochi de vultur ca nu cumva să fure ceva, pentru că era bine cunoscut faptul că toţi cei din familia Devlin te furau pe faţă. Ar fi vrut ca oamenii să nu mai facă niciun comentariu şoptit ori de câte ori trecea pe lângă ei.

Şi n-o ajuta deloc faptul că semăna cu Renée mai mult decât ar fi putut vreodată Jodie să semene. Faith avea acelaşi păr roşcat-închis, foarte des, la fel de viu şi de vibrant ca o flacără, aceeaşi piele albă şi fină ca porţelanul, aceiaşi pometi înalţi şi aceiaşi ochi verzi, exotici. Dar faţa ei nu era la fel de perfect proporţionată ca a lui Renée; a ei era mai îngustă, cu bărbia ceva mai pătrată, gura la fel de largă, deşi nu cu buze la fel de pline. Renée era voluptuoasă; Faith era mai înaltă şi mai subţire, cu trupul construit mai delicat. Sânii îi crescuseră în cele din urmă, numai că Jodie la aceeaşi vârstă purta un sutien cu două numere mai mare.

Pentru că semăna atât de bine cu Renée, oamenii se aşteptau din partea ei să se poarte aidoma, păreau să nu înţeleagă că poate ea avea alte planuri în

viaţă. Era şi ea vopsită cu aceeaşi culoare ca şi restul familiei.

— Dar într-o bună zi tot o să ies din asta, Scottie, spuse încet. O să vezi.

El nu reacţiona în niciun fel la cuvintele ei, continua să bată mai departe în uşa de plasă.

Ca întotdeauna când voia să se mai înveselească puţin, îşi muta gândurile spre Gray. Sentimentele aproape dureroase pe care le avea pentru el nu se micşoraseră deloc în cei trei ani care trecuseră de când îl văzuse făcând dragoste cu Lindsey Partain, ci parcă se intensificaseră odată cu maturizarea. Bucuria neobişnuită pe care o avea la unsprezece ani atunci când îl vedea crescuse şi se schimbase în vreme ce ea însăşi creştea şi se schimba tot mai mult. Acum, când visa la el, sentimentele şi trăirile fizice se amestecau cu visurile romantice, şi cu mediul în care crescuse, detaliile erau mult mai clare şi mai explicite decât ale altor fete de aceeaşi vârstă.

Visurile nu-i mai erau colorate doar de propriile-i zone cunoscute, de propriul ei trup; din ziua aceea, când îl văzuse pe Gray cu Lindsey la vilă – fata care acum devenise Lindsey Mouton – ştia destule şi despre cum arăta trupul lui. Ea de fapt nu apucase să-i vadă organele genitale, mai întâi pentru că avusese spatele întors spre ea, şi apoi, când se urcase pe Lindsey picioarele amândurora îi blocaseră vederea. Dar oricum nu conta prea mult, pentru că ştia foarte bine cum arătau. Nu numai că avusese grijă de Scottie de când se născuse, dar tata şi Russ şi Nicki atunci când se îmbătau le scoteau din pantaloni ca să urineze de pe treptele de la intrare şi apoi uitau să le mai bage la loc.

Aşa că Faith avea destule detalii despre trupul lui Gray ca să-i încingă visurile. Ştia cât de musculoase

erau picioarele acelea lungi şi cum părul negru creştea pe ele. Şi mai ştia că fesele îi erau rotunde şi mici şi tari şi că avea nişte gropiţe mici dedesubtul lor. Ştia că avea umeri largi şi puternici şi că spinarea îi era lungă şi musculoasă. Şi că avea o umbră de păr negru care-i creştea pe pieptul lat.

Şi mai ştia că făcea dragoste în franceză, cu o voce adâncă şi plăcută şi mângâietoare.

Îi urmărise cariera de la *LSU* cu o mândrie secretă. Tocmai absolvise cu diplomă în finanţe şi afaceri, cu un ochi aţintit asupra bunurilor Rouillard de care urma să se ocupe într-o bună zi. Şi, pe cât de bun fusese la fotbal, totuşi nu dorise să facă o carieră la jucătorii profesionişti, în loc de asta preferând să se întoarcă acasă ca să devină asistentul lui Guy. Acum îl putea vedea prin oraş, întregul an, nu numai vara şi în timpul vacanţelor.

Din păcate şi Monica se întorsese de tot acasă şi era la fel de ostilă ca întotdeauna faţă de familia Devlin şi mai ales de Renée. Toată lumea din oraş îi privea cu scârbă şi dezaprobare; Monica însă efectiv ura pe oricine purta numele de Devlin. Cu toate astea Faith nu o putea învinovăţi, şi câteodată, chiar simpatiza cu ea. Nimeni nu spusese niciodată că Guy Rouillard nu ar fi fost un tată bun; îşi iubea amândoi copiii, iar ei îl iubeau pe el. Dar ce simţea Monica, auzindu-i pe oameni vorbind despre aranjamentul de durată al tatălui ei cu Renée Devlin, ştiind că îi era pe faţă necredincios mamei ei?

Pe când era mai mică, Faith visase cu ochii deschişi că de fapt Guy era tatăl ei; Amos nu apărea pe nicăieri în film. Guy era înalt şi întunecat şi fermecător, faţa lui prelungă fiind atât de asemănătoare cu a lui Gray şi, indiferent de faptele lui, Faith nu-l putea uri. Fusese întotdeauna bun cu ea, de

fapt cu toţi copiii lui Renée, dar cu ea vorbise de câteva ori când se întâlniseră şi de vreo două ori îi şi adusese câteva mici cadouri. Asta probabil din cauză că semăna atât de mult cu Renée, cugetă Faith. Şi dacă Guy ar fi fost tatăl ei, atunci Gray ar fi fost fratele ei, şi atunci ar fi putut să-l venereze de aproape, ar fi putut trăi în aceeaşi casă cu el. Acele vise cu ochii deschişi o făcuseră să se simtă vinovată faţă de Amos şi atunci încercase să se poarte mai frumos cu el ca să se revanşeze cumva pentru ceea ce-şi imaginase. Mai târziu însă se bucurase imens că Guy nu era totuşi tatăl ei, pentru că nu dorea deloc ca Gray să-i fi fost frate.

Şi asta pentru că ar fi vrut să se mărite cu el.

Acest vis special din timpul zilei, de cele mai multe ori o şoca prin îndrăzneala de a fi aspirat la ceva atât de înalt şi de neatins. Un Rouillard să se căsătorească vreodată cu o Devlin? O Devlin să pună piciorul în conacul acela cu o vechime de cel puţin o sută de ani? Toţi străbunii Rouillard s-ar fi ridicat din mormintele lor ca s-o dea afară pe brânci. Orăşelul ar fi fost înmărmurit de o asemenea îndrăzneală.

Şi cu toate astea continua să viseze. Visa că era îmbrăcată în alb, că mergea demnă în spaţiul strâmt dintre stranele bisericii, văzându-l pe Gray cum o aştepta lângă altar, întorcându-se la rândul lui s-o privească stăruitor cu ochii aceia cu gene dese şi pleoape leneşe, cu o expresie fierbinte şi încărcată de dorinţă şi asta doar pentru ea. Visa mai departe apoi că o lua în braţe şi o trecea peste prag, nu în conacul Rouillard, aşa ceva chiar nu îşi putea imagina, ci în altă parte, într-un loc care să le aparţină, poate o căsuţă pentru luna de miere, spre un pat mare care îi aştepta. Se imagina stând sub el, cu picioarele ridicate pe mijlocul lui aşa cum o văzuse şi pe Lindsey, şi-l

imagina mişcându-se apoi uşor, şoptindu-i cuvinte de dragoste în franceză. Ştia ce anume făceau împreună bărbaţii şi femeile, ştia unde şi-ar fi băgat penisul, deşi nu ştia şi ce anume ar fi putut să simtă ea personal. Jodie îi spusese că era o senzaţie minunată, cea mai grozavă din lume...

Scottie începu să ţipe ascuţit, trezind-o pe Faith din reveria cu ochii deschişi. Lăsă cartoful pe care-l tăia şi sări în picioare, ştiind foarte bine că Scottie nu plângea decât atunci când se lovea. Încă stătea lângă uşă ţinând un deget întins spre ea. Faith îl luă în braţe, ducându-l până la masă unde se aşeză pe scaun cu el în poală ca să vadă ce păţise. Avea o zgârietură mică şi adâncă la degetul arătător; probabil îşi vârâse mâna prin vreo gaură din plasă şi o sârmă îi intrase în deget. Din rana micuţă nu izvorâse decât un singur strop de sânge.

— Hai, hai, e-n regulă, îl linişti ea, strângându-l în braţe şi ştergându-i lacrimile. O să pun un pansament cu plasture deasupra şi o să se vindece. Doar îţi plac pansamentele.

Aşa era, îi plăceau. Ori de câte ori avea vreo zgârietură care necesita vreun pansament, de fiecare dată Faith sfârşea prin a-i bandaja şi mâinile şi picioarele, pentru că el nu se lăsa până când nu folosea toate pansamentele care erau prin cutia de medicamente. Aşa că Faith obişnuia să ia toate bandajele din cutie, lăsând înăuntru doar două sau trei cel mult la vedere.

Îi spălă degetul şi dădu cutia de medicamente jos de pe ultimul raft al bufetului din bucătărie, fiind aşezată acolo special ca el să nu poată ajunge până la ea. Feţişoara lui micuţă şi rotundă strălucea de mulţumire şi nerăbdare în vreme ce-şi întindea degetul lovit. Agitându-se cu pricepere în jurul zgârieturii, Faith

aplică în cele din urmă pansamentul.

Scottie se aplecă puţin în faţă ca să privească atent în cutie şi îşi întinse şi cealaltă mână.

— Şi la asta te-ai lovit? Sărută mânuţa grăsulie întinsă spre ea şi aplică bandajul pe spatele ei.

El se aplecă iarăşi, privind cu atenţie în cutie, zâmbind atunci când îi întinse piciorul stâng.

— Doamne! Dar te-ai lovit chiar peste tot! exclamă ea, bandajându-i genunchiul.

El verifică iarăşi cutia, numai că era goală. Satisfăcut porni iarăşi în direcţia uşii în vreme ce Faith se ocupă mai departe de mâncare.

Cu zilele acelea lungi de vară se însera de-abia pe la opt şi jumătate, dar, în jurul orei opt, Scottie era deja foarte obosit şi începuse să picotească. Faith îi făcu baia, după care îl băgă în pat, inima strângându-i-se dureros, în vreme ce-i mângâia părul. Era un băieţel atât de dulce, condamnat de problemele pe care le avea să nu ajungă să-şi trăiască tinereţea şi viaţa de adult..

Pe la nouă şi jumătate îl auzi pe Amos venind cu camionul lui hodorogit care dădea rateuri şi scârţâia. Se duse să descuie uşa ca să-l lase să intre. Duhoarea de whisky intră odată cu el, de un galben-verzui purulent foarte scârbos.

Se împiedică de prag, după care reuşi cu greutate să-şi recapete echilibrul.

— Unde-i mă-ta? bombăni pe tonul acela urâcios pe care-l folosea mereu atunci când era beat, ceea ce însemna majoritatea timpului.

— A ieşit în urmă cu vreo două ore.

Se împletici spre masă, podeaua inegală îngreunându-i şi mai mult paşii.

— Târfa dracului, murmură în barbă. Nu-i niciodată acasă. Mereu îşi vântură curu’ prin faţa

prietenului ei cel bogat. Nu-i niciodat’ aici să-mi pregătească masa. Cum poate să mănânce un bărbat? ridică deodată glasul, lovind cu pumnul în masă.

— Cina e pregătită, tată, îi răspunse Faith încet, sperând ca vociferările să nu-l fi trezit pe Scottie. Mă duc să-ţi pun în farfurie.

— Nu vreau nimic de mâncare, îi răspunse el după cum se aşteptase şi ea. Când era beat nu voia niciodată de mâncare, doar şi mai multă băutură. În casa asta nu-i nimic de băut? Se chinui să se ridice în picioare, după care se apucă să cotrobăie prin dulap, trântind uşile atunci când nu găsi nimic.

Faith se mişcă repede.

— Mai există o sticlă în dormitorul băieţilor. Mă duc s-o iau. Nu voia ca Amos să se apuce să cotrobăie peste tot, împleticindu-se şi vomitând şi făcând atâta hărmălaie, încât să-l scoale pe Scottie. Intră în goană în încăperea mică şi întunecată şi, întinzând orbeşte braţul pe sub patul lui Nick, atinse sticla rece. Trăgând-o din ascunzătoare, o duse în bucătărie. Nu era plină decât pe sfert, dar oricum avea să-l mai calmeze pe tatăl său. Scoase dopul şi-i întinse sticla lui Amos.

— Uite, tată.

— Ce fată bună, îi zise, luminându-se la faţă în vreme ce ducea deja sticla la gură. Tu eşti o fată bună, Faith, nu o târfă ca mă-ta sau sor-ta.

— Nu mai vorbi aşa despre ele, protestă ea, incapabilă să mai stea şi să mai asculte. Că ştia asta era una, dar şi să discute era cu totul altceva. Nu era ca şi cum tatăl ei ar fi avut o comportare mai presus de a lor?

— O să spun tot ce dracu-mi place mie! izbucni Amos. Nu încerca să mă opreşti, fato, că pun cureaua pe tine.

— Nu încercam să te opresc, tată. Îşi păstrase

vocea calmă, dar prudentă şi se îndepărtase deja la o distanţă rezonabilă ca să n-o poată lovi. Era posibil ca în acest caz să încerce să arunce cu ceva în ea, numai că era foarte rapidă, iar el nu-şi nimerea niciodată ţinta.

— Buni copii mi-a mai dat, continuă el răstit. Russ şi Nicki sunt singurii pe care-i pot suporta. Jodie e o târfă ordinară ca şi mă-sa, tu eşti o fâşneaţă deşteaptă şi cu gura mare, iar ultimul nu-i decât un blestemat de idiot.

Ţinându-şi capul întors ca el să nu-i poată vedea lacrimile care-i ardeau ochii, se apucă să pună în ordine lucrurile pe care le spălase în ziua aceea. Nu era deloc bine să-l lase pe Amos să observe că reuşise s-o rănească. Dacă mirosea cumva sângele, atunci sărea să omoare. Cel mai bun lucru era să-l ignore. Ca toţi beţivanii, era uşor de distras şi bănuia că în curând avea să adoarmă.

Nici acum nu ştia de ce încă o durea când îl vedea aşa şi când îl auzea vorbind în felul acela. De multă vreme nu mai avea niciun fel de sentimente faţă de Amos, nici măcar teamă. Cu siguranţă nu mai era nimic de iubit la el, pentru că bărbatul la care ţinuse se distrusese de multă vreme cu nenumărate sticle de băutură. Dacă vreodată fusese un om promiţător, asta se întâmplase probabil cu mult timp înainte de a se naşte ea, dar, cumva, ea credea că fusese în general la fel cum era şi acum. Pur şi simplu era genul de persoană care mereu prefera să dea vina pe alţii pentru problemele pe care le avea decât să încerce să le rezolve de unul singur.

Câteodată, când se întâmpla să fie treaz, credea că putea vedea de ce se simţise Renée atrasă de el. Amos era puţin mai înalt decât media, cu un trup deşirat care niciodată nu fusese gras. Părul îi era încă

negru, deşi se mai rărise pe linia frunţii şi ar fi putut fi numit un bărbat arătos atunci când era treaz. Beat, aşa cum era în acele momente, nebărbierit şi cu părul atârnând în laţe slinoase, cu ochii roşii, injectaţi de atâta alcool, cu faţa buhăită, nu era nimic atrăgător sau măcar plăcut la el. Hainele îi erau murdare şi pătate şi puţeau până în înaltul cerului. Judecând după duhoarea pe care o degaja probabil că deja vomase cel puţin o dată, iar petele de pe pantaloni arătau că nu fusese prea grijuliu atunci când urinase.

Termină sticla în tăcere, după care râgâi zgomotos.

— Tre’ să mă piş, anunţă, ridicându-se în picioare şi clătinându-se spre uşa din faţă.

Mişcările lui Faith erau măsurate, mâinile neoprindu-se din lucru chiar şi atunci când asculta cu atenţie şuvoiul de urină care se scurgea în faţa treptelor de la intrare, pentru că asta însemna că toţi cei care trebuiau să vină acasă în noaptea aceea aveau să calce în băltoacă şi apoi să murdărească podeaua. Trebuia neapărat să spele pe jos dimineaţa cât mai devreme.

Amos se întoarse în casă. Nu-şi încheiase pantalonii, se gândi ea, dar cel puţin nu avea sexul expus.

— Mă duc la culcare, o înştiinţă el, croindu-şi cu greu drum până în camera din spate. Faith îl urmări împiedicându-se şi apoi echilibrându-se cu ajutorul clanţei de la uşă. Nu se mai obosi să se dezbrace, preferând să se trântească aşa cum. Era de-a latul patului. Când Renée avea să se întoarcă acasă şi avea să-l vadă în pat cu hainele murdare urma să işte un adevărat iad, trezindu-i pe toţi cei din casă.

În numai câteva minute, sforăitul sonor al lui Amos umplu întreaga cabană părăginită.

Faith se ridică imediat în picioare şi se îndreptă spre cămăruţa în care avea dormitorul pe care-l împărţea cu Jodie şi care nu avea decât o canapea jerpelită. Numai Amos şi Renée aveau un pat adevărat, restul numai un fel de canapele luate la mâna a doua. Aprinse lumina, singurul bec din cameră aruncând raze strălucitoare, dar destul de anemice şi se schimbă în cămaşă de noapte. Apoi îşi scoase cartea ascunsă cu grijă sub saltea. Acum că Scottie era în pătuţul lui şi că Amos îşi dormea somnul greu de beţivan, era posibil să aibă şi ea parte de două ore liniştite înainte să mai vină careva acasă. Amos era întotdeauna primul care ajungea acasă, dar pe de altă parte era întotdeauna primul care pleca.

Învăţase să nu ezite deloc atunci când i se oferea ocazia să se distreze puţin şi să se bucure de fiecare moment în parte. Erau mult prea puţine asemenea momente în viaţa ei ca să le piardă fără să le savureze la maximum. Iubea cu pasiune cărţile şi citea absolut tot ce-i cădea în mână. Era ceva magic în felul în care puteau fi aranjate cuvintele şi cum o nouă lume putea fi creată cu ajutorul lor. Atunci când citea putea lăsa undeva în urma ei cabana părăginită şi aglomerată, ca să meargă în lumi pline de frumuseţi şi neprevăzut şi dragoste. Atunci când citea, în imaginaţie se vedea pe ea drept altcineva, o persoană mai valoroasă decât atunci când nu era decât una dintre Devlin-ii nemernici.

Totuşi învăţase să nu mai citească în faţa tatălui sau a băieţilor. În cel mai bun caz, îşi bătea joc de ea. Dar, dacă vreunul dintre ei era în dispoziţie proastă, atunci îi smulgea cartea din mână şi o arunca în foc sau în closet, ca apoi să râdă nestăvilit de eforturile ei disperate de salvare. Renée n-ar fi făcut decât să mormăie că-şi pierde timpul în loc să-şi facă treaba în

casă, dar nu s-ar fi atins de carte s-o strice. Jodie îşi mai bătea câteodată joc de ea, dar într-un fel absent, neglijent. Nu putea înţelege nici în ruptul capului de ce Faith prefera să-şi bage nasul într-o carte în loc să iasă să se distreze.

Acele preţioase momente de singurătate, când putea citi netulburată, erau bucuria zilei, asta dacă nu se întâmpla cumva să-l zărească şi pe Gray. Câteodată credea că dacă nu reuşea să citească măcar câteva minute într-o zi avea să înnebunească ţipând fără să se mai poată opri. Dar, indiferent de ce făcea taică-său, indiferent de ce auzea spunându-se despre familia ei, indiferent de ce năzdrăvănii mai puseseră la cale Russ şi Nicki sau cât de slăbit păruse Scottie într-o zi, dacă deschidea o carte se şi pierdea imediat în paginile ei.

În seara aceea avea mai mult de câteva minute pentru citit, aşa că se pierdu imediat în paginile Rebbeccăi. Se aşezase în pat şi scosese lumânarea pe care o ţinea la îndemână. O aprinsese şi o aşezase pe o cratiţă în partea dreaptă, iar ea se întinsese cu spatele spre perete, astfel încât lumina mică a lumânării să fie poziţionată chiar pe paginile cărţii, fără să mai fie nevoită să-şi concentreze prea mult ochii din cauza luminii slabe a becului. Într-o bună zi, îşi promise iarăşi, avea să-şi cumpere o veioză. Şi-o şi putea imagina, o lampă de citit adevărată care să dea o lumină caldă şi plăcută şi clară. Şi va avea şi o pernă mare şi pufoasă de care să se poată sprijini.

Într-o bună zi.

Se făcuse aproape miezul nopţii când cedă bătăliei cu pleoapele tot mai grele. Nu suporta gândul că trebuia să se oprească din citit, nedorind să piardă ceva din preţiosul timp pe care-l avea în seara aceea, numai că era atât de somnoroasă, încât nu mai înţelegea niciun cuvânt, şi faptul că putea risipi

minunatele cuvinte i se părea un păcat cu mult mai mare decât să-şi irosească timpul. Oftând, se ridică şi puse cartea la loc în ascunzătoare, după care stinse lumina. Se urcă înapoi în pat şi suflă în lumânare.

În mod pervers, acum, că se înstăpânise întunericul, somnul nu-i mai venea. Se foi neliniştită în aşternut, pe jumătate visând cu ochii deschişi, pe jumătate aţipită, cugetând la strania poveste de dragoste din paginile cărţii. Îşi dădu seama imediat de venirea lui Nicki şi a lui Russ aproape de ora unu. Amândoi năvăliseră în casă, fără eforturi să facă linişte, râzând nestăpânit de ceva ce amicii de pahar comiseseră în noaptea aceea. Amândoi erau sub vârstă admisă pentru băutură, dar un lucru atât de mărunt precum o lege nu stătuse niciodată în calea unui Devlin atunci când acesta dorea ceva. Băieţii nu puteau intra în cârciumi, dar existau şi alte căi prin care puteau obţine băutura, iar ei le cunoşteau pe toate. Câteodată o furau, alte dăţi îi plăteau pe alţii să intre şi să le cumpere, în care caz, evident, furaseră banii. Niciunul dintre ei nu avea o slujbă, chiar şi una cu program redus, şi asta pentru că nimeni nu i-ar fi angajat. Era bine cunoscut faptul că băieţii Devlin te furau pe faţă.

— Bătrânu’ Poss, chicotea în neştire Nicki. Booom!

Fusese suficient ca să-l facă pe Russ să râdă în hohote nestăpânite. Din fragmentele incoerente pe care le auzi, Faith îşi dădu seama că „bătrânu’ Poss”, cine o mai fi fost şi ăla, fusese speriat de un zgomot puternic. Băieţii păreau să creadă că situaţia era foarte hazlie, deşi până a doua zi dimineaţa nu aveau să-şi mai amintească probabil nimic.

Îl treziseră şi pe bietul Scottie, pentru că îl auzi bolborosind, dar cum acesta nu se puse pe plâns,

rămase şi Faith în pat. Nu i-ar fi plăcut să treacă prin dormitorul băieţilor doar în cămaşa de noapte – de fapt înţepenea de teamă doar la acest gând – dar dacă l-ar fi făcut pe Scottie să plângă, atunci ar fi fost obligată. Dar după ce Nicki îi ordonase cu o voce îngroşată, să tacă şi să se culce la loc, Scottie încetase să mai scoată vreun sunet. După numai câteva minute dormeau cu toţii, corul de sforăituri ridicându-se şi lăsându-se în întunericul cabanei.

O jumătate de oră mai târziu sosi acasă şi Jodie. Umbla încet, sau cel puţin încerca să facă zgomot cât mai puţin, păşind prin cabană în vârful picioarelor, ţinându-şi pantofii în mână. Mirosul de bere şi sex intră în cameră odată cu ea, tot numai galben şi roşu şi maroniu într-o aromă care îngreţoşa. Nu se mai obosise nici ea să se dezbrace, ci pur şi simplu se aruncase pe canapea, oftând sonor.

— Eşti încă trează, Faithie? întrebă după câteva momente cu o voce răguşită.

— Mda.

— Aşa am crezut şi eu. Ar fi trebuit să fi venit cu mine. Am avut o distracţie pe cinste. Ultima frază fusese plină de senzualitate. Nici măcar nu ştii ce pierzi, Faithie.

— În cazul ăsta n-am pierdut nimic, nu? spuse Faith, iar Jodie începu să chicotească.

Faith adormi cu urechile ciulite, aşteptând să audă maşina lui Renée ca să ştie că toată lumea ajunsese teafără acasă. De două ori se trezise tresărind crezând că Renée reuşise să ajungă acasă fără s-o fi deşteptat, aşa că se ridicase să privească pe fereastră să vadă dacă era maşina în faţă sau nu. Nu era.

Renée nu veni deloc acasă în noaptea aceea.

CAPITOLUL 3

— Tata n-a venit acasă azi-noapte.

Faţa Monicăi se strâmbase de supărare în vreme ce stătea la fereastra camerei de dimineaţă. Gray continua să-şi mănânce mai departe micul dejun; nu exista ceva care ar fi putut cu adevărat să-i strice pofta de mâncare. Deci din acest motiv Monica se trezise atât de devreme, când de regulă nu binevoia să se dea jos din pat decât pe la zece, dacă nu şi mai târziu. Oare ce făcuse, rămăsese trează aşteptând ca Guy să se întoarcă acasă? Se întrebă cu un oftat la ce s-ar fi aşteptat Monica din partea lui, să-l împiedice pe tatăl lor să vină aşa de târziu acasă, să-l trimită la culcare fără să-i mai permită să-şi ia cina? Nu-şi putea aminti când Guy nu avusese o femeie alături de el, deşi Renée Devlin cu siguranţă rezistase mai multă vreme decât oricare dintre celelalte de dinaintea ei.

Mamei lui, Noelle, nu-i păsa pe unde îşi petrece Guy nopţile mai ales atâta vreme cât nu era lângă ea, aşa că se prefăcea pur şi simplu că aventurile amoroase ale soţului ei nu existau. Şi pentru că lui Noelle nu părea să-i pese, nu-i păsa nici lui Gray. Ar fi fost cu totul altceva dacă Noelle ar fi fost supărată şi tristă, dar nici pomeneală de aşa ceva. Nu era ca şi cum nu l-ar fi iubit pe Guy; Gray bănuia că îl iubea în felul ei. Numai că lui Noelle îi displăcea intens sexul, îi displăcea să fie atinsă, chiar şi din întâmplare. Iar când Guy îşi luase o amantă, fusese cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Niciodată n-o neglijase pe Noelle şi, deşi niciodată nu se sinchisise să-şi ascundă viaţa amoroasă, poziţia ei ca soţie fusese întotdeauna

sigură. Era un aranjament al Vechii Lumi, ceea ce aveau părinţii lui, dar Gray ştia cu siguranţă că lui nu i-ar fi plăcut aşa ceva când avea să se însoare, deşi lor părea să le convină de minune.

Din păcate, se părea că Monica nu observase niciodată aranjamentul dintre părinţii lor. Mereu era foarte protectoare cu Noelle, purtându-se cu ea într-un fel pe care Gray nu se simţea în stare să-l imite, închipuindu-şi că Noelle suferea probabil din cauza aventurilor amoroase ale soţului ei. În acelaşi timp Monica îl adora pe Guy şi niciodată nu părea mai fericită ca atunci când el îi acorda întreaga lui atenţie. Avea în cap o anumită imagine de cum ar fi trebuit să arate şi să fie o familie, apropiată şi iubitoare, mereu susţinându-se unul pe celălalt, cu părinţii devotaţi unul celuilalt, şi toată viaţa încercase să-şi facă familia să se potrivească acelei imagini.

— Mama ştie asta? o întrebă el cu calm, reţinându-se s-o întrebe pe Monica dacă îşi închipuia că lui Noelle i-ar fi păsat cu adevărat chiar dacă ar fi ştiut. Câteodată îi părea rău pentru Monica, dar o şi iubea şi n-ar fi încercat s-o rănească dinadins.

Monica scutură din cap.

— Încă nici nu s-a trezit.

— Şi atunci de ce-ţi mai faci atâtea griji? Până să se scoale va fi venit şi el, iar ea îşi va închipui probabil că deja a avut vreo afacere de dimineaţă şi că s-a întors pentru masă.

— Dar a ieşit probabil cu ea! Monica se întoarse cu faţa spre el, cu ochii plini de lacrimi. Femeia aia, Devlin.

— N-ai de unde să ştii asta. Poate s-a lăsat antrenat toată noaptea într-un joc de poker. Lui Guy efectiv îi plăcea să joace cărţi, însă Gray se îndoia serios că l-ar fi ţinut asta toată noaptea. Dacă îl

cunoştea pe tatăl lui, şi îl cunoştea foarte bine, Guy probabil îşi petrecuse noaptea cu Renée Devlin sau cu vreo altă femeie care-i atrăsese privirea. Renée ar fi fost o proastă dacă şi-ar fi închipuit că ei îi era mai credincios decât îi era soţiei.

— Chiar crezi? întrebă Monica gata să creadă orice altă scuză decât motivul real al absenţei tatălui ei.

Gray ridică din umeri.

— Este posibil. La fel de posibil era ca vreun meteor să cadă peste casa lor, deşi nu era deloc probabil. Bău ultimul rest de cafea şi împinse scaunul în spate. Când vine, te rog să-i spui că am dat o fugă la Baton Rouge ca să arunc o privire la proprietăţile alea. Până la trei cel mai târziu sunt înapoi. Pentru că ea arăta încă supărată şi tristă, el îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, îmbrăţişând-o. Cumva, Monica se născuse fără hotărârea şi aroganţa ce caracterizau întreaga familie, fără să aibă cea mai mică siguranţă pe ea. Chiar şi Noelle, care era de modă veche şi retrasă, ştia foarte bine ce anume voia şi avea grijă să şi obţină acel ceva dorit. Monica mereu păruse dominată de personalităţile puternice ale membrilor familiei.

Îşi îngropă capul în umărul lui Gray. Aşa făcuse de nenumărate ori pe când era o copilă şi ceva nu era în regulă, iar ea se întorcea spre fratele mai mare în lipsa lui Guy care să îndrepte lucrurile din nou. Deşi era mai mare decât ea doar cu doi ani, mereu se purtase foarte atent, încercând s-o protejeze, ştiind încă de copil că ei îi lipsea tăria lui interioară.

— Şi eu ce mă fac dacă el chiar a fost toată noaptea cu târfa aia ordinară? întrebă cu vocea înăbuşită din cauză că încă mai stătea cu capul pe umărul lui.

Gray încercă să-şi ascundă iritarea care îl stăpânea, deşi o parte din ea se infiltră în răspunsul pe care i-l dădu.

— Nu faci nimic. Asta nu-i deloc treaba ta.

Ea se retrase uimită, privindu-l cu reproş.

— Cum poţi să spui una ca asta? Sunt îngrijorată din cauza lui.

— Ştiu că eşti, îi răspunse pe un ton mai îmblânzit. Dar este pur şi simplu o pierdere de vreme, iar el nu-ţi va mulţumi în niciun fel.

— Tu mereu îi iei partea şi asta pentru că eşti exact ca el. Lacrimile i se prelingeau acum pe obraji, aşa că se întoarse cu spatele. Pun pariu că proprietăţile din Baton Rouge se întâmplă să aibă două picioare şi o pereche de ţâţe mari. Ei bine, distracţie plăcută atunci!

— Mulţumesc, îi răspunse el ironic. Însă chiar trebuia să meargă să vadă nişte proprietăţi; ce urma după aceea era o cu totul altă poveste. Era un bărbat tânăr, zdravăn şi sănătos, cu un apetit sexual care nu se diminuase deloc din adolescenţă şi până în acel moment. Era ca o foame permanentă pe undeva pe sub pântece, ca o durere în măruntaie. Şi era destul de norocos că-şi găsea mereu câte o femeie care să-i astâmpere acea dorinţă nestăvilită, şi mai era şi destul de cinic ca să-şi dea seama că banii familiei sale adăugau ceva la succesul pe care-l avea.

Nu-i păsa deloc ce motive anume avea femeia respectivă, fie că venea la el pentru că îi plăcea cum arăta şi se bucura sincer să aibă alături trupul lui viguros, fie că râvnea la conturile grase din bancă, conturi ce aparţineau familiei Rouillard. Motivele nu contau deloc pentru că el nu voia decât un trup cald şi mătăsos alături, care să preia dorinţa şi să-i dăruiască uşurarea. Până în acel moment nu se îndrăgostise de

nicio femeie, dar cu siguranţă îi plăcea la nebunie să facă dragoste, îi plăcea tot ce decurgea din acest act: mirosurile, senzaţiile, sunetele. Mai ales era vrăjit de un anume moment, clipa penetrării când putea simţi rezistenţa subtilă a trupului de femeie la presiunea exercitată de el şi apoi acceptarea, senzaţia de a fi înăuntru, înconjurat strâns de carnea fierbinte şi umedă. Doamne, era cu adevărat minunat. Era mereu atent să se ferească de vreo sarcină nedorită, punându-şi prezervativ chiar şi atunci când femeia îi spunea că lua pastile contraceptive şi asta pentru că era ştiut deja că femeile mai minţeau în legătură cu astfel de treburi şi că un bărbat trebuia să fie destul de deştept ca să nu-şi asume asemenea riscuri.

Încă nu ştia nimic sigur, dar era convins că Monica era încă virgină. Deşi părea mai animată de sentimente şi emoţii decât mama lor, era cert că ceva fusese moştenit de fiica ei, un fel de retragere în sine care nu permitea nici unui bărbat să se apropie prea mult. În ea era o adevărată mixtură între cei doi părinţi, pentru că din partea lui Noelle moştenise acel aer rece şi distant fără a avea însă şi siguranţa ei şi o parte din emoţiile lui Guy, fără sexualitatea intensă a acestuia. Gray însă moştenise sexualitatea debordantă a tatălui temperată oarecum de controlul lui Noelle. Pe cât de mult dorea să facă dragoste nu era totuşi sclavul penisului său precum Guy. Ştia foarte bine când şi cum să spună nu. Slavă Domnului că avea sau părea să aibă gust mai bun în alegerea femeilor decât avea Guy.

Trase uşor de o şuviţă din părul negru al Monicăi.

— O să-l sun pe Alex să văd dacă nu cumva ştie el pe unde umblă tata. Alexander Chelette, un avocat din Prescott, era cel mai bun prieten al lui Guy.

Deşi buzele îi tremurau, Monica îi zâmbi

recunoscătoare printre lacrimi.

— Da, el o să se ducă după tata şi o să-i spună să vină acasă.

Gray zâmbi nemulţumit. Era o adevărată minune cum de Monica reuşise să ajungă la douăzeci de ani fără să înveţe absolut nimic despre caracterul bărbaţilor.

— Eu unul n-aş pune pariu, dar poate că asta o să-ţi mai uşureze cugetul. Avea de gând să-i spună Monicăi că Guy era la un joc de cărţi chiar dacă Alex ştia cu precizie numărul camerei de la motelul în care Guy îşi făcea de cap în dimineaţa aceea.

Merse în biroul din care Guy îşi conducea afacerile de milioane şi în care Gray căuta să înveţe cât mai multe despre ele. Gray era de-a dreptul fascinat de complicaţiile afacerilor financiare, atât de mult, încât renunţase să mai joace fotbal pe când era la colegiu în favoarea studiilor economice. De fapt nici nu constituise un mare sacrificiu din partea lui; ştiuse foarte bine că fusese destul de bun, încât să treacă la profesionişti şi asta pentru că fusese selecţionat, dar mai ştiuse şi că nu era deloc un adevărat star al acelui sport. Dacă şi-ar fi închinat viaţa fotbalului ar fi jucat poate şapte sau opt ani, asta dacă ar fi fost norocos şi ar fi scăpat de accidente, şi probabil că ar fi avut şi un salariu bunicel, dar în niciun caz unul spectaculos. Până la urmă îşi dăduse seama că, pe cât de mult iubea fotbalul, afacerile îl atrăgeau cu mult mai mult. Acela era un joc pe care-l putea juca mai mult timp decât fotbalul, ar fi scos cu mult mai mulţi bani şi era şi ceva care-i punea mintea la încercare.

Şi, deşi Guy îşi ieşise din piele de mândrie că fiul său fusese ales să joace fotbal la profesionişti totuşi după părerea lui Gray, fusese mult mai uşurat când terminase colegiul şi se întorsese acasă. În cele câteva

luni de când îşi luase diploma, Guy îi umpluse capul cu tot felul de cunoştinţe despre afaceri mai multe decât ar fi reuşit vreodată să găsească prin manuale.

Gray îşi trecu degetele peste lemnul lustruit al biroului masiv. O fotografie înrămată ce o reprezenta pe Noelle era aşezată în colţul din partea dreaptă şi era înconjurată de altele mai mici ale lui şi ale Monicăi, în diferite stadii de creştere. Astfel Noelle părea o regină cu supuşii adunaţi în jurul ei. Majoritatea oamenilor ar fi găsit grupul încântător, sugerând o mamă cu copiii adunaţi în jurul genunchilor ei, numai că Noelle nu fusese niciodată în viaţa ei mămoasă sau apropiată de ei. Soarele puternic de dimineaţă cădea pieziş pe fotografie, scoţând în evidenţă detalii altfel de neobservat, iar Gray se opri să privească faţa încremenită a mamei sale.

Fusese o femeie frumoasă, deşi de o frumuseţe total diferită de cea a lui Renée Devlin. Renée era ca soarele, fierbinte şi plină de viaţă şi strălucitoare, în vreme ce Noelle, era precum luna, rece şi retrasă. Avea un păr negru şi foarte des pe care mereu îl purta strâns într-un coc extrem de sofisticat, şi nişte ochi albaştri încântători pe care, din păcate, nu-i moştenise niciunul dintre copii. Nu era o franţuzoaică creolă şi făcea parte dintr-o familie americană get-beget, cu descendenţi din primii veniţi pe acele meleaguri; iar pe vremea când de-abia se căsătoriseră, foarte mulţi oameni din zonă se întrebaseră dacă nu cumva Guy se căsătorise sub rangul lui. Dar până la urmă a reieşit că era cu mult mai demnă şi mai aristocratică decât orice creolă din părţile acelea, iar vechile îndoieli fuseseră foarte repede uitate. Singura amintire era propriul lui nume, Grayson, care fusese numele ei de domnişoară, dar trecuse multă vreme de când fusese scurtat în Gray, majoritatea oamenilor crezând că fusese astfel

ales ca să semene cât mai mult cu numele tatălui său.

Agenda de întâlniri a lui Guy zăcea deschisă pe birou, în vreme ce Gray îşi petrecea o coapsă peste birou ca să poată ajunge la telefon, trecu în revistă întâlnirile programate în ziua aceea. Guy avea o întâlnire la ora zece cu William Grady, bancherul. Pentru prima dată Gray simţi un mic fior de teamă. Indiferent de cât de drăguţe erau femeile sau cât de insistente, Guy nu permisese nici uneia dintre ele să stea în calea afacerilor pe care le avea, aşa cum niciodată n-ar fi putut merge la o întâlnire de afaceri nebărbierit şi fără haine curate şi proaspete.

Grăbit, formă numărul lui Alex Chelette, iar secretara acestuia îi răspunse chiar după primul apel.

— *Chelette and Anderson,* avocaţi şi specialişti în legi.

— Bună dimineaţa, Andrea. Alex a ajuns acolo?

— Sigur că da, îi răspunse femeia cu umor, recunoscând imediat vocea adâncă şi mângâietoare de la celălalt capăt al firului. Doar îl ştii cum e. Ar fi nevoie de un cataclism ca să nu apară la birou la ora nouă fix. Aşteaptă puţin şi-ţi fac legătura cu el.

Gray auzi clicul care-l informa că fusese pus în aşteptare, dar o cunoştea deja pe Andrea foarte bine ca să nu-şi închipuie fie şi un moment că aceasta îl suna pe Alex prin intercom ca să-i comunice că avea o convorbire. Fusese în biroul acela de prea multe ori, mai întâi ca puştan şi apoi ca adult, ca să ştie că singura dată când folosise intercomul fusese atunci când în birou intrase un străin. De cele mai multe ori pur şi simplu îşi întorcea scaunul şi-şi ridica vocea, pentru că uşa deschisă de la biroul şefului ei era chiar în spate.

Gray zâmbi amintindu-şi cum Guy le povestise printre hohote cum Alex încercase s-o facă pe Andrea

să se poarte ceva mai protocolar, mai potrivit unui birou de avocatură. Amabilul şi blândul Alex nu avusese nici cea mai măruntă şansă în faţa secretarei. Jignită, aceasta devenise atât de rece, încât întregul birou îngheţase câteva secunde după aceea. În loc să-i mai spună „Alex” i se adresa de fiecare dată cu „domnule Chelette”, folosea întotdeauna intercomul, iar camaraderia lor degajată şi plăcută dispăruse ca un fum. Şi, atunci când Alex se oprea lângă biroul ei ca să mai stea la o şuetă, Andrea se ridica înţepată şi se refugia la toaleta doamnelor. Apoi toate micile detalii de care ea se ocupase cu atâta grijă în decursul anilor, luând de pe umerii lui o povară destul de substanţială, fuseseră lăsate să se adune pe biroul lui Alex deodată. Aşa că fusese nevoit să vină cât mai devreme la birou şi să rămână până seara târziu, în vreme ce Andrea respecta cu mare stricteţe programul iniţial de lucru. Nici nu se pusese problema s-o înlocuiască, secretarele de avocaţi erau adevărate păsări rare în micul orăşel Prescott. În mai puţin de două săptămâni, Alex se predase şi-şi ceruse scuze, iar de atunci Andrea ţipa prin uşa deschisă a biroului fără griji.

Se auzi iarăşi un clic în vreme ce Alex ridica receptorul. Apoi glasul domol şi uşor graseiat se auzi pe linie:

— 'neaţa, Gray. Eşti cam matinal pe ziua de azi.

— Nu chiar atât de matinal. Lui îi plăceau orele dimineţii, spre deosebire de tatăl său, dar majoritatea oamenilor îşi închipuiau că aşa cum era tatăl la fel trebuia să fie şi fiul. Am de gând să mă duc la Baton Rouge ca să mă uit la nişte proprietăţi. Alex, ştii tu cumva pe unde este tata?

La celălalt capăt al firului urmă un mic moment de linişte.

— Nu, nu ştiu. Apoi urmă o altă pauză mică. S-a

întâmplat ceva?

— Azi-noapte n-a venit acasă şi la zece are o întâlnire cu Bill Grady.

— La naiba, şopti încet, Alex dar Gray prinse imediat îngrijorarea din tonul lui. Of, Doamne, n-am crezut că o să… la naiba cu toate.

— Alex. Vocea lui Gray era la fel de tăioasă ca un cuţit bine ascuţit, din cel mai fin oţel, despicând parcă firele până în biroul avocatului. Ce se întâmplă?

— Îţi jur, Gray, n-am crezut c-o s-o facă, îi răspunse pe un ton plin de umilinţă Alex. Sau poate că nici n-a făcut-o. Poate că doar a adormit şi încă nu s-a trezit.

— Ce să facă?

— A spus treaba asta doar de câteva ori şi numai după ce se îmbăta. Îţi jur, niciodată: n-am crezut că vorbea serios. Doamne, cum poate să fie adevărat?

Plasticul subţire al receptorului se crăpă din cauza încleştării lui Gray.

— Să fie serios în legătură cu ce?

— Cu faptul că voia s-o părăsească pe mama ta. Alex înghiţi în sec cu zgomot. Ca să poată pleca împreună cu Renée Devlin.

Foarte uşor, Gray aşează receptorul la loc. Rămase nemişcat pentru câteva secunde, privind în jos spre telefon. Nu era posibil. Guy n-ar fi făcut aşa ceva. Şi de ce ar fi făcut-o? De ce să fugă împreună cu Renée când putea s-o aibă ori de câte ori poftea? Cu siguranţă că Alex se înşelase. Guy nu şi-ar fi părăsit niciodată copiii sau afacerile; dar şi ce uşurat fusese atunci când Gray renunţase la fotbal şi cum îl mai învăţase absolut tot ce ştia.

Pentru o bucată de vreme, Gray rămase ca lovit de trăsnet din cauza neîncrederii, dar cum el era mult prea realist, această perioadă nu ţinu prea mult.

Uluirea începu să cedeze lăsând locul mâniei. Se mişcă la fel de agil ca un şarpe şi apucând telefonul îl smulse din priză, după care îl aruncă prin geam, spărgând sticla. Apoi se grăbi să coboare în fugă în hol.

*

Toată lumea dormea până târziu cu excepţia lui Faith şi a lui Scottie, iar ei părăsiră cabana imediat după micul dejun al lui Scottie, mergând pe jos la râu ca el să se poată juca în apa mică şi să încerce să prindă peştii cei agili. Nu reuşise niciodată până atunci, dar ce mult îi plăcea să încerce! Era o dimineaţă superbă, iar soarele încălzea şi scânteia pe volbura apelor. Mirosurile erau ascuţite şi proaspete, pline de culori bune, curate, care începeau să şteargă miasma de alcool care i se insinuase în nări încă din timpul nopţii, exhalată de cei patru oameni care încă dormeau Sub efectul lui.

Să se aştepte ca Scottie să-şi păstreze hainele uscate era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca soarele să răsară la vest. Când ajunseră pe malul râului îi scoase cămaşa şi pantalonii scurţi, lăsându-l să intre în apă doar cu scutecul pe el. Adusese şi unul uscat, de schimb, pe care să-l pună înainte de plecare. Faith atârnă hainele în crengile unui copăcel, după care intră şi ea în apă ca să-l poată supraveghea mai bine. Dacă s-ar fi întâmplat ca vreun şarpe să se apropie de el, Scottie sărăcuţul n-ar fi ştiut că trebuia să se sperie şi să iasă. Nici ei nu-i era frică de şerpi, dar era şi foarte atentă la ei.

Îl lăsă să se joace vreo două ore, după care fu nevoită să-l ia în braţe ca să-l ducă la mal, în vreme ce el o lovea cu picioruşele şi protesta cu cât se îndepărtau mai mult.

— Nu poţi să stai mai mult în apă, încercă să-i explice, la uită-te, degetele de la picioare ţi s-au zbârcit ca prunele uscate.

Se aşeză pe iarba de pe mal şi se apucă să-l îmbrace şi să-i schimbe scutecul ud. Era o treabă dificilă pentru că el se tot foia încercând să-i. Scape din mâini ca să intre iarăşi în apă.

— Mai bine hai să ne uităm după veveriţe, îi zise. Vezi vreo veveriţă pe-aici?

Uşor de distras, Scottie îşi ridică imediat privirea spre copaci, cu ochii rotunzi de încântare, în vreme ce căuta să vadă vreo veveriţă. Faith îi luă mânuţa grăsulie într-a ei şi îl conduse încet prin pădure, urmând o potecă întortocheată înapoi spre cabană. Poate că până ajungeau acasă se întorcea şi Renée.

Deşi mama ei mai fusese plecată şi înainte câte o noapte întreagă, asta o făcea mereu pe Faith să se simtă cumva speriată. Încercă să alunge astfel de gânduri, undeva, în spatele minţii, dar trăia mereu cu frica constantă că Renée va pleca într-o noapte ca să nu se mai întoarcă niciodată la ei. Faith ştia, cu un realism amar, că dacă se întâmpla ca Renée să întâlnească un bărbat cu ceva bani, care să-i promită lucruri frumoase, ar fi plecat ca din puşcă. Probabil că singurul lucru care încă o mai ţinea în Prescott era Guy Rouillard, şi ceea ce-i putea oferi. Şi dacă se întâmpla cumva ca Guy să se descotorosească de ea, Renée n-ar mai fi rămas acolo decât cât i-ar fi trebuit să-şi facă bagajele.

Scottie reuşi să descopere două veveriţe, una sărind printre ramurile copacilor şi cealaltă tocmai cocoţându-se într-unul, aşa că era fericit s-o urmeze pe Faith oriunde l-ar fi dus. Dar, când ajunseră aproape de cabană, îşi dădu seama că mergeau acasă, aşa că începu să scâncească şi să-şi smucească mânuţa din

strânsoarea lui Faith.

— Scottie, încetează, îl certă Faith în vreme ce-l trăgea din pădure pe drumeagul îngust ce ducea la cabană. Acum, în clipa asta, nu mai pot să stau şi să mă joc cu tine, trebuie să mă apuc să spăl rufele. Dar îţi promit că o să mă joc cu tine şi cu maşinuţele după ce…

Auzi deodată zgomotul vibrant scos de motorul unei maşini în spatele ei, devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropia, şi primul ei gând, plin de uşurare a fost: „S-a întors mama.” Dar nu maşina sport a lui Renée se vedea acum desluşit la curbă. Era o Corvette neagră, decapotabilă, cea cumpărată ca s-o înlocuiască pe aceea argintie pe care Gray o folosise la colegiu. Faith se opri, uitând cu totul de Renée şi de Scottie, simţind doar că inima i se oprea în piept, ca apoi să înceapă să bată nebuneşte, făcând-o să se simtă rău. Gray venea la ei.

Era atât de plină de bucurie, încât aproape că uită să-l tragă pe Scottie din mijlocul drumului în bălăriile de pe margine. Gray, îi cânta inima. Un fel de tremurat plăcut începu să o ia de la genunchi, urcând apoi în tot trupul doar la gândul că va vorbi poate din nou cu el, deşi acest lucru s-ar fi putut reduce doar la un simplu „bună” mormăit.

Privirea i se lipi de el, sorbind toate detaliile în vreme ce se apropia tot mai mult. Deşi era aşezat la volan şi ca atare nu putea vedea prea multe, îşi dădu seama că părea acum ceva mai subţire decât atunci când mai juca fotbal, şi că avea şi părul ceva mai lung. Ochii îi rămăseseră la fel, negri ca păcatul şi la fel de tentanţi. Şi se opriseră asupra ei în vreme ce maşina se hurducăia pe drumul prost şi trecea pe lângă locul în care se opriseră ea şi Scottie, după care o salută curtenitor cu o mişcare a capului.

Scottie începu iarăşi să se foiască şi s-o tragă de mână, fascinat de maşina cea frumoasă. Îi plăcea la nebunie maşina lui Renée, iar Faith de fiecare dată trebuia să fie foarte atentă să nu-l lase să se apropie de ea, pentru ca asta ar fi făcut-o pe Renée să spumege dacă ar fi descoperit pe caroserie urmele mâinilor lui mici şi murdare.

— În regulă, şopti Faith, încă puţin ameţită. O să mergem să vedem maşina frumoasă. Păşiră iarăşi pe mijlocul drumului, plecând după Corvette, care acum se oprise în faţa cabanei. Gray tocmai îşi petrecea un picior lung pe după portiera deschisă, scoţându-l după aceea şi pe celălalt şi ridicându-se pe toată lungimea din maşina care părea de jucărie. Urcând în fugă cele două trepte de la intrare, deschise uşa de plasă, intrând în casă.

Dar n-a bătut, se gândi Faith imediat. Ceva nu e în regulă. N-a bătut la uşă.

Începu să meargă mai repede, grăbindu-l şi pe Scottie, încât picioruşele lui scurte începuseră să bată ritmic pământul, făcându-l în cele din urmă să ţipe în semn de protest. Faith se gândi imediat la inima lui, simţind cum îngheţa pe dinăuntru. Se opri brusc, după care se aplecă şi-l luă în braţe.

— Îmi pare rău, scumpule. N-am vrut să te forţez să alergi. Spatele o durea încercând să-l care, dar ignora durerea continuând să se grăbească spre casă. Pietrele micuţe i se rostogoleau pe sub picioarele goale, în urmă rămânând mici norişori de praf, ridicaţi în timpul alergăturii. Greutatea lui Scottie părea s-o tragă tot mai mult în jos, împiedicând-o să ajungă mai repede la cabană. Sângele îi pulsa cu zgomot în urechi şi o teamă cumplită i se cuibărise în piept, făcând-o să se sufoce.

Auzi apoi rumoare de ceartă venită de departe,

două glasuri ridicate din care unul era al tatălui ei, vocea îngroşată de băutură şi abuzuri şi imediat după aceea şi tonul adânc, ca de bariton, al lui Gray care părea să nu se lase mai prejos. Căutând să-şi adune ultimele forţe, alergă ce-i mai rămăsese din drum şi, într-un final, ajunse la cabană. Uşa de plasă scârţâi atunci când o deschise. Intră şi apoi se opri brusc, căutând să-şi obişnuiască privirea cu întunericul din casă. Ţipete ininteligibile şi tot felul de blesteme păreau să curgă de peste tot din jurul ei, făcând-o să se simtă ca prinsă într-un tunel al coşmarelor.

Încercă să-şi recapete suflul şi-l lăsă pe Scottie pe podea. Speriat din cauza ţipetelor, băiatul se prinse de picioarele ei, îngropându-şi faţa în fustă.

Vederea i se ajustă, iar zumzetul din urechi cedă, ţipetele începură să capete un sens, deşi şi-ar fi dorit să nu le fi auzit.

Gray îl ridicase pe Amos din pat şi încerca să-l ia cu forţa în bucătărie. Amos se opunea ţipând şi înjurând, căutând să se apuce de rama uşii ca să-l oprească pe Gray să mai tragă de el. Dar nu putea ţine piept forţei tânărului de lângă el, nereuşind să mai facă altceva, decât să-şi recapete echilibrul atunci când acesta îl aruncă în mijlocul camerei.

— Unde-i Renée? urlă Gray, îndreptându-se ameninţător spre Amos, care dădea speriat înapoi.

Ochii injectaţi ai lui Amos începură să cerceteze încăperea ca şi cum şi-ar fi căutat nevasta.

— Nu-i aici, mormăi.

— Văd şi eu că nu-i aici, ticălos cretin ce eşti! Eu vreau să ştiu unde naiba este?

Amos se clătină înainte şi înapoi pe picioarele desculţe, căutând să se ţină cât mai drept. Era cu pieptul gol şi cu pantalonii încă desfăcuţi. Părul slinos şi nepieptănat îi stătea în toate direcţiile, ochii îi erau

injectaţi de sânge, iar respiraţia îi puţea cumplit a alcool coclit. În contrast, Gray stătea cu mult deasupra lui, un metru şi nouăzeci de muşchi bine oţeliţi de sport, cu părul negru, frumos, periat pe spate, cu o cămaşă albă fără pată şi pantaloni croiţi de comandă ca să-i vină perfect.

— N-ai niciun drept să vii aici şi să mă arunci de colo-colo, mie puţin îmi pasă cu cine umblă tatăl tău, se plânse Amos. Şi, în ciuda acelei izbucniri, dădea înapoi de fiecare dată când Gray făcea vreo mişcare.

Russ şi Nicki apăruseră şi ei în uşa dormitorului privind întreaga scenă fără să sară în apărarea tatălui lor. Să facă faţă pe drept unuia ca Gray Rouillard, mai ales când era şi înfuriat, nu era deloc stilul lor; să atace pe cineva care le-ar fi putut face probleme de asemenea nu era stilul lor.

— Ştii pe unde este Renée? întrebă iarăşi Gray cu o voce de gheaţă.

Amos ridică anemic dintr-un umăr.

— Probabil că a ieşit prin oraş, murmură abia auzit.

— Când?

— Cum când? Eu eram în pat. De unde mama naibii să ştiu când dracu' a plecat?

— A venit acasă azi-noapte?

— Sigur că da! La dracu', ce vrei să zici? urlă Amos, limba împleticită fiind mărturie clară că încă avea alcool în sânge.

— Zic că târfa de nevastă-ta te-a părăsit! urlă şi Gray, faţa întunecată fiindu-i strâmbată de ură şi mânie, iar gâtul încordat.

Teroarea pură o copleşi pe Faith, iar vederea i se împăienjeni iarăşi.

— Nu, reuşi să sufle.

Gray o auzi şi-şi întoarse imediat capul. Ochii

întunecaţi îi scăpărau de furie atunci când se opriră asupra ei.

— Cel puţin tu pari să fii trează. Ştii cumva pe unde e Renée? A venit acasă azi-noapte?

Uimită, Faith scutură din cap. Dezastrul întunecat îi era dinaintea ochilor, iar nările i se umpluseră de mirosul galben şi acru al fricii… mirosul ei.

Buza de sus a lui Gray se strâmbă deodată, arătându-şi într-un fel de rânjet sinistru dinţii albi şi regulaţi.

— Aşa bănuiam şi eu. Pentru că a fugit împreună cu tatăl meu.

Faith scutură iarăşi din cap, după care îşi dădu seama că aproape nu îl putea opri din mişcarea pe care o tot făcea. Nu. Cuvântul acela îi reverbera în creier. Doamne, te rog, nu.

— Ne minţi! urlă Amos, clătinându-se spre masă şi lăsându-se să cadă pe unul dintre scaune. Renée nu m-ar părăsi pe mine şi nici pe copii. Mă iubeşte. Iar tatăl tău cel destrăbălat probabil e pe undeva ascuns cu vreo bucăţică pe care şi-a găsit-o de curând, una mai proaspătă…

Gray se apropie de el cu paşi de felină. Pumnul lui luă contact cu falca lui Amos, încheieturile degetelor lovind din plin osul, după care atât Amos cât şi scaunul se rostogoliră la podea. Scaunul se sfărâmă sub greutatea impactului.

Cu un scâncet de teroare, Scottie îşi îngropă faţa şi mai adânc în poala lui Faith. Însă ea era încă prea îngheţată ca să mai pună un braţ liniştitor în jurul umerilor lui, aşa că băiatul se puse pe plâns.

Amos se ridică greu din locul în care căzuse, după care se grăbi să pună între el şi Gray masa.

— De ce naiba m-ai lovit? se văită ţinându-se de falcă. Eu nu ţi-am făcut nimic. Indiferent ce-a făcut

Renée şi cu taică-tău nu este vina mea.

— Ce-i cu toate urletele astea? sosi vocea mohorâtă, cu accente obraznice a lui Jodie, cea pe care o folosea mereu atunci când dorea să se ia de un bărbat. Faith privi spre uşa dormitorului pe care-l împărţeau împreună şi ochii i se măriră de dezgust şi oroare. Jodie poza lângă cadrul uşii, cu părul lung şi încâlcit aruncat peste umerii dezgoliţi. Era îmbrăcată doar cu o pereche de chiloţei de dantelă roşie şi cu o cămăşuţă asemănătoare care de-abia dacă îi acoperea sânii. Clipea în direcţia lui Gray cu atâta inocenţă falsă, încât Faith simţi cum se încrâncena carnea pe ea.

Expresia de pe faţa lui Gray se strâmbă de dezgust după ce o privi o secundă, ca apoi să se întoarcă ostentativ cu spatele în direcţia ei.

— Vreau să plecaţi cu toţii până la căderea nopţii, îi zise lui Amos cu o voce tăioasă. Ne împuţiţi pământul şi m-am săturat să vă tot miros.

— Să plecăm? croncăni Amos. Ticălos nenorocit ce eşti, nu poţi să ne obligi să plecăm de aici. Există şi legi pe lumea asta.

— Nu plătiţi niciun fel de chirie, îi răspunse Gray cu un zâmbet urât pe buze. Legile evaziunii nu se aplică şi celor în tranzit. Aşa că plecaţi. Se întoarse şi o porni în direcţia uşii.

— Aşteaptă! ţipă Amos. Privirea plină de panică răscolea încăperea ca pentru a-şi căuta inspiraţia. Îşi trecu limba peste buzele umflate. Nu mai fi aşa de grăbit. Poate… poate că doar au plecat într-o mică excursie. Or să se întoarcă. Mda, asta-i. Renée o să se întoarcă, n-are niciun motiv să nu vină înapoi.

Gray lăsă să-i scape un hohot sec de râs, privirea scârbită trecând încă o dată asupra camerei. Cineva, probabil fata cea mică, încerca să menţină ordinea şi curăţenia, dar era ca şi cum ar fi încercat să ţină piept

unui val. Amos şi cei doi băieţi, care păreau să fie ediţiile mai tinere ale tatălui lor, îl priveau mohorâţi. Fata cea mare rămăsese tot în pragul uşii încercând să-i arate cât mai mult ţâţele fără să-şi dea jos bucata aceea de material. Băieţelul cel mic cu sindromul lui Down se agăţa disperat de picioarele fetei mai mici, plângând speriat. Iar fata stătea nemişcată de parcă se transformase în stană de piatră, privindu-l cu ochi imenşi de un verde ciudat. Părul roşcat îi atârna neglijent pe spate şi era desculţă, iar picioarele îi erau pline de praf.

Stând atât de aproape de el, Faith îi putuse citi foarte bine expresia feţei, simţind cum i se strângea stomacul atunci când privirea lui iscoditoare cerceta amănunţit cabana mizerabilă şi pe locatarii ei, în cele din urmă poposind asupra ei. El deja catalogase viaţa ei, şi familia, şi chiar şi pe ea, şi găsise totul de neglijat, ceva de care să te scapi cât mai repede.

— N-avea niciun motiv să plece? pufni el. Doamne, după câte văd eu, nu are niciun motiv, dar niciunul pentru care să se întoarcă.

În liniştea care urmă cuvintelor lui, Gray o ocoli repede pe Faith, după care deschise uşa de plasă. Aceasta se lovi de peretele din afară, după care se închise la loc cu zgomot. Motorul maşinii prinse viaţă şi, după numai câteva momente, Gray plecase. Faith rămăsese îngheţată în mijlocul camerei cu Scottie agăţat de picioare şi plângând în hohote. Mintea îi era parcă amorţită. Ştia că trebuia să facă un anumit lucru, dar ce anume? Gray le spusese că trebuiau să plece şi enormitatea spuselor lui o uimi şi mai tare. Să plece? Şi unde să meargă? Nu-şi putea pune deloc mintea la lucru. Nu reuşi decât să-şi ridice cu greutate o mână care părea să cântărească o tonă şi să mângâie uşor părul lui Scottie, spunându-i:

— E în regulă, e-n regulă, deşi ştia foarte bine că era o minciună. Mama plecase şi niciodată n-avea să mai fie în regulă.

CAPITOLUL 4

Gray reuşi să parcurgă ceva mai mult de o jumătate de milă înainte ca tremuratul Să îi cuprindă întregul trup şi să fie nevoit să oprească maşina. Îşi lăsă capul pe volan şi închise ochii, încercând să se lupte cu valurile de panică. Doamne, ce avea să se facă acum? Niciodată înainte nu mai fusese atât de speriat cum era în acel moment.

Durerea plină de uimire începu să-i asalteze mintea şi sufletul, făcându-l să se simtă precum un copil care-şi doreşte să fugă să îşi ascundă faţa în poala mamei. Cam la fel cum puştiul lui Devlin îşi ascunsese faţa de picioarele slabe ale fetiţei. Dar el nu se putea duce la Noelle; chiar şi atunci când fusese copil, ea fugise din faţa mânuţelor care doreau să se agaţe de ea, aşa că învăţase să se ducă la tatăl lui pentru reconfortare şi căldură. Şi chiar dacă Noelle ar fi fost mai afectuoasă, nu putea să se îndrepte spre ea pentru suport moral, pentru că şi ea ar fi căutat la el exact acelaşi lucru. Să aibă grijă de mama şi de sora lui era acum responsabilitatea ce-i revenea.

De ce făcuse Guy aşa ceva? Cum de putuse să-i părăsească? Absenţa tatălui lui, trădarea acestuia îi sfâşiaseră inima în nenumărate bucăţi. Guy o avusese oricum pe Renée, putea s-o aibă oricând; ce avusese de oferit de-l tentase să lase în urmă copiii, afacerile, întreaga moştenire? Gray fusese întotdeauna apropiat de tatăl lui, crescuse înconjurat de dragostea acestuia,

întotdeauna îi simţise sprijinul precum o piatră solidă în spatele lui, dar acum prezenţa aceea plină de dragoste dispăruse, şi împreună cu ea şi piatra de temelie a vieţii sale.

Se simţea terorizat. Nu avea decât douăzeci şi doi de ani, iar problemele ce-i stăteau în faţă păreau munţi de netrecut. Noelle şi Monica încă nu ştiau nimic; cumva trebuia să-şi adune tot curajul ca să le spună. Trebuia să fie ca o piatră de temelie pentru ele şi mai trebuia să-şi lase deoparte durerea ca să se poată ocupa de finanţele familiei, pentru că altfel aveau să piardă totul. Nu ar fi fost aceeaşi situaţie dacă Guy ar fi murit, pentru că atunci Gray ar fi moştenit banii, acţiunile şi controlul afacerilor. După cum stătea însă situaţia în acel moment, Guy deţinea încă totul, dar el dispăruse. Averea familiei Rouillard le putea scăpa cu uşurinţă printre degete, cu deţinătorii de acţiuni părăsind în grabă vasul pe cale de a se scufunda şi cu consiliile directoare câştigând tot mai multă putere. Gray trebuia să se lupte din răsputeri ca să păstreze măcar jumătate din ce aveau la acea oră.

El, Monica şi Noelle aveau ceva pus deoparte pe numele lor, dar din păcate nu era deloc suficient. Guy avusese grijă ca Gray să înveţe totul despre afacerile familiei, dar nu-i dăduse şi puterea de a face toate astea, doar dacă nu cumva lăsase o scrisoare de succesiune care-i dădea controlul asupra acelor afaceri. Speranţa disperării îşi făcu loc în sufletul lui. Şi orice scrisoare de acest fel, dacă exista într-adevăr vreuna, ar fi trebuit să fie pe masa de lucru din biroul de acasă.

Dar, oricum, trebuia neapărat să-l sune pe Alex sau să ajungă la el ca să-i ceară ajutorul pentru strategia pe care o aveau de urmat. Alex era un tip al naibii de deştept şi unul dintre cei mai buni avocaţi de

corporaţie; ar fi avut poate mai mult succes dacă s-ar fi dus în altă parte, numai că fusese sprijinit din plin de banii moşteniţi din partea familiei şi nu simţise nevoia să plece vreodată din Prescott. El avusese grijă de toate afacerile lui Guy, pe lângă faptul că îi era cel mai bun prieten, aşa că ştia cel puţin la fel de bine dacă nu cumva şi mai bine decât el situaţia legală în care se afla acum Gray.

Numai Dumnezeu ştia, se gândi disperat, că avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi. Pentru că dacă nu exista nicio scrisoare de succesiune, ar fi fost norocos dacă reuşea să păstreze un acoperiş deasupra capetelor lor.

Când îşi înălţă capul de pe volan îşi recâştigase controlul, durerea fusese împinsă undeva în spatele minţii, o determinare rece luându-i locul. Pe Dumnezeu, mama şi sora lui vor avea şi aşa destule momente dificile încercând să se împace cu situaţia; şi nici de-al naibii nu avea de gând să se lase depăşit în aşa măsură, încât să-şi piardă şi acoperişul de deasupra capului.

Porni iarăşi motorul şi intră pe şosea, lăsând pe drumul prăfuit ultimele rămăşiţe ale adolescenţei.

*

Se duse mai întâi în Prescott, direct la biroul lui Alex. Trebuia să se mişte repede dacă dorea să salveze totul. Andrea începu să zâmbească atunci când îl văzu intrând, era ceva aproape automat din partea femeilor când dădeau ochii cu el. Faţa rotundă a femeii se înroşise uşor. Avea deja patruzeci şi cinci de ani, îndeajuns de bătrână ca să-i fie şi mamă, dar vârstă nu avea nimic de-a face cu reacţia feminină instinctivă la prezenţa lui înaltă şi musculoasă.

Gray îi întoarse automat zâmbetul, dar mintea îi zbârnâia de planuri.

— E cineva la Alex? Trebuie să-l văd.

— Nu, e singur. Intră, scumpule.

Gray trecu de biroul ei şi apoi pe uşa deschisă a încăperii în care se afla Alex, închizând-o ferm în urmă. Alex îşi ridică privirea de la muntele ordonat de dosare de pe masă, după care se ridică în picioare. Faţa frumoasă şi plăcută era acum îngrijorată şi întunecată.

— Ai reuşit să-l găseşti?

Gray scutură din cap.

— Odată cu el a dispărut şi Renée Devlin.

— Oh, Doamne. Alex se prăbuşi înapoi pe scaun, închise ochii şi îşi frecţionă viguros rădăcina nasului. Nu-mi vine să cred. N-am crezut că vorbea serios. Doamne, şi de ce ar fi vorbit serios? Doar se… Se opri deodată, deschizându-şi ochii şi înroşindu-se ca un adolescent.

— … regula oricum cu ea, termină Gray cu bruscheţe. Se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo cu mâinile în buzunare, privind în jos spre strada principală. Prescott era un oraş foarte mic, cu numai cincisprezece mii de locuitori, deşi în ziua aceea era trafic intens pe lângă clădirea municipală. Curând toţi cei de acolo de jos urmau să afle că Guy Rouillard îşi părăsise nevasta şi copiii ca să fugă cu târfa de Devlin.

— Mama ta a aflat? îl întrebă Alex cu o voce încordată.

Gray scutură din cap.

— Încă nu. Am de gând să-i spun şi ei şi Monicăi când o să ajung acasă. Şocul şi durerea iniţiale dispăruseră lăsându-l parcă fără vlagă şi puţin retras în sine, ca şi cum s-ar fi aflat undeva la distanţă, privindu-se cum trecea prin toate etapele. Ceva din acea distanţă se revărsă în tonul cu care-l întrebă pe

Alex:

— A lăsat tata vreo scrisoare de succesiune la tine?

Până în acel moment, Alex se concentrase doar asupra aspectelor şi a complicaţiilor strict emoţionale ale trădării lui Guy. Acum începură să-i vină în minte şi complicaţiile legale, care-l făcură să-şi deschidă ochii mari de oroare.

— La naiba, izbucni, cedând în faţa unei vulgarităţi ce nu-i stătea în fire. Nu, n-a făcut aşa ceva. Dacă mi-ar fi lăsat o asemenea scrisoare, atunci eu aş fi ştiut că vorbea serios şi aş fi încercat să-l opresc.

— S-ar putea să fie o scrisoare în biroul de acasă. S-ar putea să ne sune într-o zi sau două. Dacă se întâmplă aşa, atunci nu vom avea probleme cu latura financiară a lucrurilor. Dar, dacă nu există nicio scrisoare şi nici nu sună… nu-mi pot permite să aştept. Trebuie să lichidez cât de mult este posibil, înainte ca veştile să se împrăştie şi ca preţurile să cadă ca nişte pietroaie.

— O să sune, zise înfrigurat Alex. Trebuie. Pur şi simplu nu poate pleca de lângă asemenea obligaţii financiaro. Este implicată o întreagă avere.

Gray ridică din umeri fără nicio expresie pe chip.

— A plecat fără probleme de lângă familia lui. Nu-mi pot permite să presupun că afacerile pot însemna mai mult pentru el. Se opri. Nu prea cred că se va întoarce sau că va suna. Eu cred că a intenţionat să dispară de lângă familie şi afaceri ca să nu se mai întoarcă niciodată. Pe mine m-a învăţat tot ce ştia, iar acum ştiu şi de ce. Dacă ar fi intenţionat să rămână la cârma afacerilor nu s-ar fi obosit aşa de mult.

— În acest caz trebuie să existe şi o scrisoare de succesiune, insistă Alex. Guy era un om de afaceri mult prea bun ca să nu fi avut grijă de aşa ceva.

— Poate, dar eu le am pe mama şi pe Monica la care trebuie să mă gândesc în primul rând. Trebuie să lichidez acum ca să obţin cât mai mulţi bani, ca să am ceva cu care să pot lucra şi să pot reconstrui afacerile. Pentru că dacă nu mă zbat acum şi el n-a lăsat nicio scrisoare de succesiune n-o să mai avem nici măcar o ulcică în care să ne pişăm.

Alex înghiţi în sec, dar încuviinţă din cap.

— În regulă. O să încerc să fac tot ce pot ca să consolidez poziţia ta legală, dar te previn, dacă Guy nu a lăsat o scrisoare de succesiune sau dacă nu sună, este o adevărată nenorocire. Totul este legal, doar dacă nu cumva Noelle se hotărăşte să divorţeze şi să ia jumătate din averea lui, dar şi asta ia mult timp.

— Trebuie să mă pregătesc pentru tot ce-i mai rău, îi spuse Gray. O să mă duc acasă să caut scrisoarea, dar nu aştepta veşti de la mine ca să începi acţiunile. Pentru că dacă nu e nicio scrisoare, îl sun imediat pe broker şi încep să vând. Oricum, o să-ţi dau de ştire. Să nu spui nimic nimănui până nu te sun.

Alex se ridică în picioare.

— Nici măcar Andreei n-o să-i spun nimic. Îşi trecu mâinile prin păr, o indicaţie clară a tensiunii în care se afla, pentru că în general Alex nu ceda gesturilor de nervozitate. Ochii lui gri se întunecaseră de supărare.

— Îmi pare rău, Gray. Mă simt de parcă ar fi vina mea. Ar fi trebuit să fac ceva.

Gray scutură din cap.

— Nu te învinovăţi singur. După cum ai spus şi tu, cine ar fi crezut că vorbea serios? Nu, singurii oameni care poartă întreaga vină sunt tata şi Renée Devlin. Zâmbi încordat. Nu-mi pot imagina ceva la care să fi fost atât de bună, încât să-l facă să-şi părăsească familia şi tot restul, dar se pare că m-am înşelat în

privinţa ei. Se opri, pierzându-se în gândurile triste şi furioase care-l măcinau în acele momente, după care se scutiră şi se îndreptă spre uşă. Te sun imediat ce aflu ceva.

După plecarea lui, Alex se lăsă să cadă la loc pe scaun, cu mişcări ca de marionetă. De-abia reuşi să-şi controleze expresia feţei atunci când Andrea apăru în uşa camerei, plină de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat cu Gray?

— Nimic interesant. O problemă personală pe care voia s-o discute cu mine.

Andrea părea dezamăgită că n-avea încredere în ea.

— Există ceva cu care l-aş putea ajuta?

— Nu, totul o să fie în regulă. Oftă şi se frecă la ochi. De ce nu te duci tu să-ţi iei masa de prânz şi apoi să-mi aduci şi mie un sandviş, ceva? Aştept un telefon important şi nu pot pleca.

— Sigur. Şi cam ce-ai vrea?

El îşi flutură mâna neglijent.

— Orice. Doar îmi ştii preferinţele. Fă-mi o surpriză.

Ea mai cotrobăi câteva momente prin cealaltă cameră, închizând computerul pe care el îl cumpărase cu vreun an înainte, aranjând dischetele şi apoi luându-şi poşeta. După plecarea ei, Alex mai aşteptă câteva clipe, după care intră în cealaltă cameră şi încuie uşa de la intrare. Apoi se aşeză pe scaunul ei, activă iarăşi computerul şi se apucă să dactilografieze ceva.

— Blestemat să fii Guy, şopti în barbă. Ticălos ce mi-ai fost.

*

Gray îşi parcă maşina în faţa celor cinci trepte largi care duceau spre veranda acoperită, în faţa celor două uşi duble de la intrare, deşi Noelle s-ar fi încruntat pentru că ea prefera ca maşinile familiei să fie parcate undeva în spatele casei, cel mai bine în garaj. Aleea din faţa casei era pentru vizitatori, care n-ar fi trebuit să fie în stare să-şi dea seama ce membri ai familiei erau prezenţi acasă doar după maşinile parcate la vedere. În acest fel, niciunul dintre ei nu trebuia să se simtă obligat să admită că era acasă şi ca atare forţat să primească nişte oaspeţi nedoriţi. Câteva dintre preferinţele lui Noelle urau de-a dreptul victoriene; de obicei el i se supunea, dar în ziua aceea avea lucruri cu mult mai importante şi în plus se şi grăbea.

Urcă scările din două sărituri şi deschise uşa în grabă. Monica probabil îl văzuse de la ferestrele dormitorului pentru că îl întâmpină coborând grăbită scările, neliniştea strâmbându-i trăsăturile.

— Tata încă n-a venit acasă! îi şopti privind cu grijă spre salonul în care Noelle îşi lua micul dejun întârziat. De ce naiba ai spart geamul din biroul lui şi apoi ai fugit de acasă ca o pisică cu coada prinsă? Şi de ce ai parcat maşina în faţă? Mamei n-o să-i placă deloc treaba asta.

Gray nu-i răspunse, ci se grăbi spre biroul tatălui său, ghetele bocănindu-i sonor pe podeaua parchetată. Monica se grăbi după el şi se furişă în birou în vreme ce el cerceta deja cu grijă toate hârtiile.

— Nu prea cred că Alex ţi-a spus adevărul cu jocul ăla de cărţi, îi zise cu buze tremurânde. Sună-l din nou, Gray. Fă-l să-ţi spună unde anume este tata.

— Imediat, murmură Gray, fără să-i arunce o privire. Niciuna dintre hârtiile de pe birou nu era o scrisoare de succesiune. Se apucă să deschidă

sertarele.

— Gray! Monica îşi ridicase vocea. Sunt sigură că e mai important să-l găseşti pe tata decât să-i cotrobăi printre hârtii.

El se opri, respiră profund şi se îndreptă de spate.

— Monica, scumpo, stai acolo jos şi taci puţin, îi zise cu o bunătate dublată de o anume asprime. Trebuie să caut o hârtie foarte importantă pe care tata poate că a pus-o aici. O să fiu alături de tine într-un minut.

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar privirea pe care i-o aruncă Gray în acel moment o făcu să tacă. Potolită, cu faţa plină de nedumerire, se aşeză pe scaun, în vreme ce Gray îşi continua căutările.

Cinci minute mai târziu, renunţă, simţind în gură gustul amar al învinsului. Nu exista niciun fel de scrisoare. Nu avea sens. De ce se mai obosise Guy atâta să-l înveţe tot ce ştia, ca apoi să-i părăsească fără să lase o succesiune clară? Şi, după cum spusese şi Alex, Guy. Era prea deştept ca să nu se fi gândit la aşa ceva. Dacă intenţiona să rămână el să aibă grijă de afaceri, atunci de ce se zbătuse atâta ca să-l instruiască pe Gray? Poate că se gândise să-i dea hăţurile lui Gray şi apoi se răzgândise? Asta era singura explicaţie existentă. Şi, în acest caz, oricum aveau să primească ştiri din partea lui, cel mai târziu în câteva zile, şi asta pentru că afacerile pe care le avea erau mult prea complicate ca să le lase de izbelişte mai mult de atât.

Dar, aşa cum îi spusese lui Alex, nu-şi putea permite să presupună că cineva va avea grijă de afaceri. Nu şi-l putea imagina pe Guy lăsând totul de izbelişte, dar, până în acea dimineaţă, nu-şi imaginase nici că tatăl lui i-ar fi putut părăsi pe toţi ca să fugă cu Renée Devlin şi totuşi se întâmplase. Imposibilul se

întâmplase, aşa că nu mai putea să creadă orbeşte că tot ce până atunci îl caracterizase pe tatăl lui avea să se împlinească, nu? Responsabilitatea faţă de mama şi sora lui îi atârna foarte greu deasupra umerilor. Nu le putea risca bunăstarea.

Se întinse după telefon, dar aparatul nu mai era acolo. Ca prin ceaţă îşi aminti că îl azvârlise prin geam de dimineaţă şi aruncă o privire spre fereastra care acum avea rama goală, aşteptând un geam nou. Se ridică şi se îndreptă spre hol, spre telefonul aşezat pe măsuţa de lângă picioarele scărilor. Monica se târa după el, încă tăcută, dar urmând restricţia impusă.

Îl sună mai întâi pe Alex. Iar Alex răspunse imediat după primul apel.

— Niciun fel de scrisoare, îl informă Gray pe scurt. Vezi ce poţi să faci să pui mâna pe puterea judecătorească pentru mine sau orice altceva ce mi-ar consolida poziţia. Puterea judecătorească era o ţintă cu bătaie lungă din păcate, dar câteva sfori tot puteau fi trase.

— Am şi început deja, îi răspunse Alex cu o voce pierită.

Imediat după aceea, Gray îşi sună agentul de bursă.

Îi explică pe scurt şi în amănunt ce anume trebuia să facă. Dacă tot ce era mai rău avea să se întâmple, urma să aibă nevoie de fiecare bănuţ în parte pe care-l putea aduna.

Şi acum urma partea cea mai dificilă. Monica se holba la el cu ochii întunecaţi plini de grijă.

— S-a întâmplat ceva, aşa-i?

Mental încercă să se oţelească, după care luă cu fermitate mâna Monicăi în mâna lui mare.

— Mai bine hai să mergem să discutăm şi cu mama, îi zise.

Ea încercă să-i spună ceva, însă el scutură hotărât din cap.

— Nu sunt în stare s-o spun decât o singură dată, îi răspunse cu o voce gâtuită.

Noelle îşi savura ultima ceaşcă de ceai în vreme ce citea rubrica dedicată evenimentelor sociale dintr-un ziar din New Orleans. Şi Prescott-ul avea săptămânalul său în care era menţionată în permanenţă, dar să fie menţionată într-un ziar din New Orleans asta era ceva care conta cu adevărat. Iar numele ei era menţionat acolo suficient de des, încât să devină ţinta invidiei societăţii cosmopolite din zonă. Era îmbrăcată în rochia ei favorită, albă, cu părul negru şi des strâns la spate într-un sofisticat coc franţuzesc. Era fardată foarte uşor, dar cu mare artă, iar bijuteriile pe care le purta erau extrem de scumpe, foarte elegante şi nebătătoare la ochi. La Noelle nu exista nimic frivol sau ostentativ, nici măcar o singură pată de culoare care să iasă în evidenţă, doar linii curate şi clasice. Chiar şi unghiile nu şi le făcea niciodată decât cu un lac transparent.

Îşi ridică privirea atunci când Gray şi Monica intrară în salon, iar ochii i se opriră câteva secunde pe mâinile încleştate ale celor doi. Deşi nu spuse nimic, era clar că dezaproba atitudinea lor, iar de comentat nu comentă pentru că asta ar fi arătat un interes personal care ar fi stârnit din partea lor acelaşi interes faţă de persoana ei.

— Bună dimineaţa, Gray, îl întâmpină cu o voce la fel de calmă şi de controlată ca întotdeauna.

Noelle putea urî cu violenţă pe cineva, dar persoana aceea n-ar fi putut bănui niciodată această ură numai după voce; pentru că niciodată nu reflecta căldură, afecţiune, mânie sau orice alt sentiment. Pentru că aşa ceva ar fi fost de-a dreptul vulgar, iar

Noelle nu şi-ar fi permis în niciun caz să se coboare atât de jos.

— Să sun să ne aducă un ceai proaspăt?

— Nu, mamă, mulţumesc. Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Monica; s-a întâmplat ceva foarte serios. Simţi mâna Monicăi tremurând, aşa că o strânse uşor în semn de îmbărbătare.

Noelle puse ziarul deoparte.

— Este cazul să avem o intimitate ceva mai sigură? îl întrebă, îngrijorată ca nu cumva vreunul dintre servitori să-i audă discutând de o problemă personală.

— Nu cred că este nevoie.

Gray trase un scaun pentru Monica, după care rămase în spatele ei cu o mână pe umăr. Noelle avea să fie supărată din cauza inconvenientelor sociale, din cauza stânjenelii care avea să vină cu ştirea lui, dar durerea Monicăi va fi mult mai rea.

— Nu văd cum aş putea să fac să fie mai uşor. Deşi n-a lăsat nicio scrisoare sau bileţel, se pare că tata a plecat din oraş împreună cu Renée Devlin. Amândoi au dispărut.

Mâna subţire a lui Noelle se aşeză delicat pe piept. Monica rămăsese ca o stană de piatră, nici măcar nu mai respira.

— Sunt sigură că n-ar lua o asemenea femeie cu el într-o călătorie de afaceri, îi răspunse Noelle cu o siguranţă calmă. Numai gândeşte-te cum ar arăta.

— Mamă… Gray încercă să se stăpânească, deşi ardea de nerăbdare şi mânie. Nu a plecat într-o călătorie de afaceri. Tata şi Renée Devlin au fugit împreună. N-or să se mai întoarcă.

Monica lăsă să-i scape un ţipăt ascuţit, şi-şi duse amândouă mâinile la gură ca să-l oprească. Faţa lui Noelle îşi pierdu culoarea, dar mişcările îi erau foarte

bine coordonate atunci când puse cana cu ceai chiar în mijlocul farfurioarei.

— Sunt sigură că te înşeli, dragă. Tatăl tău nu şi-ar risca poziţia pe care o are în societate pentru…

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Gray, pierzându-şi controlul. Tata nu dă nici măcar o ceapă degerată pe poziţia socială. Pentru tine este aşa de importantă, în niciun caz şi pentru el!

— Grayson, nu este deloc necesar să fii atât de vulgar.

Gray strânse din dinţi. Era tipic pentru ea să ignore ceva cu adevărat neplăcut ca să se axeze pe ceva ce i se părea trivial.

— Tata a plecat, îi mai zise o dată, accentuând cuvintele. Te-a lăsat pentru una ca Renée. Au fugit împreună şi tata nu se mai întoarce. Nimeni altcineva nu ştie asta, încă, dar probabil că până mâine dimineaţă tot oraşul o să fie la curent.

Ochii ei se lărgiră auzind ultimele cuvinte, iar oroarea apăru deodată în vreme ce realiza umilinţa care avea să vină.

— Nu, reuşi să şoptească. Nu poate să-mi facă una ca asta.

— Ba poate. A şi făcut-o!

Orbeşte, se ridică în picioare, scuturând din cap.

— Chiar… chiar a plecat? întrebă aproape într-un fel de murmur greu de desluşit. M-a lăsat pe mine pentru acea… acea… Incapabilă să termine fraza, ieşi repede din cameră de parcă ar fi zburat, nu ar fi mers.

Imediat după plecarea lui Noelle, imediat după ce prezenţa ei intimidantă dispăru, Monica îşi lăsă capul pe masă, îngropându-şi faţa în palme, sughiţurile de plâns scuturându-i întregul trup subţirel. Aproape la fel de supărat pe Noelle după cum era şi pe Guy, Gray îngenunche alături de sora lui, punându-şi un braţ în

jurul ei.

— O să fie foarte greu, îi spuse, dar o să trecem şi de asta. În următoarele câteva zile o să fiu foarte ocupat încercând să fac ordine în afaceri, dar sunt aici când o să ai nevoie de mine. Nu reuşi să-i spună că la uşă le bătea dezastrul financiar. Ştiu că acum doare, dar o să treacă până la urmă.

— Îl urăsc, suspină Monica cu o voce răguşită. Ne-a părăsit pentru acea… acea târfă ordinară! Sper să nu se mai întoarcă niciodată. Îl urăsc, nu vreau să-l mai văd niciodată. Deodată se îndepărtă de el, azvârlind scaunul într-o parte, atunci când se ridică de la masă. Încă mai suspina atunci când ieşi din salon şi Gray îi putu auzi suspinele şi tot drumul în sus pe scară până când uşa de la dormitor se trânti cu un zgomot puternic.

Gray ar fi vrut şi el tare mult s-o imite şi să-şi îngroape faţa în palme. Voia să lovească în ceva, cel mai bine în nasul tatălui său. Ar fi vrut să-şi strige mânia până-n tăria cerului. Situaţia era şi aşa destul de rea; de ce trebuia Noelle s-o înrăutăţească şi mai mult, păsându-i doar de ce ar fi putut spune prietenii? Măcar pentru o singură dată, de ce nu putea să-i fie de ajutor fiicei sale? Chiar nu vedea câtă nevoie avea Monica de ea? Dar ea nu fusese niciodată alături de ei la nevoie, aşa că de ce s-ar fi schimbat tocmai în acel moment? Spre deosebire de Guy, Noelle era măcar mereu constantă.

Avea nevoie de o băutură, una tare! Ieşi din salon şi se înapoie în birou, spre sticla de scotch pe care Guy o avea mereu la îndemână în dulăpiorul de băuturi din spatele biroului. Oriane, menajera lor de mulţi ani, tocmai se îndrepta spre scări cu un vraf de prosoape proaspăt spălate şi, când trecu prin faţa biroului, îi aruncă o privire curioasă. Desigur, nefiind surdă,

auzise ceva rumoare. Speculaţiile care aveau să se încingă între Oriane, soţul ei, Garron, cel care avea grijă de grădină, şi Delfina, bucătăreasa, aveau să fie copioase. Desigur, trebuia să le spună şi lor, dar nu se putu convinge s-o facă în acel moment. Poate după ce avea să bea un pahar sau două de scotch.

Deschise dulăpiorul şi scoase sticla, după care turnă câteva degete din lichidul de culoarea ambrei într-un pahar. Aroma ca de fum, înţepătoare şi dură îi arse gâtul în mod plăcut după ce luă prima înghiţitură, apoi dădu paharul peste cap cu o singură mişcare a mâinii. El avea nevoie de efectul de sedativ, nu de gust. Tocmai îşi turnase şi cel de-al doilea pahar când un ţipăt ascuţit păru să despice aerul casei, urmat apoi de chemarea numelui lui încontinuu, iar cea care ţipa era Oriane.

Monica. Imediat după ce auzise ţipătul lui Oriane, Gray îşi dăduse seama sau bănuise în mod inconştient ce anume se întâmplase. Spaima parcă îi îngheţase inima în vreme ce ieşea în fugă din birou, urcând scările câte două trepte odată. Oriane ieşise pe hol în întâmpinarea lui cu ochii măriţi de panică.

— S-a tăiat singură, rău de tot. Of, Doamne, of, Doamne, e sânge peste tot…

Gray trecu pe lângă ea intrând în dormitorul Monicăi. Nu era acolo, dar uşa de la baie era deschisă, iar el se aruncă pur şi simplu în direcţia ei ca apoi să se oprească îngheţat în prag.

Monica îşi decorase dormitorul şi sala de baie singură, în nuanţe delicate de roz şi alb perlat care se potriveau mai bine unei fetiţe mici. În mod normal lui Gray culorile acelea îi aminteau de acadelele din pomul de Crăciun, numai că acum ceramica roz a sălii de baie era împroşcată cu pete de un roşu întunecat. Monica era aşezată foarte calmă pe capacul roz al

toaletei, cu ochii ei mari şi întunecaţi parcă goi în vreme ce privea orbeşte pe fereastră. Mâinile şi le strânsese în poală. Iar sângele gâlgâia din rănile adânci pe care şi le făcuse la amândouă încheieturile, udându-i poala rochiei, scurgându-i-se apoi pe picioare şi formând băltoace pe podea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, îi spuse pe o voce pierită. Nu mă aşteptam ca Oriane să vină tocmai acum cu prosoapele curate.

— Iisuse, gemu Gray, luând de jos prosoapele pe care le scăpase Oriane. Se aşeză în genunchi lângă Monica, înşfăcându-i încheietura stângă. La naiba, Monica, ar trebui să-ţi învineţesc fundul! Începu să-i bandajeze încheietura cât mai strâns cu un prosop, reluând acelaşi procedeu şi cu cealaltă mână.

— Dar lasă-mă în pace, şopti, încercând să-şi tragă braţul din strânsoarea lui, dar era deja înspăimântător de slăbită.

— Tu să taci din gură! strigă el, prinzându-i mâna mai bine şi înfăşurând-o cât mai strâns în prosop. La naiba cu toate, cum de-ai putut face o asemenea prostie? Asta, pe lângă tot restul evenimentelor din acea zi fusese picătura care revărsase paharul, aproape că nu mai putea rezista. Teama şi furia i se amestecau în piept aproape sufocându-l din cauza intensităţii lor. Te-ai oprit măcar un moment ca să te gândeşti şi la ceilalţi, nu numai la tine? Te-ai gândit măcar o secundă că şi mie mi-e la fel de greu şi că poate aş fi avut nevoie de ajutorul tău, că tuturor ne e la fel de greu cum îţi este şi ţie?

Spusese toate acele cuvinte şuierat, printre dinţii încleştaţi, în vreme ce o strânsese la piept şi o luase la fugă pe lângă Noelle, care stătea nemişcată în pragul dormitorului cu faţa palidă ca o stafie, şi în jos pe scări şi mai apoi pe lângă Delfina şi Oriane care stăteau

strânse una în alta pe hol.

— Sunaţi la clinică şi spuneţi-i doctorului Bogarde că suntem în drum spre el, le ordonă în vreme ce o ducea pe Monica spre uşa din faţă şi apoi în jos pe scările de la intrare, spre maşina parcată la câţiva paşi depărtare.

— O să-ţi murdăresc maşina de sânge, protestă încet Monica.

— Parcă ţi-am spus să taci, izbucni el. Nu vorbi decât dacă ai de spus ceva de bun-simţ. Probabil că ar fi trebuit să fie mai blând şi mai sensibil cu cineva care tocmai încercase să-şi curme zilele, dar aceea era sora lui şi ar fi trebuit să fie blestemat în veci dacă ar fi lăsat-o să se omoare. Era cuprins de o mânie cumplită, de-abia controlabilă. I se părea că viaţa i se dusese în iad, în numai câteva ore, şi se săturase ca tocmai oamenii pe care îi iubea să facă tot felul de prostii.

Nu se mai obosi să deschidă portiera maşinii, ci se aplecă doar peste ea şi o depuse pe Monica pe scaun ca după aceea să se salte şi el în maşină şi să pornească motorul. Porni în trombă, lăsând pe alee urmele cauciucurilor în vreme ce forţa motorul la limită. Monica alunecase slăbită în portieră, ţinându-şi ochii închişi. Îi aruncă o privire speriată, dar nu riscă să se oprească să vadă cum se simţea şi să piardă şi mai mult timp preţios. Sângele începuse să se întrevadă deja prin prosoape, părând strălucitor prin materialul de o albeaţă orbitoare. Şi doar văzuse tăieturile; nu fuseseră doar nişte simple zgârieturi menite să atragă atenţia celor din jur. Nu, Monica încercase la modul foarte serios să-şi ia viaţa. Faţa îi era cumplit de palidă şi în jurul gurii începuse să aibă urme albăstrii. Sora lui putea să moară pentru că tatăl lui nu încetase s-o tot urmărească pe târfa aceea roşcată, Renée Devlin.

Străbătu cele cincisprezece mile care-l

despărţeau de clinică în numai zece minute. Parcarea era plină, dar el întoarse maşina în spatele clădirii cu un singur etaj, după care apăsă cu putere pe claxon, opri maşina şi o luă iarăşi pe Monica în braţe. Era foarte moale, iar capul i se bălăbănea pe umărul lui. Gray simţi deodată cum lacrimi fierbinţi îi înţepau ochii.

Uşa din spate se deschise, iar doctorul Bogarde se grăbi să le iasă în cale, urmat de două asistente.

— Du-o în prima cameră pe partea dreaptă, îi zise în vreme ce Gray intra cu greutate pe uşă. Sadie Lee Fanchier, asistenta şefă, ţinea deschisă uşa de la sala de consultaţii, în vreme ce el o ducea pe Monica înăuntru, punând-o cu blândeţe pe masa îngustă acoperită cu vinilin.

Sadie Lee începuse deja să pregătească aparatura chiar în vreme ce doctorul examina tăieturile. Repede, aceasta îi luă tensiunea în vreme ce ţinea un stetoscop apăsat pe încheietura cotului.

— Şapte şi jumătate cu patru.

— Începeţi cu o transfuzie, le ordonă doctorul Bogarde. Glucoză. Cealaltă asistentă, Kitty, se apucă să-i execute ordinele.

Doctorul Bogarde nu-şi dezlipea ochii de pe încheieturile Monicăi în vreme ce lucra.

— Are mare nevoie de sânge, spuse. Şi cât mai repede. Trebuie s-o ducem la spitalul din Baton Rouge, pentru că aici nu pot să fac mare lucru. Şi mai are nevoie de un specialist vascular ca să-i repare venele. Pot s-o stabilizez, Gray, dar mai mult de atât nu pot.

Kitty atârnă punga transfuziei într-un suport de metal, după care înfipse acul în braţul Monicăi.

— Nu mai avem timp să chemăm o ambulanţă până aici, continuă doctorul. O s-o ducem chiar noi în maşina mea. Crezi că poţi să conduci tu? îl întrebă

aruncându-i o privire ascuţită.

— Da. Răspunsul era calm, fără echivoc.

Doctorul Bogarde înfăşură strâns încheieturile Monicăi.

— În regulă, astea or să oprească sângerarea. Kitty, am nevoie de vreo două pături. Pune una peste scaunele din spatele maşinii mele, iar cu cealaltă o s-o acoperi pe Monica. Gray, ia-o iarăşi în braţe şi fii atent la acul ăla din braţ. Sadie Lee, cheamă spitalul şi spune-le că suntem în drum spre ei, şi mai sună şi la departamentul şerifului şi pune-l să ţină drumul liber.

Gray îşi luă sora în braţe cu blândeţe. Doctorul Bogarde îşi luă geanta medicală într-o mână şi punga cu glucoză în cealaltă, mergând alături de Gray în vreme ce acesta se îndrepta cu Monica spre Chrysler-ul cu patru uşi ce-i aparţinea. Mai întâi se urcă doctorul, ca apoi să-l ajute pe Gray s-o aşeze uşor pe Monica pe scaunele din spate. Apoi agăţă punga cu glucoză pe umeraşul fixat alături de fereastră, el aşezându-se în genunchi pe podeaua maşinii chiar lângă capul ei.

— Să nu mergi prea repede ca să ne zgâlţâi, îl dăscăli în vreme ce Gray se străduia să-şi vâre trupul lung în spatele volanului.

Doctorul Bogarde de-abia dacă măsura un metru şi şaptezeci în înălţime, aşa că scaunul era aşezat atât de aproape de volan, încât aproape atingea pieptul lui Gray. Şi nici nu putea lăsa scaunul mai în spate pentru că doctorul era aşezat chiar pe podea şi nu-l putea împinge peste Monica.

— Să mergi cu o viteză constantă şi o să ajungem la timp. Şi aprinde şi luminile de avertizare.

Gray gândea nu tocmai frumos despre şoferii care îşi ţineau scaunul atât de aproape de volan, dar păstră gândul doar pentru sine. Ascultând de ordinele

primite, începu să se îndepărteze de clinică cu o viteză mult redusă faţă de cea cu care sosise cu zece minute în urmă, deşi instinctul îi spunea să apese pedala acceleraţiei până-n podea şi să meargă în ritm alert. Numai simplul fapt că ştia că maşina doctorului fusese construită mai mult pentru confort şi nu pentru viteză periculoasă îl opri să nu meargă cu ea aşa cum ar fi mers cu Corvette-ul lui.

— Şi treaba asta cum s-a întâmplat? îl întrebă doctorul.

Gray îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

Doctorul era un bărbat micuţ, puţin cam grăsuliu şi cu ochi albaştri, pătrunzători. Şi, în ciuda numelui, nu era nici creol şi nici cajun; probabil că avea aproape cincizeci de ani pentru că părul blond devenise acum aproape nisipiu. Gray îl ştia de când se născuse. Noelle nu-l consultase niciodată pentru că preferase un alt medic de prin New Orleans, dar în rest toţi cei de acasă merseseră la el începând cu tăieturile, zgârieturile din copilărie şi cea mai simplă răceală, până la braţul rupt al lui Gray când începuse să joace fotbal pe la cincisprezece ani.

Gray nu avea de gând să-i spună totul, preferând să păstreze detaliile doar pentru el până când agentul de bursă ar fi vândut acţiunile, iar Alex şi-ar fi întreprins manevrele legale, deşi nu părea posibil să înăbuşe cu totul ştirea. Aşa că îi spuse doctorului doar faptul central, cel care conta cel mai mult.

— Tata cu mama s-au despărţit.

Doctorul oftă.

— Înţeleg. Toată lumea din orăşel şi din împrejurimi ştia cât de legată era Monica de Guy.

Gray se concentră asupra drumului. Suspensiile maşinii atenuau hopurile drumului, iar cauciucurile păreau să cânte pe asfalt. Senzaţia de irealitate pe

care o mai simţise şi mai devreme se întorsese iarăşi. Soarele încingea parcă acoperişul maşinii, arzându-i picioarele îmbrăcate în blugi, în vreme ce pinii înalţi treceau vâjâind pe lângă ferestre. Cerul de deasupra lor era de un albastru adânc. Era de-abia începutul verii şi toate locurile din jur îi erau la fel de cunoscute ca şi propriile-i trăsături. Asta i se părea atât de ciudat. Cum de putuse rămâne totul neschimbat când lumea lui se spărsese în bucăţele mici în ziua aceea?

În spatele lui, doctorul Bogarde verifică din nou pulsul şi tensiunea Monicăi.

— Gray, îi zise cu calm. Ar fi bine să mergi mai repede.

CAPITOLUL 5

Se făcuse deja zece şi jumătate seara când Gray şi doctorul Bogarde părăsiră spitalul din Baton Rouge. Pe Gray îl ardeau ochii de oboseală şi era încă năucit din cauza emoţiilor istovitoare din ziua aceea. Monica fusese stabilizată şi suportase cu bine intervenţia chirurgicală, iar acum dormea liniştită sub influenţa sedativelor. Făcuse un mic stop cardiac imediat după ce ajunseseră la spital, dar echipa de urgenţă de acolo o readusese la viaţă cu ajutorul şocurilor electrice aproape imediat după aceea. Şi mai primise patru flacoane cu sânge înainte de operaţie şi apoi încă două pe parcursul acesteia. Doctorul care-i aranjase încheieturile îi spusese că nu se stricase nimic definitiv în partea dreaptă, dar că îşi rănise câteva tendoane la cea stângă şi că era posibil să nu-şi mai recapete mobilitatea totală.

Însă pentru Gray nu contase decât faptul că sora

lui avea să trăiască. De altfel se trezise pentru scurt timp atunci când fusese mutată din sala de operaţii în salonul pe care îl luase pentru ea, şi reuşise să murmure încet, când îl zărise lângă ea: – îmi pare rău, Gray.

El nici măcar acum nu ştia ce voise să-i spună, de fapt, dacă îi părea rău că încercase să se sinucidă, că nu reuşise să-şi ia viaţa sau că îi părea rău că-i produsese atâtea griji. Însă prefera să aleagă prima variantă şi asta pentru că nu putea suporta gândul că era posibil să încerce din nou.

— O să conduc eu, îi zise doctorul Bogarde, întinzând o palmă şi lovindu-l uşor pe un umăr. Tu arăţi ca naiba.

— Aşa mă şi simt, mormăi Gray. Am mare nevoie de o cană cu cafea. Era foarte bucuros să-l lase pe doctor să conducă maşina. Îşi simţea creierul pustiu; probabil că n-ar fi fost deloc prudent să conducă el însuşi maşina şi în fond era a doctorului. Desigur, va sta şi în continuare cu genunchii la gură, dar cel puţin va putea respira în voie.

— Păi, chestia asta se poate rezolva. La câteva străzi de aici este un McDonald’s.

Gray se ghemui tot şi se urcă în maşină, mulţumind în gând Domnului că Chrysler-ul avea un bord teşit pentru că altfel ar fi avut genunchii numai vânătăi.

Cincisprezece minute mai târziu, cu o cană de plastic în mână, din care ieşeau aburi înviorători, privea pe geam cum se stingeau ultimele lumini ale oraşului în vreme ce se depărtau tot mai mult pe şosea. Câţiva dintre cei mai fericiţi ani ai lui fuseseră petrecuţi acolo, la *LSU.* Străbătuse oraşul acela în lung şi-n lat, un puşti viguros în căutare de noi aventuri, şi avusese parte de o grămadă. Nimeni nu ştia să se

distreze mai bine decât un cajun, iar Baton Rouge era plin de locuri grozave de distracţie. Cei patru ani petrecuţi acolo trecuseră ca un vis.

Nici măcar nu trecuse atât de mult timp de când se întorsese acasă pentru totdeauna, doar vreo două luni, dar parcă trecuseră veacuri de atunci. Ziua aceea de coşmar ce părea să nu se mai sfârşească sigilase parcă pentru totdeauna copilul acela zburdalnic, lăsând o linie clară de demarcaţie între cele două părţi ale vieţii lui. Gray se maturizase gradat, ca majoritatea oamenilor, dar în ziua aceea întreaga responsabilitate a vieţii de adult i se lăsase toată pe umeri. Desigur, erau destul de laţi şi de puternici ca să-şi ducă povara, aşa că se oţelise singur şi făcuse ceea ce trebuia. Şi dacă omul care rezultase după dezastru era mai posomorât şi mai dur decât cel care se dăduse jos din pat în aceeaşi dimineaţă, ei bine, dacă acela era preţul supravieţuirii, era bucuros să-l plătească.

Oricum acasă îl aşteptau şi mai multe probleme. În acele circumstanţe cele mai multe mame ar fi fost alături de copiii lor, un sprijin pentru ei, dar nu acesta era cazul şi cu Noelle. Nu reuşise deloc s-o prindă la telefon. Vorbise în schimb cu Oriane, care îi spusese că doamna Noelle se închisese în dormitor şi nu mai voia să iasă de acolo. Apoi, după instrucţiunile pe care i le dăduse, Oriane ţipase în faţa uşii închise faptul că Monica scăpase de pericol şi că acum se afla la spital.

Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că şi Noelle avea de gând să facă aceeaşi cascadorie ca şi Monica. O cunoştea mult prea bine pe maică-sa; era mult prea egoistă ca să-şi facă singură vreun rău.

În ciuda cafelei băute, tot drumul spre casă dormi şi se trezi de-abia când doctorul Bogarde opri maşina lângă clinică. Lăsase maşina cu capota lăsată pentru că avusese lucruri mai importante de făcut în

momentul în care sosise la clinică şi acum scaunele erau umede din cauză că se lăsase roua. Pe drumul spre casă urma să stea cu fundu-n apă, dar poate că era mai bine aşa, poate că reuşea astfel să rămână treaz.

— Crezi că o să poţi dormi în noaptea asta? îl întrebă deodată doctorul. Pentru că pot să-ţi dau ceva dacă crezi că ai nevoie.

Gray începu să râdă înăbuşit.

— Problema este cum să fac ca să rămân treaz pe drumul până acasă.

— Păi, în cazul ăsta poate că ar fi mai bine să dormi aici la clinică.

— Mulţumesc, doctore, dar dacă cei de la spital au cumva nevoie de mine, or să mă caute pe acasă.

— În regulă. Atunci ai grijă cum ajungi.

— O să am grijă. Gray îşi petrecu picioarele pe deasupra portierei şi se lăsă să cadă în scaun. Mda. Va avea fundul ud până să ajungă acasă. Umezeala rece îl făcu să se zgribulească.

Lăsă capota în jos, aerul rece pocnindu-l chiar în faţă. Mirosurile nopţii erau dulci şi proaspete, mult mai proaspete decât atunci când ardea soarele. În vreme ce lăsa Prescott-ul în urmă, întunecimea rurală se închise protectoare în jurul lui, alinătoare.

Deşi o oază de lumină lucea în întunericul plăcut. Jimmy Jo’s, cârciuma de la marginea drumului, era încă în plină activitate. Parcarea cu pietriş era plină de maşini şi camionete, neoanele strălucitoare întâmpinând oaspeţii, zidurile clădirii părând să se cutremure sub forţa muzicii din interior. În vreme ce Gray se apropia tot mai mult, cu maşina sa neagră, o camionetă răpănoasă ieşi cu zgomot din parcare chiar în faţa lui, cu cauciucurile fumegând pe asfaltul şoselei.

Gray apăsă pe pedala de frână, oprind brusc Corvette-ul micuţ. Camioneta derapă într-o parte, aproape răsturnându-se, după care reveni pe drum. Farurile lui prinseră deodată în conul lor de lumină feţele ocupanţilor camionetei în vreme ce cel care stătea pe scaunul pasagerului flutura o sticlă de bere şi îi striga ceva.

Gray îngheţă în acel moment. Nu putuse înţelege ce anume i se strigase, dar oricum nu conta. Ceea ce conta era faptul că în camionetă se aflau Russ şi Nicki Devlin şi că se îndreptau în aceeaşi direcţie cu el, adică spre domeniul familiei Rouillard.

Ticăloşii aceia tot nu plecaseră. Erau încă pe domeniul lui.

Mânia începu să-l copleşească din nou. Ciudat de detaşat, o simţi venind, începând de la picioare, şi ridicându-se apoi tot mai mult, de parcă ar fi schimbat toate celulele existente în trup. Ajunsese până la abdomen făcându-l să-şi încordeze involuntar muşchii, după care îi umplu şi pieptul înainte să explodeze în creier.. Era aproape ca o uşurare, eliminând oboseala şi ceaţa în care se zbătuse până atunci, lăsându-l să gândească totul la rece, în vreme ce sistemul nervos prelua din nou conducerea.

Întoarse maşina în unghi strâns, după care o luă înapoi spre Prescott. Şerifului Deese nu-i va plăcea să fie trezit în miez de noapte, dar Gray era totuşi un Rouillard, iar şeriful va face în cele din urmă ceea ce avea să-i ceară. La naiba, chiar o să-i placă. Dacă reuşeau să se descotorosească de familia Devlin, asta ar fi însemnat să reducă rata criminalităţii la jumătate, cel puţin.

*

Faith nu fusese în stare să se relaxeze toată ziua. Aproape că se îmbolnăvise din cauza sentimentului de dezastru şi pierdere, fusese incapabilă să mai mănânce ceva. Scottie, simţindu-i starea, fusese scâncit şi speriat, agăţându-se mereu de picioarele ei şi stându-i în cale în vreme ce ea căuta în mod cu totul mecanic să-şi îndeplinească îndatoririle.

După ce plecase Gray în dimineaţa aceea, ea se şi apucase să împacheteze, dar Amos o pocnise peste cap şi-i spusese să nu se mai poarte ca o proastă. Că era posibil ca Renée să fi plecat pentru câteva zile, dar că urma să se întoarcă şi că bătrânul Rouillard nu-l va lăsa pe ticălosul de fiu-său să îi alunge din casă.

Chiar şi în acele momente de disperare, Faith se întrebase de ce tatăl ei îi spunea lui Guy „bătrân” când de fapt acesta era chiar cu un an mai tânăr decât el.

După un timp, Amos se urcase în camioneta lui şi plecase să-şi caute ceva de băut. Imediat ce dispăruse din vedere, Jodie se şi strecurase în dormitorul lui şi se apucase să cotrobăie printre lucrurile lui Renée.

Faith o urmase pe sora ei şi o privise uimită cum aceasta arunca lucrurile mamei lor pe pat.

— Ce faci?

— Mama n-o să mai aibă nevoie de astea, îi răspunsese Jodie cu neobrăzare. Guy o să-i cumpere altele noi. De ce crezi că pe astea nu le-a luat cu ea? Eu le pot folosi totuşi. Niciodată nu m-a lăsat să împrumut ceva din îmbrăcămintea ei.

Ultimele cuvinte fuseseră încărcate de amărăciune. Ridică de pe pat o rochie galbenă şi strâmtă, cu un decolteu generos în faţă, înconjurat de mărgeluşe negre. Pe Renée fusese extraordinară, pentru că ea avea părul de un roşcat întunecat, dar Jodie arăta de-a dreptul oribil din cauza părului de culoarea morcovului.

— Săptămâna trecută am avut o întâlnire fierbinte cu Lane Foster şi aş fi vrut s-o îmbrac pe asta, numai că Renée nu m-a lăsat, continuă plină de resentimente. Am fost obligată să merg cu rochia aia albastră pe care el o mai văzuse şi înainte.

— Nu lua hainele mamei, protestă Faith cu ochii în lacrimi.

Jodie îi aruncă o privire exasperată.

— De ce nu? Ea n-o să mai aibă nevoie de ele.

— Tata a spus c-o să se întoarcă.

Jodie izbucni în râs.

— Tata nu şi-ar deosebi singur fundul de o gaură făcută în pământ. Gray avea dreptate. Pentru ce Dumnezeu să se întoarcă? Eh, chiar dacă Guy se sperie deodată şi dă fuguţa înapoi la cubul ăla de gheaţă cu care s-a însurat, mama probabil că tot o să obţină destul din partea lui ca s-o ducă frumuşel măcar o perioadă de timp.

— Atunci o să trebuiască să plecăm, îi răspunse Faith, simţind gustul sărat al unei lacrimi în colţul buzelor. Ar trebui să ne apucăm să strângem lucrurile.

Jodie o bătu uşurel pe un umăr.

— Surioară mai mică, eşti mult prea inocentă pentru binele tău. Gray era al naibii de furios, dar nu cred c-o să facă ceva în privinţa asta. Pur şi simplu s-a descărcat de nervi. Cred c-o să mă duc să-l văd şi poate obţin şi eu acelaşi gen de aranjament pe care tatăl lui l-a avut cu mama. Îşi linse buzele şi o privire flămândă îi apăru pe chip. Mereu mi-am dorit să aflu dacă ce are în pantaloni este atât de mare pe cât se spune.

Faith tresări, geloasă. Jodie nu părea să fie în stare să vadă că un bulgăre de zăpadă avea mai multe şanse să reziste mai degrabă la un picnic pe 4 iulie la ecuator decât să-l atragă ea pe Gray, dar, vai, cât de

mult o invidia Faith pentru acea siguranţă şi pentru faptul că măcar dorea să încerce. Încerca să-şi imagineze cât de puternică s-ar simţi să aibă atâta siguranţă, încât să se ducă la un bărbat care s-o găsească atrăgătoare. Şi chiar dacă Gray o refuza, asta nu urma să-i cauzeze nicio gaură în personalitate, pentru că existau destui băieţi şi bărbaţi care ar fi venit după ea cu limba scoasă. Pentru ea, Gray ar fi fost doar o provocare.

Numai că Faith văzuse dezgustul rece din ochii lui atunci când îi privise pe toţi cei ce locuiau în cabana mizeră şi ruşinea îi copleşise sufletul în clipele acelea. Ar fi vrut să-i strige: „Eu nu sunt aşa!” Ar fi vrut ca el s-o privească admirativ. Dar ea era aşa, cel puţin din punctul lui de vedere, şi asta pentru că locuia în acea cocină.

De-abia înăbuşindu-şi suspinele, în vreme ce Jodie plecase fericită cu maldărul de haine în dormitorul lor ca să le probeze, îl luă pe Scottie de mână şi îl scoase afară la joacă. Se aşeză pe o bucată de lemn cu faţa îngropată în mâini în vreme ce băiatul îşi împingea maşinuţele prin praf. În mod normal, ar fi fost fericit să se joace acolo toată ziua, dar după o oră se apropie de ea şi, cuibărindu-se între picioarele ei, adormi epuizat. Ea îi mângâie părul mătăsos, speriată de dunga vineţie din jurul buzelor.

Se legăna înainte şi înapoi pe bucata de lemn, cu ochii plini de tristeţe în vreme ce privea orbeşte înainte. Mama plecase, iar Scottie era pe moarte. Nu se putea spune cât anume mai reuşea să supravieţuiască, dar credea că nu mai mult de un an. Şi aşa de rău cum se prezentaseră lucrurile până atunci, măcar existase o anume siguranţă, pentru că nimic nu se schimba în fiecare zi şi ştia la ce trebuia să se aştepte. Acum totul se destrămase, iar ea se simţea

înspăimântată. Învăţase cum să se descurce, cum să facă faţă tatălui şi băieţilor, dar deja nimic nu mai mergea conform planului, iar ea se simţea neajutorată. Şi ura acel sentiment, îl ura cu atâta forţă, încât i se strângea stomacul.

Blestemată fie mama, cugetă deodată ca o rebelă. Şi blestemat fie şi Guy Rouillard. Amândoi nu se gândiseră decât la propriile lor persoane, nu la familiile lor, nici la frământările pe care le lăsaseră în urmă.

De multă vreme nu se mai simţise precum un copil. Responsabilitatea îi fusese aruncată pe umerii fragili de la o vârstă fragedă, dându-le ochilor ei o maturitate incompatibilă cu tinereţea, numai că acum simţea acut lipsa experienţei. Era mult prea tânără ca să facă orice. Nu-l putea lua pe Scottie şi apoi să plece, şi asta pentru că era prea mică să muncească şi să-l poată întreţine, era prea mică chiar şi ca să trăiască singură, dacă se lua după ce spunea legea. Era neajutorată, iar viaţa îi era controlată în totalitate de adulţii iresponsabili din jurul ei.

Nici măcar nu putea să fugă pentru că nu-l putea lăsa pe Scottie. Nimeni n-ar fi avut grijă de el, iar el era aproape la fel de neajutorat ca un bebeluş. Trebuia să rămână.

Aşa că rămase şi mai departe pe lemnul din grădină în vreme ce orele după-amiezei se scurgeau, incapabilă să intre în casă şi să-şi facă treburile obişnuite. Se simţea ca şi cum ar fi stat cu capul sub ghilotină, aşteptând ca lama cea tăioasă să cadă şi, pe măsură ce se apropia seara, tensiunea începu să crească tot mai mult, afectându-i fiecare nerv al trupului până când simţi nevoia acută să ţipe ca să mai scuture puţin aşteptarea aceea aproape dureroasă. Scottie se trezise din somn şi se apucase iarăşi să se

joace în apropierea ei, de parcă i-ar fi fost frică să se depărteze.

Dar sosi şi seara şi lama cea tăioasă nu căzu. Scottie era flămând şi o trăgea de mână ca să intre în casă. Şovăitoare, Faith se ridică din locul ei şi îl duse înăuntru tocmai când Nicki şi Russ se pregăteau să plece în aventura de fiecare seară. Jodie se şi îmbrăcase cu rochia cea galbenă pe care o strâmtase puţin, după care plecă şi ea.

Poate că Jodie avea dreptate, medită Faith. Poate că Gray pur şi simplu se eliberase de nervi şi nu vorbise serios. Sau poate că Guy luase legătura cu familia lui în timpul zilei şi cumva reuşise să limpezească situaţia. Poate că se răzgândise în legătură cu fuga şi poate chiar negase că Renée ar fi fost cu el. Orice era posibil.

Dar, chiar şi după tot ce gândise până atunci, nu se mai aştepta s-o vadă pe Renée întoarsă acasă. Şi, fără Renée, chiar dacă Guy se întorcea la familia lui, nu mai avea niciun motiv să-i lase pe ei să ocupe în continuare cabana. Desigur, nu era prea mult, dar reprezenta totuşi un acoperiş deasupra capului şi în plus era gratuit. Nu, nu avea rost să mai spere; trebuia să-şi folosească bunul simţ. Într-o zi sau două, poate nu chiar atunci, dar foarte curând, urmau să fie obligaţi să plece de acolo. Dar, după cum îşi cunoştea tatăl, n-ar fi făcut nicio mişcare ca să plece până când n-ar fi fost forţat. Ar fi stors fiecare oră în plus de la familia Rouillard.

Îl hrăni pe Scottie şi îl îmbăie, după care îl puse în pătuţ. Pentru a doua noapte în şir avea parte de binecuvântata intimitate, aşa că se grăbi să-şi facă şi ea baie şi să-şi îmbrace cămaşa de noapte. Dar, când trase din ascunzătoare preţioasa carte, nu reuşi să se concentreze destul ca să citească. Scena din dimineaţa

aceea, cu Gray, i se derula mereu în minte, ca un film care se repeta încontinuu. De fiecare dată când se gândea la dezgustul din ochii lui, durerea îi cuprindea pieptul până când nici nu mai putea respira. Se răsuci în pat îngropându-şi faţa în pernă şi încercând să se lupte cu lacrimile fierbinţi. Ea îl iubea atât de mult, iar el o dispreţuia pentru că era o Devlin.

În cele din urmă adormi epuizată din cauza nopţii trecute când fusese atât de neliniştită şi din cauza traumei de peste zi. Întotdeauna avea un somn foarte uşor, trezindu-se la fel de repede ca o pisică, verificând de fiecare dată ce membru al familiei se întorcea acasă. Tatăl venise primul. Era beat, desigur, de vreme ce începuse să bea atât de devreme, dar, pentru prima dată, nu îşi ceru mâncarea de care oricum nu avea nevoie. Faith îl ascultă împleticindu-se prin casă şi în cele din urmă intrând în dormitor. După numai câteva momente se auzi sforăitul care-o anunţa că dormea buştean.

Jodie sosi acasă pe la unsprezece, posomorâtă şi ţâfnoasă. Probabil că seara nu mersese după cum plănuise, se gândi Faith, dar rămase pe mai departe liniştită în patul ei fără să întrebe nimic. Jodie îşi scoase rochia cea galbenă, o ghemotoci şi apoi o aruncă într-un colţ. După care se urcă în propriul ei pat, întorcându-se cu spatele.

Se părea că era o seară încheiată mai devreme pentru toată lumea. Pentru că şi băieţii sosiră imediat după aceea, râzând şi făcând hărmălaie, trezindu-l ca de obicei pe Scottie. Faith nu se sculă, iar lucrurile se liniştiră ca de obicei, de la sine.

Erau cu toţii acasă, cu toţi, mai puţin mama. Faith începu să plângă în linişte, ştergându-şi lacrimile cu cearceaful subţire, după care adormi pe loc.

Un zgomot puternic o trezi deodată, zăpăcind-o şi

speriind-o. O lumină puternică îi arse ochii, orbind-o şi o mână aspră o săltă din pat. Faith ţipă şi încercă să scape din strânsoarea aspră, căutând să-şi îngroape călcâiele în saltea sau să se agaţe de ceva, dar, indiferent de cine anume o prinsese, o ridicase în picioare ca pe un copil, trăgând-o afară din cabană. Peste ţipetele ei înspăimântate auzi gemetele înfundate ale lui Scottie, îşi auzi tatăl şi fraţii urlând şi înjurând şi auzi plânsul lui Jodie.

În curtea din faţa casei erau aranjate mai multe faruri cu lumini strălucitoare, iar Faith avu impresia ciudată că afară erau mulţi oameni, care se tot mişcau încoace şi încolo. Bărbatul care o ţinea deschise cu piciorul uşa din plasă şi o aruncă afară. Alunecă pe treptele tocite şi se întinse pe burtă în grădină, cu cămaşa de noapte ridicată până pe coapse. Pietrişul din grădină îi zgâriase şi-i rănise genunchii şi palmele şi chiar şi fruntea.

— Uite, îi zise cineva, ia copilul. Şi imediat după aceea Scottie fu aşezat fără menajamente alături de ea. Ţipa isterizat, cu ochii albaştri măriţi de groază. Faith reuşi să se aşeze mai bine şi să-şi tragă cămaşa de noapte peste picioare înainte să-l ia pe băieţel în braţe.

O mulţime de lucruri zburau prin aer, căzând şi bufnind în jur. Apoi îl văzu pe Amos agăţându-se cu disperare de cadrul uşii în vreme ce cei doi bărbaţi în uniforme maronii trăgeau de el ca să-l scoată din casă. Erau poliţişti, cugetă Faith ameţită. Dar ce căutau acolo toţi acei poliţişti sau poate tata sau băieţii furaseră cumva ceva? În vreme ce privea, unul dintre poliţişti îl pocni pe Amos peste degete cu lanterna. Amos urlă şi lăsă cadrul uşii, iar bărbaţii îl târâră şi pe el alături de ceilalţi, în grădină.

Un scaun veni zburând dinspre uşă, iar Faith sări

într-o parte exact în momentul în care scaunul se făcu ţăndări pe locul în care stătuse ea înainte. Pe jumătate târându-se din cauză că Scottie i se agăţase de gât şi o trăgea în jos, reuşi să ajungă la adăpostul relativ al camionului lui Amos.

Împietrită, privea scena de coşmar de dinaintea ochilor, încercând să priceapă ce anume se întâmpla. Lucrurile le erau aruncate pe ferestre, haine şi farfurii şi crătiţi, toate zburând amestecate. Farfuriile erau toate de plastic şi aterizau cu un zgomot sec. Un sertar plin de tacâmuri fu azvârlit pe geam, metalul ieftin strălucind în lumina lanternelor şi a farurilor maşinilor de patrulare.

— Curăţaţi totul, auzi o voce adâncă spunând. Nu vreau să mai rămână nimic înăuntru.

Gray! Îngheţă cu totul atunci când recunoscu vocea mult iubită, aşa cum stătea ghemuită la pământ cu Scottie strâns în braţe. Apoi îl descoperi aproape imediat, silueta lui înaltă şi solidă stând aproape de şerif, ţinând braţele încrucişate pe piept.

— Nu ai niciun drept să faci una ca asta! urlă Amos ca din gură de şarpe, încercând să prindă braţul lui Gray. Gray însă se scutură de el fără niciun fel de efort, de parcă s-ar fi scuturat de un căţeluş îndărătnic. Nu poţi să ne arunci afară în mijlocul nopţii! Ce se întâmplă cu copiii mei, cu băieţelul meu retardat? Chiar nu ai inimă deloc ca să tratezi nişte copii în felul ăsta?

— Parcă ţi-am spus să pleci până la căderea nopţii şi doar ştiai că am vorbit serios, izbucni Gray. Mai bine adună ce vrei să iei cu tine, pentru că într-o jumătate de oră dau foc la ce mai rămâne.

— Hainele mele! ţipă Jodie ieşind din siguranţa a două maşini. Începu să se învârtă în mijlocul harababurii, apucând hainele şi aruncându-le atunci

când se dovedea că nu-i aparţineau, pe ale ei punându-le peste un umăr.

Faith se luptă să se ridice în picioare, cu Scottie care rămăsese în continuare agăţat de ea, disperarea dându-i puteri noi. Lucrurile lor poate că pentru Gray reprezentau doar gunoaie, dar asta era tot ce aveau. Reuşi să se dezlipească din mânuţele lui Scottie destul de mult încât să se aplece şi să adune un vraf de haine amestecate laolaltă, pe care imediat le aruncă în spatele camionetei lui Amos. Nu ştia care haine erau şi cui aparţineau, dar asta nu conta. Trebuia să salveze cât de multe putea.

Scottie se prinse imediat de un picior precum o buruiană, hotărât să nu-i mai dea drumul. Împiedicată de el, Faith reuşi să-l prindă pe Amos de un braţ şi să-i strige.

— Nu sta aşa! Ajută-mă să adun lucrurile în camionetă.

El însă o îmbrânci, trimiţând-o fără greutate la pământ.

— Să nu îmi spui mie ce să fac, curvă mică şi tâmpită.

Faith se ridică, fără să mai simtă noile vânătăi, anesteziată din cauza fricii şi a nevoii de a se grăbi. Băieţii erau chiar şi mai beţi decât Amos şi nu făceau altceva decât să blesteme şi să se învârtă pe loc. Poliţiştii terminaseră de golit cabana, iar acum făcuseră cerc în jurul lor, privind spectacolul.

— Jodie, ajută-mă!

Se agăţă de sora ei mai mare în vreme ce se apropiase de ea. Jodie plângea pentru că nu reuşea să-şi găsească hainele.

— Ia tot ce apuci şi cât de repede poţi. O să le sortăm ceva mai târziu. Adună toate hainele şi aşa cel puţin o să fii sigură că printre ele sunt şi ale tale. Acela

fusese singurul argument care credea că avea să câştige în cele din urmă cooperarea lui Jodie.

Cele două fete se apucară să strângă cât mai iute hainele împrăştiate prin curte, adunând fiecare articol de îmbrăcăminte întâlnit în cale. Faith lucra mai din greu decât o făcuse în toată viaţa ei, trupul ei subţire aplecându-se şi ridicându-se, lăsându-se într-o parte sau alta atât de repede încât bietul Scottie nu putea ţine pasul cu ea. O urma de la distanţă, mânuţele mici apucând-o ori de câte ori era posibil.

Mintea însă îi era goală. Nu-şi putea permite să gândească, nici nu ar fi reuşit. Se mişca automat, la un moment dat tăindu-şi mâna într-o farfurie spartă fără ca măcar să observe. Însă unul dintre poliţişti o văzu şi îi şi spuse pe un ton morocănos:

— Stai aşa, măi fată, uite că sângerezi, după care îi legă batista în jurul mâinii. Iar ea îi mulţumi fără ca măcar să-şi dea seama ce anume îi spusese.

Era mult prea inocentă şi prea ameţită, ca să-şi dea seama cum se vedeau luminile farurilor prin materialul prea subţire al cămăşii de noapte, lăsându-i trupul tânăr să ia formă, coapsele subţirele şi sânii tineri şi frumoşi. Ea continua să se aplece şi să se ridice, fiecare schimb de mişcare arătându-i în lumină o altă parte a trupului, trăgând materialul subţire peste sâni şi scoţând în evidenţă sfârcurile mici, ca apoi să-i arate curba delicată a unei fese. Nu avea decât paisprezece ani, dar în lumina dură, artificială, când faţa îi era ascunsă în penumbră, întunecându-i ochii, vârstă era aproape imposibil de ghicit.

Şi ceea ce uimea în mod deosebit era asemănarea ei uluitoare cu Renée Devlin, o femeie care trebuia doar să traverseze o încăpere ca majoritatea bărbaţilor să se simtă deja excitaţi. Senzualitatea lui Renée era violentă, vibrantă,

semănând cu un semnal din neon pentru instinctele bărbăteşti. Iar când bărbaţii aceia o priveau pe Faith, nu pe ea o vedeau, ci pe mama ei.

Gray stătea tăcut într-o parte, privind întreaga scenă. Mânia era încă prezentă în el, la fel de rece şi de penetrantă, fără să se fi diluat. Dezgustul era şi el prezent, mai ales auzindu-i pe tată şi pe băieţi mârâind şi înjurând şi ameninţându-l. Dar, cu şeriful şi ceilalţi poliţişti în jur, nu făceau decât să-şi răcească gurile de pomană pentru că n-ar fi îndrăznit altceva, aşa că Gray izbuti într-o oarecare măsură să-i ignore. Dar fusese foarte aproape de o izbucnire atunci când Amos o împinsese pe fata cea mică, dar se reţinuse însă când o văzuse ridicându-se imediat în picioare, aparent nevătămată.

Cele două fete se grăbeau să strângă cât mai multe obiecte. Însă bărbaţii Devlin îşi descărcau frustrarea stupidă de beţivani asupra fetelor, smulgându-le lucrurile din braţe şi azvârlindu-le iarăşi pe jos, proclamând sus şi tare că niciun afurisit de om nu avea să-i dea pe ei afară din casa lor şi că era o pierdere de vreme să strângă lucrurile pentru că nu aveau să plece nicăieri. Fata cea mare, Jodie, îi tot ruga să o ajute, dar izbucnirile beţivanilor îi făceau eforturile să pară caraghioase.

Fata cea mică însă nu-şi pierdea vremea căutând să-i convingă în vreun fel, se mişca doar tăcută înainte şi înapoi, încercând din răsputeri să facă puţină ordine în tot acel haos, împiedicată de mâinile mici ale fratelui său. În ciuda lui însuşi, Gray descoperi că nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la ea, simţindu-se fascinat fără voie de trupul feminin ce se desluşea pe sub cămaşa de noapte. Tocmai tăcerea ei fusese cea care îi atrăsese atenţia şi, când Gray privi în jur, îşi dădu seama că toţi poliţiştii o priveau doar pe ea.

Exista o maturitate ciudată în fiinţa ei şi lumina înşelătoare a farurilor îl făcu aproape să creadă că de fapt o vedea pe Renée, nu pe fiica ei. Însă târfa îi luase tatăl, o aruncase pe mama lui într-o stare vecină cu nebunia şi aproape că sora lui îşi pierduse viaţă, şi acum iat-o din nou, tentând bărbaţii în pielea fiicei ei.

Jodie era cu mult mai voluptuoasă, dar era şi gălăgioasă şi ieftină. Părul lung de un roşu întunecat al lui Faith cădea pe umerii de un alb perlat, scoşi şi mai mult în evidenţă de bretelele cămăşii de noapte. Părea mai mare decât ştia el că era, nici nu părea reală, ci doar un fel de încarnare a mamei care parcă executa un fel de dans carnal în faţa tuturor.

Fără să vrea, Gray îşi dădu seama că pantalonii i se umflaseră în faţă, simţindu-se dezgustat de el însuşi. Privi în jur la feţele poliţiştilor şi îşi văzu expresia oglindită pe chipurile şi în ochii lor, un fel de excitaţie animalică pusese stăpânire pe ei toţi; ar fi trebuit să se ruşineze mai ales că în faţa lor era o fetiţă, nu o femeie.

Doamne, nu era cu nimic mai bun decât tatăl său. Era destul să-i fluture cineva pe la nas o bucăţică dintr-o femeie Devlin ca el să intre ca un taur în călduri, devenind tare şi gata oricând. Monica aproape că murise în ziua aceea din cauza lui Renée Devlin, iar el stătea acum privind-o pe fiica acesteia cu sexul tare în pantaloni.

Apoi fata se îndreptă deodată spre el, ţinând în braţe un vraf de haine. Nu spre el, ci spre camioneta din spatele lui. Ochii ei verzi ca de pisică păreau să lucească în direcţia lui, cu o expresie ascunsă, misterioasă. Pulsul i se acceleră deodată, iar faptul că acum o putea privi mai de aproape rupse zăgazurile impuse temperamentului. Evenimentele acelei zile îl asaltară din nou, aşa că izbucni cu ură şi mânie, dorind

să-i facă pe cei din familia Devlin să sufere la fel cum suferea şi el.

— Eşti un gunoi, îi zise cu vocea îngroşată atunci când fata trecu pe lângă el. Ea se opri ca trăsnită, cu copilul încă agăţat de picioare. Nu îl privi, ci continuă să se uite drept înainte, iar liniile pure ale feţei îl îndârjiră parcă şi mai mult pe Gray. Toată familia, nu sunteţi decât nişte gunoaie. Maică-ta e o târfă ordinară, iar taică-tău un beţivan şi un hoţ. Plecaţi naibii din zona asta şi să nu îndrăzniţi să vă mai întoarceţi vreodată.

CAPITOLUL 6

Doisprezece ani mai târziu, Faith Devlin Hardy se întorcea iarăşi în Prescott, Louisiana.

Curiozitatea fusese tovarăşul ei de drum de la Baton Rouge spre Prescott şi nu mai găsise şi un alt motiv mai bun decât această curiozitate pentru a se înapoia în oraşul copilăriei. Nimic în legătură cu şoseaua aceea nu-i era cunoscut şi asta pentru că, atunci când locuise în Prescott, nu se aventurase niciodată mai departe de micul orăşel, aşa că nicio amintire nu lega trecutul de prezent, fetiţa de femeia care devenise.

Dar atunci când trecu de semnul care arăta că ajunsese la limitele oraşului, când casele începură să se îndesească, formând străduţe şi cartiere, când pădurile de pini şi de alţi copaci de esenţă tare cedară locul staţiilor de benzină şi magazinelor, simţi cum o tensiune tot mai puternică începea să crească în interiorul ei. Crescu şi mai mult când ajunse în piaţeta din mijlocul oraşului, cu clădirea municipală din

cărămidă roşie arătând la fel ca în amintiri. Încă era plină de maşini parcate peste tot şi băncile comode nu-şi schimbaseră locurile de o parte şi de alta a clădirii, pentru ca bătrânii să se poată aduna acolo în zilele fierbinţi de vară, şi să stea de vorbă adăpostiţi sub coroanele imense ale stejarilor plantaţi în acest scop.

Nişte lucruri se schimbaseră, desigur. Câteva clădiri erau noi, în vreme ce altele vechi dispăruseră. Straturi de flori fuseseră adăugate în fiecare colţ al clădirii municipale, fără îndoială sădite de întreprinzătorul Club al doamnelor, aşa că acum panseluţele gingaşe îşi înclinau capetele spre trecători.

Însă, în general, oraşul părea acelaşi, iar clădirile noi şi inovaţiile nu făceau altceva decât să scoată şi mai mult trecutul în evidenţă. Durerea din piept crescu în asemenea măsură, încât de-abia dacă mai putea respira, în vreme ce mâinile îi tremurau pe volan. Un sentiment cald şi dulce îi străbătu durerea. Acasă.

Însă toate senzaţiile erau atât de ascuţite, încât se văzu nevoită să oprească maşina în primul loc de parcare găsit liber în faţa clădirii municipale. Inima îi bătea sălbatic, aşa că încercă să respire adânc ca să se liniştească puţin. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva, nu se aşteptase să simtă atât de puternic rădăcinile pe care le crezuse retezate cu aproape doisprezece ani în urmă. O nedumerea, o bucura. Se lăsase condusă până acolo doar de nedumerire, dorindu-şi să ştie ce anume se mai întâmplase după ce familia Devlin fusese escortată de poliţişti în afara zonei, numai că acel sentiment copleşitor de apartenenţă dăduse deoparte curiozitatea.

Numai că ea nu aparţinea acelor locuri, îşi zise singură. Chiar şi atunci când locuise acolo, nu aparţinuse niciodată acelor meleaguri, nu fusese decât o tolerată. De câte ori intrase în vreun magazin din

oraş fusese privită cu ochi severi de către vânzători ca nu cumva să fure ceva, pentru că era bine ştiut că toţi din familia ei furau. Şi asta nu era o acceptare din partea celor de acolo.

Dar toate acele lucruri nu aveau niciun efect asupra inimii ei. Instinctele ei, sentimentele recunoşteau locul acela ca pe un cămin. Aromele bogate, colorate, care nu erau nicăieri în lume, vederea a ceea ce i se imprimase pe creier încă de la naştere, influenţa subtilă a latitudinii şi a longitudinii care erau recunoscute de fiecare celulă a trupului, toate la un loc îi spuneau că ajunsese acasă. Se născuse acolo, fusese crescută acolo. Amintirile ei despre Prescott erau amare, dar cu toate astea trăgeau de ea cu nişte sfori invizibile de a căror existenţă nici nu ştiuse. Ea nu îşi dorise deloc aşa ceva. Nu voise decât să-şi satisfacă acum curiozitatea, să câştige o anume siguranţă, astfel încât să lase trecutul să dispară şi să-şi poată construi liniştită viitorul.

Nu-i fusese deloc uşor să se întoarcă. Cuvintele lui Gray Rouillard încă îi ardeau în amintire, de parcă ceea ce îi spusese se petrecuse cu numai o zi în urmă şi nu cu doisprezece ani. Câteodată treceau zile întregi fără să se gândească la el, durerea era mereu acolo, sub control, dar totuşi prezentă, un tovarăş permanent. Pentru că se întorsese, amintirile deveniră deodată mai vii şi îi auzi parcă iarăşi vocea şoptindu-i: „Eşti un gunoi.”

Trase adânc aerul în piept şi inhala aroma verde atât de prezentă în amintirile copilăriei. Înfrânându-se, se apucă să examineze cu atenţie piaţeta, încercând să se familiarizeze din nou cu ceea ce odată îi fusese atât de bine cunoscut.

Câteva dintre clădirile de lângă piaţetă fuseseră

total sau parţial schimbate; magazinul de aparatură electrică avea acum faţada de piatră şi lemn de cedru şi uşi duble, rustice. Spaţiul care înainte fusese al lui Dairy Dip era ocupat în prezent de un McDonald’s. Fusese ridicată şi o nouă bancă şi ar fi fost în stare să pună pariu că aparţinea familiei Rouillard.

Oamenii treceau pe lângă ea, aruncându-i priviri curioase, aşa cum se întâmpla mereu în orăşelele mici, un străin nu putea trece nereperat imediat, însă niciunul dintre trecători nu o recunoscu. De altfel nici nu se aşteptase la aşa ceva; doisprezece ani o schimbaseră dintr-o copilă într-o femeie în toată firea, iar ea se schimbase din neajutorată în capabilă, de la săracă la prosperă.

În costumul ei elegant de afaceri, cu părul lung şi roşcat prins la spate într-un coc sofisticat, şi cu ochii protejaţi de ochelarii de soare, nu rămăsese nimic care să le amintească oamenilor de Renée Devlin.

Faith bănuia că era de-a dreptul ironic; Renée fusese mai vinovată ca păcatul de majoritatea învinovăţirilor ce-i stăteau în uşă, dar fusese inocentă în privinţa ultimei, din cauza căreia familia întreagă fusese alungată din oraş. Pentru că nu fugise împreună cu Guy Rouillard.

De fapt asta era şi ceea ce o adusese pe Faith înapoi în Prescott, curiozitatea în legătură cu ceea ce se întâmplase cu Guy Rouillard. Fusese oare prins cu o prietenă nouă, întorcându-se apoi acasă după o zi sau două, uimit din cauza scandalului stârnit? Se îmbătase oare atât de rău sau fusese prins într-un joc de cărţi maraton? Faith voia să ştie. Voia să stea faţă în faţă cu el, să-l privească direct în ochi şi să-i spună cât o costase iresponsabilitatea lui.

Rămăsese privind în gol la clădirea din cărămizi roşii în vreme ce era din nou asaltată de amintiri.

Întreaga ei familie se destrămase după noaptea aceea îngrozitoare, în noaptea aceea merseseră cât mai departe prin Baton Rouge înainte să oprească maşinile pentru noapte, dormind chiar în ele. Amos fusese singur în camioneta lui, Huss cu Nicki în camioneta lor şi ea cu Scottie şi cu Jodie în maşina mică, hârbuită şi foarte demodată.

Privind înapoi, în general, nu-şi amintea bine decât de teroarea şi de ruşinea pe care le simţise atunci. Anumite amintiri rămăseseră îngheţate parcă, de o limpezime de cristal: luminile orbitoare ale maşinilor de patrulă, momentul de teroare în care fusese luată pe sus din pat, apoi aruncată în grădină, ţipetele lui Scottie. Câteodată parcă mai putea simţi felul în care mânuţele băiatului se tot agăţau de ea, simţea încă presiunea şi încordarea trupului micuţ care se lipea de picioarele ei. Dar, cea mai clară şi mai dureroasă amintire era cea a lui Gray privind cu scârbă spre ea.

Îşi mai amintea cum încercase disperată să-şi adune lucrurile demne de milă. Îşi amintea de lungul drum prin întuneric; nu fusese chiar atât de lung, dar păruse să dureze o veşnicie, fiecare secundă lărgindu-se astfel, încât unui minut îi trebuise aproape cât o oră ca să treacă. Nu-şi amintea să fi dormit nici când se opriseră pentru noapte în Baton Rouge; rămăsese nemişcată în locul ei, ţinându-l pe Scottie în poală.

Imediat după ivirea zorilor un poliţist îi alungase din parcarea în care poposiseră, iar caravana dărăpănată o pornise iarăşi la drum. Înainte să se oprească din nou ajunseseră în Beamont, Texas. Amos închiriase o cameră de motel în partea rău famată a oraşului şi toţi şase se înghesuiseră acolo. Dar cel puţin fusese un acoperiş deasupra capetelor lor.

O săptămână după aceea s-au trezit şi au

descoperit că Amos plecase, la fel cum plecase şi Renée, deşi Amos îşi luase cu el toate hainele. Nicki şi Russ trecuseră peste criză cheltuind ultimii bani rămaşi pe bere, îmbătându-se cumplit. Nu mult după aceea plecase însă şi Russ.

Nicki încercase. Spre lauda lui încercase. Nu avea decât optsprezece ani şi deodată văzuse că trebuia să aibă grijă de cei trei fraţi mai mici, aşa că îşi luase orice slujbă cât de grea sau ciudată găsise. Şi Jodie îi ajutase angajându-se chelneriţă pe la restaurante, dar chiar şi cu ajutorul ei tot nu erau suficienţi bani. N-a durat mult până să vină cei de la asistenţa socială şi Jodie, Faith şi Scottie să fie preluaţi de către stat. Nicki încercase să protesteze atunci cu o jumătate de gură, dar Faith îşi dăduse seama că de fapt se simţea teribil de uşurat. De atunci nu-l mai revăzuse deloc.

Adopţia nu era deloc o soluţie; Jodie şi Faith erau mult prea mari şi pe Scottie nu-l dorea nimeni. Cel mai mult, puteau spera să fie luaţi în îngrijire de aceeaşi familie, unde Faith să poată avea şi în continuare grijă de Scottie. Din păcate nu s-a întâmplat cum îşi doreau, dar şi alternativa oferită era mulţumitoare, cel puţin pentru Faith. Jodie a fost dată în îngrijirea unei familii, iar Faith cu Scottie în îngrijirea alteia. Grija lui Scottie căzuse iarăşi pe umerii ei, dar, de vreme ce oricum se ocupase de el încă de când se născuse, nu i se păruse ceva greu sau nesuferit. Acelea fuseseră condiţiile prin care putuseră rămâne împreună, aşa că muncise din greu ca să-şi ţină promisiunea dată de la început.

Jodie n-a rămas prea mult la nicio familie care se ocupa de îngrijirea copiilor, ci a fost mutată de două ori. Faith se considera fericită la familia la care ajunsese; familia Gresham nu era prea bogată, dar se arătau doritori să împartă ceea ce aveau cu copiii care le fuseseră lăsaţi în grijă. Pentru prima dată în viaţă,

Faith văzuse cum trăiau oamenii respectabili şi se îmbibase de viaţa aceea precum un burete. Pentru ea fusese un deliciu nemaiîntâlnit să vină acasă de la şcoală într-un cămin curat, care mirosea a mâncare caldă şi proaspătă. Hainele ei, deşi foarte ieftine, erau curate şi frumoase, atât cât îşi puteau permite soţii Gresham din banii pe care îi primeau din partea statului pentru întreţinerea lor şi la şcoală nimeni nu îi spunea că era o Devlin împuţită, învăţase deci cum era să trăiască într-o casă în care adulţii se iubeau şi se respectau, iar inima ei se umpluse de bucurie.

Scottie fusese alintat şi cei doi soţi cumpăraseră tot felul de jucării pentru el, deşi puţin după aceea începuse să se simtă tot mai rău. Pentru Faith, bunătatea cu care fusese înconjurat pentru puţinul timp rămas din viaţă meritase toate eforturile. Pentru scurtă vreme fusese şi el fericit. Primul Crăciun de după plecarea lui Renée îl făcuse să delireze de încântare. Stătuse ore întregi să contemple pomul de Crăciun cu luminiţele lui sclipitoare, mult prea obosit ca să se mai poată juca. Murise în ianuarie, ducându-se uşor, în somn. Faith parcă ştiuse că se apropia timpul, aşa că începuse să-şi petreacă nopţile într-un scaun lângă patul lui. Ceva, poate schimbarea din felul în care respira, o trezise. Aşa că îi prinsese mânuţa mică în mâna ei şi ascultase cu lacrimi în ochi cum intervalul dintre două răsuflări se lungea tot mai mult, până când, într-un final, Scottie nu mai trăsese deloc aer în piept. Continuase să-l ţină de mână până când răceala tot mai accentuată a pielii o trezise la realitate şi de-abia atunci se dusese şi-i trezise şi pe cei doi soţi.

Petrecuse aproape patru ani cu minunata familie Gresham. Jodie terminase liceul şi imediat după aceea se şi căsătorise plecând spre luminile strălucitoare ale Houston-ului. Faith rămăsese singură pentru că toată

familia i se risipise. Se concentrase asupra şcolii, ignorând băieţii care căutau să obţină din partea ei tot felul de întâlniri. Fusese prea chinuită, prea traumatizată de viaţa dusă înainte ca să se mai poată arunca în vârtejul distracţiilor adolescenţei. Familia Gresham îi arătase ce puteau însemna stabilitatea şi respectabilitatea, cât de dulce putea să fie o astfel de viaţă, şi asta era exact ceea ce dorea şi pentru ea însăşi. În acele momente, se concentrase asupra a ceea ce mai putea aduna din rămăşiţele vieţii ei. După nesfârşite ore de studiu, îşi dăduse examenele şi reuşise să câştige o bursă la un colegiu micuţ. Nu-i fusese deloc uşor să-i părăsească pe cei care avuseseră atâta grijă de ea, dar cum statul nu-i mai plătea întreţinerea, era obligată să se mute. Îşi luase două slujbe cu program redus ca să se poată întreţine pe timpul şcolii, dar n-o deranjase deloc munca aspră, neştiind şi altceva din viaţă, doar nu se distrase niciodată.

În ultimul an de colegiu, se îndrăgostise de un student care tocmai terminase, Kyle Hardy. S-au întâlnit vreme de şase luni ca să se căsătorească apoi imediat după ce Faith absolvise. Pentru scurtă vreme fusese aproape ameţită şi copleşită de fericire, sigură că în cele din urmă visurile se adevereau. Însă visul acela nu durase prea mult, nici măcar cât durase scurta ei căsnicie. Faith se şi văzuse aşezată la casa ei, mobilând cu gust un mic apartament şi făcând economii pentru viitor, având în vedere o căsuţă frumoasă, copii şi două maşini. Dar nu se întâmplase deloc aşa. În ciuda responsabilităţilor pe care le avea la noua lui slujbă, Kyle continuase să bea foarte mult, dedându-se la acelaşi gen de viaţă pe care o petrecuse în studenţie. Şi într-o noapte se îmbătase atât de rău, încât în drum spre casă, sărise cu maşina de pe un

pod. Nu se mai ciocnise şi cu alte maşini, ceea ce fusese o adevărată binecuvântare; iar la autopsie se descoperise că alcoolul pe care-l avea în sânge fusese de două ori mai mult decât era admis de lege.

La douăzeci şi doi de ani, Faith rămăsese iarăşi singură. Plânsese şi fusese tristă, apoi se apucase să-şi reclădească iarăşi viaţa. Avea o diplomă în administrarea finanţelor şi banii luaţi de pe o mică asigurare pe viaţă pe care o făcuse Kyle, la fel ca şi asigurarea pe care şi-o făcuse la serviciu. Aşa că Faith se mutase la Dallas şi se angajase la o mică agenţie de turism; doi ani după aceea, agenţia îi aparţinea. Deja îşi extinsese o sucursală în Houston; apoi îşi încercase norocul şi îşi cheltuise capitalul ca să mai deschidă o sucursală şi în New Orleans. Spre marea ei bucurie, mica ei companie se dezvolta foarte bine.

Reuşise să ajungă în cele din urmă la o stabilitate financiară şi era la fel de minunată senzaţia aceea pe cât crezuse că trebuia să fie, dar în viaţa ei exista şi un vid cumplit. Nu-şi dorea să se implice romantic cu altcineva, pentru că îşi dorea aceeaşi stabilitate şi din punct de vedere emoţional, aşa cum o avea din punct de vedere financiar; iar cei doi bărbaţi pe care îndrăznise să-i iubească, Gray Rouillard şi Kyle Hardy, amândoi o învăţaseră cât de periculos putea să fie. Dar încă mai avea o familie pe undeva, pe acolo, şi dorise să-i găsească pe membrii rămaşi.

Destul de vag, îşi amintea că bunica din partea lui Renée locuise pe undeva pe lângă Shreveport; Faith îşi amintea bine că n-o văzuse decât o singură dată în viaţă, iar când asistenţa socială din Texas încercase să dea de ea, rezultatul fusese cu totul nesatisfăcător. Dar cei care lucrau acolo erau deja mult prea preocupaţi şi prea obosiţi ca să-şi mai fi dat silinţa şi renunţaseră de altfel foarte repede după nişte căutări

de suprafaţă. Faith însă după moartea soţului, avusese destul timp şi multă hotărâre. Începuse să caute în stânga şi în dreapta şi, mulţumită faptului că nu erau prea multe familii cu numele de Armstead în zona Shrevemport-ului, în cele din urmă reuşise să dea peste un văr îndepărtat din familia bunicului Armstead, care ştia că Jeanette Armstead se mutase în Jackson, Mississippi, cam cu zece sau doisprezece ani în urmă, exact după ce fiica cea mare se întorsese la casa părintească.

Faith fusese uimită. Mama ei, Renée era fiica cea mare. Numai că Renée fugise cu Guy Rouillard; ce se întâmplase de se întorsese la mama ei? Oare era şi Guy cu ea sau se întorsese în sânul familiei lui? O mulţime de ani zăceau între noaptea aceea din Prescott şi prezent. Pentru că, din câte ştia ea, era foarte posibil ca Guy să fi petrecut toţi acei ani foarte fericit împreună cu familia lui în vreme ce a ei se destrămase complet.

Faith sunase apoi la Informaţii, făcuse rost de numărul de telefon al bunicii şi sunase. Spre marea ei surprindere la telefon îi răspunsese chiar Renée. Chiar şi după toţi acei ani încă îşi mai amintise de vocea mamei. Uluită, emoţionată, se prezentase. Conversaţia lor decursese destul de stânjenitor la început, dar într-un final Faith căpătase curajul necesar ca s-o întrebe pe Renée ce se întâmplase cu Guy.

— Ce-i cu el? întrebase atunci Renée, părând plictisită. Jodie mi-a spus un fel de istorie de-a dreptul smintită că eu şi cu el am fugit împreună, dar pentru mine a fost o noutate absolută. Mă săturasem pur şi simplu să mai fiu sacul de box al lui Amos şi să trăiesc în mizerie şi numai bunul Dumnezeu ştia că Guy nu avea de gând să facă nimic în privinţa asta, aşa că pur şi simplu am plecat, m-am dus direct în Shreveport şi

m-am mutat împreună cu mama. Mătuşa ta, Wilma, locuia aici în Jackson, aşa că după vreo lună ne-am mutat şi noi tot aici. Nu l-am văzut deloc pe Guy Rouillard.

Faith avusese probleme fiind incapabilă să absoarbă totul deodată, pentru că părea evident că Jodie în cele din urmă o găsise pe mama lor, însă niciuna dintre ele nu se obosise să încerce măcar să ia legătura şi cu Faith. Renée ar fi putut să-şi ia cei doi copii mai mici din grija părinţilor cu plată, dar se părea că fusese bucuroasă să-i lase acolo unde se aflau. Şi apoi Faith observase că nici măcar n-o întrebase nimic despre Scottie.

Apoi mai era şi misterul acela cu Guy Rouillard. Poate că nu fugise împreună cu Renée, dar era clar că fugise, chiar dacă numai temporar, şi prin acea lipsă a lui conturase şi dăduse curs evenimentelor care aveau să-i schimbe întreaga viaţă. Nedumerită şi intrigată, Faith decisese să afle ce anume se întâmplase. La vârstă de paisprezece ani, într-o noapte, fusese aruncată literalmente afară din casă ca o scamă, ca un gunoi, iar de atunci trăise cu acea durere. Trebuia să ştie care era finalul acelei poveşti. Voia să închidă definitiv trecutul, astfel încât să-şi vadă netulburată de viitor.

Deci iat-o stând acolo, cu maşina parcată în faţa clădirii municipale a oraşului Prescott, înecată în amintiri şi pierzând vremea degeaba. Nu ar fi trebuit să fie prea greu de descoperit unde anume fusese Guy Rouillard în ziua aceea care pentru ea însemnase o adevărată răscruce.

Dar, dacă voia să acţioneze, pe primul loc în ordinea de zi era să găsească un loc în care să poată trage în timpul nopţii. Zburase până în Baton Rouge în dimineaţa aceea, îşi rezolvase afacerile, după care

închinase o maşină şi făcuse drumul până în Prescott. Era deja după-amiază târziu, iar ea se simţea obosită. Nu putea să dureze prea mult ca să afle ceea ce dorea să ştie, dar nu avea de gând să facă tot drumul înapoi până la Baton Rouge dacă îşi putea lua o cameră la motel chiar în Prescott.

Cu doisprezece ani în urmă existase un motel acolo, dar chiar şi pe atunci era destul de dărăpănat şi era posibil ca acum să nu mai existe. Parcă era în partea de est a oraşului, spre şoseaua ce ducea spre I-55.

Lăsă în jos geamul portierei şi strigă după o femeie care trecea în acel moment pe trotuar.

— Scuzaţi-mă. Există vreun motel în oraş?

Femeia se opri, după care se apropie de maşină.

Părea să aibă peste patruzeci de ani şi îi părea vag cunoscută, dar Faith nu reuşea deloc să-şi amintească bine cine anume era.

— Da, există, îi răspunse femeia, după care se întoarse puţin ca să-i poată arăta cu o mână. Mergi spre colţul acela al pieţei, după care întoarce la stânga. Cam la o milă şi jumătate distanţă este motelul.

Părea să fie acelaşi motel de care-şi amintise şi ea. Faith îi zâmbi.

— Mulţumesc.

— Cu multă plăcere. Femeia îi răspunse la zâmbet, dădu din cap şi se întoarse pe trotuar.

Faith dădu cu spatele până când ieşi din parcare, după care se avântă în traficul străzii. Prescott-ul parcă nu mai fierbea de activitate cum era cu doisprezece ani în urmă. În mai puţin de două minute ajunsese deja la motel. Era în acelaşi loc, dar nu era deloc acelaşi motel prăpădit pe care-l ştia. Cel din faţa ei părea nou, construit poate de mai puţin de doi ani, părând şi mult

mai primitor. Nu avea decât un singur etaj, dar fusese reconstruit în formă de U în jurul unei curţi interioare pline de flori şi cu o fântână în mijloc care împrospăta aerul. Mai lipsea doar un bazin de înot, dar n-o deranja deloc pentru că fântâna era încântătoare.

Funcţionarul de la recepţie era un bărbat în jurul a cincizeci de ani şi pe ecuson se putea citi numele Reuben. Amintirile se ridicară iarăşi la suprafaţă, îmboldite de numele acela. Reuben Odell. Una dintre fiicele omului fusese în aceeaşi clasă cu Faith. Începu să pălăvrăgească voios în vreme ce completa formularele şi îi lua cartea de credit citind curios numele înscris pe ea, dar numele de Faith Hardy nu părea să-i fie deloc cunoscut. Faith nu era un nume comun, dar probabil că în copilărie nici măcar nu-i ştiuse numele, aşa că, desigur, nu avea cum să-l recunoască acum.

— O să vă dau camera numărul doisprezece, îi zise, luând cheia din raft. Este chiar în spate, în curtea interioară, aşa că zgomotul traficului n-o să vă deranjeze deloc.

— Mulţumesc. Faith îi zâmbi şi-şi scoase ochelarii de soare ca să poată semna formularele şi cartea de credit. El clipi văzându-i zâmbetul, părând să se mai încălzească puţin.

Faith îşi parcă maşina în colţul curţii interioare, aproape de camera cu numărul doisprezece. Când descuie uşa, ramase în mod plăcut surprinsă. Camera era cu mult mai mare decât una obişnuită de la un motel, cu o canapea confortabilă, o măsuţă de cafea în apropierea uşii şi un pat dublu în mijloc. Apoi camera mai era înzestrată cu un şifonier încăpător, cu un televizor şi un mic birou alături, apoi o debara îngustă şi sala de baie. Şifonierul avea înăuntru umeraşe pentru toate tipurile de haine şi rafturi încăpătoare, iar

în sala de baie existau două chiuvete mari, astfel încât doi oameni să se poată pregăti simultan fără să se împiedice unul de celălalt... Privi curioasă în jurul băii crezând că va da cu ochii de o cadă imensă însă, în locul căzii, era doar un duş, de fapt o cabină de duş cu pereţi de sticlă. Şi, de vreme ce ea nu făcea niciodată baie în cadă, era încântată de aranjamentul întregii băi. Una peste alta, micuţul motel depăşea cu mult standardul.

Îşi despachetă repede trusa de toaletă şi singurul schimb de haine pe care îl adusese cu ea şi cugetă ce putea face mai departe. Nu trebuia să întâmpine prea multe necazuri ca să afle ce anume dorea, asta atâta vreme cât nimeni n-o recunoştea ca pe o Devlin. Orăşelele micuţe aveau o memorie foarte bună, dar Prescott-ul aparţinea familiei Rouillard cu trup şi suflet la fel ca şi majoritatea cărămizilor.

Cel mai uşor şi anonim mod de a afla ce dorea era probabil să meargă la bibliotecă să arunce o privire prin ziarele vechi. Familia Rouillard fusese mereu în centrul ştirilor, aşa că, dacă Guy Rouillard se întorsese din mica lui escapadă şi se apucase de afaceri, ca de obicei, nu era prea greu şi nici nu trebuia să citească prea mult ca să afle ce anume făcuse.

Îşi verifică ceasul de la mână şi constată că nu avea mai mult de o oră ca să facă tot ceea ce trebuia; din ceea ce-şi amintea despre mica bibliotecă, parcă se închidea fix la ora şase seara în timpul verii şi, ţinând cont că Prescott-ul era un orăşel foarte mic, probabil că programul nu se schimbase deloc de-a lungul timpului. Îi era şi foame, dar mai întâi trebuia să rezolve problema; mâncarea mai putea aştepta, pe când biblioteca se putea închide.

Era ciudat cât de selective puteau fi amintirile ei; cât trăise acolo nu fusese niciodată la motel, în schimb

se dusese deseori la bibliotecă, de câte ori avusese ocazia, dar de amintit îşi amintise pe unde anume se afla motelul în vreme ce locul bibliotecii îi scăpa. Scoase micuţa carte de telefoane din buzunar şi căută adresa şi, în mai puţin de un minut, îşi aminti unde anume era. Luându-şi în grabă poşeta şi cheile, se urcă în maşină şi se întoarse în centrul oraşului. Înainte, biblioteca era chiar în spatele poştei, însă acum privea cu neîncredere, nereuşind să descopere clădirea cu pricina.

Privi încă o dată în jur, după care oftă de uşurare. Un semn de neon proeminent alături de clădirea poştei desemna o nouă clădire ca fiind *Biblioteca* din Prescott. Constructorii care ridicaseră clădirea cea nouă nici nu băgaseră în seamă arhitectura modernă, folosindu-se de cea de dinaintea celui de-al doilea război mondial, o construcţie din cărămizi roşii, cu două etaje şi patru coloane albe în faţă, şi cu obloane la ferestrele înalte. Existau numeroase locuri de parcare, probabil chiar mai multe decât ar fi fost nevoie, pentru că în spaţiul acela nu erau parcate decât trei maşini. Faith ridică totalul lor la patru, parcând aproape de uşă şi grăbindu-se apoi să intre. Un mic afiş lipit de uşă îi semnala că avusese dreptate în legătură cu orele de funcţionare a bibliotecii. Aceasta era deschisă de la nouă a.m. până la şase p.m.

Bibliotecara era o femeie micuţă şi guralivă care nu-i era deloc cunoscută lui Faith. Aşa că se îndreptă direct spre biroul ei şi-o întrebă unde erau fişierele cu ziarele vechi.

— Chiar acolo, îi răspunse femeia, ieşind din spatele biroului. Desigur, acum totul este băgat pe microfilm. Cauţi ceva anume din ziarele acelea? O să-ţi arăt cum poţi umbla la microfilme şi cum să te foloseşti de scanner.

— Vă rămân îndatorată, mulţumesc, îi zise Faith. Aş vrea să încep cam din urmă cu doisprezece ani, dar este posibil să fie nevoie să mă întorc şi mai în urmă în timp.

— Asta nu-i o problemă. Poate cu vreo doi ani în urmă ar fi fost dificil, dar domnul Rouillard a insistat ca totul să fie băgat pe microfilme când ne-am mutat în clădirea asta nouă. Şi trebuie să recunosc că sistemul de dinainte era cu totul scos din uz; acum totul este mult mai uşor.

— Domnul Rouillard? întrebă Faith, reuşind să-şi păstreze un ton calm şi nepăsător, deşi inima începuse să-i bată mai repede. Deci Guy chiar se întorsese acasă.

— Gray Rouillard, îi răspunse bibliotecara. Familia lui este practic proprietara întregului oraş – toată zona dacă tot vorbim despre asta –, dar este foarte drăguţ cu noi toţi. Se opri din vorbă, privind-o câteva secunde. Eşti cumva de aici din zonă?

— Am locuit aici cu mult timp în urmă, îi răspunse Faith. Familia mea s-a mutat pe când eram încă mică. M-am gândit să verific ziarele pentru a vedea ce s-a ales de nişte veri de-ai părinţilor mei. De-a lungul anilor le-am pierdut urma, dar am început să lucrez la un arbore genealogic şi am devenit curioasă, am vrut să ştiu ce s-a mai întâmplat cu ei.

Pentru o explicaţie la inspiraţia momentului nu era deloc rea. Oamenii care încercau să dea de urma rudelor demult pierdute mereu se foloseau de microfilmele din biblioteci, nu era ceva ieşit din comun, cel puţin din câte ştia ea. Din câte îşi dăduse seama, ascultându-i pe alţii schimbând poveşti despre munca de detectiv făcută pentru a descoperi urmele stră-strămătuşii Ruby din partea mamei, de exemplu, când cineva lucra la un arbore genealogic al familiei

întreaga problemă devenea ca un fel de drog, nu te puteai opri din căutat.

Se părea că nimerise totul corect pentru că bibliotecara strălucea de încântare şi înţelegere.

— Atunci mult noroc, dragă, sper să-i găseşti. Eu sunt Carlene Dubois. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ajutor, închidem la şase, deci asta înseamnă mai puţin de o oră de lucru.

— N-ar trebui să-mi ia chiar aşa de mult timp, o linişti Faith, în vreme ce căută cu febrilitate prin amintiri pentru a descoperi numele de Dubois prin zonă. Nu reuşi să descopere nimic, deci probabil că familia Dubois se mutase în Prescott după ce cei din familia Devlin fuseseră alungaţi.

Imediat ce rămase singură, se apucă să scotocească repede prin fişier scanând pagină după pagină din *Prescott Wekkly,* începând cu data la care fuseseră escortaţi în afara oraşului. Nu găsi decât câteva menţiuni despre Gray şi, deşi încerca să le ignore, descoperi că nu era în stare. Deşi noaptea aceea petrecută cu mult timp în urmă o vindecase de atracţia pe care-o simţea faţă de el, nu fusese niciodată în stare să-l uite; imaginea lui îi rămăsese săpată în minte şi îşi mai arăta colţii din când în când.

Resemnându-se în cele din urmă şi boscorodindu-se de una singură, dădu microfilmul înapoi în locurile în care văzuse numele lui menţionat. Ziarul n-ar fi tipărit nimic scandalos sau în defavoarea familiei Rouillard – partea aceea era lăsată ziarelor din Baton Rouge şi New Orleans –, dar deplasările normale ale familiei erau copios relatate pentru toţi cei care erau măcinaţi de curiozitate şi asta însemna aproape întreaga populaţie a oraşului. Primele două articole, foarte scurte, menţionau în treacăt că Gray îşi asumase cutare sau cutare funcţie. Cel de-al treilea articol făcea

parte din rubrica de afaceri şi, uimită, Faith citi de două ori înainte ca rândurile să-i penetreze zăpăceala.

Nimeni altcineva n-ar fi văzut ceva alarmant sau ciudat în propoziţia aceea: „... Grayson Rouillard, care a preluat controlul financiar al întreprinderilor familiei, a votat împotriva...”

A luat controlul asupra întreprinderilor de familie. Dar de ce să fi făcut aşa ceva? Guy ar fi trebuit să se afle la control, pentru că în fond toate îi aparţineau lui. Faith aruncă o privire la data ziarului. 5 august, nici măcar la trei săptămâni de la plecarea lui Renée. Ce se întâmplase?

Închise aparatul şi se lăsă pe spate în scaun privind în gol spre ecran. Venise înapoi în Prescott doar ca să lege câteva fire libere ale vieţii ei anterioare, să vadă dacă lucrurile intraseră în cele din urmă pe făgaşul lor normal. Nimeni nu ar fi observat absenţa familiei Devlin; eventual absenţa lor ar fi fost notată cu satisfacţie şi apoi uitată, dar Faith nu fusese niciodată în stare să uite. Se gândise chiar că, dacă ar fi revăzut oraşul şi ar fi constatat că nimeni nu-şi mai amintea deloc de familia ei, atunci ar fi putut uita şi ea de viaţa petrecută acolo şi s-ar fi putut concentra doar asupra prezentului şi a viitorului. Şi dacă ar fi dat nas în nas cu Guy Rouillard, cu atât mai bine. Niciodată nu-l învinovăţise pe Gray pentru ceea ce făcuse; doar îi văzuse durerea reflectată în privire şi i-o auzise în glas. Dar Guy... da, pe el îl învinovăţea, pe el şi pe Renée. Chiar dacă nu fugiseră împreună, Renée îşi părăsise copiii, iar iresponsabilitatea lui Guy cauzase multe încurcături şi multă durere.

Dar se părea totuşi că Gray preluase toate responsabilităţile din familie. Şi, în loc să lege toate firele la un loc, mai descoperise încă unul: de ce preluase Gray controlul?

Se ridică şi o porni în căutarea lui Carlene Dubois. Biroul din faţă era gol şi la fel de goală părea întreaga bibliotecă.

— Doamnă Dubois? strigă Faith, sunetul fiind absorbit aproape imediat de rafturile pline de cărţi. Se părea însă că aceasta o auzise, pentru că imediat după aceea se auzi zgomotul paşilor ei pe pardoseală.

— Sunt aici, îi răspunse veselă Carlene, apărând de după un raft. Ai găsit ce căutai?

— Da, am găsit, mulţumesc. Dar am mai observat ceva ce m-a nedumerit, totuşi. Nu era vorba decât de un articol în care scria că Gray Rouillard a preluat controlul afacerilor. Asta s-a întâmplat în urmă cu doisprezece ani şi mi s-a părut oarecum ciudat pentru că pe atunci Gray nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani…

— Oh, da. Probabil că voi aţi plecat înainte de marele scandal sau poate că tu erai mult prea mică să dai atenţie unui asemenea lucru. Noi am venit în oraş, ah, cam acum unsprezece ani, şi încă era un subiect în mare vogă printre oamenii de aici, poţi să mă crezi.

— Ce scandal? Faith se încordă toată, nedumerirea transformându-i-se în alarmă. Ceva nu era deloc în regulă.

— Păi, din cauză că Guy Rouillard a fugit împreună cu amanta lui. Eu nu ştiu cine anume era, dar toată lumea din oraş spune că nu era altceva decât un gunoi. Probabil că îşi pierduse minţile cu totul, asta-i ce pot eu să-ţi spun, să fugă de bogăţie şi de familie în felul în care a făcut-o.

— Şi nu s-a mai întors? Faith nu fusese capabilă să-şi mascheze starea de şoc în care se afla, dar Carlene nu păruse să vadă nimic neobişnuit într-o asemenea reacţie.

— Nimeni n-a mai auzit nimic de el de atunci.

Când a plecat, plecat a rămas. Câţiva spuneau că nevastă-sa era capabilă să alunge orice bărbat, dar eu personal nu-ţi pot spune nimic sigur, pentru că n-am întâlnit-o niciodată. Oamenii din jur spun că n-a ieşit din casă din ziua în care a părăsit-o. Şi nemernicul nici măcar n-a încercat să ia legătura cumva cu propriii lui copii.

Faith se simţea împietrită. Guy Rouillard îşi adora copiii; în afară de sentimentele pe care le nutrea pentru soţia sa, pur şi simplu îi adora pe Gray şi pe Monica.

— Atunci, bănuiesc că doamna Rouillard a divorţat de el, nu? întrebă dar Carlene scutură din cap.

— Niciodată. Cred că nu voia ca el să se poată căsători din nou, dacă ar fi avut de gând aşa ceva. Oricum, aşa de tânăr cum era, domnul Gray a luat locul tatălui şi lucrurile au mers mai departe de parcă însuşi domnul Rouillard ar fi fost aici. Poate chiar mai bine, dacă mă iau după ce spuneau oamenii.

— Eram prea mică să mai ţin minte multe despre el, minţi Faith. Ce-mi amintesc eu mai bine este că era un fel de erou local şi că juca fotbal la *LSU* sau cam aşa ceva.

— Păi, scumpo, dă-mi voie să-ţi spun că lucrurile nu s-au schimbat prea mult, îi răspunse Carlene, făcându-şi vânt cu mâna. Doamne, tipul ăsta a luat nota zece pe scala mea, îţi jur că aşa e. E în stare să-mi dea palpitaţii deşi sunt cu zece ani mai bătrână decât el şi aş fi ca bunică-sa dacă ne-ar fotografia careva împreună! Roşi toată, dar lăsă să-i scape un hohot de râs mai vulgar. Poate din cauza ochilor ălora de dormitor sau poate din cauza părului. Sau poate că de vină-i fundul ăla mic şi tare! Oftă visătoare. E un ticălos în toată legea, dar cui îi pasă?

— Şi el ştie că-i faci ochi dulci? o necăji Faith.

— Scumpo, toate femeile din oraşul ăsta îi fac ochi dulci, şi da, o ştie şi pe asta diavolul. Carlene râse din nou. Soţul meu mă necăjeşte mereu şi-mi tot spune că o să-şi pună şi el cercel în ureche ca să poată face faţă concurenţei.

Gray purta un cercel în ureche? Faith se pierdu câteva momente în fantezie, după care se trezi la realitate. Ceea ce aflase era de-a dreptul uimitor şi simţea nevoia să se gândească la toate în linişte.

Aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Aproape că e timpul de închidere, aşa că te las să termini. Mulţumesc pentru ajutorul dat, doamnă Dubois. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Carlene se opri deodată. Îmi pare rău, nu cred că ţi-am reţinut numele.

Asta pentru că nu se prezentase, dar Faith nu vedea niciun motiv pentru care să îl ascundă.

— Eu sunt Faith Hardy, îi zise.

— Ei bine, mi-a părut bine de cunoştinţă, Faith. Ce nume frumos, de modă veche. Nu-l mai auzi acum la fete.

— Nu. Cred că nu. Faith mai aruncă o privire spre ceasul-brăţară de la încheietura mâinii. La revedere. Mulţumesc din nou pentru ajutor.

— Cu mare plăcere, oricând.

Faith se întoarse la motel, în drum oprindu-se şi pe la McDonald’s. În general nu prea îi plăceau mâncărurile care se serveau pe-acolo, dar nici nu voia să meargă la vreun restaurant în care ar fi putut fi recunoscută, aşa că se mulţumi cu ce putea avea. Mâncă o jumătate de sandviş, iar restul îl aruncă la gunoi, prea zăpăcită ca să-i mai ardă de mâncare.

Guy Rouillard dispăruse. Şi dacă nu fugise împreună cu Renée, atunci ce i se întâmplase?

Faith se întinse în pat, privind spre tavan şi încercând să pună o oarecare ordine în lucruri. Guy n-ar fi plecat din căminul, de lângă familia şi averea lui fără un motiv întemeiat. Toată lumea credea că motivul îl constituise Renée, dar ea ştia mai bine. Şi chiar dacă s-ar fi săturat de mariajul rece pe care-l avea, de ce să nu fi divorţat pur şi simplu? Familia Rouillard era catolică, dar divorţul nu era o problemă, doar dacă el ar fi vrut să se recăsătorească. Niciodată nu păruse un bărbat nefericit; şi de ce ar fi fost nefericit? Lumea lui fusese exact aşa cum şi-o dorise. Faith nu putea găsi un motiv suficient de bun pentru ca Guy să-şi fi părăsit familia deodată, fără un cuvânt, fără să mai încerce să ia legătura cu cei de acasă.

Doar dacă nu cumva era mort.

Posibilitatea, nu, probabilitatea, era uluitoare. Faith aproape că leşină în vreme ce construia şi apoi alunga diferitele scenarii posibile. Ar fi putut pur şi simplu să fi plecat pentru câteva zile şi să se fi îmbolnăvit deodată, sau poate să fi făcut vreun accident, dar dacă aceste posibilităţi s-ar fi adeverit, atunci corpul ar fi fost găsit, identificat, familia anunţată. Şi aşa ceva nu se întâmplase. Guy Rouillard dispăruse în aceeaşi noapte în care fugise mama ei.

Doamne sfinte, oare Renée îl ucisese? Faith se ridică în capul oaselor şi-şi trecu distrată mâinile prin păr. Nu putea alunga cu nepăsare gândul acela, deşi n-o prea putea vedea pe mama ei făcând un asemenea lucru. Renée avea morala unei pisici vagaboande, dar nu era şi nu fusese niciodată o persoană violentă.

Atunci oare Amos? Faith înclină mai repede spre acea variantă. Dacă şi-ar fi închipuit că ar fi putut scăpa fără probleme de ceva, sau de orice altceva, Amos n-ar fi stat pe gânduri. Dar ea îşi amintea mult prea bine de noaptea aceea: Amos venise acasă pe la

ora nouă seara, mort de beat şi înjurând pentru că Renée nu era acasă să-i pună mâncarea în farfurie. Şi apoi amândoi, Russ şi Nicki se întorseseră acasă la fel de beţi ca şi tatăl lor. Oare vreunul dintre ei să-l fi omorât pe Guy Rouillard sau poate chiar împreună? Dar atunci nimic nu păruse neobişnuit şi Faith ar fi putut jura că şi ei fuseseră la fel de uimiţi când Renée nu apăruse înapoi acasă. Mai mult decât atât, lor pur şi simplu nu le păsa că Renée se culca cu Guy; şi nici lui Amos nu-i păsa, dacă stătea şi se gândea mai bine.

Atunci cine altcineva ar mai fi putut fi făptaşul? Poate chiar doamna Rouillard. Poate că Noelle îşi omorâse soţul pentru că se săturase de aventurile lui amoroase, deşi, dacă ţinea bine minte ce spuneau oamenii, el îi fusese necredincios chiar de la începuturile căsniciei, iar ei nu păruse să-i pese prea mult, ba chiar fusese mulţumită. Aventura lui cu Renée ţinuse ani în şir; de ce deodată să fi obiectat în privinţa ei? Nu, Faith se îndoia serios că lui Noelle i-ar fi păsat atât de mult, încât să-l certe pe această temă, cu atât mai puţin să încerce să-l omoare.

Nu mai rămăsese decât o singură persoană: Gray.

Speriată, înlătură acel gând. Nu, nu Gray. Încă îşi mai amintea expresia de pe chipul lui din dimineaţa aceea când venise la cabană şi cum arătase apoi în acea noapte. Îşi amintea încă de furia lui de urs, implacabilă. Gray crezuse că tatăl lui fugise împreună cu mama ei şi fusese cumplit de supărat din cauza asta.

Numai că Gray ar fi avut cel mai mult de câştigat din moartea tatălui său. Odată Guy dispărut el putuse prelua frâiele afacerilor familiei, îmbogăţindu-se şi mai mult, dacă ceea ce-i spusese bibliotecara era adevărat. Fusese sortit încă de la naştere să ocupe în cele din

urmă locul tatălui său, se săturase de aşteptat şi-şi dăduse tatăl la o parte din cale?

Gândurile lui Faith se învârteau precum o veveriţă prinsă într-o cuşcă. Uşa se cutremură deodată din cauza loviturilor înăbuşite, iar ea tresări, trezindu-se din gânduri. De ce ar fi fost cineva tocmai la uşa ei? Nimeni nu ştia unde anume se afla, deci în niciun caz nu putuse primi vreo ştire de la birou. Se ridică din pat şi se apropie de uşă, fără s-o deschidă însă. Uşa nu avea niciun fel de vizor, observă alarmată.

— Cine este?

— Gray Rouillard.

Inima aproape că încetă să-i mai bată. Trecuseră doisprezece ani de când nu mai auzise glasul acela adânc, învăluitor, şi se înmuie deodată toată, emoţiile amestecându-se cu spaima. El o rănise mai rău decât oricine altcineva şi totuşi încă avea puterea să electrizeze parcă fiecare celulă din trupul ei doar cu glasul. Doar auzindu-l şi se simţea iarăşi copila de paisprezece ani, agitată şi cuprinsă de fiori în apropierea lui. Şi mereu, mereu era şi contragreutatea aceea care o trăgea înapoi, amintirea nopţii în care îi spusese cu atâta răutate „eşti un gunoi”. Însă niciodată în privinţa lui Gray nu fusese capabilă să menţină un echilibru, nu reuşise niciodată să-l uite, era ca un vis combinat cu un coşmar.

Faptul că-l ştia în cealaltă parte a uşii o făcuse să-şi simtă pielea încreţită. Oare îl chemase doar cu puterea gândurilor? Rămăsese împietrită acolo atâta vreme, încât uşa se cutremură iarăşi sub forţa pumnilor lui.

— Deschide. În tonul lui se simţea autoritatea de fier a cuiva care era obişnuit să comande şi ale cărui ordine erau ascultate fără zăbavă.

Precaută, descuie uşa după care o deschise,

ridicându-şi privirea spre bărbatul pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani. Nu conta. Indiferent de câtă vreme s-ar fi scurs, ea l-ar fi recunoscut oricum. Gray rămăsese în pragul uşii, şovăind parcă să intre, iar impactul prezenţei lui fizice o lăsă fără suflare.

Era parcă mai solid decât şi-l amintea. Coapsele şi talia îi erau încă înguste, dar părea să mai fi pus ceva în jurul pieptului şi al umerilor, ajunsese la greutatea solidă a unui bărbat. Şi în mod categoric era un bărbat în toată firea, cu orice urmă de adolescenţă dispărută probabil de multă vreme. Faţa îi era parcă mai slabă, mai puternică, mai dură, cu riduri adânci în jurul gurii şi al ochilor. Privea la faţa lui ca de pirat, înţelegând de ce biata Carlene Dubois se cutremura doar la auzul numelui lui. Părul lui negru era mai lung decât îl văzuse ea vreodată, tras cu totul de pe frunte şi prins la spate. Un diamant mic strălucea stins în lobul urechii stângi. La douăzeci şi doi de ani fusese impresionant. La treizeci şi patru însă era periculos, un adevărat pirat atât în aparenţă cât şi prin natura firii. Doar privindu-l şi se şi simţea înfierbântată şi emoţionată, atât de emoţionată, de fapt, încât inima îi sălta cu sălbăticie în piept. Recunoştea foarte bine simptomele şi ura slăbiciunea de care era cuprinsă. Doamne, oare fusese blestemată ca întreaga viaţă să se înfioare doar la vederea sau la auzul vocii lui Gray Rouillard? De ce nu putea lăsa în urmă reacţia aceea din copilărie?

Deasupra nasului subţire, ochii negri precum păcatul păreau la fel de reci şi de implacabili.

Linia senzuală a buzelor se răsuci într-un mod curios atunci când îşi lăsă privirea în jos spre ea.

— Faith Devlin, îi zise. Reuben a avut dreptate; eşti aidoma mamei tale.

Dar dacă el se schimbase în timp şi ea se

schimbase la fel de mult. Faith îşi câştigase încrederea în sine cu multă greutate. Aşa că îi dărui un zâmbet glacial după care îi răspunse:

— Mulţumesc.

— N-a fost deloc un compliment. Nu ştiu de ce ai venit aici, dar asta nu contează deloc. Acest motel îmi aparţine. Şi nu eşti deloc binevenită. Ai o jumătate de oră la dispoziţie să împachetezi şi să pleci de aici. Îi aruncă un zâmbet drăcesc care nici măcar nu era zâmbet. Sau trebuie să chem iarăşi şeriful ca să mă descotorosesc de tine?

Amintirea acelei nopţi stătea acum între ei, atât de puternică, încât era aproape tangibilă. Pentru un moment, Faith văzu iarăşi luminile puternice ale farurilor, simţi teroarea aceea confuză, dar refuză să se lase aruncată iarăşi în starea aceea de panică. În loc să se arate speriată sau furioasă, ridică din umeri a nepăsare şi se îndepărtă de el, îndreptându-se spre zona de lângă dulap în care-şi aşezase schimbul de haine şi geanta cu obiectele de toaletă. Conştientă că privirea aceea întunecată aproape că putea face o gaură prin ea, îşi închise geanta de voiaj, îşi luă haina de la costum, îşi puse pantofii în picioare şi, luându-şi poşeta, trecu pe lângă el fără ca măcar să-şi schimbe expresia aceea de calm de pe chip. În vreme ce ea se îndepărta tot mai mult pe şosea spre Baton Rouge, Gray rămăsese nemişcat în pragul uşii, privind în gol după ea.

*

Faith Devlin! Ce lovitură venită din trecut! Gray rămase să-i privească luminile din spate până când dispărură cu totul din vedere. Când Reuben îl sunase să-i spună că o femeie care semăna uimitor cu Renée

Devlin închinase o cameră la motel şi că se înregistrase sub numele de Faith D. Hardy, Gray nu mai avusese niciun fel de îndoială cu privire la identitatea ei. Deci una din familia Devlin avusese destul curaj ca să se arate din nou în Prescott! Nu era deloc surprins că aceasta era tocmai Faith. Ea fusese mereu cea care avusese mai mult curaj şi demnitate decât toată familia luată la un loc. Dar asta nu însemna că era înclinat s-o lase să rămână.

Se întoarse spre camera luminată pe care ea o părăsise fără niciun fel de agitaţie. Fără niciun fel de agitaţie, la naiba! Dacă el îşi dorise vreun fel de ceartă, ea nu-i făcuse această plăcere. Nici măcar nu ceruse înapoi banii pe care-i plătise cu cartea de credit. Fără ca măcar să clipească, îşi adunase lucrurile şi plecase. Nu durase niciun minut; la dracu', se îndoia serios că îi trebuiseră chiar şi treizeci de secunde.

Plecase şi, cu excepţia cuverturii mototolite de pe pat, camera arăta la fel de curată ca şi cum nici n-ar fi trecut pe acolo, deşi prezenţa ei părea să se fi îmbibat în pereţii odăii. Şi în aer încă stăruia o aromă dulce, catifelată, care rezista în ciuda mirosului de dezinfectant specific tuturor motelurilor, iar Gray simţi deodată cum sângele parcă îi circulă mai repede prin vene ca o reacţie instinctivă la acel parfum. Era mirosul unei femei, universal şi teribil de personal, în acelaşi timp. Făcu câţiva paşi în cameră, atras de parfumul subtil, cu nările umflate ca ale unui armăsar.

Faith Devlin. Doar îi auzise numele şi o şi revăzuse în minte cum era în noaptea aceea, tăcută şi neobosită, cu părul fluturându-i pe umeri precum o flacără, cu trupul subţire reliefat de cămaşa de noapte transparentă, aruncând asupra poliţiştilor şi asupra lui o vrajă plină de senzualitate. În noaptea aceea nu fusese decât o copilă, pentru numele Domnului, şi cu

toate astea avusese aura puternică a mamei sale.

Când deschisese uşa acelei camere şi o revăzuse, rămăsese de-a dreptul împietrit. Semăna atât de bine cu Renée, încât ar fi vrut s-o pocnească, dar, în acelaşi timp, nu putea fi luată drept mama ei. Faith era ceva mai înaltă, prea subţirică pentru a fi voluptuoasă, deşi se rotunjise destul de frumos pe acolo pe unde trebuia în ultimii doisprezece ani. Culorile în schimb erau aceleaşi cu ale lui Renée: coama de păr de un roşu întunecat, ochii verzi-aurii învăluitori, pielea translucidă. Ceea ce-l înfuriase fusese senzualitatea pentru care nu făcuse nici cel mai mic efort pentru a o obţine, precum şi reacţia lui imediată la ea. Nu era nimic din ce făcuse sau spusese ea, nici măcar ceea ce purtase în acel moment, şi era vorba de un costum de afaceri extrem de elegant. Doamne, o Devlin îmbrăcată în costum de afaceri! Nu, fusese ceva intrinsec, ceva din însăşi natura ei, ceva ce posedase şi Renée. Fata cea mare, nu reuşea deloc să-şi amintească de numele ei, nu avusese alura aceea puternică. Fusese doar ieftină şi gălăgioasă, în niciun caz sexy. Faith era sexy. Nu la fel de mult pe cât fusese Renée, dar la fel de puternică. Privise în ochii aceia ca de pisică şi nu se gândise decât la patul care se zărea în spatele ei, se gândise la cearceafuri răsucite şi piele fierbinte, de cum ar fi fost dacă ar fi zăcut goală sub el, cu picioarele încleştate pe şoldurile lui în vreme ce el i-ar fi căutat deschiderea moale dintre coapse şi s-ar fi împins cu putere înăuntru.

Gray simţi cum îl năpădea sudoarea şi înjură cu voce tare în camera goală. Pe naiba, era la fel de rău ca şi tatăl său! Doar să-i dea cineva ocazia şi era gata să uite de tot şi de toate în graba de a se culca cu o Devlin. Nu, nu chiar cu orice Devlin, se amendă în minte. Cel puţin trebuia să-i mulţumească lui

Dumnezeu pentru asta. Doar văzuse atracţia lui Renée pe care ceilalţi bărbaţi o găseau irezistibilă, dar căreia el îi rezistase, în plus displăcându-i intens ideea de a împărţi aceeaşi femeie cu tatăl lui. Fata cea mare i se păruse cu totul dezgustătoare. Totuşi, Faith… Dacă ar fi fost oricine şi nu o

Devlin n-ar fi avut linişte până când nu ar fi urcat-o într-un pat şi nu ar fi pornit într-o lungă desfătare amoroasă.

Numai că era o Devlin şi numai menţionarea acelui nume îl făcea furios. Familia lui suferise cumplit din cauza lui Renée şi el n-avea să uite sau să ierte asta niciodată. Să uite era imposibil, mai ales când trăia în fiecare zi cu urmările dezertării lui Guy. Maică-sa se retrăsese în asemenea măsură, încât rămăsese doar o fantomă a femeii care fusese odată. Nu-şi părăsise dormitorul vreme de aproape doi ani şi chiar şi acum refuza să iasă din casă decât dacă era nevoită să meargă la doctor în New Orleans, dar asta se întâmpla doar foarte rar, când era bolnavă. Gray îşi pierduse tatăl şi din această cauză îşi pierduse şi mama.

Noelle devenise o femeie tristă şi bătrână care-şi petrecea majoritatea timpului în camera ei. Numai Alex Chelette mai putea s-o convingă destul de rar să zâmbească sau mai reuşea să aducă o umbră de strălucire în ochii aceia albaştri. Gray îşi dăduse seama cu multă vreme în urmă că Alex se îndrăgostise de mama lui, dar, din nefericire, era o cauză pierdută. Nu numai că Noelle nu observa deloc devoţiunea lui, pentru că şi dacă ar fi fost conştientă de ea tot n-ar fi făcut nimic. Era căsătorită cu Guy Rouillard şi asta era. Divorţul era ceva de neimaginat. Gray se întrebase deseori dacă nu cumva Noelle se agăţa de speranţa că Guy va apărea într-o bună zi. El însuşi acceptase de

multă vreme faptul că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe tatăl lui. Dacă Guy ar fi intenţionat să se întoarcă, nu ar mai fi trimis scrisoarea aceea cu procura, la două zile după dispariţie. Fusese trimisă din Baton Rouge în ziua plecării lui; limbajul fusese tern şi la obiect, fără să fi fost inclus ceva personal. Nici măcar n-o semnase „Cu dragoste, tata”, ci doar se limitase la ceva oficial: „Al dumneavoastră, cu sinceritate, Guy A. Rouillard.” Când citise semnătura şi cuvintele de încheiere, Gray ştiuse că nu avea să-l mai revadă niciodată pe tatăl său şi ochii îi fuseseră arşi de lacrimi amare pentru prima şi ultima dată.

Nici nu ştia ce s-ar fi făcut în acele prime luni teribile fără ajutorul lui Alex, când se luptase cu disperare să-şi consolideze poziţia în faţa acţionarilor şi a diferitelor consilii de administraţie. Alex îl ghidase printre pericole, luptase alături de el pentru orice avantaj, făcuse tot ce putuse ca să-l ajute cu Monica şi Noelle. Alex jelise şi el, pentru pierderea celui mai bun prieten. Pentru că Alex şi Guy crescuseră împreună, fuseseră ca nişte fraţi. Fusese uimit să afle că Guy putuse întoarce spatele familiei pentru una ca Renée Devlin şi că plecase fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

Într-un fel, Monica era mai puternică acum decât fusese înainte. Nu mai era atât de dependentă emoţional de alţii. Se scuzase faţă de Gray pentru încercarea de sinucidere, apoi îl asigurase că nu avea de gând să mai întreprindă ceva atât de prostesc vreodată. Dar, dacă acum era mai puternică, din păcate era şi mult mai retrasă, de parcă paroxismul durerii şi al tristeţii îi arseseră excesul de emoţii, lăsând-o calmă, dar distantă. Se interesase îndeaproape de munca lui şi, treptat, ajunsese o excelentă asistentă, pe care se putea baza fără probleme, dar, din păcate, devenise la fel de retrasă ca

şi Noelle. Monica ieşea în oraş; era foarte atentă la felul în care se îmbrăca şi mergea la coafor în mod regulat, făcând eforturi să fie cât mai prezentabilă. Dar nu mai avusese o întâlnire de foarte multă vreme. La început, Gray crezuse că se simţea jenată din cauza încercării de sinucidere şi că urma să se relaxeze odată cu dispariţia cicatricelor. Şi cu toate astea nu se întâmplase aşa şi în niciun caz stânjeneala nu fusese cea care o ţinea în casă. Pe Monica pur şi simplu nu o interesa să aibă relaţii cu cineva. Pe plan de afaceri o făcea fără probleme, dar la nivel personal refuza toate invitaţiile, întorcându-i spatele atunci când el îi sugerase să reintre în viaţa mondenă şi să înceapă să se vadă cu bărbaţi. Tot ce putea el să facă era să-i dovedească faptul că era bună la nivel profesional şi să-i plătească un salariu pe măsură, ca dovadă a muncii depuse şi pentru a-i dărui independenţa.

Deşi, cu un an în urmă, noul şerif, Michael McFane, reuşise cumva s-o convingă să se vadă cu el. De atunci Monica îl întâlnea, din câte observase, în mod regulat. Gray fusese atât de uşurat, încât aproape că plânsese. Poate, cine ştie, în cele din urmă Monica mai putea avea o şansă să ducă o viaţă normală.

Nu, nu putea să uite ce-i făcuseră cei din familia Devlin familiei lui. Şi, cu puţin noroc, era posibil să n-o mai vadă niciodată pe Faith Devlin.

Mulţumesc. Acela fusese singurul cuvânt pe care-l murmurase, cu excepţia cuvintelor pe care le scosese când întrebase cine era la uşă. Fusese atât de distantă şi de enigmatică, privindu-l ca şi cum s-ar fi amuzat, nepărând deloc speriată de ameninţările lui. Deşi, nu fusese chiar o ameninţare, ci mai degrabă o promisiune. Dacă n-ar fi plecat singură ar fi escortat-o până la limitele oraşului pentru a doua oară. Şi ar fi trebuit să cheme şeriful, pentru că, dacă ar fi atins-o

el, şi-ar fi pierdut cu desăvârşire controlul, şi o ştia foarte bine.

Acum era o femeie în toată legea, nu puştoaica pe care o ţinea el minte. Mereu fusese mai altfel decât restul familiei, o creatură pe jumătate sălbatică, crescând ca să devină o tentaţie la fel de violentă ca şi mama sa. Era limpede că vreun idiot crezuse aşa ceva pentru că numele de familie indica precis că se căsătorise, deşi pe deget nu văzuse niciun fel de verighetă. Îi observase mâinile, subţiri, elegante, bine întreţinute, şi fusese amuzat de lipsa verighetei. Nici Renée nu purtase aşa ceva; i-ar fi stricat stilul. Evident, fiica ei avea probabil exact aceeaşi părere, cel puţin atunci când călătorea fără necunoscutul domn Hardy.

Păruse şi prosperă, deci, precum o pisică, aterizase în picioare până la urmă. Gray nu era deloc surprins. Fusese un fel de talent al femeilor din familia Devlin să-şi găsească întotdeauna pe cineva care să le întreţină. Soţul ei trebuia totuşi să fie un tip cu bani mulţi, bietul amărât. Se întrebă cât de des îşi lăsa Faith soţul acasă în vreme ce ea pleca hai-hui la plimbare.

Şi se mai întrebă de ce se întorsese tocmai în Prescott. Pentru ea nu mai exista nimic acolo, nici familie şi nici prieteni. Cei din familia Devlin nu avuseseră niciodată prieteni, doar victime. Şi ar fi trebuit să ştie că nu avea cum să fie întâmpinată cu braţele deschise. Probabil îşi închipuise că se putea strecura neobservată, dar oamenii din oraş aveau memorie foarte bună şi asemănarea cu mama ei era mult prea mare. Reuben o recunoscuse imediat ce îşi scosese ochelarii de soare.

Mă rog, acum nu mai avea niciun fel de importanţă. Scăpase oraşul pentru a doua oară de vermina Devlin şi cu mult mai puţine necazuri decât cu doisprezece ani în urmă. Dar tare mult şi-ar fi dorit să

nu se fi întors deloc pentru că scosese la iveală amintiri dureroase, şi-i înlocuise imaginea pe care o avea despre ea ca o fată foarte tânără cu aceea de acum, de femeie în toată legea. Îşi dorea să nu-i fi auzit niciodată vocea catifelată şi distantă în acelaşi timp care-i spusese încet: Mulţumesc.

*

Faith conduse cu atenţie pe şoseaua întunecată, nepermiţându-şi să oprească nici chiar atunci când începu să tremure din tot trupul. Refuza să se lase copleşită de asemenea reacţii. Aflase într-un mod neplăcut părerea pe care o avea Gray Rouillard despre ea, reînnoită după şocul şi durerea de acum doisprezece ani. Dar nu avea de gând să-l lase s-o rănească din nou, să-i controleze iarăşi viaţa. Nu avusese de ales, aşa că plecase de la motel, şi asta pentru că observase hotărârea de neclintit din ochii lui întunecaţi, ştiind că nu glumise deloc atunci când îi spusese că avea să-l pună pe şerif s-o dea afară. Şi de ce ar fi glumit în privinţa asta, când nu glumise nici atunci când îi scosese familia în drum fără discuţii? Dar acceptarea ei calmă nu însemna deloc că el reuşise să câştige a doua oară în faţa ei?

Ameninţarea cu şeriful n-o speriase deloc. Ceea ce era însă atât înspăimântător cât şi îngrijorător şi care o înnebunea până la furie era reacţia pe care o avusese în faţa lui Gray. Chiar şi după atâta amar de vreme, după tot ce-i făcuse familiei ei, era la fel de neajutorată precum câinele lui Pavlov ca să-şi oprească reacţia la simpla lui vedere. Era de-a dreptul insultător. Nu-şi refăcuse viaţa din temelii doar ca să-l lase pe el s-o numească din nou „gunoi”, şi ca să se descotorosească de ea în clipa apariţiei.

Ziua în care fusese ultima dată intimidată de cineva trecuse de multă vreme. Copilul tăcut şi vulnerabil care fusese murise într-o noapte, fierbinte de vară, în urmă cu doisprezece ani. Faith rămăsese o persoană tăcută, dar învăţase cum să supravieţuiască, cum să-şi folosească ambiţia de oţel ca să ia ceea ce-şi dorea de la viaţă. Devenise chiar atât de încrezătoare, încât din când în când îşi permitea chiar să se lase pradă temperamentului de roşcată. Şi dacă dorise să se descotorosească de ea, Gray făcuse o mare greşeală de apreciere. Curând avea să vadă că tot ceea ce păruse a fi o retragere nu însemnase decât o ajustare de poziţie în căutarea unui alt unghi de atac.

Nu îl putea lăsa s-o alunge din nou. Şi nu era doar o chestiune de onoare, dar încă nu reuşise să afle ce anume se întâmplase cu Guy. Nu putea să dea uitării toată chestiunea, n-o putea lăsa să treacă de la sine.

În mintea-i alertă începu deja să se contureze un plan şi un zâmbet mulţumit îi apăru pe buze în vreme ce conduse mai departe. Gray avea să se descopere flancat acolo unde nu se aştepta. Avea de gând să se mute în

Prescott, iar el nu putea face nimic în această privinţă, pentru că totul avea să se petreacă în mare linişte şi foarte repede. Trecuse timpul în care făcuse faţă tuturor fantomelor din trecut şi acum îşi câştigase respectul de sine. Şi va avea grijă ca întregul oraş să vadă treaba asta, după care putea uita trecutul.

Şi avea să-i dovedească lui Gray că se înşelase în privinţa ei încă de la bun început. Îşi dorea asta atât de mult, încât aproape că şi simţea gustul dulce al victoriei. Pentru că îl iubise cu atâta intensitate de când fusese mică, pentru că o judecase atât de aspru şi pentru că îi alungase familia din oraş, îi dăduse mult

prea multă importanţă în minte. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva, ar fi trebuit să fi fost capabilă să-l uite, dar gândul rămânea în continuare prezent. Nu avea să se simtă altceva decât un „gunoi” până când Gray nu va recunoaşte cinstit că era o persoană decentă, morală şi cu mult succes în afaceri.

Nu dorea doar să afle ce se întâmplase cu Guy. Poate că ăsta fusese începutul sau poate că îşi ascunsese adevărul de una singură, dar acum ştia foarte bine.

Voia pur şi simplu să se întoarcă acasă.

CAPITOLUL 7

— Da, aşa e. Vreau ca totul să fie făcut în numele agenţiei. Vă mulţumesc, domnule Bible. Ştiam eu că pot conta pe dumneavoastră. Zâmbetul lui Faith era parcă mai cald şi probabil că domnul Bible simţise, pentru că răspunsul lui o făcu să râdă încântată. Ar fi mai bine să fiţi precaut, îl necăji. Nu uitaţi, o cunosc pe soţia dumneavoastră.

Închise telefonul şi asistenta ei, Margot Stanley, îi aruncă o privire aprigă.

— Ţapul ăla bătrân a început să flirteze cu tine? o întrebă Margot.

— Sigur că da, îi răspunse Faith cu bun-simţ. O face mereu. Îl încântă să-şi închipuie că e un mare afemeiat, dar de fapt nu-i decât un bătrânel cumsecade.

Margot fornăi dispreţuitoare.

— Cumsecade? Harley Bible e la fel de cumsecade ca un şarpe cu clopoţei. Mai bine recunoaşte, ai tu un fel al tău de a te purta cu bărbaţii.

Faith se abţinu. Dacă Margot l-ar fi văzut pe Gray alungând-o din oraş pentru a doua oară, n-ar mai fi crezut că avea ea un fel de a se purta cu bărbaţii ca să-şi rezolve problemele.

— Nu sunt decât amabilă cu el, asta-i tot. Nimic deosebit în asta. Şi nu ar fi putut rămâne în afaceri dacă ar fi fost aşa de rău precum l-ai descris.

— A rămas în afaceri pentru că bătrânul curvar este un tip isteţ, îi răspunse Margot. Are un geniu de-a dreptul drăcesc să cumpere proprietăţi de primă mână chiar înainte ca asta să devină evident şi să le ia aproape pe nimic. Naiba să-l ia, oamenii se duc la el pentru că are exact calităţile de care au nevoie.

Faith zâmbi.

— După cum singură ai spus, este un afacerist deştept. Şi mereu a fost cât se poate de drăguţ cu mine.

Poate că ea reuşise să nu se exteriorizeze, însă Margot nu avea asemenea inhibiţii.

— Până acum n-am mai văzut vreun bărbat care să nu fie drăguţ cu tine. De câte ori ai fost oprită pentru că ai mers cu viteză prea mare?

— În total?

— Ajunge dacă-mi spui pe ultimul an.

— Păi… de patru ori, cred. Dar e ceva neobişnuit; doar din cauză că nu am călătorit atât de mult în ultimul an.

— Aha. Şi de câte ori ai primit amendă?

— Niciodată, admise Faith, ridicându-şi ochii în tavan. Dar e doar o simplă coincidenţă. Niciodată n-am încercat să mă sustrag sau să-i farmec pe poliţişti.

— Nici nu-i nevoie şi asta-i ceea ce încercam să-ţi explic. Poliţistul vine până la maşina ta, tu îi dai permisul şi-i spui: „îmi pare rău, ştiu că mergeam mult prea repede”, iar el sfârşeşte prin a-ţi înapoia permisul

sfătuindu-te să mergi mai încet, pentru că n-ar suporta să-ţi vadă faţa aia drăguţă tăiată toată după un accident.

Faith începu să râdă, pentru că Margot fusese cu ea în maşină atunci când se întâmplase să fie oprită. Poliţistul în discuţie era unul dintre bătrânii domni ai Texasului de şcoală veche, cu o mustaţă gri foarte deasă şi cu un glas domol.

— Asta a fost singura dată când un poliţai a spus ceva despre faţa mea „drăguţă”, am încheiat citatul.

— Dar, cu toţii gândesc la fel. Recunoaşte. Ai primit vreodată vreo amendă pentru viteză prea mare?

— Ei bine, nu. Reuşi să-şi stăpânească amuzamentul. Margot primise două amenzi pentru viteză excesivă în ultimele şase luni şi acum trebuia să se ţină cu stricteţe de limita de viteză, spre marea ei dezamăgire, pentru că o a treia amendă ar fi însemnat să-şi piardă permisul pentru o perioadă.

— Poţi să pui pariu că poliţaii care m-au oprit pe mine n-au spus nimic despre cum mi-aş putea tăia faţa „drăguţă” într-un accident, murmură Margot. Nu, dom’le, cu mine a fost vorba doar de afaceri. „Daţi-mi să văd permisul, doamnă. Mergeaţi cu o sută de kilometri pe oră într-o zonă în care sunt permişi doar optzeci pe oră, doamnă. Data în care veţi apărea în faţa curţii va fi cutare sau cutare sau puteţi să trimiteţi direct prin poştă banii pentru amenda penală dată de cutare şi cutare pentru a nu mai apărea în faţa curţii la un proces…”

Părea atât de dezgustată, încât Faith se întorsese cu spatele la ea ca să nu-i râdă în faţă. Margot nu vedea nimic amuzant în faptul că primise două amenzi pentru depăşirea vitezei legale.

— Niciodată în viaţa mea n-am primit amenzi pentru viteză, continuă Margot să se plângă. Faith mai

auzise asta de atâtea ori, încât ar fi putut spune cuvintele la unison cu prietena ei. Am condus jumătate din viaţă fără ca măcar să primesc o amendă de parcare, ca deodată, hârtiile astea drăceşti să apară de niciunde.

— Vorbeşti de parcă ţi-ai putea tapeta un perete cu ele.

— Te rog să nu râzi. Două amenzi sunt foarte serioase, iar cea de-a treia ar fi o adevărată catastrofă. Şi o să trebuiască să merg cu optzeci pe oră în următorii trei ani. Poţi să-ţi închipui cât de tare poate să încurce chestia asta un program? Trebuie să mă scol din timp şi să plec mai devreme oriunde trebuie să mă duc pentru că îmi ia atât de multă vreme. Părea atât de frustrată şi de necăjită, încât Faith nu reuşi să se abţină să nu râdă.

Margot era o adevărată desfătare. Avea treizeci şi şase de ani, divorţată, fără să aibă nicio intenţie să rămână şi pe mai departe tot aşa. Faith nu prea ştia cum s-ar fi descurcat fără ea. Când într-un final reuşise să adune destui bani ca să cumpere agenţia, ştiuse cum să se îngrijească de relaţiile cu clienţii, dar în ciuda diplomei pe care o avea în administrarea afacerilor, descoperise că era o mare diferenţă între cursuri şi viaţa reală. Margot fusese asistenta lui J.B. Holladay, fostul proprietar al agenţiei *Holladay Travel,* şi fusese încântată să facă acelaşi lucru şi pentru Faith. Experienţa ei fusese nepreţuită. Şi o ajutase pe Faith să nu facă greşeli în materie de finanţe.

Mai mult de atât, Margot devenise o adevărată prietenă. Era o femeie înaltă şi subţire, cu păr blond, platinat, şi cu un simţ dramatic al îmbrăcăminţii. Şi nici nu ascunsese faptul că era în căutarea unui nou soţ – „Bărbaţii reprezintă o grămadă de dureri de cap, scumpo, dar au şi părţile lor bune, mai ales una mare

cu totul specială” – şi era atât de plină de viaţă şi atât de serioasă în legătură cu această chestiune, încât nu întâlnise nicio piedică pentru a obţine cât mai multe întâlniri. Viaţa ei socială ar fi epuizat şi cea mai zdravănă debutantă. Şi ca ea să susţină că Faith avea un fel de a intra pe sub pielea bărbaţilor, când Faith nu ieşea cu nimeni şi stătea de una singură acasă, însemna că exagera puţin sau asta era opinia lui Faith.

— Să nu mai râzi, o avertiză Margot. Într-o zi o să fii oprită de o femeie poliţist şi atunci se va duce şi norocul.

— Păi, asta-i tot ce e, de fapt, noroc.

— Sigur că da. Margot abandonă enervată subiectul şi îi aruncă o privire curioasă. Şi acum, ce-i povestea cu casa aia din oraşul ăla fantomă din Louisiana?

— Prescott, preciza Faith zâmbind. E un oraş micuţ la nord de Baton Rouge, aproape de graniţa statului Mississippi.

Margot fornăi iarăşi.

— Exact cum am spus. Un oraş fantomă.

— Dar este oraşul meu. M-am născut acolo.

— Nu mai spune! Şi chiar admiţi chestia asta cu voce tare? întrebă Margot cu neîncrederea specifică unei persoane născute în Dallas.

— Mă duc acasă, răspunse Faith încet. Vreau să trăiesc acolo. Nu era un pas pe care să-l facă uşor; se întorcea acolo conştientă că familia Rouillard va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-i aducă necazuri. În mod deliberat se plasa singură în apropierea lui Gray şi acest pericol o făcea să stea trează nopţile. În afară de faptul că dorea să încerce să afle ce se întâmplase cu tatăl lui cu atâţia ani în urmă, avea de înfruntat o mulţime de fantome, iar Gray era cea mai mare dintre ele. El o zăpăcise, într-un fel sau altul, aproape toată

viaţa, şi încă mai era prinsă în acel vârtej de emoţii din copilărie în ceea ce-l privea. În mintea ei, el era omnipotent, având capacitatea de a o distruge sau de a o ridica pe culmile extazului, şi ultima întâlnire cu el nu făcuse nimic ca să mai dilueze acele impresii. Trebuia neapărat să-l vadă ca pe un om normal, să-l întâlnească pe picior de egalitate, şi nu ca o tânără fată înspăimântată. Nu voia ca el să mai aibă o asemenea putere asupra ei; voia să scape de asta odată pentru totdeauna.

— Excursia aia la Baton Rouge, a făcut-o, nu? Ai ajuns atât de aproape, încât nu te-ai putut abţine. Margot nu ştia ce anume i se întâmplase cu doisprezece ani în urmă, nu ştia nimic despre copilăria lui Faith, decât că fusese în grija unei familii şi că era foarte ataşată de acea familie. Faith nu vorbea niciodată de trecutul său de familia ei.

— Bănuiesc că-i adevărat ceea ce se spune despre rădăcini.

Margot se aplecă puţin în faţă.

— Şi ai de gând să vinzi agenţia sau ce-o să faci?

Uimită, Faith se holbă la ea.

— Sigur că nu.

După relaxarea subită a lui Margot, Faith îşi dădu seama câtă alarmă provocase decizia ei în rândul angajaţilor.

— Totul va merge la fel ca înainte cu două excepţii minore, mai zise.

— Cât de minore? o întrebă Margot suspicioasă.

— Ei bine, pentru început am să locuiesc în Prescott. Când domnul Bible o să-mi găsească o casă o să-mi instalez un fax, un computer şi un copiator, aşa că voi rămâne şi în continuare în legătură cu voi pe cale electronică.

— În regulă, asta-i una. Care-i cealaltă?

— Tu te vei ocupa de toate filialele. Aş putea spune ca director de departament, doar că ăsta-i singurul departament şi tu eşti singurul director. Nu te deranjează să călătoreşti, nu? o întrebă Faith, deodată neliniştită. Uitase să ia şi asta în considerare atunci când îşi făcuse planurile.

Sprâncenele lui Margot se ridicară din cauza nedumeririi.

— Eu, să mă supăr că aş putea să călătoresc? Scumpo, ţi-ai pierdut şi ultimul rest de minte? Sunt înnebunită după călătorii. Aş putea spune chiar că îmi măreşte zona de vânătoare şi numai bunul Dumnezeu ştie că mai toţi tipii tari de pe-aici au trecut deja prin patul meu. Ar fi norocul lor dacă vreun tip din altă parte m-ar scoate din circulaţie. Şi, în afară de asta, cine spune că este o tortură să mergi la New Orleans?

— Şi la Houston şi la Baton Rouge.

— Cowboys în Houston şi cajuni în Baton Rouge. Mamă, mamă! exclamă Margot lingându-şi buzele. Va trebui să mă întorc în Dallas ca să mă odihnesc.

Planul ei mergea ca uns, dar Faith îşi făcea nenumărate griji ca să se asigure că aşa avea să se întâmple. Şi avu parte şi de mari satisfacţii făcând acele eforturi; fusese neajutorată la paisprezece ani, dar acum avea destule resurse şi patru ani petrecuţi în zona afacerilor o ajutaseră să-şi facă multe contacte folositoare.

Cu ajutorul domnului Bible, găsi foarte repede o casă micuţă care era de vânzare. Nu era chiar în Prescott, dar se situa la vreo două mile de limitele oraşului, la marginea domeniului familiei Rouillard. Când o cumpără îşi făcu o gaură serioasă în economii, dar o plăti pe toată odată, în aşa fel încât Gray să nu poată trage niciun fel de sfori cu cel care ar fi avut ipoteca şi să-i facă vreun necaz. Ştia deja destule ca

să-i poată vedea paşii pe care i-ar fi putut face ca să-i producă cât mai multe necazuri. Îi făcea mare plăcere să ştie că îl va surprinde şi că nu avea ce să-i facă până când nu ar fi fost mult prea târziu ca s-o mai poată opri.

Foarte discret, făcând totul în numele agenţiei, în aşa fel încât numele ei să nu apară pe nicăieri ca să nu producă alertă, reuşi să dea drumul la apă şi la curent, să cureţe casa şi să-şi transporte mobila. La numai o lună după ce Gray o alungase din oraş pentru a doua oară, Faith opri maşina pe aleea din faţa casei şi o privi cu o mare satisfacţie.

Nu cumpărase ceva pe nevăzute. Domnul Bible aranjase să vadă înainte nenumărate fotografii ale casei, atât pe dinafară cât şi pe dinăuntru. Casa era destul de mică, numai cinci camere, şi fusese construită prin anii ’50, dar fusese redecorată şi modernizată cu gândul de a fi vândută. Fostul proprietar făcuse o treabă bună; veranda din faţă înconjura casa şi la un colţ exista chiar şi un leagăn mare pentru ca acei ce aveau să locuiască acolo să se poată bucura de vremea frumoasă. Ventilatoarele instalate pe tavanul verandei, în fiecare colţ, garantau răcoarea şi pe cea mai călduroasă vreme. Şi, înăuntru, fiecare odaie avea câte un ventilator mare prins de tavan.

Amândouă dormitoarele aveau aceeaşi mărime, aşa că îl alese pe cel din spate pentru a-l folosi ca atare şi pe cel din faţă îl transformă în cameră de lucru. Nu exista decât o singură baie, dar, cum ea era singura persoană din casă, nu o deranja şi nici nu avea să aibă vreun fel de probleme din această cauză. Sufrageria şi salonul erau şi ele foarte plăcute, dar cel mai minunat lucru din casă era bucătăria. În mod evident fusese refăcută cu câţiva ani în urmă, pentru

că nu-şi putea imagina pe cineva cheltuind atâţia bani aranjând o bucătărie când ceva cât se poate de obişnuit s-ar fi vândut la fel de bine şi ar fi costat cu mult mai puţin. Cineva făcuse o adevărată pasiune pentru gătit. Aragazul era foarte mare, cu şase ochiuri deasupra şi un cuptor de-a dreptul imens şi, pe lângă aragaz, mai era construit într-un perete şi un cuptor cu microunde, mai mare decât cele folosite de obicei în casele oamenilor. Dulapurile ce se înălţau de la podea până-n tavan îi asigurau spaţiu de depozitare pentru mâncare ca s-o ţină şi un an de zile dacă şi-ar fi dorit aşa ceva. Şi, în loc ca mijlocul camerei să fie neocupat, în centru trona o masă imensă care ar fi îngăduit mai multor oameni să-şi desfăşoare talentele culinare, ca într-un restaurant. Pe Faith n-o prea încânta să stea şi să-şi gătească singură, dar camera îi plăcea foarte mult. De fapt, era încântată de întreaga casă. Era primul loc în care locuia şi care-i aparţinea în întregime; apartamentele nici nu se puneau la socoteală pentru că pe acelea doar le închinase. Casa aceea însă era a ei. Avea acum un cămin adevărat.

Încă mai era plină de încântare pe când se întorcea în Prescott ca să-şi facă provizii de mâncare şi să aibă grijă de două lucruri foarte importante. Prima oprire o făcu în faţa clădirii municipale, de unde cumpără o plăcuţă de înmatriculare pentru maşină şi un nou permis de conducere care să fie valabil în Louisiana. Următoarea oprire era la băcănie. Era o adevărată plăcere să poată cumpăra fără să-şi facă probleme în legătură cu costul mărfurilor, în acelaşi magazin în care proprietarul o urmărise cu ochi grijulii pe când era copil ca nu cumva să bage ceva în buzunar şi apoi să plece fără să plătească. Morgan îl chema parcă, îşi aminti deodată, Ed Morgan. Fiul cel mai mic fusese în aceeaşi clasă cu Jodie.

Fericită, începu să-şi aleagă fructe şi conserve, punând fiecare lucru în parte într-o pungă de plastic şi apoi legând-o cu o bandă adezivă. Din depozit veni fără grabă un bărbat încărunţit, încins cu un şorţ pătat, ducând în braţe mai multe legături de banane, pe care se apucă să le aranjeze într-un raft aproape gol. Îi aruncă o privire, după care întoarse capul s-o vadă mai bine, ochii mărindu-i-se a neîncredere.

Deşi părul i se rărise destul de mult şi ceea ce mai rămăsese îşi schimbase culoarea, Faith îl recunoscu fără zăbavă pe bărbatul la care se gândise cu numai câteva momente în urmă.

— Bună ziua, domnule Morgan, îl salută politicoasă, în vreme ce-şi manevra căruciorul pe lângă el. Ce mai faceţi?

— R... Renée, bolborosi omul, şi ceva din felul în care pronunţase numele mamei ei o făcu pe Faith să îngheţe pe dinăuntru şi apoi să-l privească altfel. Doamne, doar nu şi el! Mă rog, şi în fond de ce nu? Guy Rouillard nu fusese în permanenţă disponibil, iar Renée nu fusese deloc genul de femeie care să se lase amânată.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă, iar vocea îi deveni deodată rece.

— Nu, nu sunt Renée. Eu sunt Faith, fata cea mică. Fusese umilită încă din copilărie de câte ori intrase în acel magazin, fiind privită întotdeauna ca o hoaţă când, de fapt, bărbatul care-o urmărea cu atâta atenţie făcea parte din haita care o aştepta pe mama ei să fie liberă ca să-şi împartă graţiile cu ei.

Împinse căruciorul mai departe printre rafturi. Nu era un magazin prea mare, aşa că auzi zvonul de voci agitate atunci când Morgan se grăbi să-i dea de ştire şi nevestei cine anume intrase acolo. Nu mult după aceea deveni brusc conştientă că după ea avea şi o

umbră. Nu recunoscu adolescentul, care, asemenea lui Morgan era încins cu un şorţ lung şi pătat, şi care roşi stânjenit atunci când îl privi, dar care căpătase importanta misiune de a se asigura că totul era aşezat în cărucior şi nu în poşeta ei.

Simţi cum furia o înăbuşea, dar se abţinu şi nu-şi permise să fie grăbită. După ce luă tot ce îşi trecuse pe listă, îşi conduse căruciorul spre casa de marcat unde se apucă să-l descarce.

Când Faith intrase în magazin, doamna Morgan era cea aşezată la casă, dar acum preluase această treabă domnul Morgan, iar nevastă-sa privea cu atenţie întreaga scenă din micul cubicul de sticlă în care erau instalate birourile. El se mulţumea să privească atent produsele pe care le scotea Faith.

— Ar fi mai bine să ai bani ca să plăteşti toate astea, îi zise pe un ton neplăcut. Sunt foarte atent din partea cui accept cecuri.

— Întotdeauna plătesc cu bani gheaţă, i-o întoarse cu răceală Faith. Şi eu sunt foarte atentă pe cine las să-mi vadă numărul contului din bancă.

Trebui să treacă un moment, ca Morgan să-şi dea seama că fusese insultat la fel de grosolan şi se înroşi până la rădăcina părului.

— Mai bine ai fi atentă cum vorbeşti. Nu trebuie să accept să fiu insultat în propriul meu magazin, mai ales de cei de teapa ta.

— Nu zău? îi dărui un zâmbet luminos, după care continuă pe o voce joasă: nu erai chiar atât de pretenţios când venea vorba de mama mea, nu?

Roşeaţa dispăru la fel de repede precum apăruse, lăsându-l palid şi transpirat, după care aruncă o privire iute în direcţia soţiei sale.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— În regulă. Dar ai grijă să nu mai aduci subiectul

ăsta în discuţie.

Îşi scoase portofelul din geantă şi rămase în aşteptare. El începu să împingă produsele pe masa de alături în vreme ce înregistra preţurile. Faith urmărea cu atenţie fiecare preţ şi la un moment dat îl opri.

— Merele astea sunt un dolar şi douăzeci şi nouă de cenţi o litră, nicidecum un dolar şi şaizeci şi nouă de cenţi.

El se înroşi din nou, furios pentru că îl prinsese cu greşeala. Sau, cel puţin aşa credea ea, că era doar o simplă greşeală şi nu o înşelătorie deliberată. Oricum avea de gând să verifice cu atenţie nota de plată înainte să plece de acolo. Trebuia să-l lase şi pe el să simtă gustul amar al celui considerat automat necinstit. Mai demult, l-ar fi lăsat în pace din cauza fricii de a nu fi înjurată la unison de orăşeni, dar acele zile trecuseră de multă vreme.

Când el făcu totalul, ea îşi deschise portofelul şi scoase şase bancnote de douăzeci de dolari. În mod firesc, nota de plată a articolelor de băcănie însuma mai puţin de jumătate din suma aceea, dar lăsase acasă o mulţime de lucruri, nedorind să le care după ea, aşa că acum fusese nevoită să-şi reînnoiască întregul stoc. Îl observă cum îi privea banii rămaşi în portofel şi îşi dădu seama că în curând povestea că Faith Devlin se întorsese în oraş cu un teanc de bani atât de gros încât să înece şi un cal avea să circule multă vreme. Şi nimeni nu va crede că îşi câştigase toţi banii în mod cinstit.

Şi nu se putea autoconvinge că de fapt nu-i păsa de ce aveau să creadă oamenii din oraş; întotdeauna îi păsase. De fapt, acesta şi fusese unul dintre motivele pentru care se întorsese, ca să le dovedească atât lor, cât şi ei înseşi, că nu toţi cei din familia Devlin erau nişte gunoaie. În minte ştia că era o femeie

respectabilă, dar în inimă încă nu era sigură, şi nici nu avea să fie sigură până când oamenii din oraşul natal nu aveau s-o accepte ca atare. Nu putea divorţa de Prescott; oraşul acesta o ajutase să-şi dezvolte personalitatea pe care o avea în acel timp, iar rădăcinile îi erau bine înfipte în acel pământ. Dar, deşi îşi dorea să fie acceptată de oamenii de acolo, asta în niciun caz nu însemna să lase pe cineva s-o insulte şi să neglijeze asta. De copil, fusese obsedată de faptul că avea să meargă pe calea ei nu pe cea aleasă de părinţi şi fraţi, dar, în cei doisprezece ani de când plecase de acolo, se maturizase şi învăţase să se apere.

Acelaşi băiat care o urmărise prin magazin luase pungile şi o însoţise până la maşină. Bănuia că avea cam şaisprezece ani; trupul încă păstrase ceva din perioada copilăriei iar mâinile şi picioarele păreau disproporţionat de mari.

— Eşti cumva rudă cu familia Morgan? îl întrebă în vreme ce se îndreptau spre parcare, de această dată el împingând la cărucior.

El se înroşi ca toţi cei de vârstă lui când erau interpelaţi direct.

— Ah, da. Sunt bunicii mei.

— Şi cum te cheamă?

— Jason.

— Eu sunt Faith Hardy. Am stat şi eu pe-aici când eram copil şi de-abia m-am întors. Se opriră lângă maşină şi Faith descuie portbagajul. Ca majoritatea adolescenţilor şi cel din faţa ei părea interesat de orice avea patru roţi şi îi studia cu atenţie maşina. Îşi cumpărase o maşină serioasă, confortabilă şi nu una sport; maşina pe care şi-o luase era mai potrivită pentru afaceri; şi oricum era nevoie de o anumită încredere ca să mergi peste tot cu o maşină sport, o

încredere pe care Faith n-o simţise niciodată. Întotdeauna fusese mai mare decât anii ei şi stabilitatea şi siguranţa erau cu mult mai importante pentru ea decât viteza sau înfăţişarea. Dar maşina, de un verde sofisticat, un model european, nu avea niciun an vechime şi emana o anume eleganţă, pentru toată stabilitatea şi siguranţa pe care le oferea.

— Frumoasă maşină, se simţi Jason dator să comenteze în vreme ce transfera pachetele din cărucior în portbagaj.

— Mulţumesc. Îi dădu un bacşiş de un dolar, iar băiatul privi bancnota uluit. Din reacţia lui Faith deduse că fie era ceva neobişnuit în Prescott să laşi bacşişuri, fie că fiecare îşi căra cumpărăturile singur până la maşină, şi că el fusese obligat să îndeplinească această corvoadă pentru a vedea dacă-şi ţinea maşina curată sau altceva de genul ăsta. Ea bănuia că despre asta era vorba; curiozitatea oamenilor din orăşelele mici nu avea limite.

În vreme ce Faith îşi descuia portiera, un Cadillac alb şi micuţ îşi făcu apariţia în parcare, oprindu-se deodată alături de maşina ei. Îşi ridică privirea şi zări o femeie care o privea ca trăsnită. De-abia după un moment o recunoscu pe Monica Rouillard, sau cum o mai chema în clipa de faţă. Cele două femei se măsurară reciproc şi Faith îşi aminti cum Monica se dăduse peste cap să fie dezagreabilă cu familia ei, spre deosebire de Gray care se purtase aproape normal cu ei toţi până în ziua dispariţiei tatălui său. În ciuda ei înseşi, Faith simţi o undă de milă; dacă bănuielile ei erau exacte, atunci tatăl lor era mort de multă vreme, iar ei trecuseră peste toţi acei ani fără să ştie unde se afla sau ce i se întâmplase. Familia Devlin suferise foarte mult de pe urma faptelor lui Guy, dar şi familia Rouillard suferise de asemenea.

Chiar şi în penumbra din maşină, Faith tot observă cât de palidă şi de încordată era Monica în vreme ce se holba la ea. Aceea era o confruntare care ar fi fost mai bine să fie puţin amânată; deşi avusese intenţia să rămână fermă pe poziţii nu voise absolut deloc să se arate întregii familii Rouillard. Întorcându-se, se urcă în maşină şi porni motorul. Monica o bloca, aşa că nu putea da înapoi, dar spaţiul din faţa ei se eliberase aşa că putea ieşi de-a dreptul din parcare fără să mai încerce cu spatele. O porni drept înainte, lăsând-o pe Monica să se holbeze mai departe în urma ei.

Când ajunse acasă găsi câteva faxuri ce o aşteptau, toate de la Margot. Însă mai întâi îşi aşeză pachetele în bucătărie înainte să se aşeze la birou ca să rezolve problemele apărute. Îi plăcea foarte mult industria de vacanţă; nu era lipsită de porţia ei de bătaie de cap şi crize, dar în mare parte, datorită specificului, avea doar clienţi voioşi şi gata de plecare. Treaba agenţiei era să aibă grijă ca tururile să fie complet aranjate cu toate cele necesare şi la îndemână. De exemplu aveau grijă să aranjeze pentru fiecare turul potrivit, dacă o familie avea copii nu îi trimitea într-un tur în care se găseau din plin distracţii destinate exclusiv adulţilor. Angajaţii ei ştiau cum să se descurce cu asemenea lucruri; majoritatea problemelor de care trebuia să se ocupe Faith erau de o cu totul altă natură. Trebuiau aranjate salariile şi semnate, formulare de completat pentru taxe şi impozite, o nesfârşită paradă a hârţoagelor. Faith se hotărâse ca şi în continuare să se ocupe de salarii şi de alte cheltuieli, cu informaţiile necesare trimise prin fax spre ea în zilele de luni. Aşa ea putea face toată hârţogăraia şi apoi putea trimite cecurile prin poştă rapidă în dimineaţa de miercuri. Era o soluţie

salvatoare şi faptul că putea să rezolve totul de acasă o încânta.

Cel mai mare inconvenient era faptul că treburile bancare trebuiau rezolvate în Dallas, atât afacerile cât şi conturile personale, dar se hotărâse să nu-şi transfere fondurile în Prescott sau nici chiar în Baton Rouge; influenţa familiei Rouillard avea braţe lungi. Nu verificase dacă familia deţinea noua bancă din oraş, pentru că de fapt nici nu conta aşa de mult; fie că era a lor sau nu, Gray putea trage ce sfori dorea. Existau desigur nenumărate legi şi reguli bancare, dar în acea parte a statului legea o reprezenta însăşi familia Rouillard. Balanţa conturilor ei şi chiar cecurile anulate deveneau o chestiune uşor de aflat pentru Gray. Nu-şi făcea iluzii că ar fi putut, să-i facă o groază de necazuri atunci când ar fi avut nevoie de un credit sau amânându-i plăţile spre agenţie. Nu, era mult mai bine să-şi păstreze conturile în Dallas.

Pe aleea din faţa casei pietrişul scârţâi sub roţile unei maşini, iar ea privi imediat pe fereastră şi văzu un Jaguar gri metalizat oprindu-se cu o frână bruscă. Resemnată, lăsă perdeaua să cadă la loc şi-şi împinse scaunul departe de birou. Nu trebuia să aştepte să vadă cine avea să se dea jos din maşină pentru o mică vizită, la fel cum ştia că nu era deloc o delegaţie care să-i ureze bun venit.

Intrând în salon, se îndreptă spre uşă, deschizând-o atunci când auzi paşii grei urcând scările verandei.

— Bună, Gray. Te rog, intră. Văd că ai renunţat la Corvette.

În ochii lui licări câteva secunde uimirea, după care păşi peste prag, copleşind-o cu înălţimea. Nu se aşteptase deloc ca ea să-l invite foarte calmă să intre, iepurele oferind ospitalitate în bârlogul său unui lup.

— Sunt mult mai încet la multe lucruri faţă de cum eram înainte, îi răspunse el tărăgănat.

Lui Faith îi stătea pe vârful limbii să-i răspundă „Şi mult mai bun de data asta, pun pariu”, însă se abţinu la timp. Se îndoia serios că Gray Rouillard i-ar fi făcut numai ei asemenea remarci sugestive, numai ei dintre toţi oamenii din oraş, şi, dacă i-ar fi răspuns probabil că i-ar fi spus că o Devlin nu era în stare de mai mult de atât. Nu exista spaţiu pentru un flirt amical între ei doi.

Vremea era foarte caldă pentru ziua de primăvară târzie, iar Gray se îmbrăcase cu o cămaşă de bumbac, albă, deschisă la gât, şi cu pantaloni de în de un bej şters. Părul negru şi creţ de pe piept se zărea prin deschizătura cămăşii şi Faith se simţi deodată sufocată, forţându-se să privească în altă parte. Adusese cu el şi mirosul proaspăt de pământ şi iarbă şi aroma bărbătească subtilă, care întotdeauna o încântase. Niciodată însă nu reuşise să definească culoarea sau culorile parfumului lui, cugetă ameţită inhalând lacomă acea aromă. Impactul fizic pe care-l avea asupra ei îi făcea simţurile s-o ia razna, aşa cum se întâmplase dintotdeauna. Nimic nu se schimbase. Nici măcar data trecută când nu se aşteptase să-l vadă nu se simţise atât de zăpăcită; vechile reacţii erau toate la locul lor, neschimbate chiar şi după atâţia ani. Îl privi cu o ură neîmpăcată. Doamne, bărbatul acela o trântise la pământ, o umilise în ultimul hal şi n-ar fi ezitat nici măcar o secundă s-o facă din nou; ce nu era în regulă cu ea de simţea acel impuls fierbinte, de necontrolat, excitaţia aceea subită?

Stătea mult prea aproape de ea, chiar lângă uşă, privind-o cu ochii negri îngustaţi. Faith se îndepărtă ca să-şi lase puţin spaţiu de respiraţie. Fizic, Gray era mult prea impozant, cel puţin cu zece centimetri mai

înalt şi cu trupul acela musculos, de atlet... Dacă ar fi vrut să-l sărute pe gât ar fi fost nevoită să se ridice în vârful picioarelor. Gândul acela aberant o şocă şi instinctiv îşi păzi expresia feţei. Nu trebuia în niciun caz să-l lase să afle că avea o asemenea influenţă asupra ei, că era atât de puternic atrasă de el; asta i-ar fi dat o armă de o putere devastatoare pe care ar fi folosit-o fără îndoială imediat împotrivă-i.

— Ce surpriză, îi zise liniştită, deşi nu era deloc. Te rog, stai jos. Ai prefera o cană cu cafea sau, mai bine, un ceai de la gheaţă?

— Treci peste politeţe, îi zise el, apropiindu-se iarăşi, în vreme ce ea îi desluşea furia rece din cuvinte. Ce cauţi tu aici?

— Aici locuiesc, îi răspunse ea, ridicându-şi sprâncenele cu o uluială pe care de fapt n-o simţea. Nu se aşteptase ca înfruntarea dintre ei să aibă loc atât de repede; era mult mai eficient decât se aşteptase. Se depărtă iarăşi de el, căutând disperată să păstreze o distanţă sigură. Privirea lui se ascuţi după care păru să strălucească de mulţumire, şi, cu un fior, Faith îşi dădu seama că şi el remarcase că apropierea dintre ei o făcea să se simtă nervoasă. Se opri, hotărâtă să nu-l lase să creadă că o putea intimida în acest fel, după care se întoarse ca să-i ţină piept. Îşi ridică bărbia, lucirea din ochii ei verzi anunţând începerea luptei. Îi trebui mult efort, dar în cele din urmă reuşi.

— Nu pentru mult timp, îi zise el. Ţi-ai pierdut şi timpul şi ţi-ai irosit efortul în încercarea de a te întoarce.

Cu un amuzament uşor de remarcat, Faith îi răspunse:

— Până şi tu ai putea întâmpina probleme ca să mă dai afară din propria mea casă.

Privirea lui deveni şi mai dură în vreme ce

examina salonul curat, decorat cu gust.

— Am cumpărat-o, continuă ea. Nu este cu chirie sau ceva asemănător, îmi aparţine în întregime.

El începu să râdă, uimind-o.

— Probabil că ai divorţat de domnul Hardy şi l-ai lăsat în fundul gol. Ai obţinut tot ce avea amărâtul ăla?

Faith înţepeni.

— De fapt, chiar aşa s-a şi întâmplat. Numai că n-am divorţat.

— Atunci ce-ai făcut, ţi-ai tras un ţap bătrân care a mierlit-o la un an sau doi după căsătorie? Avea şi moştenitori de drept pe care i-ai păgubit?

Culoarea îi dispăruse din obraji lăsându-i la fel de albi ca şi marmura.

— Nu, mi-am tras un băiat tânăr şi zdravăn de douăzeci şi trei de ani care a murit într-un accident de maşină la niciun an de la căsătorie.

Buzele lui Gray se strânseră.

— Îmi pare rău, îi zise morocănos. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

— Nu, n-ar fi trebuit, dar am observat că grija faţă de sentimentele celorlalţi oameni nu-i prea interesează pe membrii familiei Rouillard.

El pufăi indignat.

— O Devlin ar trebui să fie grijulie când aruncă cu pietre într-o casă de sticlă.

— Eu n-am rănit niciodată pe nimeni, îi zise ea cu un zâmbet amar. Am fost doar prinsă între linii atunci când a început bătălia.

— Deci toată numai inocenţă, eh? Poate că erai foarte tânără când s-a întâmplat totul, dar şi eu am o memorie foarte bună, şi tu te învârteai prin faţa mea şi a poliţiştilor în cămăşuţa aia de noapte, transparentă, lăsându-ne să-ţi admirăm trupul. După cum e mama aşa şi fiica, mi-aş permite să spun.

Ochii lui Faith se lărgiră de jenă şi furie, iar obrajii i se înroşiră la loc. Înaintă cei doi paşi care-i mai despărţeau, după care îl împunse cu degetul arătător în piept.

— Să nu îndrăzneşti să-mi arunci aşa ceva în faţă! îi zise, înecându-se de furie şi ură. Am fost scoasă cu forţa din pat în mijlocul nopţii şi aruncată apoi în curte precum un gunoi. Să nu spui nimic, îl preveni cu un ton ascuţit, când el deschise gura să-i răspundă că asta şi era, un gunoi, după care începu să-l împungă din nou în piept. Tot ceea ce aveam a fost aruncat afară şi frăţiorul meu devenise isteric nevoind să-mi dea drumul. Ce ar fi trebuit să fac, să-mi găsesc nişte haine şi apoi să mă retrag în pădure ca să mă schimb? Şi voi, oamenii aşa-zis decenţi, de ce nu v-aţi întors frumos cu spatele dacă vedeaţi un pic cam prea mult?

El privi în jos spre faţa ei furioasă, cu o expresie de uluială, după care ochii i se ascunseră şi mai mult sub pleoape şi începură să sclipească. Îi prinse mâna şi i-o îndepărtă de piept. Şi nu îi dădu drumul, ci îi strânse degetele în palma mare şi bătătorită.

— Ai un temperament specific de roşcată, eh? o întrebă amuzat.

Atingerea lui era precum un şoc electric. Încercă să-şi elibereze mâna numai că el i-o strânse şi mai tare, încătuşând-o pe mai departe fără efort.

— Ei, haide, nu-i nevoie să te enervezi şi mai tare, îi zise leneş. Poate chiar ai crezut că o să stau cuminte în banca mea şi că o să te las să-mi faci găuri în piept cu unghia, dar ca să îmi placă ar trebui să am o altă dispoziţie.

Faith îi aruncă o privire înţepată. Se putea umili încercând să lupte aiurea sau putea aştepta demnă ca el să-i dea singur drumul. Instinctul îi spunea să se lupte ca să se elibereze de căldura aceea pe care o

emana, dar se forţă să rămână nemişcată, simţind că el s-ar distra de minune urmărind-o încercând să se elibereze. Apoi nuanţa voalată a tonului cu care îi vorbise înainte se înregistră în mintea ei. De această dată nu era vorba de nicio greşeală sau neînţelegere.

— Ce fată deşteaptă, îi zise el, privirea coborându-i în josul sânilor. Îşi luă tot timpul examinându-le forma ce se zărea pe sub cămaşa de mătase de un verde ca menta. Ea îşi ţinu respiraţia pentru că privirea lui aproape că o simţea precum o atingere şi sânii o furnicau. Nu vrei să porneşti la o bătălie cu mine, mai ales că ştii că n-ai cum să câştigi, sau cine ştie? Probabil că mama ta te-a învăţat că un bărbat se întăreşte foarte repede atunci când o femeie se zvârcoleşte alături de el. Te-ai întors crezând că o să poţi lua locul mamei tale? Vrei să fii târfa mea la fel cum ea a fost târfa tatălui meu?

Furia îi întuneca ochii şi-şi ridică mâna liberă cu toată forţa. La fel de rapid ca un şarpe, Gray îşi ridică şi el mâna prinzând-o pe a ei înainte de a apuca să lovească.

Apoi fluieră prelung, mulţumit de forţa pe care o pusese în lovitura neizbutită.

— Ce temperament ai, o necăji mai departe, privind-o de parcă s-ar fi distrat pe seama furiei ei. Încercai să-mi scoţi dinţii?

— Da! izbucni ea, strângând din dinţi şi uitând că avusese de gând să-i nege cu totul plăcerea unei lupte, căutând să se elibereze şi învineţindu-şi încheieturile. Ieşi! Ieşi din casa mea.

El îi râse în faţă, făcând-o să încremenească în vreme ce se lipea de ea.

— Şi ce-ai de gând să faci? Să mă arunci afară?

Faith îngheţă, alarmată, descoperind că reacţia lui la lupta aceea neputincioasă fusese exact ceea ce-i

spusese şi el că avea să fie. Nu putea greşi mai ales că se presa cu forţă de pântecul ei. Aşa că se hotărî să-l lovească cu singura armă ce-i mai rămăsese, limba.

— Dacă mi-ai da drumul, om al cavernelor ce eşti, m-aş duce imediat să îmi pun gheaţă pe încheieturi ca să nu se învineţească şi mai rău! i-o întoarse încinsă.

El privi în jos la degetele-i lungi care încercuiseră încheieturile ei subţirele, slăbindu-şi strânsoarea şi încruntându-se văzând urmele roşii-vineţii rămase pe piele.

— N-am vrut să te rănesc, îi zise, luând-o prin surprindere. O eliberă imediat. Ai o piele de bebeluş.

Faith se retrase, masându-şi încheieturile şi forţându-se să nu privească în direcţia pantalonilor lui. Era ceva ce nu putea fi ignorat.

— Părerea mea este că puţin ţi-a păsat dacă mă răneai sau nu. Şi acum pleacă de aici.

— Imediat. Am câteva lucruri să-ţi spun.

Faith îi aruncă o privire rece.

— Atunci, pentru numele Domnului, spune-le odată şi pleacă.

Ochii cei negri scăpărară periculos şi, chiar înainte să-şi dea seama el se afla iarăşi în faţa ei, ciupind-o aproape drăgăstos de bărbie.

— Eşti o puicuţă cu mult tupeu, nu? Poate cu mult prea mult tupeu pentru propriul tău bine. Nu încerca să mă provoci la o luptă, scumpo, pentru că te vei răni. Cel mai bun lucru este să-ţi împachetezi lucrurile şi să pleci de aici la fel de repede precum te-ai mutat; o să cumpăr casa de la tine cu acelaşi preţ cu care ai luat-o, aşa că n-o să pierzi nimic. Nu eşti binevenită aici şi nu vreau ca mama şi sora mea să fie necăjite văzându-te defilând prin faţa lor ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, readucând în actualitate vechiul

scandal şi supărând pe toată lumea. Dar, dacă rămâi, îmi forţezi mâna şi pot să fac lucrurile destul de dure pentru tine, şi până la urmă vei suferi. N-o să reuşeşti să capeţi vreo slujbă şi o să afli al naibii de repede că n-ai nici prieteni în zonă.

Ea îşi săltă bărbia, departe de degetele lui.

— Şi ce-o să faci, o să-mi dai foc? îl iscodi furioasă. Nu mai sunt fetişcana neajutorată de paisprezece ani şi o să descoperi că n-o să-ţi mai fie uşor să mă sperii sau să mă intimidezi. Sunt aici şi am de gând să rămân.

— O să mai vedem noi! Privirea ascunsă pe după pleoape se coborî iarăşi spre sâni şi deodată rânji. Dar ai mare dreptate dintr-un anumit punct de vedere. Nu mai ai paisprezece ani.

Apoi se îndreptă spre uşă, lăsând-o pe Faith să privească în urma lui cu pumnii strânşi de o furie neputincioasă şi cu stomacul făcut ghem din cauza panicii. Nu voia ca el s-o vadă ca pe o femeie, nu mai voia s-o studieze cu ochii aceia întunecaţi, plini de pasiune, şi asta pentru că nu era deloc sigură că ar fi putut să-i reziste la nesfârşit. Simţi cum o cuprindea greaţa doar la gândul de a deveni asemenea mamei ei, de a deveni ceea ce-i sugerase chiar el, o târfă pentru unul din familia Rouillard.

— Era Renée? întrebă încet Monica, deşi era atât de încordată, încât tensiunea care-o stăpânea era aproape vizibilă. Îl sunase pe Gray de la băcănia lui Morgan, mai supărată decât o auzise el de multă vreme, de fapt, din ziua în care-i spusese că tatăl lor fugise cu Renée Devlin. Monica parcursese un drum lung de atunci, dar durerea din ochii ei îi spuse lui Gray că suferinţa era încă prea aproape de suprafaţă ca să mai poată fi obiectivă.

— Nu, dar cu siguranţă este o Devlin. Îşi turnă un

deget de scotch pe care îl dădu peste cap, după care îşi mai turnă o porţie simţind că avea mare nevoie după întâlnirea cu Faith Devlin. Faith Devlin Hardy, de fapt. O văduvă. O văduvă tânără şi frumoasă, cu păr roşu, cu atâta foc în vene, încât era tentat să-şi cerceteze mâinile să vadă urmele arsurilor. Reuşise s-o deconcerteze de câteva ori, dar în general manifestase o încredere în sine de-a dreptul înnebunitoare şi o răceală pe măsură. Nu păruse deloc speriată de ameninţările lui, deşi ştia foarte bine că nu glumea niciodată în astfel de chestiuni.

Se găseau în birou, savurând o băutură înainte de masa de seară sau cel puţin Gray o făcea. Alex urma să vină la cină şi Noelle trebuia şi ea să coboare cât de curând, aşa că Gray şi Monica se refugiaseră în birou ca să poată discuta în linişte.

Monica părea fără expresie.

— Deci nu era Renée? Semăna foarte bine de parcă n-ar fi îmbătrânit deloc. Şi părea chiar mai tânără. Oh, înţeleg. Masca îi căzu deodată. Era una din fete, aşa-i?

— Cea mai tânără. Faith. Ea semăna cel mai bine cu Renée, dintre toţi ceilalţi.

— Şi ce caută aici?

— A spus că s-a întors ca să rămână.

Ochii întunecaţi ai Monicăi se umplură de oroare.

— Nu se poate! Mama n-ar putea suporta aşa ceva! Alex a reuşit s-o scoată puţin din carapace, dar dacă aude că o Devlin s-a întors în oraş, nu se ştie cât de mult va da iarăşi înapoi. Va trebui să te descotoroseşti din nou de ea, Gray.

Abătut, privi spre paharul cu băutură, pe care-l termină dintr-o singură înghiţitură. Tot oraşul ştia cum el îi alungase din zonă pe cei din familia Devlin. Nu era ceva cu care să se fi mândrit, dar nici nu regreta fapta

de atunci, iar incidentul respectiv devenise un fel de legendă în întregul oraş. Însă Monica nu fusese acolo, nu văzuse urâţenia; ştia doar care fusese rezultatul, nu ştia absolut nimic despre proces. Ea nu avea amintirea aceea săpată pe creier. Pentru că era mereu alături de el: teroarea lui Faith, ţipetele isterice ale băieţelului şi încercările demne de milă de a se agăţa de ea, lupta ei disperată de a aduna lucrurile… şi privirile flămânde, pline de poftă cu care bărbaţii îi urmăriseră zbaterile, umbrele nopţii care ascunseseră tinereţea scoţând la iveală doar asemănarea uimitoare dintre ea şi maică-sa.

Deodată, uimit, realiză că noaptea aceea era ca o verigă de legătură între el şi ea, o legătură care nu putea fi distrusă decât prin moarte. N-o cunoscuse niciodată bine şi doisprezece ani îl despărţeau de ceea ce fusese şi ceea ce devenise, dar cu toate astea… niciodată nu se gândise şi nici nu se purtase cu ea ca şi cu o străină. Era ca şi cum ar fi fost un fel de cunoştinţe îndelungate. Nu erau doi străini; între ei exista noaptea aceea.

— S-ar putea ca de data asta să-mi fie mai greu să scap de ea, îi zise cu bruscheţe. A cumpărat casa Cleburne şi, după cum a subliniat şi ea, nu pot s-o dau afară de pe proprietatea ei.

— Păi, dacă are de gând s-o cumpere, trebuie să existe o cale ca să intervenim cu chiria, cu ratele sau ipoteca…

— Eu n-am spus că are de gând s-o cumpere, ţi-am spus că a şi cumpărat-o. Este o mare diferenţă.

Monica se încruntă.

— Dar de unde ar putea o Devlin să facă rost de atâţia bani?

— Probabil o asigurare pe viaţă. Este văduvă. Acum numele ei de familie este Hardy.

— Cât de convenabil pentru ea, răspunse sarcastică Monica.

— Nu, din câte am înţeles nu i-a convenit deloc, îi zise Gray, revăzând în minte chipul palid al lui Faith când şi el spusese cam acelaşi lucru.

Auzi apoi soneria de la uşă şi vocea lui Alex atunci când Oriane îi deschise. Timpul discuţiilor trecuse. O bătu pe Monica pe un umăr, în vreme ce se îndreptau spre uşă.

— O să fac tot ce pot s-o determin să plece, dar nu se ştie nimic dinainte. Ea nu e deloc o Devlin tipică.

Nu, nu era deloc o adevărată Devlin, în niciun fel. Chiar şi când fusese o adolescentă, doar o privea şi era destul să se întărească. Şi treaba asta nu se schimbase deloc. Şi era o adversară mai capabilă decât întreaga familie luată la un loc. Era demnă şi inteligentă şi se părea că reuşise să iasă din noroiul în care trăise restul familiei prin cine ştie ce mijloace. O respecta foarte mult pentru asta, dar de fapt nu conta; trebuia să plece. Monica era îngrijorată de ce i-ar fi putut face prezenţa ei mamei, dar el era îngrijorat mai mult din pricina Monicăi.

Intrară în holul mare în vreme ce Noelle tocmai cobora scările ca să-l întâmpine pe Alex, oferindu-i obrazul pentru un sărut şi permiţându-i să-i tragă braţul pe după braţul lui, mici atingeri pe care doar soţului ei i le mai permisese. Devoţiunea lui Alex îi făcuse foarte bine lui Noelle şi siguranţei ei zdruncinate, alinându-i puţin durerea, dar Gray nu era tocmai sigur că lui Alex îi făcuse vreun bine. Soţia lui murise cu cincisprezece ani în urmă şi ar fi putut să se recăsătorească; nu avusese decât patruzeci şi unu de ani atunci când murise aceasta. Poate că în timp s-ar fi putut recăsători, dar atunci plecase şi Guy, şi Alex, ca un bun prieten, se devotase cu totul familiei Rouillard,

ajutându-i să iasă din criză. Chiar şi după ce primise scrisoarea cu procura tot îi trebuiseră lui Gray doi ani ca să-şi consolideze poziţia şi Alex fusese mereu alături de el, stând treaz toată noaptea câteodată, în sesiuni de strategie, devenind un fel de surogat de tată pentru Monica şi reuşind încetul cu încetul s-o scoată pe Noelle din depresia nervoasă în care căzuse. Şi se îndrăgostise nebuneşte de ea, ceva ce Noelle nici măcar nu voia să observe.

Ar fi trebuit să vadă aşa ceva, cugetă Gray, privindu-şi mama. Era încă incredibil de frumoasă, în felul ei rece şi clasic şi demodat, dar care îl atrăsese ca un magnet pe romanticul Alex. Părul ei negru de-abia căpătase unele nuanţe ceva mai deschise pe la tâmple şi era încă la fel de strălucitor ca în tinereţe. Pielea îi era catifelată încă şi lipsită de riduri, deşi nu puteai spune despre ea că arăta mai tânără decât vârstă pe care o avea. Nu mai exista niciun pic de tinereţe în ea, nicio licărire a spiritului, iar tristeţea mereu i se oglindea în adâncul ochilor albaştri. Privind la mama lui, la Monica, la Alex, Gray îşi blestemă iarăşi tatăl pentru ceea ce le făcuse.

În vreme ce o ajuta pe Noelle să se aşeze, Alex îi zise deodată lui Gray:

— Astăzi am auzit un zvon ciudat în legătură cu o Devlin. Monica îngheţă, privirea îndreptându-i-se în clipa aceea spre Noelle, care încremenise şi pălise deodată. Alex nu observă gestul ameninţător al lui Gray. Am dat nas în nas cu Ed Morgen şi se pare că una dintre fetele Devlin s-a mutat înapoi în oraş.

Alex se îndreptă de mijloc şi întâlni senin ochii lui Gray, în vreme ce acesta îşi dădu seama că Alex deliberat adusese subiectul în discuţie, forţând-o pe Noelle să-i facă faţă, să se confrunte cu realitatea. Mai făcuse asta de câteva ori şi înainte, discutând firesc

despre Guy când Noelle evita cu grijă orice menţiune la adresa soţului ei. Poate că ăsta era cel mai bun lucru; numai

Dumnezeu ştia că doar Alex era în stare să scoată o reacţie de la Noelle acolo unde Monica şi el eşuaseră.

Noelle îşi ridică o mână în dreptul pieptului.

— S-a mutat… înapoi?

— Este vorba de fata cea mică, Faith, spuse şi Gray căutând să-şi păstreze glasul cât mai calm. A cumpărat vechea casă Cleburne şi s-a şi mutat în ea.

— Nu. Noelle îşi întoarse privirea îngrozită spre fiul său. Nu pot… nu pot suporta aşa ceva.

— Sigur că poţi, îi zise Alex pe un ton detaşat în vreme ce-şi ocupa locul la masă. Tu nu ieşi în oraş şi nici nu stai de vorbă cu oamenii, aşa că n-o s-o vezi niciodată şi nici n-o să ştii nimic despre ea. Nu văd niciun motiv de supărare aici.

Gray se lăsă confortabil pe spate, încercând să-şi ascundă zâmbetul amuzat. El şi Monica avuseseră mereu grijă să se poarte cu Noelle cât mai cu mănuşi. Alex însă nu avea aceleaşi păreri. Părea neobosit în eforturile lui de a o scoate din carapace şi de a o introduce iarăşi în societate. Cu siguranţă că avusese dreptate să aducă subiectul la suprafaţă şi probabil că el şi cu Monica erau mult prea protectori cu ea.

Noelle scutură din cap, privindu-l în continuare pe Gray.

— N-o vreau aici, spuse rugându-l disperată. Oamenii o să înceapă să vorbească… totul se va relua de la capăt şi nu pot suporta aşa ceva.

— Numai că tu n-o să ştii nimic despre asta, i-o întoarse Alex.

Ea se cutremură toată.

— Nu este neapărată nevoie să aud ca să ştiu

exact ce anume se petrece.

Nu, probabil că avea dreptate. Oricine trăise într-un orăşel la fel de mic ca Prescott-ul ştia foarte bine cum se recicla bârfa şi cum nimic nu se uita niciodată.

— Te rog, i se adresă din nou lui Gray. Fă-o să plece de-aici.

Gray sorbi din vin, având grijă să nu-şi dea pe faţă adevăratele sentimente. Se cam săturase de felul în care oamenii îşi închipuiau că doar vântura o baghetă magică şi cei nedoriţi dispăreau. Fără să ia în discuţie răpirea sau crima, nu putea decât să înrăutăţească puţin viaţa lui Faith. De această dată nu avea niciun fundament legal, nicio plângere de încălcare a proprietăţii, nicio familie de beţivi şi hoţi pe care şeriful să-i scoată cu mare plăcere din oraş. Era doar o femeie tânără şi încăpăţânată, hotărâtă să stea pe proprietatea ei.

— N-o să fie deloc uşor, îi răspunse.

— Dar tu ai aşa de multă influenţă… cu şeriful, cu banca…

— Nu şi-a deschis un cont la bancă, iar şeriful nu poate face nimic dacă nu încalcă legea. Şi, până acum, n-a încălcat nicio lege. Şi nici nu avea să-şi deschidă vreun cont la banca lui, realiză deodată. Era prea deşteaptă. Ştiuse exact ce avea de înfruntat atunci când se mutase iarăşi în oraş, altfel n-ar fi cumpărat direct casa Cleburne. Îşi cumpănise strategia, ca să-i limiteze lui cât mai mult mişcările. Trebuia s-o respecte ca pe un adversar valoros, pentru că ştiuse să prevadă ceea ce ar fi putut el să facă. Categoric, îngreunase lucrurile foarte mult pentru el. Va fi obligat să facă nişte verificări, să-şi folosească relaţiile ca să afle sigur dacă achitase casa de la bun început, dar bănuia că spusese adevărul.

— Trebuie să fie ceva, zise Noelle disperată.

Gray îşi arcui sprâncenele.

— Trag linie înaintea crimei.

— Gray! îl privea şocată. N-am sugerat nimic de genul ăsta!

— Atunci va trebui să ne obişnuim cu ideea că locuieşte din nou în oraş. Pot să îi fac nişte mici necazuri, dar cam asta-i tot. Şi nu vreau să aibă cineva vreo idee strălucită şi să-i facă vreun rău fizic, mai zise aruncându-le Monicăi şi mamei lui o privire supărată, pentru cazul în care un asemenea gând le-ar fi trecut prin cap. Nu era posibil, dar n-avea de gând să-şi asume astfel de riscuri. Dacă putem să scăpăm de ea în felul meu e minunat, dar n-o să accept să fie rănită în vreun fel. Nu se întrebă ce era cu acel aer protector la adresa unei Devlin. Faith avusese parte de destulă durere şi teamă în viaţa ei, medită, amintindu-şi de fetiţa terorizată, prinsă în semicercul de lumini strălucitoare.

— Ca şi cum am face aşa ceva, i-o întoarse Monica insultată.

— Nu m-am gândit că ai face aşa ceva, dar n-am vrut să las chestiunea nediscutată.

Delfina aduse primul fel, o cremă de legume, şi, prin consimţământ mutual, subiectul fu lăsat deoparte, spre marele amuzament al lui Gray. Nu exista ceva în casa aceea de care Delfina sau Oriane să nu ştie imediat, dar Monica şi Noelle erau amândouă partizanele vechii obişnuinţe de a nu discuta probleme personale în faţa servitorilor. El se îndoia sincer că cineva care lucra pentru ei se considera servitor, mai ales Delfina. Lucra în casa lor de când se născuse el, poate şi dinainte de asta, şi îl lovise cu lingura de lemn peste mâini de câte ori încercase să şterpelească fursecurile pregătite special pentru Noelle.

Monica tocmai începuse să-i povestească lui Alex

despre un documentar interesant pe care-l văzuse la televizor. Gray privi spre Noelle aşteptându-se s-o audă comentând şi tresări atunci când îi văzu lacrimile care îi şiroiau încet pe obraji. Îşi mânca foarte calmă supa, lingura coborându-se şi ridicându-se într-un ritm graţios şi în toată această vreme continua să plângă liniştită.

După cină, Alex se retrase în birou împreună cu Gray şi discutară despre afaceri vreme de vreo jumătate de oră până când Gray îi spuse cu amărăciune.

— Monica şi cu mine ne hotărâserăm să nu-i spunem mamei nimic despre Faith.

Alex se strâmbă.

— Mi-am dat şi eu seama. Ştiu că nu e locul meu ca să intervin... Gray pufni zgomotos, aducând un zâmbet încântat pe faţa lui Alex înainte să conchidă. Dar nu se poate ascunde la nesfârşit de lume.

— Nu poate? În ultimii doisprezece ani a făcut-o cu mult succes.

— Şi dacă ea nu iese în lume, m-am hotărât să aduc lumea la ea. Poate că va vedea că dacă tot n-are scăpare, ar putea la fel de bine să i se alăture.

— În cazul ăsta, mult noroc, îi zise Gray vorbind foarte serios.

Alex îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Şi chiar ai de gând s-o faci pe Faith să plece?

Gray se lăsă pe spate în scaun şi-şi propti picioarele de birou, părând fa fel de leneş ca o panteră şi la fel de primejdios.

— Cu siguranţă că am de gând să încerc, dar mamei i-am spus adevărul. Legal nu prea am ce face.

— De ce nu laşi tu fata în pace? îl întrebă Alex oftând. Aş spune că a avut şi aşa o viaţă teribil de aspră, fără să mai fie nevoie ca oamenii s-o facă şi mai

rea decât a fost.

— Ai văzut-o acum?

— Nu, de ce?

— Seamănă atât de bine cu Renée, încât ar putea să fie gemene, îi răspunse Gray. E destul că e o Devlin, dar să mai şi arate în felul ăsta… Scutură din cap. O să stârnească o groază de amintiri şi nu doar în familia mea. Renée Devlin nu s-a încurcat numai cu tata, ci şi cu alţii.

— Eu tot aş spune să-i dai o şansă, îl contrazise Alex. Dacă tot încearcă să realizeze ceva bun în viaţa ei, nu este cazul să-i stăm în cale.

Gray scutură din cap.

— Trebuie să mă gândesc la mama şi la Monica. Ele sunt mai importante pentru mine decât o golancă albă care încearcă să devină bună.

Alex îl privi dezamăgit. Gray era un bărbat dur şi un inamic periculos, dar întotdeauna foarte corect.

Dispariţia lui Guy îl aruncase cu capul înainte în problemele maturităţii şi îşi luase pe umeri povara familiei, atât din punct de vedere financiar, cât şi emoţional. Până în ziua aceea, Gray fusese un tânăr vesel şi fără probleme, dar peste noapte se schimbase într-un bărbat dur şi necruţător. Simţul umorului încă mai era prezent în el, atunci când îşi permitea să se relaxeze, dar în general era foarte serios. Gray era un bărbat care-şi cunoştea întinderea puterii cu care fusese investit şi nu se sfia deloc să se folosească de ea. Şi dacă Guy fusese respectat în comunitatea financiară, Gray era privit cu mirare şi teamă de ceilalţi membri.

— Eşti mult prea protector, îi zise Alex într-un final. Noelle şi Monica n-or să păţească nimic dacă în Prescott o să locuiască şi Faith Devlin. N-o să le placă, dar or să se obişnuiască.

Gray ridică din umeri. Poate, la naiba, cu siguranţă, era mult prea protector, dar nu Alex fusese acela care-o văzuse pe Monica sângerând de moarte şi nici nu văzuse dezastrul emoţional prin care trecuse Noelle. Până să apară Alex ca s-o înduplece pe Noelle să iasă din camera ei, ea deja începuse să vorbească iarăşi şi să mănânce.

— Renunţ, îi zise Alex, scuturând din cap. Oricum tu o să faci aşa cum te taie capul. Dar mai gândeşte-te la asta şi lasă fata să respire în voie.

Ceva mai târziu, în seara aceea, cu picioarele încă ridicate pe birou, în aceeaşi poziţie comodă, în vreme ce citea nişte rapoarte în legătură cu stocurile de acţiuni pe care de abia le cumpărase, Gray descoperi că îi era greu să se concentreze. Nu era băutura de vină; îşi turnase un pahar cu două ore în urmă când se apucase de lucru şi lichidul era încă pe trei sferturi neatins. Adevărul era că nu putea să-şi scoată din minte problema cu Faith Devlin. Lacrimile lui Noelle îl impresionaseră mai mult decât orice cuvânt i-ar fi putut spune. Dacă Faith nu merita să fie iarăşi rănită, la fel nu meritau nici sora şi nici mama lui. Şi ele fuseseră nişte victime inocente, iar Monica fusese gata să moară. Nu putea uita asta şi nici nu suporta să le vadă supărate fără să încerce să acţioneze.

Şi era perfect adevărat că dacă Faith Devlin avea de gând să rămână în oraşul lor, ele două aveau să fie mai triste şi mai suferinde decât fuseseră până atunci.

Gray privea cu neîncredere la nivelul lichidului din pahar. Poate că dacă îl va bea avea să uite cât de caldă şi de plină de viaţă fusese Faith sub mâinile sale, cum parfumul acela deosebit al ei i se urcase drept la cap ameţindu-l de dorinţă. Poate că dacă ar fi băut toată sticla, ar fi putut uita de nevoia acută pe care o

avusese să-şi vâre mâinile în părul acela ca o flacără ca să vadă dacă nu cumva avea să-l ardă, sau de foamea de a încerca să guste din buzele ei ispititoare. Se gândi mai apoi la pielea ei, atât de fină şi de translucidă, încât rămâneau urme şi de la cea mai uşoară atingere; şi la sânii aceia, rotunzi şi tari şi cu sfârcuri care se zăreau chiar şi prin sutien. Şi ea avea acea calitate de nedefinit pe care o avusese şi Renée, o senzualitate înnăscută, care-i atrăgea pe bărbaţi ca un magnet. Faith nu era conştientă de ea aşa cum fusese Renée, iar hainele bune nu făcuseră decât să şlefuiască şi să rafineze şi mai mult această calitate. Adevărul era că Faith Hardy arăta ca o doamnă rafinată care ar fi mers de minune într-o călăreală pe cinste în pat, şi al naibii să fie dacă nu avea de gând să-i împlinească această dorinţă, rostită sau nerostită.

Dacă nu pleca, era foarte posibil ca rezidenţii micului oraş să fie scoşi din minţile lor înguste şi Noelle să fie de zece ori mai necăjită de spectacolul dat de un alt bărbat Rouillard alergând cu limba scoasă şi având o relaţie încinsă cu o altă Devlin.

CAPITOLUL 8

Ed Morgan îşi făcu un titlu de onoare în a o întâmpina pe Faith la uşă în vreme ce ea căuta să intre în magazin.

— Îmi pare rău, îi zise fără să se arate câtuşi de puţin plin de regrete. Nu avem nimic din ceea ce aţi dori dumneavoastră.

Faith se opri şi-i aruncă o privire rece.

— Habar nu ai de ceea ce doresc eu să cumpăr, i-

o întoarse ea.

— Nu contează. Îşi ridică braţele la nivelul pieptului, după care strâmbă din nas. Bănuiesc că o să trebuiască să cumperi din altă parte.

Faith reuşi să-şi reţină furia. Detectase mâna fină a lui Gray Rouillard în toată afacerea şi dacă se certa cu domnul Morgan n-ar fi rezolvat absolut nimic, poate că ar fi fost chiar arestată pentru stricarea liniştii publice, care i-ar fi convenit şi mai bine lui Gray.

Îşi ţinuse cuvântul şi îi făcea viaţa tot mai grea în oraş. Nici cu zece minute în urmă omul de la staţia de benzină îi spusese cu nonşalanţă că nu mai aveau combustibil, deşi la doi paşi mai încolo o altă maşină îşi făcea plinul de la pompă.

Dar dacă Gray îşi închipuia că atâta lucru avea s-o trimită acasă să-şi împacheteze lucrurile îşi subestimase serios adversarul. Ar fi putut să-i dea în judecată pe toţi oamenii aceia pentru că refuzau s-o servească, dar asta n-ar fi făcut-o prea iubită în oraş. Avea de gând să trăiască şi pe mai departe tot acolo, aşa că lăsă la o parte o asemenea soluţie. Şi în afară de asta adevărata luptă se ducea între ea şi Gray, oricine altcineva era doar un simplu spectator.

Ridică din umeri şi se întoarse să plece.

— În regulă. Dacă te poţi descurca fără banii mei şi eu mă pot descurca fără produsele tale.

— Toate celelalte magazine din oraş se află sub aceeaşi interdicţie, strigă după ea jubilând. Au terminat toate produsele pe care s-ar putea să le doreşti.

Faith se gândi dacă să-i dea satisfacţia unei certe în mijloc de drum sau nu, dar în cele din urmă rezistă impulsului; putea s-o ia ca pe un fel de invitaţie. Se îndreptă calmă înapoi spre maşină. Era evident că trebuia să-şi facă toate cumpărăturile şi să-şi ia

benzina din altă parte, dar ăsta era doar un inconvenient, nu o problemă insurmontabilă.

Inconvenient pe termen scurt, asta era; pe termen îndelungat va vedea ce putea face. Şi pe termen foarte scurt era cumplit de furioasă.

În colţ se zărea cabina unui telefon public. Parcă maşina şi se îndreptă spre cabină. Din fericire avea o carte de telefoane agăţată cu o sfoară chiar sub aparat. Era foarte probabil ca familia Rouillard să nu aibă numărul trecut acolo şi spumegă în tăcere până când reuşi să deschidă cartea şi să ajungă la abonaţii cu litera R. Dar nu, numărul era trecut acolo. Scoase o monedă de un sfert de dolar şi o băgă în fantă, după care formă numărul.

Îi răspunse o voce de femeie după cel de-al doilea apel.

— Casa Rouillard.

— Cu Gray Rouillard, vă rog, spuse Faith pe tonul pe care-l folosea şi atunci când făcea afaceri.

— Pot să vă întreb cine anume îl caută?

— Doamna Hardy, răspunse.

— Aşteptaţi un moment.

După nici zece secunde pe linie se auzi un zgomot sec, apoi urmă vocea ca de catifea a lui Gray susurându-i în ureche.

— Este cumva acea doamnă Hardy?

Putea recunoaşte cu uşurinţă amuzamentul din vocea lui, iar mâna i se încleştă atât de tare pe receptor, încât se miră singură cum de nu crăpase plasticul.

— Este.

— Măi, măi! Pun pariu că n-ai crezut nici tu că o să ajungi să-mi ceri o favoare chiar atât de curând, nu, scumpo? Deci, ce pot face pentru tine pe ziua de azi? Nici măcar nu încerca să-şi ascundă satisfacţia din ton.

— Nimic, îi răspunse ea cu răceală. Voiam doar să te anunţ că micile trucuri de puştan n-or să ţină. Mai bine îmi fac cumpărăturile în Dallas decât să-ţi dau satisfacţia să mă vezi plecând! Apoi trânti cu putere receptorul, înainte ca el să mai poată spune ceva şi se înapoie la maşină. Nu reuşise să facă mare lucru, de fapt, nu făcuse decât să se răcorească puţin dându-i de ştire că era conştientă că el era în spatele tuturor acelor ostilităţi şi că nu avea să-i meargă. Oricum, măcar atâta satisfacţie avusese şi ea.

*

La conacul Rouillard, Gray chicoti încântat şi se lăsă mai confortabil în scaun. Avusese dreptate în privinţa temperamentului ei de roşcată. I-ar fi plăcut tare mult s-o poată vedea în acele momente, cu ochii ăia verzi scăpărând de mânie. Poate că manevra lui o ambiţionase şi mai mult în loc s-o îndemne să caute un colţişor în vreun orăşel ceva mai prietenos, dar de un singur lucru era sigur, reuşise să obţină o reacţie din partea ei. Apoi ochii i se îngustară. Dallas? Poate că nu era rău să încerce să facă nişte verificări şi acolo.

Faith îşi mai permise să spumege vreme de încă un minut, după care lăsă deoparte mânia ca pe o pierdere inutilă de energie. Refuza categoric să lase oraşul acela şi pe Gray Rouillard să scoată tot ce era mai rău din ea. Aveau să-şi schimbe părerea despre ea şi dacă i-ar fi trebuit douăzeci de ani de acum încolo. Şi cheia pentru acea schimbare era tocmai dovada pe care o căuta, că Guy Rouillard nu fugise niciodată cu mama ei. Indiferent de motivul pentru care plecase, nu putea fi învinuită familia ei. Luând acest motiv în considerare avea şi mai multe de câştigat dacă rămânea în oraş cu toată împotrivirea celorlalţi şi a lui

Gray Rouillard.

Faptul că ştia că Guy nu fugise cu Renée era una şi s-o dovedească însă era cu totul altceva. Dacă reuşea s-o convingă pe Renée să discute cu Gray, atunci poate că el devenea destul de curios ca să înceapă să-şi caute tatăl. Poate că o şi făcuse şi doamna Dubois de la bibliotecă nu ştia de rezultatele acelor cercetări. Şi dacă Guy era încă în viaţă trebuia să existe măcar o urmă detectabilă a trecerii lui pe undeva.

Se îndreptă spre New Roads, unde făcu plinul la maşină şi cumpără ce avea nevoie de la băcănie. Ce să spun, atâta fasoane din partea lui Gray în încercarea de a o înfometa, cugetă cu satisfacţie odată întoarsă acasă în vreme ce ducea pungile în bucătărie. Nici măcar nu fusese nevoită să meargă prea departe.

După ce-şi aranjă cumpărăturile intră în birou şi o sună pe bunica Armstead în Jackson. Ca şi înainte, Renée îi răspunse la telefon.

— Mamă, la telefon este Faith.

— Faith! Bună, scumpo, o salută Renée cu vocea ei senzuală. Ce mai faci, drăguţo? Nu mă aşteptam să te aud iarăşi atât de repede.

— Sunt bine, mamă. M-am mutat înapoi în Prescott.

Pe fir urmă un moment de linişte.

— Dar de ce să faci aşa ceva? Din ceea ce mi-a spus Jodie, oamenii de acolo nu cred c-or să se poarte prea frumos cu tine.

— Aici e căminul meu, îi răspunse Faith cu simplitate, ştiind că Renée nu o putea înţelege. Dar nu de asta te-am sunat, mamă. Toată lumea de aici încă mai crede că ai fugit împreună cu Guy Rouillard.

— Păi, parcă ţi-am spus că n-am fugit deloc cu el, nu? Şi de ce-şi închipuie cei de acolo puţin îmi pasă.

— Totuşi eu am probleme, mamă. Dacă reuşesc să-l conving pe Gray Rouillard să te sune, vrei să vorbeşti cu el şi să-i spui că n-ai fugit cu tatăl lui?

Renée râse batjocoritor.

— Gray n-ar crede nici măcar un cuvânt din partea mea. Cu Guy era uşor să te înţelegi, dar Gray… Nu, nu vreau să stau de vorbă cu el.

— Mamă, te rog. Dacă nu vrea să te creadă, asta-i treaba lui, dar…

— Am spus nu, o întrerupse Renée cu bruscheţe. Nu am de gând să stau de vorbă cu el, iar tu îţi iroseşti vremea de pomană. Nu dau nici doi scuipaţi pe ce cred idioţii ăia din Prescott. Trânti receptorul şi Faith tresări auzind zgomotul puternic.

Puse jos aparatul, încruntându-se în vreme ce se gândea. Dintr-un motiv necunoscut, Renée devenea iritabilă la gândul de a sta de vorbă cu Gray, şi asta însemna că Faith nu avea prea multe şanse ca s-o facă să se răzgândească. Renée nu fusese niciodată genul de persoană care să se dea la o parte din drum ca să poată trece altcineva, nici măcar într-o chestiune atât de simplă cum ar fi fost un simplu telefon.

În fine, dacă Renée nu voia să stea de vorbă cu Gray, atunci Faith trebuia să găsească o altă modalitate ca să-l convingă şi cea mai bună cale era să afle ce anume se întâmplase cu Guy.

Dar cum să afli dacă cineva dispărut de doisprezece ani era încă viu sau murise? se întrebă Faith. Iar ea nu era detectiv, nu ştia ce proceduri trebuia să urmeze ca să capete accesul la dosarele pe care ar fi trebuit să le examineze ca să poată da de urma lui. Cel mai bun lucru de făcut, bănuia, era să angajeze un detectiv particular adevărat, unul care ştia cum să se descurce cu astfel de lucruri… Dar asta era o cheltuială însemnată şi ea nu-şi mai putea permite

aşa ceva după ce-şi folosise aproape toţi banii lichizi pentru cumpărarea casei.

Şi unde să găsească un detectiv? Asemenea animal ciudat nu exista în Prescott, dar bănuia că putea găsi în orice oraş de mărime mijlocie; Baton Rouge era de exemplu un oraş cu aproape un sfert de milion de locuitori, dar parcă şi cam prea aproape de sfera de influenţă a lui Gray. New Orleans-ul era probabil ceva mai sigur. Poate că era ea paranoică în legătură cu puterea lui Gray, dar părea preferabil să fie paranoică decât să fie prinsă pe nepregătite. Un bărbat care împiedica o femeie să-şi cumpere produse de la băcănie era de-a dreptul diabolic! Gura i se strânse la acest gând şi în cele din urmă îşi permise un zâmbet mic. Pe de altă parte, luase aminte foarte serios până unde se întindeau ameninţările şi avertismentele lui.

Da, avea să-şi angajeze un detectiv particular versat care să verifice cărţile de credit şi conturile bancare, chestii de genul ăsta. Dacă Guy era încă în viaţă, cu siguranţă că se folosise de imperiul financiar pe care-l crease ca să se poată întreţine; nu-l prea vedea pe Guy spălând vase pe un salariu de mizerie. Probabil era posibil să descopere că avea un cont personal de care nu ştia nimeni. Şi, desigur, orice detectiv mai priceput ar fi fost în stare să afle asta într-un timp relativ scurt, probabil vreo săptămână, aşa că şi plata nu va fi foarte mare.

Dar dacă nici detectivul nu dădea de o astfel de urmă? Dacă Guy s-ar fi folosit de o carte de credit, Gray cu siguranţă ar fi ştiut de asta, ar fi văzut scăzământul pe registrele de la finele fiecărei luni. Oare Gray ştiuse în toţi acei ani unde anume se afla tatăl lui şi nu spusese absolut nimic? Această posibilitate era ciudată… şi totodată o înfuria. Dacă Gray l-ar fi găsit pe Guy, oare nu l-ar fi contactat

cumva? Şi dacă ar fi luat contact cu el, n-ar fi aflat că Guy nu fugise de fapt cu Renée? Deci asta însemna neapărat că Gray nu dăduse de tatăl său, pentru că altfel n-ar fi continuat acea vendetă cu ea.

Nu putea uita care era cel mai probabil scenariu şi anume, cel în care Guy era mort. Îl putea vedea plecând, deşi divorţul ar fi fost un pas mai logic, dar nu-l putea vedea neluând contact în niciun fel cu copiii lui, sau plecând de lângă averea Rouillard. Pur şi simplu aşa ceva nu stătea în firea umană. Trebuia să-i dea detectivului o şansă să-l găsească pe Guy, dar nu credea că avea să reuşească. După asta avea să înceapă să pună întrebări prin oraş; nu ştia ce anume putea descoperi, dar răspunsul la ghicitoare se afla acolo, trebuia doar să-şi dea seama cum să adune răspunsurile ca să pună piesele la locul lor. Cineva trebuia să ştie ce anume se întâmplase în noaptea aceea. Adevărul trebuia să fie acolo, aşteptând pe cineva să-l descopere.

Trase din sertar o foaie de hârtie, ezită un moment şi, cu reţineri, scrise numele mamei sale în cap. Ar fi fost o coincidenţă prea mare ca Renée să fi plecat în aceeaşi seară în care Guy dispăruse şi să nu ştie absolut nimic despre asta. Poate chiar fugiseră împreună şi ceva se întâmplase după aceea cu Guy, ceva ce Renée ascundea. Deoarece singurele circumstanţe pe care Faith şi le putea imagina cu Renée violentă erau cele în care încerca să se apere de cineva, fusese cumva obligată să pună numele lui Renée în capul listei.

Alături de numele lui Renée, pentru că avea un motiv solid, scrise Gray cu litere de tipar. Privi spre cele două nume. Unul din ei, poate chiar amândoi ştiau foarte bine ce anume se întâmplase cu Guy. Îşi punea la bătaie şi ultimul ban din casă. Simţi cum o cuprinde

un val de greaţă. Între cei doi suspecţi la crimă, pe care l-ar alege ca fiind cel mai potrivit: pe mama ei sau pe bărbatul pe care-l iubea de când se ştia?

Tristă şi parcă bolnavă, Faith privea amărâtă hârtia. Faptul că ştia cine puteau fi asasinii n-o încânta deloc. Şi trebuia să fie cea mai mare proastă de pe pământ, pentru că indiferent cât se străduise Gray să-i distrugă viaţa şi să facă lucrurile imposibil de îndurat, indiferent dacă îşi închipuia că era cumva implicat în moartea tatălui său, nu reuşea deloc să fugă, să distrugă sau să scape cumva de atracţia pe care o simţea faţă de el şi care părea că se cimentase adânc în oasele ei, se simţea precum o bucată de metal atrasă de un magnet. Numai dacă-l vedea şi se simţea slăbită pe dinăuntru, şi când o atingea, simţea aceasta precum o undă de electricitate ce-i pătrundea în fiecare celulă a trupului. N-o atinsese niciodată decât la mânie; dar cum ar fi fost dacă ar fi venit la ea ca un iubit, cu intenţii din cele mai plăcute? Nu-şi putea imagina. Probabil că sângele i-ar fi dat în clocot şi inima i-ar fi explodat.

Dar ce va face dacă o să afle că Gray într-adevăr şi-a ucis tatăl sau a pus pe altcineva să-l omoare? Gândul acela îi provoca o durere ascuţită în coşul pieptului, smulgându-i un geamăt surd. Ar fi nevoită să facă acelaşi lucru pe care l-ar face dacă altcineva ar fi făptaşul. Altfel n-ar mai putea trăi ea însăşi. Şi ar plânge probabil pentru tot restul vieţii.

Dar mai existau şi alţi suspecţi, deşi nu păreau potriviţi. Îi trecu pe listă, sub numele din capul ei. Noelle. Amos. Monica. Gândindu-se mai bine, lista s-ar fi putut lungi cu ceilalţi bărbaţi cu care se culcase Renée, ca şi cu celelalte femei cu care îşi făcuse Guy de cap. Pentru doi oameni îndrăgostiţi unul de celălalt, fuseseră remarcabil de necredincioşi. Şi Ed Morgan

trebuia să apară pe listă, iar Faith îi scrise numele cu o plăcere neascunsă. Îşi cercetă creierul, căutând să afle şi alte nume, dar doisprezece ani însemnau un timp îndelungat şi majoritatea bărbaţilor deveniseră de nerecunoscut. Poate că bârfele din oraş îi puteau aminti câte ceva de femeile cucerite de Guy. Pentru că dacă se lua după reputaţia lui, avusese un adevărat harem în statul Louisiana. Probabil că putea adăuga pe listă şi numele câtorva doamne din societatea înaltă a Prescott-ului şi automat şi pe soţii lor. Plină de amărăciune, azvârli pixul. În felul în care se tot lungea lista, la fel de bine putea să ia şi cartea de telefon şi să înceapă cu litera a.

*

— Nu arătaţi deloc a detectiv particular.

Francis P. Pleasant arăta de fapt ca un afacerist conservator şi prosper. În birou nu existau scrumiere pline cu mucuri de ţigară, ba dimpotrivă, era foarte elegant şi foarte curat, iar el era îmbrăcat într-un costum gri care i se potrivea foarte bine. Avea ochi negri şi trişti care însă se luminară puţin atunci când o privi zâmbindu-i.

— Chiar credeţi că trebuia să am o sticlă de bourbon pe masă şi o ţigară să-mi atârne din gură cu scrumul lung de un centimetru?

— Cam aşa ceva. Îi întoarse zâmbetul. Sau să fi purtat cel puţin o cămaşă hawaiiană.

El începu să râdă cu plăcere.

— Nu e deloc stilul meu. Soţia mi-a ales întotdeauna cu mare grijă hainele… Se opri şi tristeţea se reîntoarse în ochi în vreme ce se uita spre o fotografie înrămată de pe birou.

Faith îi urmări privirea. Rama era aşezată în

unghi faţă de locul în care stătea, dar tot putu vedea că poza înfăţişa o femeie de vârstă mijlocie, cu o faţă drăguţă şi o expresie atât de veselă, încât te invita să zâmbeşti. Probabil că murise de exista atâta tristeţe în ochii lui.

— Aceea este soţia dumitale? îl întrebă Faith cu blândeţe.

El reuşi să zâmbească din nou, dar foarte încordat.

— Da. Am pierdut-o cu câteva luni în urmă.

— Îmi pare foarte rău. De-abia îl întâlnise, dar simpatia din vocea ei era foarte sinceră.

— A fost o boală neaşteptată, îi mărturisi cu o voce tremurătoare. Eu am probleme cu inima; amândoi am crezut că eu o să mă duc primul. Şi ne şi pregătiserăm pentru asta. Economisisem cât de mulţi bani puteam pentru vremea în care n-aş mai fi putut să lucrez. Apoi s-a îmbolnăvit ea, o răceală, ne-am zis amândoi, numai că după patruzeci şi opt de ore murise din cauza unei pneumonii virale. Până să-şi dea ea seama că era într-adevăr foarte bolnavă, că nu era vorba doar de o simplă răceală, a fost deja prea târziu.

Ochii detectivului se înecară în lacrimi şi Faith se întinse imediat pe deasupra mesei de lucru să-l bată pe mână. El îşi întoarse palma ca să-i prindă degetele, după care clipi uimit.

— Îmi pare rău, se scuză roşind. Îşi scoase batista şi-şi şterse ochii. Nu ştiu ce m-a apucat. Eşti o clientă, de-abia ne-am întâlnit şi uite că m-am şi apucat să-ţi plâng pe umăr.

— Şi eu am pierdut oamenii pe care-i iubeam, îi răspunse ea, gândindu-se la Scottie şi la Kyle. Câteodată te ajută să vorbeşti despre asta.

— Da, aşa e, dar nu e ceva obişnuit pentru mine. Singura mea scuză este că am găsit ceva foarte cald la

tine, draga mea. Îşi dădu seama că adăugase la tot restul şi o alintare şi roşi şi mai rău. Mă rog. Poate că ar fi mai bine să te întreb ce te-a adus aici.

— Un bărbat care a dispărut cu doisprezece ani în urmă, îi răspunse. Aş vrea ca dumneata să afli dacă mai este încă în viaţă.

El îşi ridică stiloul şi mâzgăli ceva pe un formular legal.

— Tatăl tău? Un vechi prieten?

— Nimic de genul ăsta. A fost amantul mamei mele.

Domnul Pleasant îşi ridică privirea spre ea, fără să pară deloc uimit. Probabil că în profesia lui primea cereri cu mult mai bizare decât a ei. Gândindu-se că avea mai multe şanse să afle ceva dacă ştia toate detaliile şi circumstanţele, mai degrabă decât simplele descrieri ale lui Guy, ca vârstă, înfăţişarea, obiceiurile, îi relată cu simplitate tot ce se întâmplase în urmă cu doisprezece ani şi de ce anume dorea să afle dacă Guy era încă în viaţă.

— Trebuie să vă spun, continuă, că eu cred că este mort. Poate că mă las dusă prea mult de imaginaţie, dar cred că l-a ucis cineva.

Domnul Pleasant aranjă cu grijă stiloul pe foaia cu formularul, plasându-l între două linii albastre.

— Doamnă Hardy, sper că vă daţi seama că, luând în considerare ceea ce mi-aţi spus, şi mama dumneavoastră este foarte posibil să fie cumva implicată. Ca să plece în aceeaşi noapte… mă rog, cred că înţelegeţi.

— Da, înţeleg. Deşi nu prea cred să-l fi ucis chiar ea. Mama mea, îi zise Faith cu un zâmbet subţire, nu ar fi omorât niciodată gâsca cu ouăle de aur.

— Dar chiar credeţi că ştie ce anume s-a întâmplat?

Faith încuviinţă din cap.

— Am încercat s-o fac să vorbească despre asta, dar n-a vrut nici în ruptul capului.

— Bănuiesc că nu aveţi niciun fel de dovadă pe care s-o puteţi prezenta şerifului.

— Niciuna. Adevărul este că nu vreau să aflaţi dacă a fost ucis, domnule Pleasant, eu vreau doar să aflaţi, dacă este posibil, dacă mai este sau nu în viaţă. Există o posibilitate destul de redusă să fi plecat lăsând totul în urmă.

— Foarte redusă, îi răspunse el. Deşi trebuie să admit că s-au întâmplat lucruri şi mai ciudate. Şi dacă există vreo pistă înregistrată pe vreun document, o s-o găsesc. Dacă ar fi fugit de lege atunci şi-ar fi schimbat numele, dar n-ar fi avut niciun motiv, înţeleg pentru care să-şi ascundă adevărata identitate. Ar trebui să fie destul de uşor să dăm de-o urmă dacă a ieşit pe undeva la suprafaţă.

— Mulţumesc, domnule Pleasant. Scoase o carte de vizită de afaceri şi i-o înmână. Acolo este numărul de telefon. Sunaţi-mă atunci când veţi afla ceva.

Părăsi biroul detectivului, simţindu-se mulţumită de alegerea făcută. Îl contactase mai întâi la telefon, discutaseră despre onorariul lui şi îşi stabiliseră apoi întâlnirea. Apoi verificase referinţele despre el şi fusese foarte mulţumită de răspunsurile primite. Domnul Pleasant fusese călduros recomandat de toate cunoştinţele ei de afaceri, fusese descris cinstit şi competent, genul de persoană în care oamenii aveau în general încredere. Şi dacă Guy era încă în viaţă, domnul Pleasant avea să-l găsească.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Părăsise Prescott-ul dimineaţa devreme şi o pornise spre New Orleans ca să ajungă la întâlnirea cu detectivul, care însă nu durase atât de mult pe cât anticipase ea.

Margot era în oraş şi Faith fixase o întâlnire la prânz cu ea la *Curtea celor două surori.* Avea destul timp ca să ajungă acolo, aşa că se întoarse cu maşina la hotel, lăsând-o în parcare, după care o porni agale pe jos ca să-şi facă şi câteva cumpărături.

Era cumplit de cald în vreme ce ea străbătea străzile înguste ale cartierului franţuzesc, aşa că în cele din urmă traversă pe partea umbrită. Vizitase New Orleans-ul de multe ori, din cauza ramurii de agenţie care îşi avea birourile acolo, dar niciodată nu avusese timp să exploreze vechiul oraş. Trăsuri trase de cai se mişcau alene pe stradă, cu vizitiul sau ghidul explicându-le şi arătându-le turiştilor atracţiile din zonă. Dar cei mai mulţi oameni se bazau pe picioarele lor ca să poată vizita în voie vechiul cartier. Mai târziu, marea atracţie urmau să fie barurile şi cluburile de noapte; dar ziua, atât de devreme, marea atracţie o constituiau cumpărăturile, iar mulţimea de magazinaşe de îmbrăcăminte, de magazine de antichităţi şi tonetele de stradă dădeau posibilitatea oricui să-şi cheltuiască toţi banii din buzunare.

Intră şi ea într-un magazin cu lenjerie şi-şi cumpără o cămaşă de noapte de culoarea piersicii pe care ar fi putut s-o poarte şi o regină a Hollywood-ului prin anii ’50. După ce purtase doar vechituri mici în primii paisprezece ani de viaţă, se simţea cumplit de indulgentă când venea vorba să-şi cumpere haine noi acum. Nu-şi mai putea stârni deloc interesul să meargă să-şi cumpere haine de calitate proastă dacă tot mai avea ceva bani în buzunar, aşa că, deseori, îşi permitea lucruri din cele mai luxoase: lenjerie intimă din dantelă şi mătase, cămăşi de noapte somptuoase, pantofi de cea mai bună calitate. Aceste mici indulgenţe o făceau să simtă că timpurile rele rămăseseră pentru totdeauna undeva în urmă.

Când ajunse la restaurant, Margot era deja acolo şi o aştepta înăuntru. Blonda cea înaltă de cum o văzu sări de pe scaun şi-o îmbrăţişă înfocată, deşi nu trecuse decât o săptămână de când Faith părăsise Dallas-ul.

— Ce bine îmi pare să te văd! Ei bine, te-ai instalat confortabil în micul tău sătuc? Eu nu cred că o să mă mai aşez vreodată la casa mea! Prima mea călătorie de afaceri şi este tocmai la New Orleans! Nu-i un loc de-a dreptul minunat? Sper că nu te superi dacă o să stăm în grădină şi nu înăuntru, nu? Ştiu că este foarte cald, dar de câte ori o să pot să mănânc în New Orleans în grădina unui restaurant?

Faith zâmbi la artileria grea a cuvintelor. Da, era foarte clar că Margot se bucura din plin de noua slujbă.

— Păi, stai să vedem. Am douăzeci şi şase de ani şi este prima dată când voi lua masa de prânz în grădină, aşa că eu zic că aşa ceva nu se întâmplă prea des.

— Scumpo, la treaba asta te-am întrecut cu zece ani, aşa că este chiar mai rară decât îţi închipui tu, ca atare am de gând să mă bucur de fiecare minut în parte.

Se aşezară pe scaune la o masă din grădină. Nu era chiar atât de cald acolo pentru că le apărau umbrelele şi mai erau şi copacii din jur care dădeau umbră deasă. Margot văzu imediat punga din mâna lui Faith.

— Văd că ai fost la cumpărături. Ce-ai luat?

— O cămaşă de noapte. Aş vrea să ţi-o arăt, dar nu pot s-o scot chiar în mijlocul restaurantului.

Ochii lui Margot prinseră a străluci.

— Deci genul ăla de cămaşă de noapte, eh?

— Hai să spunem că nu este tocmai genul pe care-l purta bunica, îi răspunse Faith delicată, zâmbind

bucuroasă.

Un chelner zâmbăreţ le turnă apa rece în pahare şi clinchetul uşor al cuburilor de gheaţă îi aduse aminte cât de însetată era şi cât de tare se încinsese în drum spre restaurant. În vreme ce-şi sorbea apa, aruncă în jur o privire la ceilalţi oameni de la mese şi, la un moment dat, dădu ochii cu Gray Rouillard.

Inima îi săltă imediat. Era instalat, împreună cu un alt bărbat care stătea cu spatele la ea, cam la două mese depărtare de cea la care se aşezaseră ele. Ochii negri îi străluceau atunci când îşi ridică paharul de vin, salutând-o maliţios.

— Cunoşti pe cineva de aici? întrebă Margot, întorcându-se în scaun. Gray îi zâmbi şi ei. Margot zâmbi la rându-i în semn de răspuns, părând copleşită, după care se întoarse cu faţa spre Faith, părând lovită cu leuca. Sfinte Sisoie, oftă ameţită de-a binelea.

Faith o înţelegea foarte bine. Culorile aprinse ale New Orleans-ului i se potriveau foarte bine lui Gray. Era îmbrăcat într-un costum uşor de vară, croit în stil italienesc, şi cu o cămaşă de un albastru palid care-i scotea în evidenţă foarte bine pielea măslinie. Părul negru şi des era prins la spate într-o coadă cu o clemă de bronz. Iar micul diamant strălucea în lobul urechii stângi. Cu umerii aceia laţi şi cu graţia felină cu care stătea comod aşezat pe scaun, atrăgea ca un magnet privirile tuturor femeilor din grădina restaurantului. Nu era deloc un tip frumos, de o frumuseţe clasică; de la strămoşii lui francezi moştenise nasul subţire, galic, poate ceva cam prea lung, şi o barbă deasă care la vremea prânzului deja îşi arăta umbra, deşi se răsese de dimineaţă. Maxilarul părea la fel de puternic precum o piatră. Nu, la Gray nu exista nimic drăguţ sau frumos. El era doar impozant şi excitant într-un fel periculos cu ochii aceia întunecaţi şi obraznici, şi cu

curba leneşă a buzelor senzuale. Arăta ca un bărbat încrezător şi aventuros, atât în pat cât şi în viaţa de zi cu zi.

— Cine e? suflă Margot. Şi îl cunoşti sau te-ai apucat să flirtezi cu un străin?

— N-am flirtat deloc, protestă Faith, uimită, întorcându-şi privirea în cealaltă parte a grădinii, departe de Gray.

Margot începu să râdă.

— Scumpo, micul toast pe care l-ai închinat spunea ceva de genul: „Vino şi ia-mă, frumosule, dacă crezi că eşti destul de bărbat.” Îţi închipui cumva că un pirat ca ăsta are să ignore o asemenea provocare?

Ochii lui Faith se lărgiră.

— N-a fost deloc aşa. El şi-a ridicat paharul cu vin spre mine, aşa că am făcut şi eu la fel cu paharul meu cu apă. De ce să creadă altceva despre asta când el a fost cel care a început?

— În ultimul timp te-ai mai uitat în oglindă? o întrebă Margot, trăgând cu ochiul peste umăr în direcţia lui Gray, un zâmbet întinzându-i deodată buzele.

Faith dădu din mână a lehamite.

— Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce discutam. El n-ar…

— El chiar aşa şi face, o întrerupse Margot satisfăcută, în vreme ce Faith tresări vizibil când observă că Gray îşi părăsise locul şi se îndrepta spre ele.

— Doamnelor, mormăi el în vreme ce ridica deja o mână de-a lui Faith de pe masă, înclinându-se deasupra ei într-un gest al vechii lumi, care-l prindea de minune. Ochii ei uimiţi îi întâlniră pe ai lui, văzând în adâncul lor pericolul şi ceva cald şi ciudat, înainte ca el să-i acopere cu pleoapele în vreme ce-şi atingea

buzele de degetele ei. Buzele lui erau moi şi calde, foarte calde. Inima îi bătea dureros între coaste şi Faith încercă să-şi retragă mâna, dar strânsoarea lui deveni mai puternică şi imediat după aceea îi simţi vârful limbii atingându-i încheieturile degetelor. Uluită, tresări iarăşi, iar el deveni deodată conştient de mişcarea aceea, acest lucru citindu-se foarte clar în ochii întunecaţi în vreme ce-i elibera mâna şi se îndrepta de spate.

Se întoarse apoi spre Margot, care îi întinsese deja mâna, zăpăcită, şi se aplecă la fel de curtenitor deasupra ei, deşi nu-i sărută degetele. Dar asta nu conta. Margot n-ar fi putut arăta mai încântată nici dacă ar fi acoperit-o cineva cu diamante. Întrebându-se dacă aceeaşi expresie pierdută se reflecta şi în privirea ei, Faith îşi lăsă ochii în jos, deşi, desigur, acum era mult prea târziu. Gray era mult prea experimentat ca să piardă o asemenea nuanţă. Degetele o furnicau şi pielea de pe încheieturi o ardea acolo unde o atinsese limba lui. Punctul acela umed părea când rece, când cald, aşa că îşi încleştă mâna pentru a se elibera de acea senzaţie. Şi faţa îi ardea. Gestul lui fusese o parodie subtilă a unui act sexual, o penetrare în bătaie de joc la care trupul ei deja răspundea, făcând-o să transpire şi să se simtă încinsă, îşi simţea deja sfârcurile ridicându-se împotriva dantelei sutienului. La naiba cu el!

— Gray Rouillard, tocmai îi murmura lui Margot. Faith şi cu mine suntem cunoştinţe vechi.

Cel puţin nu minţise, cugetă Faith privind cum Margot se prezentă la rându-i, şi, spre marea ei oroare, îl invită pe Gray să se aşeze la masa lor. Prea târziu, o avertiză pe Margot cu piciorul pe sub masă.

— Mulţumesc, îi răspunse Gray, zâmbindu-i lui Margot cu atâta farmec, încât aceasta nici măcar nu

remarcă lovitura lui Faith. Dar am venit aici cu afaceri şi trebuie să mă întorc la masa mea. Am venit pentru un moment ca să vorbesc cu Faith. Vă cunoaşteţi de multă vreme?

— De patru ani, îi răspunse Margot, adăugând apoi cu mândrie: Eu sunt directorul ei de departament.

Faith o izbi iarăşi în gleznă ceva mai tare şi, când Margot îi aruncă o privire surprinsă, i-o întoarse cu una de avertizare.

— Da? insistă Gray, părând deodată foarte interesat. Privirea lui parcă tăia în carne vie. Şi cu ce afaceri vă ocupaţi?

Într-un final, înţelegând mesajul disperat al prietenei, Margot îi aruncă o privire derutată.

— Nimic de nivelul tău, îi răspunse Faith, zâmbindu-i atât de rece, încât Gray ridică din umeri, dându-şi seama că nu avea să mai obţină niciun fel de informaţii.

Faith respiră uşurată, după care se încordă iarăşi atunci când el se aplecă peste ea, cu o graţie masculină ieşită din comun, care-i aduse faţa la acelaşi nivel cu al ei. Era mult mai dificil să-şi ascundă expresia feţei acum când era lângă ea decât o putuse face cât timp rămăsese în picioare. Stând atât de aproape îi putu desluşi pupilele negre de pe fondul maroniu-închis al irisului şi lucirea din ele în vreme ce-o privea.

— Tare aş fi vrut să fi ştiut că aveai şi tu treabă la New Orleans, scumpo. Am fi putut merge cu maşina împreună.

Dacă-şi închipuise că avea să se prefacă în faţa lui Margot, atunci o judecase greşit. Şi dacă îşi închipuise că farmecul de necontestat pe care-l avea îi transformase creierul într-un fel de pastă, se înşelase şi în această privinţă. Ce mult i-ar fi plăcut să-i spună

verde în faţă că era o femeie de afaceri cu mare succes, numai că săptămâna ce se scursese o făcuse de două ori mai precaută în a-i împărtăşi vreun fel de informaţie despre propria-i persoană. Respectabilitatea n-ar fi schimbat cu nimic părerea lui sau a întregului oraş, până când – şi dacă – reuşea cumva să dovedească faptul că mama ei nu fugise deloc cu tatăl lui, deci până atunci, nimic nu avea să schimbe atitudinea lor. Ridicându-şi bărbia, semn sigur de furie, îi răspunse:

— Mai repede aş fi făcut pe jos tot drumul până aici decât să mă fi urcat în aceeaşi maşină cu tine.

Margot scoase un sunet răguşit, dar Faith n-o învrednici nici măcar cu o singură privire; îşi păstra ochii lipiţi de faţa lui Gray, un fel de luptă a nervilor. El rânji încântat de această nouă provocare, de această încleştare a voinţelor.

— Dar ne-am fi putut distra de minune şi am fi împărţit şi… cheltuielile.

— Îmi pare rău că ai probleme cu banii, îi răspunse ea pe un ton dulce. Poate că asociatul tău va face o excepţie şi te va împrumuta ca să poţi să-ţi iei o cameră la hotel.

— Nu trebuie să-mi fac probleme în legătură cu plata unei camere la hotel. Rânjetul i se lăţi şi mai mult. Eu sunt proprietarul hotelului.

La naiba, cugetă Faith încrâncenată. Trebuia neapărat să afle care dintre hoteluri îi aparţinea ca să se asigure să nu mai aducă niciun fel de grup de turişti acolo.

— De ce să nu iei cina cu mine în seara asta? îi sugeră deodată. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

— Nu prea văd ce anume. Mulţumesc, dar nu. În acea după-amiază plănuise să se întoarcă în Prescott,

dar prefera să îl lase să creadă că refuzul ei era doar din cauză că nu voia să fie alături de el.

— Ar fi în avantajul tău, îi zise, în ochi strălucindu-i iarăşi aceeaşi lucire periculoasă.

— Mă îndoiesc că tot ce mi-ar sugera un Rouillard ar putea fi cumva în avantajul meu.

— Încă nu mi-ai ascultat sugestiile.

— Şi nici n-am de gând. Întoarce-te la masa ta şi lasă-mă în pace.

— E clar ca lumina zilei că asta şi aveam de gând din prima clipă când m-am ridicat. Se îndreptă de spate şi-şi trecu un arătător de-a lungul obrazului ei. Nici nu se pune problema să mai rămân aici. Dădu din cap în direcţia lui Margot, după care se întoarse la locul lui.

Margot clipi cu ochii cât cepele.

— Nu crezi că ar trebui să-l verific să văd dacă n-are răni prea adânci? Ţi-ai scos ghearele rău de tot la el. Ce ţi-a făcut capodopera asta umană cu ochi întunecaţi de te-ai dat aşa de urât la el?

Faith îşi găsi refugiul în paharul cu apă, sorbind din el până când reuşi să-şi regăsească în sfârşit calmul. Când coborî paharul pe masă, îi răspunse:

— Totul este o poveste foarte veche cu rădăcini adânci în trecut. El e un fel de Matfield şi eu o McCoy.

— O ceartă între familii? Ei, haide!

— Încearcă să mă alunge din Prescott, îi spuse Faith fără ocol. Şi dacă află de agenţia de turism, este foarte posibil să ne facă necazuri, refuzând grupurile de turişti trimise pe-aici. Asta ar dăuna reputaţiei noastre şi am putea să pierdem bani buni. Doar l-ai auzit şi tu, este proprietarul unui hotel de aici. Nu numai că e putred de bogat, aşa încât are destui bani ca să-i mituiască pe oameni pentru a face tot ce doreşte, dar are şi multe relaţii de afaceri. Eu nu aş

face greşeala să-l subestimez.

— Pare să fie ceva destul de serios. Cine a început această luptă, şi a existat cumva şi vărsare de sânge, dacă tot vorbim?

— Nu ştiu. Faith se jucă un moment cu brăţările de argint, nevrând să-şi menţioneze suspiciunile cu privire la moartea lui Guy. Mama mea a fost amanta tatălui lui. Cred că nu e nevoie să mai spun că familia lui urăşte orice persoană cu numele de Devlin. Asta trebuia să fie o explicaţie destul de bună; nu putea să înceapă să înşire întreaga poveste, nu-şi putea etala amintirile dureroase din noaptea aceea nici chiar în faţa unei audienţe pline de simpatie.

— Şi cum spuneai că-i zice oraşului ăluia? întrebă Margot. Prescott? Eşti sigură că nu-i vorba de Peyton Place?

Râseră împreună până când chelnerul veni să le întrebe ce preferinţe aveau pentru masa de prânz. Aleseră amândouă bufetul şi intrară în sală ca să-şi aleagă felurile. Faith era conştientă de privirea întunecată care urmărea fiecare mişcare în parte şi tare şi-ar fi dorit ca Margot să nu fi fost atât de pornită, încât să dorească neapărat să mănânce în grădină. Ar fi preferat mai repede să fi fost ferită de privirile acelea. Cine ar fi ghicit că tocmai în ziua aceea era şi el în New Orleans sau că într-un oraş atât de mare dăduseră nas în nas? într-adevăr, restaurantul era unul celebru, dar New Orleans-ul era plin de localuri celebre.

Gray şi partenerul de afaceri plecară la scurt timp după ce ea şi cu Margot se întorseseră la masă cu farfuriile încărcate. Se opri din nou alături de ele.

— Zău că vreau să stau de vorbă cu tine, îi zise. Vino în apartamentul meu, diseară pe la şase. Sunt la *Beauville Courtyard.*

Faith reuşi cu greu să-şi ascundă uimirea. *Beauville* era un hotel de mărime mijlocie cu o atmosferă deosebită, construit în jurul unei grădini interioare. Cazase acolo de nenumărate ori grupuri întregi de turişti sau doar familii în vacanţă. Dar dacă îi aparţinea lui Gray, trebuia neapărat să caute un alt hotel de aceeaşi mărime şi cu o atmosferă la fel de plăcută, pentru că pe al lui nu îndrăznea să-l folosească iarăşi. Ca răspuns la ordinul lui, pentru că aşa îi sunase, scutură hotărâtă din cap.

— Nu, nici n-o să mai fiu aici.

Ochii lui prinseră a străluci iarăşi.

— Atunci îţi asumi un risc de bunăvoie, îi zise după care se îndepărtă.

— Îţi asumi un risc de bunăvoie? pufni Margot indignată, privind spre spatele lui lat. Ce dracu' a vrut să spună cu chestia asta? Încerca oare să te ameninţe?

— Probabil, îi răspunse Faith ridicând o furculiţă plină de salată spre gură. Îşi închise ochii încântată. Mmmmm, gustă din chestia asta. E minunată.

— Ţi-ai ieşit cu totul din minţi? Cum de poţi să mănânci când domnul Făt-Frumos tocmai te-a ameninţat cu… ceva, bănuiesc. Frustrată, Margot luă furculiţa de pe masă şi gustă din salată. Ezită o secundă. Ai avut dreptate, este foarte bună. Putem să ne facem griji din pricina lui şi după ce terminăm de mâncat.

Faith începu să chicotească.

— M-am obişnuit deja cu ameninţările lui.

— Şi s-a întâmplat vreodată să le şi ducă la bun sfârşit?

— Întotdeauna. Dacă există ceva bun la Gray, întotdeauna face ceea ce spune şi nu se ruşinează deloc să-şi ducă la îndeplinire vorbele.

Furculiţa lui Margot se izbi cu zgomot de masă.

— Şi atunci ce o să faci?

— Nimic. În fond, nu m-a ameninţat cu ceva anume.

— Dar asta înseamnă c-o să trebuiască să fii pregătită pentru orice şi oricând.

— În ceea ce-l priveşte pe el, sunt întotdeauna atentă.

Durerea veni odată cu vorbele şi îşi lăsă capul în jos ca să-şi ascundă expresia feţei. Cât de minunat ar fi fost să se simtă relaxată şi în siguranţă alături de Gray, să simtă că putea avea încredere în hotărârea şi în dârzenia lui, în intensitatea cu care îşi ducea viaţa, şi că, eventual, şi-ar folosi toate calităţile ca s-o apere şi nicidecum s-o atace. Oare Noelle şi Monica îşi dădeau seama cât de norocoase erau că aveau pe cineva ca el care să poarte toate luptele în locul lor? îl iubea, dar era inamicul ei. Nu trebuia niciodată să uite asta şi nu era cazul ca acele gânduri pline de dorinţe să-i întunece judecata.

În mod intenţionat direcţionă conversaţia spre subiecte mai puţin periculoase, întorcându-se la micile probleme apărute de la mutarea ei în Prescott. Era uşurată că erau doar câteva şi relativ minore. Se aşteptaseră la anume dificultăţi, dar Margot era un director capabil şi se descurca de minune cu birourile agenţiei din celelalte oraşe. Singura diferenţă reală era faptul că acum în loc să călătorească Faith o făcea Margot, deşi urmau să fie probabil şi cazuri în care să fie nevoie de prezenţa ei. Dar, în general, totul mergea foarte bine. Şi se hotărâră că, de vreme ce Faith locuia atât de aproape de Baton Rouge şi de New Orleans, putea continua ea să se îngrijească de birourile de acolo, pentru că ar fi fost o prostie ca Margot să ia avionul sau să meargă cu maşina atâta drum. Margot era puţin dezamăgită, dar şi foarte practică, şi

schimbarea venise din partea ei. Aveau poate să fie dăţi în care Faith nu va reuşi să meargă în niciunul dintre oraşe şi atunci se va mulţumi cu acele mici vizite ocazionale.

După prânz, se despărţiră în faţa restaurantului, pentru că hotelul lui Margot era în direcţie opusă celei unde-şi lăsase Faith maşina. Acum era şi mai cald decât fusese înainte, zăpuşeala făcând aerul să pară mai dens, greu de respirat. Mirosul râului era parcă mai puternic şi nori negri de furtună ameninţau la orizont, promiţând o răpăială de primăvară cu tunete care avea să mai alunge căldura, ca apoi să transforme străzile într-o adevărată saună. Faith îşi grăbi paşii, dorind să fie pe drumul spre casă înainte de izbucnirea furtunii.

În vreme ce trecea pe lângă o uşă cu un mic intrând în faţă, care aparţinea unui magazin gol la acea oră, o mână puternică o prinse din spate, trăgând-o spre acel adăpost întunecat. Sunt atacată! se gândi în acel moment, furia cuprinzând-o deodată şi văzând doar roşu în faţa ochilor. Luptase prea din greu pentru ceea ce avea acum şi nu voia să renunţe fără bătaie, în felul în care avertiza mereu poliţia. Aşa că lovi puternic cu cotul în spate, spre stomacul atacatorului, auzind imediat un geamăt înfundat foarte satisfăcător. Se întoarse apoi cu faţa, cu pumnul pregătit şi cu gura deschisă ca să strige după ajutor. Apoi avu deodată o viziune tulburată a ceva înalt şi solid, cu umeri foarte laţi, înainte să fie strânsă alături de trupul acela şi ţipătul să-i fie înăbuşit de costumul deschis la culoare croit în stil italienesc.

— Dumnezeule atotputernic, oftă Gray, amuzamentul simţindu-i-se în glas. Pisică sălbatică şi roşcată, dacă şi în pat eşti la fel de sălbatică, atunci ar fi o călăreală pe cinste.

Faith simţi cum şocul comentariului lui se împletea cu uşurarea de a şti cine era. Respirând din greu, se împinse în pieptul lui, eliberându-se din strânsoare.

— Să te ia naiba! Am crezut că sunt atacată de hoţi!

Sprâncenele lui se adunară deodată la rădăcina nasului.

— Şi te-ai apucat să loveşti cu cotul ăla ascuţit? o întrebă cu neîncredere, frecându-şi stomacul. Şi dacă aş fi fost într-adevăr un hoţ şi aş fi avut un cuţit sau un pistol? Nu ştiai că e preferabil să dai poşeta de bunăvoie, decât să rişti să fii rănită?

— Ba pe naiba, izbucni ea, trăgându-şi părul de pe faţă.

Faţa lui Gray se înseninã şi începu să râdă.

— Nu, bănuiesc că n-ai face-o. Întinse mâna şi-i dădu o şuviţă arămie de păr pe după urechea micuţă. Mai întâi ataci şi după aia te mai gândeşti, nu?

Ea îşi retrase capul, nemulţumită de atingerea lui.

— De ce m-ai înşfăcat în felul ăsta?

— Te-am urmărit încă de când ai plecat de la restaurant şi m-am gândit că ăsta-i un loc la fel de bun ca oricare altul pentru mica noastră discuţie. Zău că ar trebui să fii mai atentă la cine este în spatele tău.

— Treci peste morală, dacă nu te superi. Aruncă o privire spre cer. Vreau să ajung la maşină înainte să înceapă furtuna.

— Putem merge la hotelul meu sau la al tău, dacă nu vrei să stăm de vorbă aici.

— Nu. Nu merg nicăieri cu tine. Mai ales într-o cameră de hotel. El tot făcea acele remarci cu încărcătură sexuală care o alarmau. Nu avea deloc încredere în motivele lui şi nu avea încredere nici în ea

însăşi că avea să-i reziste. În concluzie, era mai bine să stea cât mai departe de el.

— Atunci uite despre ce e vorba.

Gray îi aruncă o privire şi îşi dădu seama că stătea atât de aproape de ea în spaţiul acela îngust, încât sânii ei aproape că-i atingeau costumul. Când o strânsese lângă el ca să-i înăbuşe ţipătul, îi simţise, fermi, rotunzi şi ispititori. Ce mult ar fi vrut să-i vadă, să-i atingă, să-i guste. Era atât de conştient de apropierea ei fizică, încât avea impresia că era în mijlocul unui câmp electric, cu aerul atât de încărcat în jurul lor, că scotea scântei. Lupta cu ea era de zeci de ori mai plăcută decât dacă ar fi făcut dragoste cu o altă femeie. Poate că fata tânără pe care o ştiuse era la fel de timidă ca un faun, dar acum devenise o femeie care nu se temea de mânie, a ei sau a altuia.

— O să cumpăr casa ta, îi zise brusc, amintindu-şi de ce dorise să stea de vorbă cu ea. O să-ţi dau dublu faţă de cât ai plătit tu pentru ea.

Ochii ei verzi se îngustară, semănând mai mult ca oricând cu ai unei pisici.

— Nu este o decizie de afaceri prea bună, îi zise, pe un ton liniştit, deşi furia se simţea clocotind dincolo de vorbe.

El ridică din umeri.

— Îmi pot permite şi aşa ceva. Tu-ţi poţi permite să refuzi?

— Da, îi răspunse ea zâmbind.

Satisfacţia din zâmbetul ei aproape că-l făcu să râdă iarăşi. Deci se ajunsese în cele din urmă, nu? Mai mult decât crezuse de la bun început; dacă avea un director de departament, asta însemna că avea şi alţi angajaţi, şi în mai multe locuri. Simţi deodată în piept cum i se ridică un sentiment de mândrie pentru ceea ce reuşise ea să realizeze. Doar el ştia în cele mai mici

detalii cât de puţine avusese atunci când îi aruncase afară din casă pe cei din familia ei, şi asta pentru că o urmărise culegând lucrurile din praful curţii. Majoritatea oamenilor aveau un fond de relaţii, de rude şi de prieteni, resurse materiale; Faith nu avusese nimic din toate aceste lucruri şi asta îi făcea realizările cu atât mai remarcabile. Dacă ea ar fi avut moştenirea lui, cugetă Gray mai departe, probabil că până acum ar fi deţinut în proprietate întregul stat. Nu avea să-i fie deloc uşor să scape de o femeie cu o asemenea ambiţie.

Dorinţa îl năpădi deodată, strângându-i gâtul. Nu fusese niciodată atras de femeile slabe, care aveau nevoie de protecţie; avea destule în propria lui familie. Dar la Faith, nu era nimic slab sau care să fi necesitat protecţie.

Îi studie faţa, observând atât asemănarea, dar şi diferenţele faţă de Renée. Gura ei era mai largă, mai mobilă, iar buzele îi erau roşii şi proaspete şi catifelate ca petalele unui trandafir. Pielea era perfectă, cu o aparenţă de porţelan care ar fi arătat imediat locul unei apăsări, al unui sărut. Se gândi că i-ar fi plăcut să-i însemneze trupul cu sărutări, de sus până jos până când ar fi ajuns la pliurile moi dintre picioare, pliuri care protejau locuri încă şi mai delicate. Acea imagine îl aduse într-o stare de erecţie totală, dureroasă. Stând atât de aproape de ea, îi putea simţi parfumul dulce al pielii şi se întrebă dacă nu cumva această dulceaţă ar fi mai intensă între picioare. Întotdeauna îi plăcuse felul în care miroseau femeile, dar parfumul lui Faith era atât de incitant, încât îşi simţea fiecare muşchi încordat de dorinţă, nelăsându-l să se gândească la altceva.

Ştia că n-ar fi trebuit s-o facă, încă înainte să se fi întins după ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea ar fi fost

să urmeze exemplul tatălui său; încă nu se putea gândi la tatăl său fără să simtă mânia şi frustrarea şi trădarea la fel de proaspete ca în prima zi. Şi nu voia să le rănească şi mai mult pe Noelle şi pe Monica, nu voia să reînvie vechiul scandal.

Existau cel puţin o sută de motive, şi toate foarte bune, pentru care n-ar fi trebuit s-o dorească pe Faith Devlin în braţele sale, dar, în momentul acela, niciunul nu valora nici cât o ceapă degerată. Mâinile îi încercuiră talia şi, simţind-o atât de caldă şi de suplă, atât de vibrantă încât palmele îl furnicau, toate astea i se urcară la cap cu repeziciunea unui vin foarte tare. Îi observă ochii care se măriseră, pupilele dilatându-se, încât din verdele irişilor nu mai rămăseseră decât nişte margini foarte subţiri. Mâinile ei se ridicară şi se aşezară pe pieptul lui, acoperindu-i sfârcurile, şi un fior de răspuns îi trecu prin piele. Inexorabil, privirile lui se aţintiră asupra gurii ei, aşa că o trase mai aproape până când trupul ei subţire se lipi de al lui. Îi simţea picioarele între picioarele lui, sânii fermi lipiţi de el, şi văzu cum buzele ispititoare se desfăceau în vreme ce ea căuta să ia cât mai mult aer. După care o ridică pe vârful picioarelor şi, plecându-şi capul îşi satisfăcu foamea îngrozitoare care-l sfâşiase până atunci.

Buzele ei păreau într-adevăr petale de trandafiri, moi şi catifelate. Îşi înclină capul într-o parte şi mări presiunea asupra lor, forţându-le să se desfacă, o floare care să se deschidă la comanda lui. Sângele începu să-i fiarbă în vene şi o strânse mai aproape, încercuindu-i trupul cu braţele şi agăţând-o de el, lăsând-o să-i simtă erecţia puternică pe pântec. O simţi cutremurându-se şi apoi dând uşor din coapse, arcuindu-se spre el, triumful masculin copleşindu-l deodată. Braţele ei se ridicară spre umerii lui, iar dinţii se descleştară permiţându-i accesul în profunzime. Un

mârâit de satisfacţie i se plămădi în piept, în aceeaşi vreme acceptând cadoul ei, explorându-i nemilos gura cu limba. Gustul era dulce şi fierbinte, aromat de cafeaua tare pe care o băuse la desert. Limba ei o întâmpină pe a lui într-un fel de bun venit înfierbântat, după care începu să-l absoarbă, să-l reţină în locul în care intrase.

El o împinse uşor, lipind-o cu spatele de uşa încuiată. Ca prin ceaţă putea auzi vocile celor ce treceau pe lângă ei şi sunetul îndepărtat al unui tunet, dar toate astea nu însemnau nimic. Ea era ca o flacără vie în braţele lui, fără să lupte împotriva sărutului, nu acceptându-l doar pasivă, dar răspunzându-i cu propria-i pasiune. Buzele ei tremurau şi mângâiau şi se agăţau de buzele lui. Însă el voia mai mult, voia de fapt totul. Deliberat, îi prinse fesele în mâini şi o ridică în aşa fel, încât erecţia lui să-şi poată găsi locul în zona delicată dintre picioarele ei. O frecă uşor de el, gemând tare la plăcerea aceea neobişnuită.

Ploaia începu să lovească pavajul, semnalând apariţia furtunii, iscând un adevărat exod al oamenilor ce-şi căutau adăpost. Un tunet puternic îl făcu să-şi ridice capul şi să privească în jur, puţin iritat de acea intruziune în ceaţa sexuală în care fusese învăluit.

Poate din cauza tunetului sau poate din pricina reacţiei lui la zgomot, vraja de deasupra lui Faith se rupse şi ea se încordă în braţele lui încercând să se îndepărteze. El îi văzu un moment faţa furioasă, aşa că o aşeză imediat pe picioare, eliberând-o şi făcând un pas în spate înainte ca ea să apuce să ţipe că fusese violată.

Ea trecu în viteză pe lângă el şi până pe trotuar ploaia o udă imediat, după care se întoarse să-l înfrunte.

— Să nu mă mai atingi vreodată, îi zise cu o voce

joasă şi răguşită. După care se întoarse, mergând cât mai repede cu capul plecat, prin ploaia care împânzise strada precum o perdea cenuşie. Gray vru s-o pornească după ea ca s-o tragă la adăpost, dar se forţă să se reţină şi să se întoarcă sub streaşina uşii. S-ar fi luptat ca o pisică sălbatică dacă s-ar fi dus după ea. O privi până când ea reuşi să ajungă la colţul străzii, apoi dispărând din vedere. Acum probabil fugea… evadând. De lângă el.

Deocamdată.

CAPITOLUL 9

Când ajunse la maşină, Faith era udă leoarcă şi tremura atât de frig cât şi în urma reacţiei faţă de el. Mâinile îi tremurau prea tare în vreme ce încerca să potrivească cheia, şi trebui să încerce de mai multe ori înainte să reuşească. Urcându-se cu greutate, se prăbuşi peste volan, presându-şi fruntea de vinilinul rece. Idioato! se admonestă singură. Proasto!

Probabil că înnebunise de tot de se lăsase sărutată şi sărutase cu o asemenea ardoare. Acum ştia şi el; nu se mai putea ascunde. Pentru o plăcere de câteva secunde, îl lăsase să-i vadă slăbiciunea, iar acum ştia cât de mult îl dorea. Umilinţa îi arse faţa în vreme ce pe dinăuntru o mânca precum un acid. Îi cunoştea foarte bine firea, doar experimentase pe propria ei piele duritatea de care dădea dovadă când era cazul. Părea Un animal de pradă, era destul să vadă cea mai mică licărire de slăbiciune că se şi repezea să omoare.

De acum înainte nu va mai avea linişte până când nu va fi a lui; remarcile sugestive ocazionale vor

deveni adevărate arme şi va încerca probabil s-o seducă la fiecare întâlnire, iar ea nu era chiar aşa de sigură că avea să-i reziste în cele din urmă. În ceea ce-l privea pe el, ei îi lipsea cu desăvârşire simţul prudenţei. Oroarea o cuprinse la gândul că ar putea fi folosită şi apoi aruncată, de parcă ar fi fost doar un şerveţel folosit şi apoi azvârlit cu scârbă deoparte. El se gândea la ea ca la mama ei, o târfă doritoare să-şi desfacă picioarele pentru oricine avea echipamentul necesar – şi din ceea ce simţise, el avea mai mult decât ar fi fost cazul – în vreme ce ea îl dorea, pentru că atracţia pe care o simţise în copilărie se transformase într-o dorinţă de adult. Nici n-ar fi vrut altceva decât să fie iubită de el, să fie liberă să-şi deschidă rezervorul cu dragoste încătuşat până în acel moment; însă el ar fi transformat acel vis într-un adevărat coşmar, folosind slăbiciunea pe care o avea pentru el într-o adevărată armă cu care s-o rănească, reducând-o în cele din urmă la o altă târfă Devlin pentru desfătarea unui alt Rouillard.

Pe cât de mult îşi dorea să rămână în Prescott, ar fi preferat de o mie de ori să plece decât să trăiască în această umilinţă, să vadă dezgustul din ochii lui atunci când ar fi privit-o, aşa cum mai văzuse şi înainte. Vorbele lui începură să-i reverbereze din nou în minte, aşa cum le auzise de atâtea ori de-a lungul anilor: „Eşti un gunoi.” Propoziţia aceea parcă fusese arsă în subconştientul ei, ieşind la suprafaţă doar ca s-o chinuiască.

Nu. N-ar mai putea trece iarăşi prin aşa ceva.

Dar, pentru câteva minute, fusese în rai. Braţele lui îi înconjuraseră trupul şi ea fusese liberă să-l atingă, să-i mângâie umerii, să-şi treacă degetele prin părul mătăsos strâns în coada aceea la ceafă. Oare cum ar arăta cu părul lăsat liber, atârnând pe umeri? Sau

umed de sudoare, atârnându-i pe faţa plină de pasiune în vreme ce s-ar fi aplecat deasupra ei?

Gemu, încovrigându-se din cauza acelei dureri plăcute pe care numai el o putea alina. Nu fusese niciodată de partea promiscuităţii; când se măritase cu Kyle fusese virgină şi el fusese singurul bărbat cu care făcuse dragoste. Dar castitatea de care dăduse dovadă nu fusese altceva decât oroarea de a nu ajunge cumva precum

Renée, cu toate acele asociaţii urâte de a fi târfa oraşului, îi plăcea să facă dragoste, îi plăcea ce simţea atunci când un bărbat se afla în interiorul ei, îi plăceau şi mirosurile şi sunetele, dulceaţa alinării. După ce tristeţea datorită morţii lui Kyle mai trecuse, dorinţa ei de a avea un contact sexual crescuse, intensificată parcă de constrângerile la care se supunea. Dar nu reuşise să aibă o legătură eminamente fizică doar pentru uşurare şi, după moartea lui Kyle, nu voise să se implice nici sufleteşte. Trecuseră patru ani de când nu mai fusese sărutată, până în acele momente când Gray o luase în braţe şi îi deschisese în faţă porţile paradisului.

Era ceva atât de pământesc în el, ceva care reuşise să stârnească jarul mocnit al focului senzual ce domnea în interiorul ei. Fusese la fel de tare ca şi o piatră, şi nu ascunsese deloc lucrul ăsta. Voise ca şi ea să simtă, intenţionat o trăsese şi mai aproape, o ridicase ca să-şi împingă erecţia dureroasă în locurile moi dintre coapsele ei. Se găseau pe o stradă, în timpul zilei, dar asta nu-l oprise. Chiar dacă acela era New Orleans-ul, unde asemenea lucruri nu erau chiar atât de neobişnuite, ea personal nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Până atunci reuşise cu mari eforturi să nu facă ceva necuvenit, nepermis de morală. Respectabilitatea, responsabilitatea fuseseră mult prea

importante pentru ea ca să permită cuiva s-o sărute pe stradă şi totuşi asta făcuse cu câteva minute în urmă.

Când o atinsese, uitase de orice altceva cu excepţia bucuriei de a se şti în braţele lui. Disperată, se întrebă dacă ar fi fost capabilă să-l oprească dacă s-ar fi apucat să facă şi mai mult de atât, sau dacă s-ar fi lăsat posedată chiar acolo, pe stradă, precum cea mai ordinară dintre târfe, uitând cu totul de decenţă, pudoare şi chiar de legi. Faţa începu să-i ardă din nou gândindu-se doar că ar fi putut fi arestată pentru atentat la pudoare sau cum i se mai spunea. Prostie acută ar fi fost un termen mult mai potrivit.

Aşa ceva nu i s-ar fi putut întâmpla cu oricine altcineva cu excepţia lui Gray. Cu nimeni altcineva nu şi-ar fi pierdut capul într-un asemenea hal.

Rămase nemişcată în maşină, privind la ploaia care se scurgea pe streaşina garajului acoperit, lăsând gândul să prindă rădăcini în mintea-i istovită. Probabil că mereu simţise adevărul, dar îl împinsese deoparte. Însă acum nu se mai putea ascunde de realitate, oricât de neplăcută ar fi fost ea.

Îl iubise pe Kyle, îi plăcuse să se culce cu el, dar fusese ca şi cum numai o jumătate din ea se implicase, întotdeauna existase acea parte din ea care stătuse deoparte şi care îi aparţinuse dintotdeauna lui Gray. Îl înşelase pe Kyle; probabil că el nu ştiuse niciodată şi, categoric, problemele căsniciei lor apăruseră din cauza băuturii, dar cu siguranţă n-ar fi trebuit să se fi măritat cu el fără să-l fi iubit din toată inima. Şi undeva în adâncul minţii avusese întotdeauna gândul că se va recăsători într-o bună zi, dar acum îşi dădea seama că nu putea; nu putea să înşele un alt bărbat. Nu exista pe lume decât un singur om pe care-l iubea complet, cu inima şi trupul, fără niciun fel de reţinere, şi acela era Gray Rouillard. Şi tot el era singurul bărbat căruia

nu îndrăznea să i se dăruiască, pentru că apoi ar fi distrus-o.

*

Când ploaia încetă, Gray se întoarse la hotel şi, urcând în apartamentul său dădu un telefon la Dallas.

— Truman, caută ceva pentru mine. Ai un monitor al oraşului cu numele oamenilor de afaceri, nu? Vezi dacă nu cumva este trecută şi o Faith Hardy acolo.

Îşi încrucişă picioarele pe măsuţa de cafea, aşteptând ca prietenul şi asociatul lui să caute prin volumul masiv. Un moment mai târziu, vocea cu accent texan îi ajunse la ureche.

— Am două Faith Hardy, şi încă vreo zece Hardy care au prima iniţială F.

— E vreunul din ei F.D. Hardy?

— Ah… nu. Este un F.C. Şi un F.G. Dar niciun F.D.

— Ocupaţiile?

— Stai să văd. Una este profesoară, una este pensionară… Truman cercetă întreaga listă cu profesiile. Niciuna nu se potrivea însă cu informaţiile pe care Gray le aflase despre Faith. Era posibil ca Dallas-ul să nu fie oraşul potrivit, dar la fel de posibil era şi ca Faith să nu fi dorit să fie trecută în monitor.

— În ordine, cred că am ajuns pe un drum înfundat, sau aşa cred. Caută Margot Stanley, M-a-r-g-o-t.

Truman sforăi dispreţuitor.

— Eşti sigur că nu e M-a-r-g-a-u-x? Nu aşa silabisesc oamenii „şic” ai zilelor noastre?

— Caută amândouă variantele.

Se auzi foşnetul altor pagini întoarse şi mormăitul lui Truman. Apoi ezită o secundă.

— E o pagină întreagă plină cu Stanley.

— Şi nu e nicio Margot, fie varianta americană fie varianta „şic”?

— Mda, e aici o Margot variantă americană.

— Şi unde anume lucrează?

— *Holladay Travel.* Se scrie cu doi de l şi cu un a.

— Lasă astea şi spune-mi dacă este trecut cumva şi proprietarul.

Alte mormăituri.

— Bingo! exclamă Truman. Proprietarul este F.D. Hardy.

— Mulţumesc, îi zise Gray, uimit de cât de uşor fusese să afle, până la urmă.

— Oricând îţi stau la dispoziţie.

Gray puse receptorul la loc şi începu să se gândească la noutăţile de abia descoperite. Faith era proprietara unei agenţii de turism. Bravo ei, cugetă deosebit de mulţumit. Apoi, inspirat, scoase de sub măsuţa telefonului cartea abonaţilor din New Orleans şi căută prin paginile galbene. Era chiar acolo, un anunţ discret şi foarte stilat: *„Holladay Travel – lăsaţi necazurile acasă când plecaţi în vacanţă şi lăsaţi-ne pe noi să ne îngrijim de rest.”*

Deci avea cel puţin două birouri, probabil şi mai multe, ceea ce explica faptul că fusese în stare să-şi cumpere casa cu banii jos. Rânji amintindu-şi de zâmbetul ei atunci când refuzase oferta pentru cumpărarea casei. Dar dacă era atât de prosperă, de ce voia să ţină totul într-un asemenea secret? De ce nu anunţase pe toată lumea din Prescott cât de bine reuşise în viaţă, demonstrându-le că şi o Devlin putea ieşi la suprafaţă dacă avea destulă minte şi destulă ambiţie? De ce o oprise pe Margot pe faţă ca să nu-i mai dea şi alte informaţii despre afacerea ei?

Nu era nevoie de un mare om de ştiinţă ca să-şi

dea seama şi singur. Lui Faith îi era teamă să nu cumva să acţioneze sabotându-i afacerea. Nu numai că avea o influenţă deosebită peste tot în Louisiana, dar îi mai şi spusese că avea un hotel într-un oraş care-şi câştiga existenţa prin turişti. I-ar fi fost foarte uşor să-i facă necazuri agenţiei ei şi, în mod evident, ea chiar se aştepta la aşa ceva. Părerea ei despre el nu era prea grozavă, cugetă cu amărăciune.

La naiba, şi de ce ar fi fost? Într-o noapte caldă de vară, cu doisprezece ani în urmă, o azvârlise la pământ. După noaptea aceea, probabil că îl credea dracul gol.

Şi numai cu o oră în urmă o speriase rău pentru că o prinsese de la spate fără niciun fel de ceremonie, deşi roşcata luptase, părând mai degrabă furioasă decât speriată; ieşise cu bine din învălmăşeală cu ochii cei verzi îngustaţi şi foarte hotărâtă. Apoi aproape c-o violase pe o stradă, în văzul lumii, prinzând-o de fund şi ridicând-o ca s-o facă să-i simtă erecţia între coapse. Nici nu era de mirare că fugise ca din puşcă de lângă el atunci când o eliberase.

Doar că... nu protestase. În loc de asta fusese atât de caldă şi de dulce, încât se mai simţea şi acum ameţit doar amintindu-şi. Fusese docilă şi păruse să tremure de dorinţă stăpânită, vibrând la cea mai mică atingere. Răspunsul ei îl năucise, îl înnebunise atât de mult, încât nici în acel moment nu-şi revenise. Pentru o clipă, fusese orb din cauza dorinţei, insensibil la orice altceva în afara nevoii copleşitoare de a intra în ea. Dacă nu l-ar fi scos din reverie tunetul acela, probabil că ar fi încercat s-o posede chiar acolo, lângă uşă, cu oamenii care treceau la doar câţiva paşi distanţă. Nu-şi amintea să fi fost atât de înnebunit vreodată de vreo femeie, astfel încât nimic altceva să nu mai conteze, dar Faith reuşise să-l reducă la acel nivel cu un singur

sărut.

Doar un sărut, dulce şi aromat în acelaşi timp, atât de înfierbântat, încât îl uluise. Limba ei alături de a lui într-un adevărat joc al dragostei. Senzualitatea nemascată a felului în care îl lăsase s-o sărute. Presiunea trupului ei, nerăbdător şi încântător. Şi ea îl dorea, la fel de tare precum o voia şi el.

Memoria recreă amintirea feselor micuţe pe care le ţinuse în palme şi îşi strânse pumnii încercând să păstreze senzaţia cât mai mult. Era chiar mai rău decât crezuse, simţea o dorinţă turbată de a o avea. Nu era obişnuit să-şi nege apetitul sexual, dar baricadele dintre ei erau şi solide şi înnebunitoare. Exista mama lui, care se retrăsese în ea atunci când soţul ei fugise împreună cu târfa oraşului. Monica, cu încheieturile tăiate şi sângele curgând şiroaie pe podea; faţa ei palidă era o altă imagine care n-avea să-l mai părăsească niciodată. Şi mai existau şi propriile lui sentimente. Furia şi durerea de a fi abandonat de tatăl său. Şi acele bariere nu erau numai de partea lui; amintirea acelei nopţi stătea între el şi Faith, un zid mental al Berlinului, la fel de imposibil de trecut. Prea multă durere, prea multe motive.

Numai că trupurile lor nu dădeau nici doi bani pe ele.

Era o adevărată nebunie. Nu era deloc un Don Juan, dar era la fel de adevărat că pentru el fusese foarte uşor să-şi ia câte femei dorise. Însă, nimic din experienţa considerabilă pe care o avea nu-l pregătise pentru acea… febră. Nici măcar nu se puteau uita unul la altul fără să simtă dogoarea febrei. Şi când se atingeau, era un adevărat infern.

Neliniştit, se apucă să măsoare camera în lung şi-n lat, încercând să afle o cale în jurul acelor bariere. Ea nu putea rămâne în Prescott; ar fi însemnat să ceară

prea mult de la familia lui. Nu, şi nu mai putea să-i facă viaţa şi mai grea decât era, nu că nu ar fi fost capabil, dar nici nu voia. Îi făcuse destule zile fripte. Nu era capabil să o persecute. Nici nu merita un asemenea tratament; şi ea, la rândul ei, fusese tot o victimă. Muncise din răsputeri să realizeze ceva în viaţa ei şi reuşise. Dacă n-ar fi fost vorba de familia lui, la naiba, ar fi întâmpinat-o cu braţele deschise. Şi cu şliţul la fel de deschis, cugetă cu amărăciune, simţind cum începe o nouă erecţie dureroasă.

Dar nici familia nu putea să şi-o gonească, nu putea schimba sentimentele pe care le aveau faţă de ea, aşa că Faith trebuia să plece. Poate nu prea departe. Poate că reuşea s-o convingă să se mute la Baton Rouge, sau chiar într-unul din orăşelele de pe lângă Prescott. Doar undeva în afara zonei oraşului, dar destul de aproape ca să se poată vedea şi în continuare. Făcuse o greşeală strategică lăsându-l să vadă cât de mult îl dorea, pentru că acum se putea folosi de asta ca s-o convingă să se mute. „Nu putem fi împreună aici. Mută-te şi o să ne vedem cât mai des posibil.” Nu avea să-i placă treaba asta; probabil că mai întâi avea să-l trimită la naiba. Dar febra exista, arzând în ea tot aşa cum ardea şi în el. Dacă se folosea de toate ocaziile ca s-o înfierbânte şi mai mult poate că şi ea avea să vadă lucrurile în felul lui, asta presupunând că nu se rătăceau cu totul în ceaţă până atunci.

Şi îşi putea păstra casa din Prescott, dacă vânzarea ei i s-ar fi părut un preţ prea mare. El avea să-i cumpere o altă casă, oriunde îşi dorea.

Trebuia să facă faţă la două fapte. Faith trebuia să plece din Prescott şi el trebuia cu orice chip s-o aibă. Indiferent cât l-ar fi costat, trebuia neapărat s-o aibă.

*

— Sunt de acord cu tine, îi zise domnul Pleasant, sorbind din paharul cu ceai de la gheaţă pe care îl adusese Faith. Cred că Guy Rouillard este mort şi asta de vreo doisprezece ani.

Era îmbrăcat astăzi într-un costum lejer de in albastru; ar fi fost poate puţin cam pretenţios dacă nu i s-ar fi potrivit atât de bine cămaşa cea albă atât de curată şi de scrobită şi cravata impecabilă. Pe domnul Pleasant, costumul de in părea foarte elegant. O parte din tristeţe parcă mai dispăruse din ochii lui întunecaţi, înlocuită fiind de o licărire de interes.

Se bucurau de răcoarea plăcută din sufrageria casei lui Faith. Faith fusese surprinsă atunci când o sunase; nu trecuseră decât două zile de când îl angajase. Dar iată-l acolo, cu un carneţel aşezat pe genunchi.

— Nu mai există nici urmă de el încă din noaptea dispariţiei, îi zise mai departe. Niciun fel de cumpărături cu cărţile de credit, nicio retragere de bani din conturile din bancă, nicio taxă plătită sau formulare semnate şi completate. Domnul Rouillard nu a fost un criminal ca să fie nevoit să-şi schimbe numele sau să fi fost obligat să dispară cu totul. Şi atunci, logic, înseamnă că este mort.

Faith inspiră profund.

— Asta-i ceea ce am crezut şi eu. Cu toate astea am vrut să mă asigur cumva înainte să mă apuc să pun întrebări.

— Sper că îţi dai seama că, dacă a fost omorât, întrebările tale vor nelinişti pe cineva foarte tare. Sorbi iarăşi din ceai. Situaţia poate deveni extrem de periculoasă, draga mea. Poate că ar fi mai bine să laşi

totul aşa cum e.

— M-am gândit şi eu la un posibil pericol, admise în cele din urmă Faith. Dar ţinând cont de faptul că mama avea o legătură cu el şi că fiecare om din oraşul ăsta îşi închipuie că au fugit împreună, nimeni nu va fi surprins de interesul meu. Poate de tupeul meu, dar în niciun caz de interesul afişat.

El începu să chicotească.

— Bănuiesc că asta depinde foarte mult de natura întrebărilor. Dacă te apuci să strigi în gura mare că în opinia ta domnul Rouillard a fost omorât, asta cu siguranţă va atrage atenţia tuturor. Deveni foarte serios şi tonul i se mai îndulci. Sfatul meu este să uiţi de afacerea asta. Crima, dacă s-a petrecut aşa ceva, are o vechime de doisprezece ani. Timpul acoperă o mulţime de urme şi nu ai nici dovezi care să-ţi indice locul de unde să începi să cauţi. Eu unul cred că n-ai cum să mai găseşti ceva, în schimb te pui singură în pericol.

— Nici măcar să nu încerc să aflu ce anume s-a întâmplat? îl întrebă cu blândeţe. Să las un criminal să scape nepedepsit?

— Ah. Te gândeşti deci la dreptate. Este un concept admirabil, dar numai dacă ai cum să-l împlineşti. Câteodată însă dreptatea trebuie cântărită faţă de alte considerente şi în general este realitatea cea care îi stă în cale. Probabil că domnul Rouillard a fost omorât. Probabil că şi mama ta este implicată, cel puţin este în cunoştinţă de cauză, dacă nu cumva este complice. Ai putea să te descurci cu o atare situaţie? Dacă moartea lui a fost accidentală, iar ea va fi totuşi trasă la răspundere şi încriminată? Gray Rouillard este un bărbat cu putere; îţi închipui cumva că va lăsa moartea tatălui său nepedepsită? Cel mai rău scenariu, desigur, este ca moartea lui să nu fi fost doar un

accident. Şi, în acest caz, scumpa mea, vei fi cu siguranţă în pericol.

Faith oftă.

— Motivele pentru care vreau să aflu ce anume s-a întâmplat cu adevărat nu sunt cu totul altruiste. De fapt, sunt cât se poate de egoiste. Vreau să locuiesc aici; ăsta este căminul meu, locul în care am crescut. Dar nu voi fi acceptată atâta vreme cât toată lumea crede că mama mea a fugit cu Guy Rouillard. Familia lui nu mă vrea pe-aici; Gray îmi îngreunează considerabil viaţa. Nici măcar nu pot să-mi fac cumpărăturile în Prescott, nu pot să-mi fac plinul la maşină. Şi dacă nu reuşesc să dovedesc că mama n-a fugit nicăieri cu Guy n-o să am niciun fel de prieten în zonă.

— Şi dacă o să dovedeşti că de fapt ea l-a omorât? o întrebă domnul Pleasant cu blândeţe.

Faith îşi muşcă buzele şi rostogoli paharul rece între palme.

— Ăsta e un risc pe care va trebui să mi-l asum. Cuvintele fuseseră rostite cu un glas stins, aproape de neauzit. Ştiu că, dacă se dovedeşte a fi vinovată, nu voi mai putea locui aici. Dar să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, indiferent cât de rău ar fi, n-o să fie la fel de rău cu a nu şti. Poate că n-o să reuşesc să descopăr nimic, dar oricum voi încerca.

El oftă învins.

— Bănuiam eu că asta o să spui. Dacă nu te superi, o să pun şi eu câteva întrebări prin oraş, doar din curiozitate. Oamenii s-ar putea să-mi spună nişte lucruri pe care ţie nu ţi le-ar spune niciodată.

Era adevărat. Acum că oamenii din oraş îi cunoşteau identitatea ar fi preferat mai degrabă s-o mintă sau să se eschiveze decât să îl înfrunte pe Gray. Dar, cu toate astea, domnul Pleasant îşi îndeplinise

misiunea pentru care fusese angajat.

— Nu-mi pot permite şi alte investigaţii, îi zise ea.

El însă flutură o mână a nepăsare.

— Asta este doar pentru curiozitatea mea. Întotdeauna mi-au plăcut misterele.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoială.

— Şi asta te-a împiedicat vreodată să-ţi încasezi onorariul?

— Păi nu, admise el râzând. Dar acum nu mai am nevoie de bani şi vreau să aflu ce anume s-a întâmplat cu domnul Rouillard. Nu ştiu cât de mult timp voi mai putea să lucrez ţinând cont de starea în care se află inima mea. Probabil că nu prea mult, aşa că prefer să mă ocup de cazurile care mă interesează. Cât despre bani… ei bine, să spunem că acum nu mai am atâta nevoie de ei.

Acum, că soţia lui murise, voise probabil să spună. Deodată începu să răsfoiască foile carnetului, iar ea îşi dădu seama că de fapt încerca să lupte cu lacrimile. Îl întrebă dacă nu mai dorea puţin ceai.

— Nu, mulţumesc. A fost delicios, cel mai bun remediu pentru o zi atât de caldă. Se ridică, aranjându-şi costumul. O să-ţi dau de ştire dacă aflu ceva interesant. Există cumva vreun motel în oraşul ăsta?

Ea îi dădu indicaţiile necesare ca să ajungă până acolo în vreme ce-l petrecea pe verandă.

— De ce să nu luaţi cina cu mine, diseară? îl invită dintr-un impuls, neplăcându-i deloc gândul că avea să mănânce de unul singur vreun sandviş amărât.

El se înroşi până la rădăcina părului rărit.

— Mi-ar face mare plăcere.

— V-ar deranja foarte tare dacă am mânca pe la ora şase? Îmi place să mănânc ceva mai devreme.

— Şi mie la fel, doamnă Hardy. Atunci la ora

şase.

Încă mai zâmbea în vreme ce se îndrepta spre maşină. Faith îl urmări plecând, după care se întoarse la hârtiile pe care le abandonase atunci când venise. De-abia aştepta cina, pentru că simţea ceva foarte tandru pentru tristul domn Pleasant.

El sosi fix la ora şase, aşa cum ştia şi Faith că avea să se întâmple şi se aşezară la masa pe care erau puse cotlete de porc şi orez cu şofran şi mazăre verde proaspătă. El tot privea în jur, căutând să absoarbă cât mai multe detalii – şerveţelele de in apretate, parfumul dulce al trandafirilor sălbatici aşezaţi într-o glastră în mijlocul mesei, aromele mâncării gătite acasă – şi ea îşi dădu seama că probabil îi fusese dor de toate acele lucruri încă de când murise soţia lui. Lânceziră mulţumiţi lângă desert, un şerbet de lămâie, dulce atât cât trebuia să fie. Îi venea foarte uşor să stea de vorbă cu el; era foarte demodat şi ea găsea acest lucru reconfortant. Respectul şi înţelegerea de orice fel fuseseră atât de rare în anii copilăriei, încât acum aprecia dublu toate acestea.

Se făcuse aproape ora opt când o bubuitură straşnică răsună la uşa din faţă. Faith încremeni; nu era nevoie să deschidă uşa ca să ştie cine anume stătea pe verandă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă domnul Pleasant, prea experimentat ca să-i scape schimbarea petrecută pe chipul ei.

— Cred că eşti pe cale să-l întâlneşti pe Gray Rouillard, îi zise în vreme ce se ridica în picioare şi o pornea în direcţia uşii. Ca de obicei, inima îi bătea prea tare şi prea repede numai la gândul că avea să-l vadă şi să-i vorbească. În aproape cincisprezece ani nimic nu se schimbase; putea la fel de bine să fie tot copila de unsprezece ani, cu ochii măriţi pentru că îşi zărise

eroul.

Era amurg încă, zilele lungi de primăvară cedând cu greutate în faţa înserării. El de abia se desluşea pe fundalul cerului albastru ca de opal, o siluetă înaltă, cu umerii largi şi fără faţă.

— Sper că nu te deranjez, îi zise, dar tonul lui spunea foarte clar că de fapt puţin îi păsa dacă o deranjase cumva sau nu.

— Dacă m-ai fi deranjat, nu ţi-aş fi deschis uşa, îi replică ea usturător în vreme ce-l lăsa să intre. Nu-şi putuse şterge provocarea din voce, deşi încercase s-o mai îndulcească puţin de dragul domnului Pleasant.

Zâmbetul lui Gray nu era altceva decât un rânjet prin care-şi arăta dinţii atunci când dădu cu ochii de domnul Pleasant care se ridicase politicos la intrarea lui. Camera păru deodată mult prea neîncăpătoare, plină şi dominată de prezenţa masculină viguroasă a lui Gray, mai ales că îi domina pe ocupanţii ei cu cei aproape doi metri ai săi. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi o pereche de blugi vârâţi într-o pereche de cizme cu toc jos, semănând mai mult ca oricând cu un pirat. Dinţii îi străluceau la fel de albi ca şi micuţul diamant din ureche.

— De abia am terminat cu cina, spuse Faith încet, recăpătându-şi controlul. Domnule Pleasant, acesta este Gray Rouillard, un vecin. Gray, Francis Pleasant din New Orleans.

Gray întinse mâna şi palma mică a domnului Pleasant fu înghiţită deodată.

— Şi sunteţi un prieten sau un asociat de afaceri? îl întrebă ca şi când ar fi fost dreptul lui să ştie.

Ochii domnului Pleasant începură să scânteieze, şi, ţuguindu-şi buzele în vreme ce-şi retrăgea mâna, îi răspunse zâmbind:

— Păi, amândouă, cred. Şi dumneata? Un prieten

şi vecin?

— Nu, răspunse repede Faith.

Gray îi aruncă o privire aspră.

— Nu chiar, răspunse el.

Ochii domnului Pleasant străluceau mai mult decât înainte.

— Înţeleg. Luă mâna lui Faith şi o duse la buze, sărutându-i-o gentil după care o sărută uşor şi pe obraz. Trebuie să plec, draga mea; bătrânele mele oase au nevoie de odihnă. Orele mele de somn se aseamănă foarte mult cu ale unui copil, în ultima vreme. A fost o cină minunată. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse, bătându-l uşurel pe mână şi sărutându-l la rândul ei pe obraz.

— O să te sun, îi promise în vreme ce se îndrepta spre uşă. Ca şi de dimineaţă, Faith rămase în pragul uşii până când el se urcă în maşină, făcându-i cu mâna în vreme ce se îndepărta tot mai mult.

Luptându-se cu spaima, închise uşa şi se întoarse ca să dea nas în nas cu Gray, care se apropiase pe nesimţite şi acum stătea la câţiva centimetri distanţă de ea. Ochii îi erau negri de furie.

— Cine dracu’ mai e şi ăsta? mârâi. Tăticul de zahăr? Amesteci afacerile cu plăcerea la New Orleans, sau totul nu e decât o simplă distracţie pentru tine?

— Asta nu e deloc treaba ta, îi răspunse ea plat, încercând să-şi bată joc de furia lui. Apoi îşi ridică privirea, văzând roşu în faţa ochilor, simţind cum o asalta mânia fără să reuşească să i se opună. Domnul Pleasant era cu patruzeci de ani mai bătrân decât ea, dar, desigur, Gray se gândise imediat că probabil se culca cu el.

Se apropie şi mai mult, nemailăsând deloc spaţiu între ei.

— Pentru Dumnezeu, este treaba mea, şi asta de vreo două zile încoace.

Faith se înroşi toată la faţă, amintindu-şi ceea ce se întâmplase între ei la New Orleans.

— Ceea ce s-a întâmplat atunci n-a însemnat absolut nimic, începu ea să spună, cu vocea îngroşată din cauza stânjenelii, numai că el o prinse de umeri şi se apucă s-o scuture.

— Pe naiba n-a însemnat nimic. Dar poate că ar trebui să-ţi împrospătez puţin amintirile. Îşi coborî capul şi ea îşi ridică mâinile, însă prea târziu, ca să-l mai poată împiedica. Palmele i se lipiră de pieptul lui în vreme ce gura îi era acoperită, fiind imediat înghiţită de acea fierbinţeală. De fierbinţeala lui. A ei. Inima începu să-i bubuie în urechi. Se lipi slăbită de el, desfăcându-şi buzele sub presiune şi permiţându-i să-şi vâre limba printre dinţi. Culorile bogate ale parfumului lui o înconjurau din toate părţile, albastru şi auriu şi roşu, posedând-o. Inima lui bătea cu greu sub palma ei. Şi îi simţi imediat tăria erecţiei pe pântec, în vreme ce şoldurile i se arcuiră instinctiv, căutându-l.

Gray îşi înălţă capul, apoi se îndepărtă la câţiva paşi. Respira cu greutate, în ochi strălucindu-i excitarea, cu buzele roşii şi umede şi puţin umflate din cauza durităţii sărutului. Degetele lui erau pe umărul ei, masând şi mângâind.

— Nu încerca să negi ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Reuşise să mintă cu dezinvoltură doar ca să îşi poată ascunde disperarea. El ştia foarte bine că era o minciună, văzuse ea bine pe faţa lui, în sclipirea ameninţătoare a ochilor, dar o spusese oricum. Ştia ce încerca el să facă. În New Orleans făcuse marea greşeală să-i dea un deget şi acum el dorea să aibă totul. Probabil că venise acolo în acea seară gândindu-

se că era o pradă uşoară; ar fi putut s-o bage în pat ca apoi s-o convingă să părăsească oraşul. De dragul lui, probabil că i-ar fi spus. Ca să poată rămâne împreună fără s-o supere pe mama lui. Se îndepărtă de el, evitând să-l lase s-o prindă în dreptul uşii.

— Nu a fost decât un sărut…

— Mda, aşa cum King Kong era doar o maimuţă. La naiba, stai într-un loc, îi. Zise iritat, întinzându-se, de data aceasta prinzându-i braţele. Mă ameţeşti cu plimbatul ăsta prin cameră. N-am venit ca să te azvârl pe jos ca după aia să mă caţăr pe tine, oricum nu chiar acum.

Ochii lui Faith se umplură de frică.

— Poţi să pui pariu pe toate milioanele tale că nu se va întâmpla aşa ceva! îi strigă încă o dată încercând să se elibereze. Nici în seara asta şi nici într-o altă seară.

— Vrei să încetezi odată? izbucni şi el. O să te răneşti singură.

Cu o mişcare rapidă, o întoarse cu spatele la el, ţinându-şi braţele strânse în jurul ei, chiar sub sâni, ţinându-i încheieturile mâinilor prizoniere. Atât de repede, cu atâta uşurinţă, fusese obligată să se predea fără luptă simţindu-i muşchii trupului calzi pe spate. Tentaţia o cuprinse cu putere, cerându-i să-şi relaxeze gâtul şi să-şi lase capul să se sprijine pe pieptul lui, să-şi lase trupul moale alături de trupul lui şi să-şi permită să inhaleze şi să se intoxice cu aroma plăcută a pielii lui. Se cutremură gândindu-se la dorinţa de nesuportat care-o chinuia, dar îşi dădu seama că dacă el simţea şi cel mai mic răspuns, avea să fie pierdută. Nu i-ar mai fi trebuit decât cinci minute ca s-o aibă întinsă în pat sub el.

— Ai văzut? o întrebă cu o voce catifelată, în vreme ce-i simţea tremurul. Răsuflarea lui caldă îi

mişca şuviţele de păr de pe tâmplă. Nu trebuie decât să te ating. Şi pentru mine e absolut la fel, Faith. Nici mie nu-mi place deloc treaba asta, dar pentru numele lui Dumnezeu, te doresc mai mult decât orice şi o să facem ceva în privinţa asta.

Ea îşi închise ochii, încă tremurând din cauza efortului de a-i rezista, reuşind în cele din urmă să dea uşor din cap.

— Nu.

— Nu, ce? îşi frecă obrazul de vârful capului ei. Nu, nu mă vrei, sau nu, nu o să facem nimic în privinţa asta? În care din aceste cazuri minţi?

— N-o să te las, îi zise, încercând să nu-i permită s-o distragă. Îşi deschise larg ochii şi se concentră asupra unei veioze încercând să nu mai simtă braţele care-o înconjurau. N-o să te las să mă tratezi din nou ca pe un gunoi.

El încremeni, până şi respiraţia i se opri un moment. Apoi dădu drumul unui oftat prelung.

— O să rămână veşnic între noi, nu? Nu era nevoie să fie mai precis, amintirea acelei nopţi era aproape tangibilă. Ezită o secundă. Scumpo, ştiu despre *Holladay Travel* şi cât de mult ai muncit pentru tot ce ai acum. Ştiu că nu eşti la fel ca mama ta…

Of, Doamne. Ştia despre agenţia ei. Se luptă din răsputeri cu valul de panică, încercând să se concentreze asupra ultimei afirmaţii.

— Sigur că da, îi zise pe un ton amar. Te gândeşti aşa de frumos la mine, încât de-abia m-ai acuzat că aş avea un tătic de zahăr. Doamne, am invitat un bărbat bătrân şi singur să ia cina cu mine, aşa că, evident, trebuie neapărat să mă şi urc cu el în pat! Înfuriată, încercă iarăşi să se elibereze.

Braţele lui se strânseră şi mai mult, încât de abia dacă mai putea să respire.

— Ţi-am spus să încetezi, o avertiză din nou. O să te învineţeşti toată.

— Dacă o să mă învineţesc o să fie doar vina ta, nu a mea. Tu eşti cel care mă ţine încătuşată. Dădu cu piciorul în spate, lovindu-l în fluierul piciorului cu călcâiul, numai că era încălţată cu nişte papuci foarte uşori, iar el avea cizme; gemu, numai că Faith îşi dădu seama că nu-l lovise cu adevărat tare. Îşi răsuci trupul ştiind că dacă îi stătea în faţă putea să lovească mai bine.

— Pisică… sălbatică… ce eşti, îi zise, gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea căutând s-o ţină nemişcată. La naiba, n-ai de gând să stai locului? Eram gelos, admise în cele din urmă, cu sinceritate.

Pentru un moment, rămase prea uluită ca să mai poată reacţiona. Rămase nemişcată în cercul braţelor lui, simţindu-se ameţită de noua emoţie. Gelos. Nu putea fi gelos decât dacă ar fi ţinut la ea – nu. Nu putea să-şi permită să cadă într-o asemenea capcană. Nu îndrăznea să-l creadă. Doar mai fusese şi înainte martoră la felul în care-şi ducea până la capăt seducţia; îşi amintea cum o convinsese pe Lindsey Partain, complimentând-o, spunându-i cât de mult o dorea, câtă nevoia avea de ea. El era adeptul obţinerii a ceea ce-şi dorea.

În vreme ce nu mai avea nicio îndoială asupra faptului că o dorea fizic, mai ales cu o dovadă atât de proeminentă, îşi dădea seama că în rest nimic altceva nu se schimbase. Încă mai voia ca ea să plece din oraş şi avea de gând să se folosească de slăbiciunea pe care o avea pentru el ca s-o convingă.

— Şi tu chiar te aştepţi la modul sincer ca eu să te cred? îl întrebă în cele din urmă, fiecare cuvânt fiind încărcat cu electricitate.

El se împinse cu coapsele înainte.

— Poţi să negi chestia asta?

Ea se forţă să ridice nepăsătoare din umeri.

— Ce este de negat? Ţi s-a sculat. Mare scofală. Asta nu înseamnă absolut nimic.

Pieptul lui începu să vibreze atunci când chicoti.

— Ce bine că am un organism sănătos, altfel ai fi reuşit să-mi provoci un complex de inferioritate.

Şi-ar fi dorit ca el să nu mai râdă. Nu voia ca el să aibă simţul umorului atât de ascuţit. Ar fi vrut să fie rău şi îngust la minte ca să-l poată dispreţui. Îl loc de asta, era curajos şi hotărât, cu un simţ al umorului sănătos. Era poate un tip dur, dar în niciun caz un tip rău intenţionat.

Îşi înclină capul ca s-o poată muşca uşurel de ureche, răsuflarea caldă gâdilându-i pielea gâtului.

— De fapt n-ar trebui să fie nicio problemă, murmură el. Putem să fim împreună; nu aici, dar asta este o chestiune ce se poate rezolva.

Faith înţepeni iarăşi.

— Pun pariu că aşa e. Şi implică neapărat plecarea mea din oraş, aşa-i?

Limba lui o gâdila în vreme ce se juca uşor cu lobul urechii, înainte ca acesta să fie prins între dinţi.

— Nu o să trebuiască să te muţi prea departe, încercă el s-o convingă. Nici măcar nu trebuie să vinzi casa asta. O să-ţi cumpăr eu o altă casă, mai mare, dacă aşa vrei…

Furia o copleşi deodată, roşie şi înverşunată. Se eliberă imediat din braţele care se relaxaseră în jurul ei, întorcându-şi faţa albă cu ochi arzători spre faţa lui cu o expresie încântată.

— Mai taci din gură! Nu te poţi opri să nu te gândeşti că sunt de vânzare, nu? Singura schimbare este faptul că m-ai mutat la un preţ mai costisitor pe piaţă. Nu vreau nici de-a naibii casa ta afurisită, în

schimb doresc ca tu să o părăseşti pe a mea. În clipa asta!

Ochii lui Gray se îngustară, dar el nu se clinti nici măcar cu o fracţiune de centimetru.

— Nu m-am gândit nicio secundă să te cumpăr. Încercam doar să fac lucrurile cât mai uşoare pentru tine.

— Bună încercare, numai că eu cunosc prea multe lucruri despre tine. Doar te-am văzut în acţiune, mai ţii minte? Amintirea acelei nopţi părea teribil de amară din tonul cu care-i vorbise, rămânând ca o stafie între ei. Numai că ea mai avea o amintire despre el, una despre care Gray habar nu avea: ziua aceea în care-l văzuse cu Lindsey Partain. Îl văzuse în acţiune, foarte bine chiar.

El rămase tăcut un moment, privirea întunecată cântărind-o parcă.

— Aşa ceva n-o să se mai întâmple vreodată, îi zise cu blândeţe.

— Nu, n-o să se mai întâmple, fu şi ea de acord, ridicându-şi bărbia. N-o să te mai las să te porţi aşa cu mine.

— N-ai prea avea de ales dacă m-aş hotărî în privinţa asta, i-o întoarse el, iarăşi furios, cu ochii strălucindu-i de aţâţare. O prinse cu două degete de bărbie. Să nu uiţi, scumpo. Dacă o să fie nevoie, o să joc cu mult mai dur.

Ea îşi retrase capul.

— La fel şi eu.

Privirea lui se plimbă iarăşi asupra ei, expresia din ochi schimbându-se în ceva încărcat de fierbinţeală.

— Pun pariu că aşa-i. Aproape că mă tentează să aflu cât de dură poţi să fii, doar de dragul distracţiei. Dar discuţia asta a deviat de tot. Nu suntem în război,

scumpo. Putem să facem un aranjament convenabil şi să ne simţim bine fără să-mi rănesc familia, asta numai dacă ai fi şi tu de acord.

— Nu, îi răspunse Faith.

— Ăsta trebuie să fie cuvântul tău favorit. M-am cam săturat să-l tot aud.

— Atunci stai cât mai departe de casa asta. Oftă obosită deodată de toată acea luptă prostească. Nu vreau să-i fac niciun rău familiei tale. Nu de asta m-am întors. Ăsta este căminul meu; nu vreau să provoc niciun fel de necazuri, nu vreau decât să trăiesc aici. Dar dacă o să fie nevoie să mă lupt cu tine pentru asta, o s-o fac.

— Atunci condiţiile luptei au fost trasate. Gray ridică din umeri. Acum depinde doar de tine de câte necazuri o să fii în stare să înduri doar ca să rămâi aici. Eu unul n-o să dau înapoi; încă eşti la fel de neinvitată în oraşul ăsta. Dar, dacă totuşi îţi schimbi părerea, nu trebuie decât să-mi dai un telefon. O să am grijă de tine fără să te deranjeze nimeni cu întrebări şi cu bârfe.

— N-o să te sun.

— Poate că nu, dar poate că da. Doar gândeşte-te la câte am putea avea împreună.

— Da, ce? Două întâlniri pe săptămână şi alea în fugă? Să minţi pe unde te duci, pentru că nu ai vrea ca familia ta să afle cumva? Mulţumesc, dar nu vreau.

El întinse o mână şi-i cuprinse obrazul în palmă, iar de data asta ea nu se mai retrase. Atingerea lui era foarte blândă în vreme ce cu degetul cel mare îi mângâia buza de jos.

— Înseamnă mai mult decât un simplu regulat, îi zise cu blândeţe. Deşi numai bunul Dumnezeu ştie cât de mult îmi doresc treaba asta, atât de mult, încât mă doare.

Pentru că îşi dorea cu atâta disperare să-l creadă, nu îndrăznea. Încercă să lupte cu lacrimile în vreme ce-i spuse încet:

— Te rog, pleacă.

— Bine, o să plec. Dar gândeşte-te la ce ţi-am spus. Se întoarse spre uşă, după care se opri. În legătură cu agenţia ta…

Imediat deveni alertă şi gata pregătită pentru o altă luptă.

— Dacă îndrăzneşti să faci ceva şi să aduci prejudicii agenţiei…

El îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Taci. Nu am de gând să fac nimic. Voiam doar să ştii cât de mândru sunt de tine. Mă bucur sincer de câte ai reuşit să realizezi. De fapt, i-am spus directorului hotelului să acorde o importanţă specială grupurilor venite prin agenţia ta…

Era mândru de ea? Faith rămase nemişcată după plecarea lui şi lacrimile pe care şi le reţinuse cu succes înainte începură să-i şiroiască pe obraji. Oare să îndrăznească să-l creadă? îşi dădu seama că nu putea. Trebuia să-şi menţină hotărârea anterioară şi să nu mai ducă turiştii în hotelul lui.

Numai că lacrimile continuau să cadă. Îi spusese că era mândru de ea.

CAPITOLUL 10

Monica îşi prelungea tot mai mult şederea în baie, având nevoie de acea intimitate ca să-şi poată reveni. Era întotdeauna uşor alarmantă de acea pierdere a eului, a personalităţii. Michael nu părea însă s-o simtă; părea mereu fericit, poate puţin ameţit

atunci când se dădea jos de pe ea. Auzi scârţâitul patului când el se mişcă, să-şi stingă ţigara, probabil. Nu fuma prea mult, de fapt, încerca să se lase dar, după o partidă de amor, era una dintre puţinele dăţi când găsea că e greu de rezistat fără ţigări. Astăzi mâna îi tremurase uşor atunci când aprinsese bricheta, făcând micuţa flacără să fileze.

Acea minusculă reacţie din partea lui o bucurase şi o excitase, aşa că rămăsese în baie ceva mai mult ca el să nu o poată vedea. Era şi aşa destul de rău că ştia cât de sălbatică devenea atunci când era în interiorul ei, gemând, agăţându-se de umerii lui, necontrolându-şi zbaterea coapselor. Indiferent de cât de mult încercase, nu reuşise să le facă să rămână nemişcate. Şi era mereu atât de udă acolo jos; auzise zgomotul făcut atunci când se mişcase în interiorul ei. Atunci nu se simţise deloc stânjenită, nu se putuse gândi decât la febra aceea care o măcinase pe dinăuntru, de-abia după aceea simţise jena.

Cu Alex nu se întâmpla defel aşa ceva. Cu Alex se putea reţine; se părea că şi lui îi plăcea mai mult în felul ăsta, şi ea ştia şi de ce. El se prefăcea că era de fapt cu mama ei.

Nu ar fi vrut s-o facă cu Alex, dar, în acelaşi timp, o făcea mereu. Nu ar fi putut spune că o forţase vreodată, nu se putea minţi, nici măcar ca să se simtă mai bine că o făcuse. Îl iubea pe Alex, dar, el era ca un fel de tată pentru ea. Desigur, nu ar fi putut să ocupe locul tatălui ei, nimeni n-ar fi putut s-o facă, dar Alex fusese cel mai bun prieten al lui şi fusese atât de trist când Guy plecase aşa cum plecase. Tăcut, le oferise tuturor un umăr de care să se sprijine, sau pe care să plângă. Câteodată, în acele prime zile, chiar se prefăcuse că el era tatăl lor, că nimic de fapt nu se schimbase.

Dar acea falsă impresie nu ţinuse niciodată prea mult. Şocul oribil din ziua aceea schimbase pentru totdeauna ceva din interiorul ei şi în cele din urmă acceptase că nimic nu avea să mai fie perfect vreodată. Tatăl ei nu avea să se mai întoarcă; se părea că prefera să trăiască împreună cu creatura aceea ordinară decât cu propria lui familie. N-o iubea pe mama şi nici n-o iubise vreodată.

Totuşi, Alex o iubea pe mama. Bietul Alex! Nu-şi mai putea aminti când îşi dăduse seama de sentimentele lui, când văzuse devoţiunea şi tristeţea din ochii lui; totuşi asta se întâmplase la câţiva ani după plecarea lui Guy. Cam pe vremea când reuşise s-o convingă pe mama să coboare pentru prima dată la cină. El reuşea să facă mai multe cu mama lor decât reuşea ea şi Gray; poate că din cauza gentileţii blânde şi devotate cu care o înconjura mereu. Şi numai Dumnezeu ştia că Guy nu se purtase niciodată în acest fel cu ea. Fusese mereu politicos şi blând, dar îţi puteai da seama imediat că era un comportament artificial, că de fapt nu dădea doi bani pe aşa ceva. Însă lui Alex îi păsa.

Îşi aminti de noaptea în care se întâmplase prima dată. Gray era plecat la New Orleans cu afaceri. Mama coborâse la cină, dar, în ciuda încurajărilor lui Alex, păruse mai deprimată decât de obicei şi de abia dacă se atinsese de mâncare. Şi, în ciuda rugăminţilor lui, imediat după aceea se retrăsese în camera ei. Când se întorsese şi dăduse cu ochii de Monica, ea observase imediat dezolarea înscrisă pe faţa lui şi instinctiv întinsese o mână pe care o aşezase pe braţul lui, dorind să-l consoleze.

Era o noapte friguroasă de iarnă. În salon se făcuse focul, aşa că merseseră acolo, ea încercând să-i mai aline acea tristeţe. Stătuseră pe canapeaua din

faţa căminului în care duduia focul, discutând liniştiţi de multe lucruri, în vreme ce el sorbea din brandy-ul de după cină, o plăcere a lui. Casa era tăcută, camera întunecoasă, cu o singură veioză aprinsă. Focul începuse să se domolească. Şi probabil că la lumina flăcărilor semănase izbitor de bine cu mama ei. În seara aceea îşi strânsese părul într-un coc sofisticat şi era îmbrăcată mereu în rochiile acelea conservatoare cum îi plăceau şi mamei. Probabil pentru toate acele motive, băutura, solitudinea, camera întunecoasă, propria lui dezamăgire, asemănarea ei cu mama – se întâmplase.

Un sărut se transformase în două, apoi în trei, apoi în multe altele, mâinile lui erau în părul ei, în vreme ce gemea sonor. Monica îşi aminti cât de tare îi bătuse inima, de teamă şi de simpatie dureroasă. El îi atinsese apoi sânii, aproape cu reverenţă, dar numai pe deasupra hainelor. Şi îi ridicase apoi fusta doar atât cât să dezgolească partea esenţială, ca şi când nu ar fi dorit să-i violeze pudoarea mai mult decât ar fi fost necesar. Îşi amintea apoi foarte confuz de carnea dezgolită, nevăzută dar simţită, atunci când se apăsase pe ea, apoi durerea aceea cumplită şi mişcările rapide din interiorul ei. Oricum, ceea ce rămăsese neatins de timp, era cuvântul pe care îl şoptise răguşit la ureche, apoi repetat: „Noelle.”

Se părea că nu-şi dăduse seama că el fusese primul, în mintea lui, ea fusese de fapt mama.

Iar în mintea ei, Dumnezeu s-o ierte, el fusese tata.

Era totul atât de greţos încât şi acum se simţea dezgustată de ea însăşi. Ea nu avusese niciodată niciun fel de sentimente de natură sexuală faţă de tatăl ei; de fapt nu avusese nimic pentru nimeni până la Michael. Dar în tumultul emoţiilor din seara aceea se

gândise că dacă îi oferea ceea ce dorea şi mama nu-i putea da, atunci nu va mai pleca de lângă ei. Aşa că luase locul mamei, oferindu-şi sexul ca mită ca să-l poată păstra pe tata acasă. Bietul Alex! Biata de ea. Amândoi simple surogate a ceva ce nu puteau avea. Freud ar fi avut o zi plină cu ea.

Dar noaptea aceea nu însemnase decât prima dintr-un şir lung de nopţi de-a lungul ultimilor şapte ani. Deşi nu chiar atât de multe, dacă stătea şi se gândea mai bine. Michael probabil c-o avusese de mai multe ori într-un singur an decât o avusese Alex în timpul celor şapte. Alex păruse atât de ruşinat, dorind să se scuze toată vremea. Numai că venise iarăşi la ea, având o nevoie disperată de a se preface că Noelle era în braţele sale, iar Monica îl lăsase să-şi afle uşurarea după care tânjea. Dar nu se apropiase niciodată de ea atunci când era şi Gray acasă, doar atunci când era plecat în afara oraşului cu afaceri.

Ultima dată fusese doar cu două zile în urmă, când Gray fusese la New Orleans. Se dusese la biroul lui Alex în seara aceea, aşa cum o făcea de obicei, iar el îi făcuse felul pe canapeaua de acolo. Niciodată nu ţinea prea mult. Şi niciodată n-o dezbrăcase pe ea sau pe el însuşi. De şapte ani îi făcea felul şi niciodată în acest răstimp nu-l văzuse gol, chiar şi penisul nu i-l văzuse decât de câteva ori. El încă părea să se scuze în permanenţă din cauza acelei dorinţe, de parcă ea ar fi fost cu adevărat mama şi se gândea că întregul proces era foarte urât. Aşa că şi el îşi dădea silinţa să termine cât mai repede, după care ea se curăţa şi pleca acasă.

Însă cu Michael nu era deloc la fel. Încă nu ştia ce anume o atrăsese la el, sau cum de permisese ca lucrurile să progreseze atât de departe. El crescuse în Prescott aşa că, desigur, îl cunoştea dinainte. Era cu

cinci ani mai mare decât Gray şi fusese deja angajatul şerifului atunci când ea de abia termina liceul. De altfel, pe atunci el era deja însurat cu iubita pe care o avusese în liceu şi avea doi băieţi. Din păcate însă nu se avuseseră deloc bine şi în cele din urmă ea se hotărâse să-l părăsească, fără să spună nimănui nimic. Se mutase imediat în Bogalusa şi se recăsătorise cam la doi ani după aceea. Băieţii lui aveau acum şaptesprezece şi respectiv optsprezece ani şi erau în relaţii foarte bune cu tatăl lor.

Michael era de fapt în relaţii bune cu toată lumea, cugetă mai departe, cu un zâmbet pe buze. Probabil că de aceea şi fusese ales şerif în locul lui Deese când se pensionase cu trei ani în urmă. Era cu adevărat un bărbat atrăgător, căruia nu-i plăceau costumele, în locul lor preferând uniforma şi pantofii la modă înlocuindu-i cu cizmele. Era un adevărat uriaş de un metru optzeci şi cinci înălţime, cu păr de culoarea nisipului şi ochi albaştri, prietenoşi, şi o puzderie de pistrui pe nas. Un tip pe cinste.

Într-o zi, cu vreun an în urmă, fusese în oraş şi se hotărâse să ia prânzul la restaurantul de lângă clădirea municipală, care avea cei mai buni hamburgeri din oraş. Maică-sa s-ar fi oripilat toată la auzul unei asemenea gust plebeu, numai că Monicăi îi plăceau la nebunie hamburgerii şi se mai regala din când în când. Era deja aşezată la măsuţa din colţ când intrase Michael, îşi luase hamburgerul şi se îndrepta spre un separeu, când, trecând pe lângă ea, se oprise şi o întrebase dacă se putea aşeza. Uimită, îi permisese.

La început fusese foarte ţeapănă, numai că Michael putea face şi un înger să-şi iasă din cucernicie ca să i se alăture la haz. Foarte repede după aceea începuseră să râdă şi să vorbească de parcă ar fi fost vechi prieteni. Apoi mai avusese un moment de

stânjeneală atunci când el o invitase la cină; devenise foarte conştientă că mama ei nu ar fi aprobat aşa ceva. Nu era nimic ascuns sau neştiut despre Michael McFane şi în mod cert nu era dintr-o familie bună, aşa cum era Monica. Însă acceptase, şi, spre marea ei uimire, pregătise cina chiar el, făcând fripturi la grătar în grădina din spatele casei lui. Pentru că locuia la ferma micuţă unde se născuse şi crescuse, cu cel mai apropiat vecin la o milă depărtare, iar Monica se simţise cât se poate de liniştită de solitudinea tăcută a căsuţei lui de ţară.

Destul de relaxaţi, după ce mâncaseră începuseră să danseze pe muzica country ce se transmitea la radio, mişcându-se încet prin sufrageria micuţă după care îl lăsase s-o conducă încet în dormitor. Adevărul era că nici prin cap nu-i trecuse să-l lase, nici nu luase în considerare că va încerca măcar. Numai că el începuse s-o sărute şi sărutările lui erau calde şi încete şi pentru prima dată în viaţă simţise dorinţa arzându-i în pântece. Speriată de ceea ce i se întâmpla şi de viteză cu care se întâmpla, rămăsese nemişcată în dormitor şi îl lăsase să-i desfacă rochia şi să-i scoată sutienul. Până atunci nimeni nu-i mai văzuse sânii, însă Michael nu se mulţumise doar cu văzutul, ci se şi apucase să-i guste. Presiunea gurii lui pe sâni o făcuse să devină sălbatică, aşa că se aruncaseră în pat. Pentru el nu exista acea mişcare discretă a coapselor cu pantalonii lăsaţi în vine. Foarte curând după aceea erau amândoi goi, înlănţuiţi pe cearceafurile de bumbac, iar acea adiere de dorinţă explodase într-o plăcere atât de aprigă încât încă o speria.

Nicio doamnă nu s-ar fi purtat astfel, dar Monica ştiuse dintotdeauna că nu era o doamnă. Mama era o doamnă; Monica încercase cu disperare întreaga ei

viaţă să-i semene, ca mama s-o iubească, dar, întotdeauna dăduse greş. Mama ar fi fost oripilată şi dezgustată dacă ar fi ştiut că fiica ei petrecea câteva ore pe săptămână în pat cu Michael McFane, şeriful, regulându-se ca o iepuroaică.

Câteodată Monica detesta toate acele lucruri stricte cu care fusese bombardată încă din leagăn. Gray nu fusese supus la aşa ceva şi nici pisălogit cu toate acele lucruri pe care doamnele nu aveau voie să le facă. Era ca şi cum mama îl considerase pe Gray o cauză deja pierdută încă de la naştere; pentru că era bărbat, ca atare se aştepta ca el să se poarte precum un animal. Şi pentru că era o doamnă, trecuse cu vederea escapadele fiului şi soţului ei; asemenea lucruri nu o puteau interesa şi se aştepta ca nici pe fiica ei să n-o intereseze.

Numai că nu se întâmplase aşa, deşi Monica încercase din răsputeri. Încercase din greu, cel puţin în primii douăzeci şi cinci de ani ai vieţii. Chiar şi după ce mama se retrăsese în ea însăşi, departe de ei, după ce tatăl ei plecase, Monica continuase să încerce, sperând că, dacă era destul de bună, mamei ei nu mai avea să i se pară atât de greu după plecarea soţului.

Dar întotdeauna dorise mai mult. Mama fusese întotdeauna atât de rezervată şi de rece, perfectă, de neatins. Tatăl ei fusese cald şi iubitor; o îmbrăţişa mereu, se juca cu ea, în ciuda dezaprobării mamei, considerând că nu se cuvenea o asemenea comportare faţă de fiica lor. Gray era şi mai. Impunător fizic decât tatăl său; mereu avusese în el o flacără interioară pe care Monica o recunoscuse de la o vârstă fragedă.

Încă îşi amintea că, o dată când Gray venise acasă de la colegiu, rămăseseră în jurul mesei după cină ca să vorbească. Gray se întinsese în scaun cu acea graţie felină a lui, râzând în vreme ce descria o

farsă făcută unuia dintre antrenorii echipei, şi atunci avusese... nu reuşea să descrie prea bine... un fel de senzualitate sălbatică în felul în care-şi mişcase capul, în mişcarea mâinii atunci când ridicase paharul. Atunci privise în direcţia mamei şi o văzuse holbându-se la Gray plină de revoltă, de parcă ar fi văzut în faţa ochilor un animal dezgustător. Desigur, asta şi fusese, un animal, un adolescent sănătos şi viguros, strălucind din cauza testosteronului revărsat în trup. Dar nu era nimic respingător la el şi Monica se simţise nemulţumită de acea dezaprobare tacită a mamei la adresa lui.

Gray era şi fusese un frate minunat; nici nu ştia cum s-ar fi descurcat fără el în zilele acelea cumplite de după plecarea lui Guy. Fusese atât de ruşinată de încercarea aceea de sinucidere încât îşi jurase să nu se mai lase niciodată cuprinsă de o asemenea slăbiciune, o asemenea povară pe umerii lui Gray. Fusese o adevărată luptă, dar reuşise să-şi ţină promisiunea. Era destul să privească la cicatricile subţiri de pe încheieturile mâinilor ca să-şi amintească imediat care era preţul slăbiciunii.

Dar, când o văzuse pe Faith în parcarea din faţa băcăniei, fusese atât de şocată încât, pentru prima dată după un timp îndelungat, revenise la vechiul obicei de a fugi la Gray, aşteptându-se ca el să se ocupe de problemele ei. Fusese dezgustată de ea însăşi că-şi permisese aşa ceva, dar, atunci când văzuse părul acela de un roşu-întunecat, de o asemenea culoare bogată care semăna cu vinul bun, inima aproape că încetase să-i mai bată. Pentru un moment cumplit şi ameţitor crezuse că tatăl ei se întorsese. Pentru că dacă Renée era acolo asta însemna că venise şi tatăl ei.

Numai că Guy nu era pe nicăieri la vedere. Nu

era decât Renée care părea chiar mai tânără decât fusese atunci când plecase, ceea ce era o nedreptate strigătoare la cer. Cineva atât de rău şi de păcătos ca Renée Devlin ar fi trebuit să aibă înscrise pe faţă toate păcatele, ca toată lumea s-o ştie. Numai că faţa care se întorsese în direcţia Monicăi era la fel de frumoasă ca întotdeauna, fără un rid la vedere. Aceiaşi ochi verzi puţin somnoroşi, aceeaşi gură mare, roşie şi senzuală – nimic schimbat. Şi, pentru un moment, Monica redevenise fata rănită şi neajutorată care fusese odinioară şi fugise direct la Gray.

Numai că nu fusese Renée; femeia din parcare fusese Faith Devlin, iar Gray fusese ciudat de şovăitor când se pusese problema să-şi folosească toată influenţa pe care o avea împotriva ei. Monica nu ţinea minte prea multe despre Faith, doar o amintire vagă cu o fetiţă foarte slabă care avea acelaşi păr ca şi mama ei, dar asta nu conta. Ceea ce nu era deloc vag fusese durerea pe care o simţise atunci când o văzuse, vechile amintiri, aceleaşi sentimente de trădare şi de abandonare în voia sorţii. De atunci îi fusese teamă să mai meargă în oraş, îi fusese teamă să nu o revadă pe Faith şi să simtă usturimea sării presărate pe o rană deschisă.

— Monica? veni vocea leneşă a lui Michael. Ai de gând să dormi acolo, iubito?

— Nu, tocmai mă aranjam, îi strigă Monica după care trase apa la closet ca să dea credibilitate spuselor sale. Imaginea din oglindă o privea. Nu arăta deloc rău pentru treizeci şi doi de ani. Păr negru şi des, nu la fel de negru ca al lui Gray dar nici cu şuviţe cărunte la vedere. Faţa avea oase fine, frumoase, ca ale mamei ei, deşi ea avea însă ochii întunecaţi ai familiei Rouillard. Nu se îngrăşase deloc şi avea sâni fermi şi frumoşi.

Michael era încă întins în pat, gol puşcă, atunci când ieşi ea din baie, un zâmbet cald întinzându-i-se pe faţă în timp ce-şi desfăcu braţele larg.

— Vino să te iau în braţe, o invită, iar inima Monicăi începu să salte. Se căţără iarăşi în pat şi în căldura protectoare a braţelor lui. El oftă de încântare când o simţi aproape şi cu o mână mare se apucă să-i mângâie un sân. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Inima încetă să-i mai salte şi aproape că i se opri. Îşi ridică privirile spre el cu ochi măriţi de uimire şi de panică.

— S-să ne căsătorim? reuşi să bolborosească, după care-şi aşeză amândouă mâinile pe gură ca să oprească chicotitul isteric care ameninţa să se reverse. Michael şi Monica McFane? Chicotitul se revărsă dintr-o dată.

El zâmbi încântat.

— Ei şi, ce dacă sună de parcă am fi gemeni? Eu pot să trăiesc cu asta dacă poţi şi tu. Începu să-i necăjească sfârcul, plăcându-i felul în care se întărise. Dar, dacă o să avem vreun copil, numele lui o să înceapă cu orice literă dar nu cu M.

Căsătorie. Copii. Of, Doamne! Cumva, niciodată nu-i trecuse prin cap că el ar fi vrut să se însoare cu ea. Nici măcar nu se gândise la căsătorie în legătura cu propria-i persoană. Viaţa ei îngheţase bocnă în urmă cu doisprezece ani şi nu se aştepta să se mai schimbe ceva.

Numai că nimic nu era static. Chiar şi pietrele se schimbau, erodate de trecerea vremii şi de elementele naturii. Alex nu lăsase vreo urmă în viaţa ei atât de ordonată, numai că Michael trecuse prin ea precum o cometă.

Alex, of, Doamne!

— Ştiu că nu am prea multe să-ţi ofer, îi răspunse

Michael. Casa asta cu siguranţă nu este ceea ce este casa în care ai trăit până acum, dar am s-o aranjez oricum o să vrei tu; doar spune-mi ce anume să fac şi eu o să fac.

Alt şoc. Îşi petrecuse toţi cei treizeci şi doi de ani în casa Rouillard. Încercă să-şi imagineze cum ar fi să locuiască în altă parte dar nu reuşi. Cu doisprezece ani în urmă, întreaga fundaţie a vieţii ei se crăpase, iar de atunci nu mai reuşise să suporte alte schimbări, chiar şi una relativ minoră cum ar fi fost cumpărarea unei noi maşini. Gray o convinsese până la urmă s-o schimbe pe cea care o folosise încă de la nouăsprezece ani, aşa cum cu cinci ani în urmă o forţase să-şi refacă dormitorul în întregime. Se săturase până peste cap de decorul acela rozaliu de fetiţă mică, dar numai gândul ce l-ar fi putut schimba îi făcea parcă şi mai rău. Fusese o adevărată uşurare atunci când Gray adusese un decorator într-o zi când ea fusese plecată la dentist, ca apoi să se întoarcă acasă şi să vadă că tapetul fusese deja cojit de pe pereţi şi covoarele scoase. Şi cu toate astea plânsese ca o nebună vreme de trei zile. Atât de puţin din viaţa de dinainte rămăsese la fel după plecarea tatălui, încât o durea să renunţe la rest. După ce terminase cu plânsul şi decoratorul îşi terminase şi el treaba, începuse să-şi iubească cu pasiune camera; tranziţia fusese dureroasă, nu schimbarea în sine.

— Iubito? o scoase din gânduri vocea lui Michael, cu un ton plin de ezitări. Îmi pare rău, cred că am…

Furioasă, îşi aşeză o mână peste buzele lui.

— Să nu îndrăzneşti să te crezi mai jos decât mine, îi zise încet, cu violenţă, simţind durerea de inimă doar la gândul că el îşi putuse imagina că ea s-ar crede prea bună pentru el. Reversul era adevărat; Michael era mult prea bun pentru ea. Cu numai două

zile în urmă zăcuse întinsă pe canapeaua de piele din biroul lui Alex şi-l lăsase s-o reguleze. Urât cuvânt! Urât proces! Nu avea nimic în comun cu felul în care făcea Michael dragoste cu ea. Nu simţise absolut nimic, doar milă şi uşurare atunci când totul se terminase.

Dacă Michael ar afla de Alex atunci n-ar mai dori-o. Cum ar putea? În ultimul an îşi închipuise că fusese doar a lui şi în tot acest răstimp ea lăsase un vechi prieten de familie s-o batjocorească, la fel cum făcuse şi în cei şase ani dinainte.

Nu simţise niciun fel de vină la adresa lui Alex, atunci când Michael devenise amantul ei. Nu simţea niciun fel de legătură cu Alex, şi cum ar fi putut? Nici măcar nu o făcea cu ea, ci cu mama ei. Dar ea se simţea roasă de vină atunci când se ducea la Alex, pentru că simţea că îl trăda pe Michael… Trebuia neapărat să îi spună lui Alex că treaba asta avea să înceteze, numai că vechea teroare era încă acolo, adânc îngropată. Dacă nu avea să-l mai lase s-o reguleze, avea oare să-i părăsească? Şi chiar conta dacă avea s-o facă? Ea nu mai era fata rănită şi confuză; nu mai avea nevoie de un tată, de protecţia lui.

Dar ce avea să se întâmple cu mama dacă Alex înceta să mai vină la ei acasă? O iubea pe mama, dar avea oare să suporte s-o vadă atât de pierdută pentru el, dacă n-avea nici măcar uşurarea adusă de prefăcătoria că făcea dragoste cu ea?

— Te iubesc, îi zise lui Michael, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Doar că nu m-am gândit niciodată că o să vrei să te însori cu mine.

— Prostuţo! Îi şterse lacrimile de pe faţă şi un zâmbet viclean îi apăru pe faţă. Mi-a trebuit aproape un an ca să găsesc curajul necesar să-ţi spun, asta-i

tot.

Monica reuşi să-i zâmbească la rându-i.

— Sper să nu-mi trebuiască şi mie la fel de multă vreme ca să spun da.

— Te sperie aşa de rău, eh? o întrebă râzând.

— Orice… orice schimbare, o fac cu mare greutate. Înghiţi nodul din gât doar gândindu-se că trebuia să-i spună mamei despre Michael. Gray ştia despre el, desigur; nu era niciun secret că se vedeau, dar nimeni nu bănuise că se culcau împreună de aproape un an. Dar, de vreme ce mama nu apărea în oraş şi nici nu mai avea vreun prieten care să vină s-o viziteze, nu mai ştia nimic din ce se petrecea în zilele acelea. Şi nu avea să-i placă ideea din două motive. Unul, nu avea să-i placă ideea ca Monica să se mărite cu cineva, şi asta pentru că nu agrea deloc gândul că fata ei cea curată să fie atinsă în mod dezgustător de vreun bărbat. Şi al doilea, nu i-ar fi plăcut deloc ca bărbatul acela să fie Michael McFane. Familia lui fusese întotdeauna săracă, fermieri săraci, categoric nu făceau parte din aceeaşi pătură socială cu cei din familia Grayson sau Rouillard. Faptul că Michael era şerif nu l-ar fi ridicat deloc în ochii ei; pentru ea nu era decât un slujbaş public câştigând un salariu onorabil, dar în niciun caz spectaculos.

Şi urma să fie nevoită să-i spună şi lui Alex.

— O să fie totul în regulă, îi zise Michael reconfortant. O să încep mai întâi să aranjez casa. Ar trebui să fie gata în, să spunem, şase luni. Asta o să-ţi dea destul timp ca să te obişnuieşti cu ideea, nu?

Privi în sus spre faţa iubitului şi îi spuse cu fervoare:

— Da. Da la tot. Inima îi bătea sălbatic. Avea să se descurce într-un fel. Avea să-i spună mamei şi avea să înfrunte dezaprobarea rece. Avea să-i spună şi lui

Alex că nu se va mai putea întâlni cu el. O să-l rănească, dar în cele din urmă avea să înţeleagă. N-o va abandona pe Noelle; fusese o proastă numai că se gândise la aşa ceva. Trebuia să privească lucrurile ca un. Adult şi nu ca o fată prostuţă. Alex nu rămăsese un prieten adevărat doar pentru că îi permisese să se culce cu ea; el era reprezentantul legal al lui Gray şi un prieten încă dinaintea naşterii ei. Probabil pur şi simplu luase obiceiul s-o folosească. Poate că avea să se bucure de scuza aceea ca să înceteze, poate că şi el se simţea la fel de vinovat ca şi ea.

Trebuia să pună lucrurile la punct cât mai bine. Nici măcar un singur lucru nu trebuia să meargă anapoda sau totul avea să fie dezvăluit. O viaţă normală şi fericită se zărea în faţa ei precum un inel de aur al unui carusel celest şi putea să-l ia dacă avea grijă să facă totul cum trebuia. Data trecută Renée Devlin îi distrusese visul…

Gândurile i se învălmăşiră. Chiar în vreme ce Michael o îmbrăţişa exuberant, o altă faţă îi apăru dinaintea ochilor: ochi verzi, somnoroşi, o gură senzuală care putea înnebuni orice bărbat. Renée încă acolo, chiar dacă sub forma fiicei sale.

Faith trebuia neapărat să plece. Mama avea să fie mult mai fericită dacă Faith pleca din oraş. Ba chiar putea fi de acord cu Monica, dacă ea era cea care reuşea s-o alunge de acolo. Şi dacă se implica în treaba asta şi Michael ar fi fost şi mai bine…

Începu să se împingă cu mâinile în umerii lui goi.

— Există o problemă.

El o eliberă, oftând de dezamăgire. Motivul dezamăgirii i se dezumflă imediat în poală.

— Care?

— Este mama.

El oftă iarăşi.

— Crezi că n-o să-i placă ideea să te măriţi cu mine?

— Ei n-o să-i placă ideea de a mă mărita cu oricine, îi zise Monica fără şovăială. Tu nu ştii, o să fie atât de supărată.

El părea uimit.

— Pentru Dumnezeu, de ce?

Monica îşi muşcă buzele pentru că trebuia să spele rufele murdare ale familiei în faţa unui străin.

— Pentru că asta o să însemne că o să mă culc cu tine.

— Sigur că o să te... oh! Acum părea stânjenit. Probabil că în acele momente îşi amintea vechea bârfă despre aranjamentul dintre părinţii ei. Bănuiesc că nu-i plac lucrurile de genul ăsta.

— Urăşte până şi simpla idee. Şi acum că în oraş este şi Faith Devlin este supărată de-a binelea. Precaută, Monica îl îndrumă în direcţia dorită. Dacă Faith pleacă iarăşi, asta o s-o mai îmbuneze pe mama, dar eu nu ştiu cum să mă descurc cu treaba asta. Gray încearcă şi el s-o facă să plece, dar spune că nu poate face mare lucru, nu ca înainte.

Spre marea ei surprindere, Michael rămase împietrit şi pe faţă îi apăru o umbră.

— Ştiu ce anume simte. Nici eu n-aş vrea să fac ceva ca s-o scot pe fata aia dintr-o altă casă.

Monica se retrase puţin, neliniştită pentru că el răspunsese exact cum nu se aşteptase. Crezuse că el avea să înţeleagă imediat.

— Nu e decât o Devlin! Nici nu pot să mă uit la ea fără să-mi fie greaţă.

— Ea n-a făcut nimic, încercă Michael să-i explice pe un ton cât mai rezonabil, care pe ea însă o făcu să scrâşnească din dinţi. Am avut necazuri cu toţi ceilalţi Devlin, dar nu cu ea.

— Dar arată exact ca mama ei. Mama aproape că a explodat când a auzit că o Devlin s-a întors în oraş.

— Nu există nicio lege care să spună că nu poate trăi aici dacă aşa îi place.

Pentru că se părea că el avea probleme ca să înţeleagă lucrul esenţial, Monica se hotărî să meargă direct la ţintă.

— Totuşi, tu ai putea să faci ceva în privinţa asta, nu? Gray nu face mare lucru, dar tu te poţi gândi la o cale prin care s-o faci să plece.

Numai că Michael scutură din cap şi dezamăgirea îi făcu stomacul să se strângă.

— Data trecută am fost şi eu acolo, îi zise sumbru în vreme ce ochii albaştri i se întunecară. Când i-am dat afară din cabana în care locuiau. Despre restul familiei *nu mi-a* părut rău nici cât negru sub unghie, dar Faith şi băieţelul acela, ei bine, ei sufereau cumplit. N-o să uit niciodată expresia de pe faţa ei, şi pun rămăşag că şi Gray tot la asta se gândeşte. Probabil că din cauza asta încearcă s-o ia cu binişorul. Numai bunul Dumnezeu ştie că n-aş putea să-i fac acelaşi lucru încă o dată.

— Dar dacă mama… Monica se opri. Nu avea de gând să facă nimic. El nu putea înţelege, nu cu adevărat, nu trăise laolaltă cu mama ca să ştie cum dezaprobarea ei rece îţi ajungea până la os. Îşi ascunse dezamăgirea şi îi zâmbi. Las-o baltă! O să mă descurc cumva eu singură cu mama.

Dar cum? Nu reuşise de fapt niciodată s-o manevreze pe Noelle şi să suporte toate lucrurile oribile pe care le spunea la fel cum le suporta Gray. Gray o iubea pe maică-sa, o ştia foarte bine, dar în general o ignora cu totul. Monica încă se simţea ca o fetiţă neliniştită, încercând din greu să se ridice la standardele impuse de mama ei şi întotdeauna dând

greş.

Va trebui s-o facă totuşi cumva. Nu-l putea pierde pe Michael. O să-i spună lui Alex că nu se mai puteau întâlni şi cumva, se va descotorosi de Faith Devlin şi o va face pe maică-sa atât de fericită încât nu se va mai supăra că avea să se mărite.

CAPITOLUL 11

Faith închise telefonul cu o încruntare nedumerită. Fusese a şasea oară când îl sunase pe domnul Pleasant şi nu primise niciun răspuns. Nu avea nicio secretară; doamna Pleasant îndeplinise acest rol şi după moartea ei nu avusese inima să-l încredinţeze altcuiva. Domnul Pleasant părăsise şi motelul; adică lăsase cheia de la uşă pe noptieră şi lucrurile dispăruseră din cameră. Camera fusese plătită în avans aşa că nu era nimic neobişnuit în asta. Şi ea o făcuse de mai multe ori.

Ceea ce însă era neobişnuit era faptul că n-o sunase încă, deşi îi promisese. Nu putea crede în ruptul capului că uitase. Ar fi sunat-o dacă nu ar fi fost în regulă ceva. Însă, ţinând cont de starea sănătăţii lui, se temea ca nu cumva să fie prin vreun spital, prea bolnav ca s-o poată suna. Putea chiar să fie pe moarte şi ea nu ştia absolut nimic. Gândul că ar fi putut muri singur îi strânse inima. Cineva trebuia să fie lângă el măcar ca să-l ţină de mână, aşa cum făcuse ea cu Scottie.

Şi, în afară de faptul că era îngrijorată, nu ştia pe cine reuşise el să găsească sau pe cine luase la întrebări. Trebuia neapărat să continue de una singură, fără avantajul de a cunoaşte ce răspunsuri căpătase el.

Nu avea încă o idee prea clară de cum avea să procedeze, ce indicii să caute şi chiar ce întrebări să pună, asta în cazul în care era careva dispus să stea de vorbă cu ea. Singurii care poate aveau să stea de vorbă cu ea fără probleme ar fi fost cei nou-veniţi în oraş, dar era foarte posibil ca ei să nu cunoască nimic din vechile bârfe. Cei care-şi trăiseră toată viaţa în oraş ştiau foarte bine, însă, ei rămâneau sub interdicţia impusă de Gray, pe care n-aveau s-o calce în mod sigur.

Apoi, deodată, îi veni o idee care o făcu să zâmbească. Exista cel puţin o persoană care avea să stea de vorbă cu ea; poate de nevoie, dar avea s-o facă.

Îşi trecu peria prin păr, după care îl prinse într-un coc în creştet, lăsând câteva şuviţe în jurul feţei şi pe ceafă. Asta era limita până la care îşi permitea să se aranjeze; şi, doar la câteva minute după ce luase hotărârea, era deja în maşină în drum spre Prescott şi spre băcănia Morgan.

După cum se aşteptase, doamna Morgan o descoperi imediat ce intră pe uşa magazinului. Faith însă o ignoră şi se îndreptă direct spre raionul de lăptărie care se afla în spatele magazinului, departe de ochii iscoditori ai doamnei Morgan. Nu dură mult până când Ed veni greoi printre rafturile încărcate, oprindu-se pufăind lângă ea, faţa lui cea grasă mocnind de indignare şi de supărare.

— Poate că nu înţelegi foarte bine, îi zise gâfâind. Ieşi afară din magazinul meu. Nu-ţi poţi face cumpărăturile aici.

Faith nu părea prea impresionată, aşa cum stătea pe locul ei, zâmbind cu răceală.

— Nu am venit să cumpăr ceva de aici. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

— Dacă nu pleci am să chem şeriful, îi zise el, deşi pe faţă i se citea neliniştea.

Remarca cu privire la şerif îi strânse stomacul, probabil reacţia pe care urmărise şi el s-o obţină. Spinarea îi îngheţă dar se strădui să-i ignore ameninţarea.

— Dacă îmi răspunzi la întrebări, îi zise liniştită, în câteva minute am şi plecat. Dacă nu, soţia ta s-ar putea să afle câteva lucruri pe care nu cred că le ştie despre tine. Dacă tot venise vorba de ameninţări atunci nici ea nu se dădea în lături de la aşa ceva.

El păli şi aruncă o privire îngrijorată spre partea din faţă a magazinului.

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti.

— În regulă. Întrebările pe care vreau să ţi le pun nu au nicio legătură cu mama mea. Eu vreau să aflu cât mai multe despre Guy Rouillard.

Ed clipi, uimit de schimbare.

— Despre Guy? repetă ca un papagal.

— Cu cine altcineva s-a mai întâlnit în vara aia? întrebă. Ştiu că mama nu era singura femeie din viaţa lui. Îţi mai aminteşti vreo bârfă de atunci?

— Dar de ce vrei să afli despre toate astea? Nu contează cu cine se mai întâlnea pentru că în cele din urmă a fugit cu Renée, nu cu celelalte femei.

Faith aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Bănuiesc că mai ai vreo două minute înainte să vină aici soţia ta ca să vadă ce se petrece.

Ed îi aruncă o privire urâtă, dar îi răspunse cu şovăială.

— Am auzit că se mai întâlnea cu Andrea Wallice, secretara lui Alex Chelette. Alex era cel mai bun prieten al lui Guy. Nu ştiu dacă chestia asta este sau nu adevărată pentru că tipa n-a fost prea răvăşită după plecarea lui. Mai era şi o chelneriţă de la *Jimmy*

Jo's, nu-mi amintesc de numele ei, dar ştiu că Guy s-a întâlnit cu ea de câteva ori. Acum nu mai stă aici. Şi am mai auzit că a fost ceva între el şi Yolanda Foster. Guy nu glumea. Dar nu-mi mai amintesc cu cine s-a mai încurcat sau când anume.

Yolanda Foster. Aceea trebuia să fie soţia fostului primar. Fiul lor, Lane, era unul dintre băieţii care se învârteau în jurul lui Jodie atunci când doreau să se distreze pe cinste, dar care nu i-ar fi vorbit în public.

— Şi asta o ştia toată lumea, era ceva public? întrebă. Nu erau niciun fel de soţi geloşi în jur?

El ridică din umeri şi privi cu îngrijorare spre partea din faţă a magazinului, cum o făcuse şi cu câteva minute în urmă.

— Poate că primarul bănuia ceva, numai că Guy donase o mulţime de bani pentru campaniile electorale, aşa că mă îndoiesc sincer că Lowell Foster ar fi făcut ceva şi dacă ar fi ştiut că Yolanda era… uf, colecta donaţiile. Strâmbă din nas şi Faith se gândi la cât de mult îi displăcea omul din faţa ei.

— Mulţumesc pentru informaţii, îi zise, întorcându-se să plece.

— Şi n-o să mai vii pe aici, nu? o întrebă nelinişti.

Faith se opri şi se întoarse să-l privească cu răceală.

— Poate că nu, îi răspunse. Sună-mă dacă-ţi vin în minte şi alte nume. După care ieşi ţanţoşă din magazin, fără ca măcar să arunce o singură privire în direcţia doamnei Morgan în vreme ce pleca.

Două nume, plus posibilitatea celui de-al treilea, al chelneriţei plecate din oraş. Ceea ce însă o intriga era scurta menţiune la adresa celui mai bun prieten al lui Guy, Alex Chelette. Probabil el avea răspunsul la cele mai multe dintre întrebările ei.

Familia Chelette era una dintre cele mai vechi şi

mai bogate din zonă, nu la acelaşi nivel cu al familiei Rouillard, dar nimeni altcineva nu le era pe potrivă. Le cunoştea numele, dar nu reuşea să-şi aducă aminte de ei ca oameni. Nu avea decât paisprezece ani atunci când plecase şi fusese mai retrasă decât majoritatea celor de vârsta ei, păstrându-şi intimitatea. Ea le dăduse atenţie doar celor care avuseseră contact direct cu familia ei, şi, din câte îşi putea aminti, nu avusese niciodată de-a face cu cineva din familia Chelette. Totuşi era foarte posibil ca

Alex Chelette să fi rămas în oraş; lăsând deoparte cazul lui Guy Rouillard, banii de familie de regulă rămâneau în acelaşi loc.

O porni spre cabina telefonică de la capătul parcării şi căută numele Chelette în cartea de telefoane. Casa era listată ca Alexandre Chelette, av. Dedesubt era trecut numărul firmei *Chelette and Anderson,* avocaţi.

Gândindu-se că momentul acela era la fel de potrivit ca oricare altul, băgă o fisă în fantă şi formă numărul biroului de avocatură. O voce muzicală îi răspunse după al doilea apel.

Faith spuse repede în receptor.

— Numele meu este Faith Hardy. Ar putea domnul Chelette să mă primească astăzi?

Urmă o mică ezitare care îi spuse lui Faith că numele îi fusese recunoscut, după care vocea muzicală îi răspunse:

— Este la tribunal toată dimineaţa, dar ar putea să vă vadă pe la unu şi jumătate după-amiază, dacă este o oră potrivită.

— Este. Vă mulţumesc. În vreme ce închidea, Faith se gândea dacă nu cumva vocea aceea muzicală îi aparţinea Andrei Wallice, care fusese secretara domnului Chelette când se întâmplase totul sau dacă

nu cumva era o secretară nouă.

Avea trei ore de pierdut prin oraş, asta dacă nu voia să facă un drum până acasă şi apoi să revină la timpul potrivit. Stomacul îi ghiorăi, amintindu-i că feliuţa de pâine prăjită pe care o mâncase dimineaţa la şase şi jumătate se mistuise probabil de multă vreme. Se întrebă dacă avea să fie servită în vreunul din restaurantele din oraş sau dacă nu cumva interdicţia lui Gray se întinsese până acolo. Ridică din umeri. Era momentul potrivit să afle.

În piaţetă era o cafenea micuţă. Nu fusese niciodată acolo, cugetă în vreme ce-şi parcă maşina aproape de intrare. Nu mâncase niciodată la un restaurant până când nu ajunsese la familia Gresham, iar ei fuseseră cei care o introduseseră în minunile micilor cafenele şi terase. Gândul la ei o făcu să zâmbească atunci când intră în cafeneaua micuţă şi întunecată, făcându-şi o notă în minte să nu cumva să uite să-i sune în seara aceea, încerca să păstreze legătura, sunându-i cel puţin o dată pe lună şi cam atât trecuse de când vorbiseră ultima dată.

Clienţii îşi alegeau singuri locul în care doreau să se aşeze, aşa că Faith alese separeul din spatele cafenelei. O femeie cu faţa plăcută, scundă şi rotunjoară, apăru imediat cu meniul.

— Ce aţi dori să beţi?

— Ceai îndulcit. Ceaiul avea să fie de la gheaţă, era ceva de la sine înţeles, asta dacă nu cumva ceaiul fierbinte era cerut în mod special. Alegerile obişnuite variau de la îndulcit la neîndulcit.

Chelneriţa dispăru ca să aducă ceaiul, iar Faith îşi îndreptă privirile spre meniul legat în plastic. Tocmai se hotărâse să ia o salată cu carne de pui când cineva se opri alături de ea.

— Nu cumva eşti Faith Devlin?

Faith se încordă, întrebându-se dacă nu avea să i se ceară să plece. Privi spre femeia care se oprise acolo.

— Da, eu sunt. Femeia îi părea cumva cunoscută, cu ochi căprui, păr castaniu, maxilar pătrat şi pomeţi proeminenţi. Era micuţă, dacă avea un metru şi cincizeci şi cinci, dar avea vigoarea unei majorete.

— Bănuiam eu. A trecut ceva vreme, dar este foarte greu să uiţi un păr de o asemenea culoare. Femeia îi zâmbi. Eu sunt Helley Bruce – Johnson acum. Am fost în aceeaşi clasă la şcoală.

— Sigur că da! Imediat ce îi auzise numele, fata îi şi apăruse în amintire. Îmi amintesc de tine. Ce mai faci? Halley nu fusese prietena ei, dar pe de altă parte Faith nu avusese niciun fel de prieteni – dar Halley nu făcuse parte nici din grupul care o necăjea mereu. Fusese cel puţin politicoasă.

Oricum, expresia din ochii ei era acum prietenoasă.

— Nu vrei să stai cu mine? o invită Faith.

— Pentru câteva momente, îi răspunse Halley, aşezându-se în separeu chiar în faţa ei. Chelneriţa se întoarse cu ceaiul lui Faith şi luă comanda pentru salata de pui. Când rămaseră iarăşi singure, Halley îi zâmbi cu bunătate. Părinţii soţului meu sunt proprietarii cafenelei şi eu o conduc în locul lor. Aştept o livrare în orice minut şi atunci va trebui să mă duc să verific totul.

De vreme ce Gray ştia deja de agenţia ei, nu mai avea niciun rost să se mai ascundă, aşa că Faith răspunse:

— Eu joc ceva mai tare. Am o agenţie de turism în Dallas şi ar fi trebuit să-i fi spus directorului pe unde umblu, numai că am uitat să-l sun înainte să plec de acasă.

Odată stabilite poziţiile sociale şi economice, îşi zâmbiră una alteia ca nişte egali. Faith simţi o undă de plăcere. Chiar şi după ce ajunsese în casa familiei Gresham şi mersese la liceu, tot nu avusese niciun fel de prietene; fusese încă prea timidă şi retrasă, prea traumatizată ca să mai încerce să lege vreo prietenie. De abia după ce plecase la colegiu începuse să-şi facă câţiva prieteni şi acceptarea voioasă venită din partea colegelor de dormitor fusese pentru ea o adevărată revelaţie. Timidă la început, înflorise foarte repede, participând bucuroasă la toate ritualurile feminine de la care fusese exclusă înainte: partide de bârfă care ţineau toată noaptea, tachinările şi râsul, schimburile de haine şi de farduri, frenezia de a se pregăti dimineaţa împărţind oglinda de la baie cu celelalte fete. Pentru prima dată participase la analizele amănunţite ale naturii bărbăteşti, sau mai bine spus, ascultase, zâmbind uşor de naivitatea lor. Deşi în acel moment colegele ei de dormitor făcuseră deja dragoste şi ea rămăsese virgină, se simţise cu toate astea cu mult mai bătrână, infinit mai experimentată. Ele încă vedeau bărbaţii prin lentilele roz ale romantismului, în vreme ce ea nu-şi făcea astfel de iluzii.

Oricum, prietenia cu femeile rămăsese pentru ea o bucurie specială şi o privi pe Halley Johnson cu speranţa regăsirii ce tremura înăuntrul sufletului său.

— Şi unde ai plecat când te-ai mutat? o întrebă Halley pe un ton degajat care trecea peste circumstanţele în care plecase Faith din Prescott.

— Beaumont, Texas. Apoi m-am mutat la Austin când am început colegiul şi apoi la Dallas.

Halley oftă.

— N-am stat decât aici, toată viaţa, şi nici nu cred că am vreo şansă să plec altundeva. Şi eu mă

gândeam că o să călătoresc cât mai mult, dar m-am măritat cu Joel şi apoi au venit şi copiii. Avem doi, îi spuse radioasă. Un băiat şi o fată. Şi, pentru că aveam din fiecare câte unul ne-am gândit că era cazul să ne oprim. Dar tu?

— Eu sunt văduvă, îi răspunse Faith, ochii întunecându-i-se de tristeţe ca atunci când se gândea la Kyle, care murise atât de tânăr şi atât de nedrept. M-am măritat imediat ce-am absolvit colegiul, iar el a murit într-un accident de maşină la mai puţin de un an după aceea. Nu am niciun copil.

— Este foarte greu. În vocea lui Halley se simţea simpatia sinceră. Îmi pare foarte rău. Nici nu pot să-mi închipui cum ar fi dacă l-aş pierde pe Joel. Câteodată mă scoate din minţi, dar el este piatra mea de temelie, mereu alături când am nevoie. Rămase tăcută un moment, după care pe faţă îi apăru un zâmbet. Şi ce te aduce înapoi în Prescott? Pot foarte uşor să-mi închipui pe cineva plecând din Prescott şi stabilindu-se la Dallas, dar nu şi invers.

— Aici este căminul meu. Am vrut să mă întorc.

— Mă rog, nu vreau să fiu indiscretă sau nepoliticoasă, dar aş fi zis că Prescott-ul este ultimul loc în care să-ţi doreşti să stai. După tot ce s-a întâmplat, vreau să spun.

Faith îi aruncă o privire, dar nu observă nici urmă de ironie în expresia lui Halley, doar o anumită rezervă, de parcă încă nu s-ar fi hotărât în privinţa lui Faith.

— N-a fost chiar o distracţie pe cinste, îi răspunse, după care se hotărî să fie la fel de sinceră ca şi femeia din faţa ei. Nu ştiu dacă ai auzit sau nu, dar lui Gray Rouillard n-o să-i placă deloc dacă o să afle că m-ai servit. Bănuiesc că a discutat cu toţi cei din oraş să nu care cumva să facă vreo afacere cu mine.

— Oho, am auzit, îi răspunse Halley zâmbind, o parte din rezerva de dinainte dispărând. Dar mie îmi place să hotărăsc eu însămi cum stă treaba cu oamenii.

— Nu vreau să-ţi fac necazuri.

— N-o să se întâmple nimic. Gray nu e un tip vindicativ. Se opri câteva momente. Văd că nu prea eşti de acord cu mine. Categoric, nu l-aş vrea ca duşman, dar n-o să se supere doar pentru că ai mâncat aici nişte salată de pui.

— Toată lumea din oraş pare să-l ia în serios.

— Are foarte multă influenţă, încuviinţă Halley.

— Dar nu şi cu tine?

— N-aş putea spune asta. Numai că eu te ţin minte de la şcoală. Tu nu erai precum ceilalţi. Dacă în locul tău ar fi fost Jodie – n-ar fi stat acum aici aşteptând salata de pui. Tu însă eşti binevenită oricând.

— Mulţumesc, dar dă-mi de ştire dacă apare vreo problemă.

— Eu una nu-mi fac griji din cauza asta. Dacă Gray ar fi avut de gând să fie foarte dur în privinţa asta, atunci ar fi spus-o. Un lucru bun la Gray este că nu trebuie să ghiceşti ce anume vrea. El spune ceea ce vrea şi face ceea ce spune.

Secretara lui Alex Chelette era încă Andrea Wallice, după plăcuţa de pe masa ei de lucru. Femeia aşezată înapoia ei, era destul de bine trecută de cincizeci de ani, pe faţă având înscris fiecare an în parte, părul cărunt fiind aranjat cu gust într-o tunsoare scurtă şi modernă. Privind-o şi încercând să-i scadă o duzină de ani din vârsta actuală, Faith tot nu reuşea să şi-o imagineze ca genul de femeie pe care ar fi urmărit-o cu ardoare şi pasiune Guy Rouillard. Gustul lui înclinase spre excentric, nicidecum spre o femeie

curată şi cu privire deschisă.

— Semeni foarte bine cu mama ta, îi zise Andrea într-un final, plecându-şi capul într-o parte ca s-o poată studia mai bine. Există câteva diferenţe destul de clare, dar în general ai putea fi luată drept ea, mai ales în privinţa culorilor.

— Aţi cunoscut-o cumva? o întrebă Faith.

— Numai din vedere. Făcu un gest spre canapea. Te rog, stai jos. Alex încă nu s-a întors de la masa de prânz. Şi în clipa în care Faith se aşeză, uşa se deschise şi peste pragul ei trecu un bărbat zvelt şi arătos. Era îmbrăcat în costum, o adevărată ciudăţenie în Prescott, doar dacă nu se întâmpla cumva ca omul respectiv să fie avocat care să aibă treabă o dimineaţă întreagă la tribunal. Aruncă o privire în direcţia lui Faith şi tresări vizibil, după care se relaxă şi un zâmbet îi întinse buzele.

— Tu trebuie să fii Faith. Numai Dumnezeu ştie că nu ai putea să fii altcineva, doar dacă nu cumva Renée a descoperit fântâna tinereţii.

— Asta-i ceea ce am crezut şi eu, zise Andrea întorcându-se spre el şi pentru un moment expresia din ochii ei deveni foarte caldă. Faith îşi lăsă repede privirile în jos. Din ceea ce tocmai văzuse, se îndoia foarte serios că Andrea s-ar fi combinat vreodată cu Guy Rouillard, şi asta pentru că era foarte îndrăgostită de şeful ei. Se întrebă dacă ştia asta şi domnul Chelette şi la fel de repede decise că habar nu avea. Din partea lui nu venise nicio privire de recunoaştere.

— Hai în birou, o pofti Alex, conducând-o pe Faith în camera din faţa lor şi închizând uşa în urmă. Ştiu că probabil am părut nişte neciopliţi, discutând aşa, în faţa ta. Îmi pare rău. Dar asemănarea este atât de pronunţată, încât... dar, acum, dacă stau şi te privesc mai bine diferenţele sar în ochi.

— Toată lumea pare să aibă aceeaşi reacţie atunci când mă vede prima dată, admise ea, zâmbindu-i. Era foarte uşor să-i zâmbeşti lui Alex Chalette. El părea să fie genul de om pe care vârstă îl rafina tot mai mult; întotdeauna zvelt, odată cu înaintarea în vârstă devenea tot mai distins. Părul îi încărunţise pe la tâmple iar ochii îi erau înconjuraţi de riduri, dar putea trece cu uşurinţă de vreo patruzeci de ani şi nu de cincizeci şi ceva. Aroma lui era de un verde plăcut, precum iarba proaspăt tunsă.

— Te rog stai jos, o invită el luând loc pe scaunul lui. Şi ce pot face astăzi pentru tine?

Faith se aşeză pe canapeaua de piele.

— De fapt, am venit din motive personale şi acum îmi dau seama că n-ar trebui să vă răpesc din timpul de lucru…

El scutură din cap zâmbind.

— Plăcerea o să fie de partea mea. Acum spune-mi ce te deranjează. Este cumva Gray? Am încercat să-l fac să te lase în pace, dar el are mare grijă de mama şi de sora lui, şi nu vrea cumva să le necăjească ceva.

— Înţeleg foarte bine atitudinea lui Gray, îi răspunse Faith pe un ton sec. Dar nu de asta am venit aici.

— Oh?

— Am venit să vă pun câteva întrebări despre Guy Rouillard. Dumneavoastră aţi fost prietenul lui cel mai bun, nu?

El îi aruncă un zâmbet palid.

— Aşa am crezut. Am crescut practic împreună.

Oare să-i spună acum că de fapt Guy nu plecase defel cu Renée? Se jucă câteva momente cu ideea, după care renunţă la ea. Aşa prietenos cum părea să fie, totuşi nu trebuia să uite că de familia Rouillard îl legau cu mult mai multe. Trebuia să presupună din

start că tot ce avea să-i dezvăluie în acele clipe automat va afla şi Gray.

— Sunt foarte curioasă să ştiu cât mai multe despre el, îi zise într-un final. Noaptea aceea mi-a zdruncinat familia la fel cum s-a întâmplat şi cu familia lui Gray. Spuneţi-mi, cum era? Ştiu că nu-i era mai credincios mamei mele decât soţiei lui, aşa că de ce dintr-o dată, pe nepusă masă, să vrea să renunţe la afaceri, la poziţia lui, la familie ca să fugă împreună cu ea?

— Nu cred că ai vrea ca eu să răspund la întrebarea asta, îi replică pe un ton amar. Ca s-o spun cât mai politicos cu putinţă, Renée era o femeie fascinantă, cel puţin pentru bărbaţi. Fizic era… mă rog, Guy răspundea foarte uşor la senzualitatea lui Renée.

— Dar deja era încurcat cu ea. Nu exista niciun motiv cu adevărat real ca ei doi să fugă împreună.

Alex ridică din umeri, un gest cu adevărat galic.

— Niciodată nu am reuşit să înţeleg treaba asta.

— Şi atunci de ce n-a divorţat?

— Iarăşi, n-am niciun răspuns la această întrebare. Poate din cauza religiei lui; Guy nu mergea regulat la biserică, dar avea sentimente religioase foarte puternice, aşa cum nu te-ai fi aşteptat de la cineva ca el. Poate că s-a gândit că aşa îi va fi mai uşor lui Noelle dacă nu divorţa de ea, dacă doar lăsa toate afacerile în seama lui Gray şi pleca. Pur şi simplu nu ştiu.

— Să lase toate afacerile în seama lui Gray? repetă Faith. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Îmi pare rău, se scuză avocatul cu blândeţe, dar nu pot divulga detalii despre afacerile clienţilor mei.

— Nu, sigur că nu, retractă ea rapid. Dar vă amintiţi şi altceva ce s-a mai petrecut în vara aceea?

Cu cine altcineva se mai întâlnea Guy?

Avocatul părea năucit.

— Dar de ce ai vrea să ştii aşa ceva?

— După cum v-am mai spus, mă interesează foarte mult omul acesta. Din cauza lui, eu n-am mai văzut-o pe mama din ziua aceea. Era un tip plăcut? Avea vreun fel de onoare? Sau era doar un crai şi nimic mai mult?

Pentru un moment, Alex se holbă la ea, în vreme ce durerea părea să-i umbrească ochii.

— Guy era cel mai plăcut om din lume, îi răspunse în cele din urmă. L-am iubit ca pe un frate. Mereu râdea şi necăjea pe cineva, dar dacă aveam nevoie de el venea ca din puşcă să mă ajute. Căsătoria lui cu Noelle a fost o mare dezamăgire şi cu toate astea am fost foarte surprins când a plecat, pentru că era atât de apropiat de Gray şi de Monica. A fost un soţ teribil, dar un tată cu adevărat minunat. Îşi coborî privirile spre mâini. Au trecut doisprezece ani, zise mai departe. Şi încă mi-e dor de el.

— A sunat vreodată? întrebă Faith. Sau a luat legătura cu familia lui în vreun fel?

El scutură trist din cap.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Şi cu cine altcineva s-a mai întâlnit în vara aceea, în afara Yolandei Foster?

Încă o dată, întrebarea ei păru să-l uimească. Sprâncenele i se ridicară şi în glas îi apăru un ton de nerăbdare.

— Nu cred că acum mai contează. După cum îi tot spun şi lui Gray, totul a rămas în trecut; lasă-l să se ducă. În vara aia a fost multă durere şi ca s-o păstrezi la fel de adâncă nu face nimănui niciun pustiu de bine.

— Nu pot să las să treacă totul când nimeni din zona asta nu vrea. Indiferent de cât de mult succes

am, sau câtă respectabilitate, sunt oameni aici care încă-şi închipuie că nu sunt altceva decât un gunoi. Vocea îi tremură puţin când pronunţă ultimul cuvânt. Nu avusese intenţia ca totul să-i scape de sub control şi se simţea şi jenată şi iritată că îi scăpase totuşi. Dar, câteodată, durerea ajungea prea aproape de suprafaţă.

Alex probabil că auzise acea durere în glasul ei pentru că expresia i se schimbă şi, ridicându-se deodată de pe scaunul lui, veni să se aşeze alături de ea, luându-i o mână în palma lui.

— Ştiu că pentru tine a fost foarte greu, îi zise cu blândeţe. Dar toţi cei din oraş îşi vor schimba părerea atunci când te vor cunoaşte mai bine. Iar Gray s-ar putea să te lase în pace. După cum am mai spus, a reacţionat în felul în care a făcut-o pentru că vrea să-şi protejeze familia, dar în general este un om foarte corect.

— Şi nemilos, adăugă Faith.

Un zâmbet de înţelegere îi lumină faţa o clipă, după care avocatul îi răspunse:

— Şi asta. Dar nu este necinstit. Ascultă-mă pe mine. Şi dacă pot face ceva ca să-i schimb părerea, îţi promit c-o s-o fac.

— Mulţumesc, îi zise Faith. Nu din această cauză venise să-l vadă, numai că el era mult prea corect ca să divulge informaţii despre clienţii şi prietenii săi. Dar oricum vizita nu fusese doar o pierdere de timp, pentru că simţea că putea s-o scoată pe Andrea Wallice de pe listă fără probleme.

Îi mulţumi avocatului încă o dată după care plecă şi, pe drumul spre casă, încercă să adune frânturile de informaţii pe care le culesese. Dacă Guy fusese omorât, Lowell şi Yolanda Foster păreau să fie suspecţii cei mai probabili. Se întrebă apoi cum putea pune la

cale o întâlnire cu cei doi. Şi se întrebă mai apoi pe unde era domnul Pleasant şi dacă era în regulă.

*

— Am întâlnit-o pe Faith astăzi, spuse Alex în seara aceea, în vreme ce el şi cu Gray treceau cu privirea peste nişte hârtii. Îşi ridică paharul cu brandy şi îl privi pe bărbatul mai tânăr peste marginea lui. Da, am observat cât de atractivă este, dacă asta-i ceea ce voiai să mă întrebi.

— Şi unde anume ai întâlnit-o? îşi ridică propriul pahar, plin cu scotch-ul lui favorit, savurând gustul ca de fum pe limbă.

— La mine la birou. A venit să-mi pună întrebări despre Guy.

Gray aproape că se înecă. Puse paharul pe masă cu atâta forţă încât lichidul ameninţă să se reverse peste margini.

— Ce-a făcut? Ce naiba vrea să ştie despre tata? Gândul că Faith putea umbla prin oraş punând întrebări despre tatăl său i se părea cumplit de amar. Era o reacţie instinctivă; pentru un moment ea nu mai era Faith, ci o Devlin, cu toate conotaţiile lipite de numele acela. El însuşi o dorea cu o ardoare care îl înspăimânta şi-l dezgusta în acelaşi timp, deşi spera să uşureze acea dorinţă dacă era posibil, dar nu voia ca vreo acţiune din partea ei să atingă în vreun fel familia lui. Nu voia ca Monica sau Noelle să fie expuse ei şi cu siguranţă nu dorea ca ea să pună întrebări despre tatăl lui. Guy dispăruse, plecase. Absenţa lui, trădarea lui erau ca o rană periculos de aproape de suprafaţă, care încă mai sângera la cea mai mică zgârietură.

— Voia să ştie cum a fost Guy, dacă a mai luat legătura cu voi, dacă s-a mai văzut şi cu altă femeie în

vara aceea.

Furios, Gray se ridică din scaun, intenţionând să se ducă la ea acasă ca să termine cu acea poveste. Alex îl opri punându-şi o mână pe braţul lui.

— Are dreptul să ştie, îi zise încet. Sau cel puţin să fie curioasă.

— Al naibii să fiu dacă am s-o las! izbucni Gray.

— Nici ea nu şi-a mai văzut mama de atunci.

Gray îngheţă, după care se lăsă să cadă iarăşi în scaun. Alex avea dreptate, la naiba! Era dureros, dar trebuia să admită adevărul. Cel puţin el fusese un om matur, chiar dacă fără experienţă în afaceri atunci când plecase tatăl lui; Faith nu avea decât paisprezece ani, la fel de neajutorată şi de vulnerabilă ca un copil. Nu ştia absolut nimic despre viaţa pe care o dusese de atunci şi până în clipa prezentă, exceptând faptul că era văduvă şi conducea o agenţie de turism cu mult succes, dar îşi putea pune la bătaie şi ultimul cent că nu fusese deloc uşoară. Faptul că trăise cu Amos Devlin şi cu cei doi beţivani de fraţi, ca şi cu sora cea curvă, nu putuse să fie deloc uşor. Nici înainte nu-i fusese deloc uşor, dar cel puţin fusese şi Renée acolo.

— Gray, mai las-o în pace, îi zise Alex cu blândeţe. Merită ceva mai bun decât primirea pe care a avut-o din partea unor anumiţi oameni şi o parte din asta este şi vina ta.

Gray îşi luă paharul şi începu să învârtă lichidul cu nuanţe de ambră.

— Nu pot, îi zise morocănos. Se ridică şi îşi luă paharul până în dreptul ferestrei, unde rămase ca să-şi privească imaginea în geam şi întunericul de afară. Luă o altă înghiţitură pentru a se îmbărbăta.

— Trebuie să plece înainte să fac vreun lucru care să le umilească şi să le rănească pe Monica şi pe mama.

— Cum ar fi? întrebă Alex uluit.

— Hai mai bine să spunem că, în ceea ce o priveşte pe Faith, sunt prins între un perete de stâncă şi o prăpastie. Peretele de stâncă este familia mea şi prăpastia – privi în jur cu un fel de amuzament feroce în ochi – este în pantaloni.

Pălind, Alex îl privi cu ochii holbaţi.

— Doamne!

— Trebuie să fie ceva genetic. Asta trebuia să fie singura explicaţie, cugetă sarcastic. Moştenise temperamentul tatălui său. Să pună cineva în faţa lui o femeie Devlin şi se şi întărea. Nu, nu chiar orice femeie Devlin; două dintre ele îl lăsaseră rece. Dar Faith… Nimic nu mai era rece la el dacă ea se afla în apropiere de o milă.

— Nu poţi să-i faci una ca asta mamei tale, şopti Alex. Umilinţa ar omorî-o.

— La dracu', ştiu şi eu foarte bine! De asta şi vreau ca Faith să plece înainte să fac vreo prostie. Şi atracţia asta nu e numai din partea mea. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi fost aşa, îi zise întorcându-se cu faţa spre Alex, în ochi arzându-i acelaşi umor furios. Seara trecută am fost la ea acasă ca să-i fac o propunere; dacă nu vrea să părăsească zona asta, îi cumpăr o casă în apropiere, doar să nu fie în oraş. În felul ăsta ne putem vedea unul pe celălalt fără să facem vreun rău nimănui. Numai că la masă cu ea era şi un om mai în vârstă; luaseră împreună cina şi am fost atât de gelos încât am acuzat-o că are un tătic de zahăr. Scutură din cap şi râse încet, ca pentru el. Poţi să crezi aşa ceva? Bătrânul părea la fel de fragil ca o scobitoare, dar era tot îmbrăcat într-un costum modern poate prin anii '50, şi eu nu mă gândeam decât că voia să se urce cu ea în pat.

— Ce bătrân? întrebă Alex, cu curiozitatea

stârnită. Cineva cunoscut?

— E din New Orleans. Numele de familie era parcă Pleasant. Eram atât de furios încât nu-mi mai amintesc dacă mi-a spus şi numele lui de botez. Spunea că era un asociat de afaceri.

— Şi era?

Gray ridică din umeri.

— Probabil. Faith are o agenţie de turism şi are o filială şi în New Orleans.

— Este proprietatea ei?

— A reuşit să se descurce destul de bine, nu crezi? Iată că apăruse din nou mândria aceea prostească. A început totul în Dallas. Nu ştiu câte filiale şi câte birouri are, dar am început să adun informaţii despre ea. Mă aştept să primesc un raport oricând de acum înainte.

— Şi ai de gând să încerci să-i ruinezi afacerea dacă nu pleacă? întrebă Alex cu mai puţină tărie decât se aşteptase Gray.

— Nu. În primul rând că nu sunt un ticălos atât de mare. Şi în al doilea rând dacă o fac, pot să-mi iau la revedere de la orice şansă aş mai avea cu ea. Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar. Încearcă să decizi tu care motiv este mai important.

Alex nu îi zâmbi ca răspuns.

— Asta-i o situaţie a naibii de grea. Dacă eşti hotărât s-o ai…

— Sunt, îi răspunse Gray categoric, sorbind şi ultima înghiţitură de scotch.

— … atunci în niciun caz nu poate să mai rămână aici. Noelle ar fi devastată.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult Monica decât mama.

Alex clipi de parcă nici n-ar fi pus-o la socoteală pe Monica. Probabil că nu; toată atenţia lui era

concentrată doar asupra lui Noelle. Desigur, ştia despre încercarea de sinucidere a Monicăi; nu fusese posibil să se păstreze discreţia, cu toată zarva din cabinetul doctorului Bogarde. Şi oricum, Monica nu încercase niciodată să-şi ascundă cicatricile. Era prea mândră ca să încerce să le disimuleze pe sub brăţări late sau mâneci lungi.

— Monica este cu mult mai puternică decât era atunci, îi zise Alex în cele din urmă. Dar Noelle nu are niciun fel de sprijin. De la bun început am crezut, şi încă mai cred, că trebuie să facă faţă tuturor greutăţilor şi să-şi continue viaţa, dar dacă descoperă că tu ai o legătură amoroasă cu Faith – nu. N-ar putea suporta. Ar putea chiar încerca să se sinucidă.

Gray scutură uimit din cap, nedumerit de faptul că Alex o cunoştea pe Noelle de atâta amar de vreme şi cu toate astea încă nu-şi dăduse seama că era mult prea egocentrică şi comodă ca să-şi poată face singură vreun rău. Miopia dragostei îi permitea doar să vadă frumuseţea neîntinată, perfectă şi rece a mamei sale. Era probabil latura sa romantică, o caracteristică de-a dreptul ciudată la un avocat.

— Trebuie neapărat să plece, îi zise Alex cu regret.

CAPITOLUL 12

Faxul zumzăia zgomotos aşa că nu auzi maşina intrând pe aleea din faţa casei. Când o bubuitură îi răsună la uşa din faţă, se aplecă spre fereastră ca să vadă cine anume venise. Nu putea vedea cine stătea pe verandă, în schimb putea vedea foarte bine Jaguar-ul argintiu parcat în spatele maşinii ei şi oftă atunci

când se îndreptă spre uşă, cu cana cu cafea fierbinte încă într-o mână. De abia dacă era opt şi jumătate dimineaţa, mult prea devreme ca să aibă de-a face cu Gray Rouillard.

Primul lucru pe care-l observă când deschise uşa era furia care părea să-l macine pe Gray.

Singura dată când îl mai văzuse într-o asemenea stare fusese în ziua aceea când venise la cabană ca să le spună că Renée plecase, şi apoi iarăşi în noaptea aceea când îi aruncase afară din casă. Când îşi ridică privirile spre ochii întunecaţi şi nemiloşi, amintirea acelei nopţi îi reveni deodată în minte, făcând-o să se simtă iarăşi fetiţa de paisprezece ani înfricoşată. Avu senzaţia că sângele avea să-i îngheţe în vene şi făcu un pas în spate în vreme ce el avansa tot mai mult, lăsând uşa să se trântească în urmă.

Tresări vizibil auzind pocnitura. Ochii ei verzi se lipiseră parcă de faţa lui pentru că nu îndrăznise să privească în altă parte.

— Ce mama naibii îţi închipui că faci? o întrebă foarte blând, tonul catifelat părând la fel de tăios ca şi o sabie lovită de o altă lamă. Mai avansă cu încă un pas astfel încât s-o copleşească cu prezenţa lui, iar Faith dădu iarăşi înapoi. Cana cu cafea îi tremura în mână.

Pentru fiecare pas pe care el îl făcea înainte, ea făcea câte unul în spate, acest dans straniu continuând până când Faith dădu cu umerii de peretele de piatră, apăsându-se în el de parcă ar fi putut trece mai departe. Braţele lui ţâşniră în faţă înainte ca ea să fi putut face un pas în lateral, palmele lui sprijinindu-se de perete chiar alături de umerii ei, închizând-o ca într-o capcană vie. Apoi se aplecă uşor în faţă; primii doi nasturi de la cămaşa albă erau desfăcuţi, scoţând la iveală un V de piele măslinie decorată cu păr negru şi

cârlionţat. Pulsul îi bătea vizibil la baza gâtului puternic, chiar în faţa ochilor ei. Faith îşi agăţă privirile de mişcarea aceea ritmică, încercând din răsputeri să se controleze. Pentru că nu mai avea paisprezece ani. Şi el n-o mai putea arunca afară din casa ei.

— Ei bine? o întrebă el cu acelaşi ton catifelat.

Încheieturile lui groase aproape că-i atingeau umerii goi pentru că nu purta în dimineaţa aceea o bluză cu mâneci; pielea lui părea fierbinte alături de pielea ei. Umerii lui laţi şi pieptul masiv păreau un zid de netrecut în faţa ei şi parfumul lui plăcut îi făcea nările să se dilate de plăcere. Încă ţinând bine strânsă în mână cana cu cafea, aproape ca pe un scut între ei, înghiţi nodul din gât după care reuşi să îngâne:

— Despre ce tot vorbeşti?

El se aplecă şi mai mult, încât abdomenul lui aproape că-i atinsese degetele.

— Vorbesc despre toate întrebările pe care le pui. Alex mi-a spus seara trecută că ai fost şi la el la birou. Să vorbeşti cu Alex e una, el o să-şi ţină gura închisă, dar ia ghiceşte cu cine m-am întâlnit în dimineaţa asta? Ed Morgan. În ciuda tonului calm şi măsurat, Faith putea vedea foarte bine furia rece pe care o făcea simţită din priviri. Dacă ar fi fost o simplă criză de nervi, puţin i-ar fi păsat. Dar în starea asta, era capabil de orice, deşi, destul de ciudat, nu-i era teamă de el în mod fizic. Nu, dacă Gray avea s-o rănească, atunci va lucra cu sentimentele şi cu emoţiile ei. O să-ţi spun asta o singură dată, continuă, aplecându-se atât de mult încât nasul lui îl atingea pe al ei. Nu mai pune şi alte întrebări despre tatăl meu. Curiozitatea ta n-o să facă decât să stârnească iarăşi bârfele şi să-mi rănească iarăşi familia. Şi dacă asta o să se întâmple în cele din urmă, Faith, o să te alung iarăşi din oraş, găsesc eu metode, orice fel de metode. Asta poţi s-o

iei drept un avertisment cinstit. Şi ţine minte: nu vreau ca gura ta frumoasă nici măcar să şoptească numele tatălui meu.

Ochii verzi larg deschişi priviră drept spre cei întunecaţi şi reci care erau la o depărtare de doar câţiva centimetri. Îşi ridică bărbia şi gura, pe care el se părea că o considera frumoasă, se desfăcu în vreme ce trăgea intenţionat tigrul de coadă, murmurând încetişor cele două cuvinte:

— Guy Rouillard.

Îi zări apoi pupilele dilatându-se a neîncredere, după care răceala din ochii lui fu înlăturată de văpăi de foc. Poate că nu fusese prea prudent din partea ei să-l provoace, dar ca să stea şi să urmărească rezultatul era de-a dreptul fascinant. Pentru că i se părea că el se dilata din cauza furiei, faţa căpătând o culoare închisă, un fel de roşu-maroniu şi, dacă părul lung nu ar fi fost strâns la spate şi prins bine cu o clemă, credea că în mod sigur l-ar fi văzut ridicându-se pe creştet.

Din păcate nu avu la dispoziţie decât o frântură de secundă ca să se bucure de spectacol pentru că el o prinse foarte repede, cu acea iuţeală care-l caracteriza, cu mâinile de braţe, scuturând-o apoi zdravăn. Faith îşi slăbi strânsoarea mâinii pe cana cu cafea de mult uitată, după care o simţi alunecând. Cu un ţipăt încercă s-o prindă iarăşi, numai că el era mult prea aproape ca să poată executa astfel de jonglerii, aşa că nu mai putu face decât să împingă cana cu vârful degetelor spre ea însăşi în loc s-o lase să se reverse peste el şi să-l ardă. Cafeaua îmbibă imediat fusta subţire cu care se îmbrăcase, arzându-i coapsa dreaptă, după care se răsturnă peste picioare. Ţipă a doua oară, însă de data aceasta de durere. Cana lovi podeaua cu un zgomot sec, rămânând doar fără toartă, fără alte stricăciuni vizibile. Gray sări deoparte,

eliberând-o automat, iar ea profită de mişcarea lui ca să-şi dezlipească fusta de coapsa arsă.

Privirea lui întunecată o examină rapid după care murmură ca pentru sine:

— La naiba!

O apucă iarăşi de braţe, trăgând-o aproape de el, după care cu mâinile începu să moşmondească ceva la spatele fustei. Apoi fusta păru să se lărgească deodată, căzându-i la picioare. El o ridică imediat din cercul de material, luând-o în braţe, în vreme ce ea i se agăţă de umeri şi camera părea să se rotească în jur.

— Dar acum ce mai faci? ţipă alarmată, văzând că el o ducea spre bucătărie. Era confuză din cauza durerii, iar el se mişca prea repede ca ea să mai poată pricepe ceva. Şi, în afară de toate astea, era perfect conştientă de picioarele goale pe care le susţinea cu un braţ şi că rămăsese îmbrăcată doar cu bluza subţire şi chiloţii.

El îşi băgă un picior pe după speteaza unui scaun, depărtându-l de masă, după care o aşeză cu mare grijă. Întorcându-se spre chiuvetă, trase câteva prosoape de hârtie, le răsuci în aşa fel încât să formeze un fel de compresă şi, înmuindu-le în apă, fără să le mai stoarcă, le aşeză cu delicateţe pe coapsa înroşită din cauza arsurii. Ea tresări din cauza răcelii. Şiroaie de apă se scurgeau de pe pulpă, trecând apoi pe scaun şi udându-i chiloţii.

— Am uitat cu totul de cafea, murmură el. Dar, dacă era să spună adevărul curat, nici măcar n-o observase decât atunci când se vărsase. Îmi pare rău, Faith. Ai cumva nişte ceai? Înainte ca ea să-i poată răspunde, deschisese deja uşa de la frigider, scoţând oala cu ceai rece care era ceva foarte obişnuit în zona caldă a sudului.

Deschise şi închise uşile şi sertarele dulapurilor

până când găsi locul în care-şi păstra prosoapele curate. Luând unul, îl înmuie în oală, după care îl scoase şi îl stoarse grijuliu. Îl privi apoi uimită cum dădu deoparte pansamentul improvizat din prosoapele de hârtie şi îl aruncă în chiuvetă, înlocuindu-l cu prosopul înmuiat în ceai. Dacă apa de mai nainte fusese rece, în schimb ceaiul era îngheţat. Faith respiră repede atunci când acesta, la fel ca şi apa, începu să se scurgă pe scaun, udându-i şi mai mult chiloţii.

— Te doare? o întrebă Gray, lăsându-se în genunchi alături de scaun ca să ridice puţin prosopul de pe coapsa rănită. Avea vocea încordată din cauza neliniştii.

— Nu, îi răspunse sinceră. Este doar foarte rece şi mi-am udat deja fundul.

Faţa lui era la acelaşi nivel cu a ei. După cum răspunsese, văzu cum îngrijorarea îi părăsea privirile, tensiunea eliberându-i umerii până atunci încordaţi. Se prinse de spătarul scaunului şi cu un umor plăcut, o întrebă:

— Am exagerat cumva?

Ea îşi muşcă buzele gânditoare.

— Foarte puţin.

— Ai toată coapsa roşie, ştiu că te-ai ars.

— Puţin. Mă ustură ceva dar nu-i foarte rău. Mă îndoiesc că o să fac băşici. Îşi îngustă apoi ochii în vreme ce-l privea, încercând să disimuleze hohotul de râs ce ameninţa cu revărsarea. Îţi apreciez îngrijorarea dar nu cred că justifică pe deplin dezbrăcarea mea pe jumătate.

El privi atunci în jos spre picioarele goale şi la bumbacul alb al chiloţilor ce de-abia se zăreau de sub poala cămăşii. Un fel de tremur păru să-l scuture. Îşi aşeză mâna dreaptă pe coapsa sănătoasă, trecându-şi

palma peste carnea delicată şi fermă, încântat de textura ei fină.

— De multă vreme doream să te fac să-ţi uzi chiloţii, murmură. Dar în niciun caz cu ceai.

Hohotul de râs dispăru ca şi când nu ar fi fost niciodată. Tensiunea începu să se instaleze iarăşi între ei, aproape palpabilă în densitatea pe care o avea. Interiorul i se strânsese parcă în urma spuselor lui, căldura părea să i se scurgă spre pântec în vreme ce sânii i se întăriseră dureros. Simţi imediat după aceea umezeala dorinţei şi acordul pe care ar fi vrut să şi-l exprime: şi eu doream, fluturându-i pe buze. Reuşi să reţină cuvintele, ştiind că dacă le-ar fi dat glas ar fi trecut un hotar pe care nu voia de fapt să-l depăşească. Tensiunea sexuală emanată de el semăna cu un câmp de forţă, fierbinte şi imperios. Era destul să mărturisească şi el s-ar fi urcat imediat pe ea.

Aproape că o durea nevoia aceea cumplită de a-l atinge, de a se lipi de corpul acela dur ca oţelul, deschizându-şi propriul trup pentru el. Numai instinctul de autoapărare o făcu să rămână şi pe mai departe tăcută şi nemişcată.

El se aplecă imperceptibil mai aproape, inhalând cu plăcere aroma ei dulce. Sângele îi pulsa cu viteză prin vene, aproape de punctul de clocot. În linişte, se priveau reciproc ca doi adversari venind unul spre celălalt pe o stradă plină de praf. El ar fi vrut să-i dea jos chiloţii şi apoi să îşi îngroape capul în poala ei, impulsul devenind atât de puternic încât începu să tremure din cauza efortului cu care încerca să-i ţină piept, în acelaşi timp întrebându-se ce anume ar face ea dacă ar ceda în cele din urmă. Oare s-ar speria, l-ar împinge… sau picioarele i s-ar desface şi mâinile i s-ar încleşta în păr?

Mâna i se încordă uşor pe coapsa ei, degetele

apăsându-i pe pielea delicată care se încălzise la atingerea lui. Îi văzu pupilele dilatându-se, lăsându-şi mai apoi genele dese să le acopere în vreme ce respira adânc, cu greutate şi făcându-l atent la sâni. El îşi mută mâna puţin, frecându-şi degetul înainte şi înapoi, fiecare mişcare aducându-l şi mai sus, mai adânc între pulpele strânse. Voia s-o atingă. Uitase cu totul de Monica, de Guy, de tot, în afară de mişcarea înceată a degetului mare, tot mai aproape de carnea neasemuit de moale dintre picioarele ei, atât de puţin protejată de stratul subţire de bumbac. Şi-ar fi putut petrece degetul pe sub elasticul de la încheietura piciorului, descoperind apoi părul fin de la întretăierea coapselor lipite. Apoi avea să-şi ridice puţin degetul, deschizând-o pe parcursul acelei mişcări, până când ar fi descoperit boţul micuţ de la baza sexului.

Dacă îl lăsa s-o atingă, atunci cu siguranţă avea să fie a lui. Atunci ar avea-o.

Degetul mare îi atinsese elasticul cu pricina. Atunci începu şi ea să se mişte, coborându-şi mâna care se încleştă imediat pe mâna lui, retrăgând-o departe de coapsă.

— Nu, îi şopti.

Frustrarea îl cuprinse precum o vâlvătaie nestăpânită. Un sunet care semăna foarte bine cu un mârâit i se plămădi în piept în vreme ce instinctele fizice luptau pentru supremaţie cu gândul. Creierul câştigă în cele din urmă. Era transpirat tot, tremura din cauza dorinţei. Erecţia devenise dureroasă din cauza pantalonilor strâmţi.

— Nu, îi zise din nou, de parcă refuzul iniţial ar fi avut nevoie de o întărire şi probabil că aşa şi era.

Încet, el îşi întoarse palma în aşa fel încât degetele lui să se întrepătrundă cu ale ei.

— Atunci ţine-mă puţin de mână.

Ea îl ascultă, strângându-l cu putere, simţindu-i degetele încordându-se şi apoi relaxându-se ca şi cum ar fi încercat să apuce ceva. Cealaltă mână rămăsese prinsă de spătarul scaunului pe care-l strângea atât de tare încât încheieturile degetelor se albiseră.

După un moment de o durată necunoscută, pentru că timpul păruse să se destrame în jurul lor în vreme ce se priveau în ochi şi dorinţa le pârjolea trupurile, tensiunea teribilă ce pusese stăpânire pe. El începu să se risipească. Clipi şi-şi schimbă poziţia, întinzându-şi un picior. Îşi eliberă mâna şi o lăsă repede în jos, ca să aducă nişte ajustări, încruntătura de până atunci dispărând în vreme ce se simţea puţin mai lejer.

Ea îşi drese glasul, nesigură pe ceea ce avea să spună, dacă putea să mai spună ceva.

El se ridică încet în picioare. Umflătura masivă din faţa pantalonilor era imposibil să scape neobservată, dar cel puţin părea să deţină iarăşi controlul asupra trupului său. Luă prosopul atârnat în cuierul de lângă chiuvetă cu care îi acoperi coapsele, alungând ispita din raza vizuală, dacă apropierea nu o putea diminua.

După vreun minut, îi zise cu o voce calmă:

— Eşti sigură că nu eşti rănită şi mai rău de atât?

— Da. Şi ea vorbise la fel de calmă şi la fel de încet ca şi el, de parcă un zgomot prea tare le-ar fi periclitat controlul şi i-ar fi trimis înapoi în agonia aceea de dorinţă pe care reuşiseră s-o evite în cele din urmă. Foamea aceea nu fusese doar de-o singură parte. Este o arsură minoră. Probabil că până mâine n-o să mai simt nimic. Usturimea dispăruse, complet alinată de prosopul înmuiat în ceai rece.

— Bine. Privi în jos spre ea, după care îşi ridică mâna ca pentru a o mângâia uşor pe păr, dar după

aceea o lăsă să cadă la loc. Nu putea să-şi permită s-o atingă în siguranţă în acele momente, nu încă. Şi acum explică-mi şi mie de ce ai pus toate întrebările alea despre tata.

Faith îşi ridică privirile spre el, cascada de păr roşcat căzându-i moale pe umeri. Ar fi vrut să-i spună ce bănuieli avea, că tatăl lui era probabil mort, numai că descoperi că toate cuvintele îi rămăseseră înţepenite în gât. Nu putea s-o facă. Trebuia să creadă că el nu ştia nimic despre toată afacerea aceea, că nu avusese nicio legătură cu moartea tatălui său, pentru că îl iubea şi l-ar fi durut sufletul să facă un asemenea lucru. Şi pentru că ea îl iubea atât de mult, nu voia să-l rănească. În mod deliberat răsturnase cafeaua pe ea, ca să-l fereastră pe el de o opăreală uşoară; atunci cum ar fi putut să-i spună în acele momente că probabil tatăl pe care-l iubea zăcea mort de vreme îndelungată, ucis?

Aşa că preferă să-i spună ceea ce era un adevăr şi o minciună în intenţie:

— El face parte şi din trecutul meu. Nu prea pot să mi-l amintesc când nu era prezent în casa noastră, dacă nu direct cel puţin ca subiect de conversaţie, deşi niciodată n-am ajuns să-l cunosc cu adevărat. A fost mereu bun cu mine atunci când ne vedeam, ceea ce nu se întâmpla prea des, dar şi după aceea, mi-am pierdut mama datorită lui. Chiar crezi că n-ar trebui să fiu curioasă, să nu încerc să aflu ce fel de persoană a fost? Că n-ar trebui să încerc să umplu golurile ca să pot înţelege ce anume s-a întâmplat?

— Atunci, mult noroc, mârâi Gray. Eu unul am crezut că-l cunoşteam mai bine decât oricine altcineva din lume şi totuşi nu pot să înţeleg nimic din ce s-a întâmplat atunci. Făcu o pauză de câteva momente. Dacă mai ai şi alte întrebări de pus despre el, mai bine

întreabă-mă pe mine, pentru că am vorbit foarte serios ceva mai devreme. Nu vreau să mă port dur cu tine, Faith, dar o să fac tot ce este necesar ca să-mi apăr familia. Să nu cumva să uiţi.

De vreme ce el singur se oferise… Dar, nu, nu era deloc momentul potrivit ca să-l mai facă să-şi prelungească vizita punându-i tot felul de întrebări, când stătea pe un scaun pe jumătate dezbrăcată iar el era precum un butoi de dinamită sexuală gata să explodeze. Aşa că de-abia dacă îi aruncă o privire în tăcere şi, imediat după aceea, gura lui se întinse într-un zâmbet tandru.

— Nu prea aud niciun fel de promisiuni, aşa-i? Scumpo, ar fi bine să te mai gândeşti la ce ţi-am spus. Nu-ţi face viaţa şi mai amară decât este. Ţine-ţi doar gura şi poartă-te cum se cuvine.

— Ca o fetiţă mică şi cuminte?

— Ca o femeie deşteaptă, o corectă el. Din nou mâna i se mişcă în direcţia ei şi din nou mişcarea fu în cele din urmă abandonată. Ea îşi dădu seama că el ar fi vrut să rămână, să continue cu ceea ce începuse, numai că îl refuzase şi acum se străduia să accepte acea decizie a ei. De fiecare dată când se întâlneau, bătălia se înfiripa din nimic şi, ştia că, pe măsură ce trecea vremea, îi va fi tot mai greu să-l refuze. Ei, şi acum ar cam trebui să plec.

— În regulă.

El însă nu se mişcă din loc. După care spuse:

— Dar nu vreau.

— Fă-o oricum.

Gray începu să chicotească.

— Eşti o femeie foarte dură, Faith Devlin.

— Hardy.

— Pe el nu l-am cunoscut. Pentru mine nici măcar nu este real. Spune-mi, l-ai iubit?

— Da.

Dar nu aşa cum te iubesc pe tine. Asta niciodată.

Ochii lui întunecaţi prinseră a străluci şi de această dată reuşi s-o atingă, palma lui bătătorită prinzându-i un obraz.

— Pentru mine, o să rămâi întotdeauna o Devlin, cu părul ăsta roşu şi ochii ca de vrăjitoare. Se aplecă şi-şi aşeză buzele peste buzele ei, într-un sărut rapid de despărţire. După care plecă şi, când uşa se închise în urma lui, Faith se lăsă pe spate în scaun, oftând de uşurare.

Avea impresia ciudată că în încăpere intrase o furtună care o răvăşise cu totul. Inima încă îi bătea cu putere şi îşi simţea picioarele precum nişte macaroane de moi. Cele câteva momente cu Gray fuseseră poate cele mai erotice din viaţa ei, iar el nu făcuse decât să-i atingă piciorul. Dacă s-ar fi apucat să facă dragoste cu ea cu adevărat, probabil şi-ar fi pierdut cu totul stăpânirea de sine. Se simţea înspăimântată de intensitatea dorinţei pe care el i-o putea stârni doar cu o singură privire, o atingere scurtă, până şi cu aroma plăcută, bărbătească.

Pentru mine o să rămâi întotdeauna o Devlin.

Nu era cea mai bună recomandare. Putea doar să presupună că el voise să-i spună că nu va fi niciodată în stare să-i uite mediul, moştenirea pe care o primise din partea familiei şi că nimic din ce avea să facă sau făcuse nu-i va schimba părerea în privinţa ei.

Şi eu o să te iubesc mereu, îi şopti în minte. Mereu.

*

Doar o atinsese pe picior şi aproape că ejaculase, se gândi Gray cu amărăciune. Doamne, păi dacă

reuşea vreodată să intre în ea, atunci probabil că inima avea să-i explodeze din cauza tensiunii.

Mâinile îi tremurau în vreme ce conducea, o reacţie deja normală dacă se întâmpla să petreacă ceva mai mult de un moment în compania lui Faith. Ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi răspuns şi ea în felul în care o făcuse; poate că stătea nemişcată şi îi spunea nu, dar privirea aceea languroasă, aburul acela era în ochii ei. Cunoştea foarte bine toate semnele. Respiraţia i se îngreuna, sânii i se întăreau şi sfârcurile se ridicau. Şi, deşi n-o sărutase decât foarte uşor la plecare, şi asta pentru că nu mai rezistase dorinţei, buzele ei fuseseră roşii şi parcă puţin umflate. Şi pe sub pielea aceea translucidă năvălise parcă un val de sânge care-o dăduse de gol.

O voia. Trebuia s-o facă să plece. O voia. Dorinţele contradictorii îl înnebuneau cu totul.

Şi ea în cele din urmă nu fusese deloc de acord să înceteze cu întrebările. Nu se certase cu el, dar începea să-şi dea seama că tăcerea aceea a ei de fapt masca o încăpăţânare la fel de largă ca şi marele canion. Poate că nu lupta, dar în mod cert ştia cum să reziste pe poziţii. Ca fetiţă mică, Faith fusese de prea multe ori înfrântă de viaţă, când fusese incapabilă să ia propriile ei hotărâri. Acum îşi putea decide singură cursul vieţii, aşa că nu prea îngăduia cuiva să o îndepărteze de la el. Şi acea încăpăţânare hotărâtă era probabil şi motivul pentru care, la numai douăzeci şi şase de ani, deţinea propria ei companie.

Şi, ţinând cont de toate aceste date, era foarte puţin probabil să reuşească s-o convingă să plece. Şi, de vreme ce era foarte sigur că nu putea avea încredere în el însuşi că va avea bunul simţ să se ţină cât mai departe de ea, prevedea în perspectivă nişte zile de-a dreptul afurisite.

*

Mâinile Monicăi tremurau în vreme ce deschidea uşa de la biroul lui Alex şi îi zâmbea Andrei. Şi, chiar reuşi să-şi menţină vocea calmă şi veselă în vreme ce-i spunea secretarei:

— Sper că a venit. Eram în oraş şi mi-am adus aminte că voiam să-l rog ceva.

— Este ziua ta norocoasă, îi răspunse Andrea zâmbind. O ştia pe Monica de când aceasta ea doar un bebeluş. A venit şi el cu câteva minute în urmă. Se spală puţin, dar în câteva minute o să iasă. Intră în cameră şi stai jos.

Se spală, era desigur un mod politicos de a spune că se dusese la baie. Cam aşa ar fi spus şi maică-sa, cugetă Monica, de parcă şi o singură aluzie la baie ar fi scârbit-o. În treizeci şi doi de ani, nu-şi amintea ca mama ei să facă vreo referire la adevărata menire a toaletei. Realităţile fizice trebuiau ascunse dacă acest lucru era posibil sau ignorate dacă nu. Deşi încercase de nenumărate ori, Monica nu reuşise nicicum să şi-o imagineze pe Noelle făcând dragoste, deşi ea şi cu Gray erau dovada clară că treaba asta se întâmplase de cel puţin două ori. Cât despre vizita la ginecolog şi situaţia nedemnă de a naşte un copil era o adevărată minune că maică-sa nu-l închisese în afara dormitorului pe Guy după naşterea lui Gray, decât să treacă iarăşi prin toate acele chinuri.

Monica evită canapeaua de piele şi se îndreptă încet spre fereastră, ca să privească în piaţeta din faţa clădirii municipale. Bobocii proaspeţi ai primăverii cedau cu rapiditate în faţa florilor pline a zilelor de vară. Timpul se scurgea cu repeziciune, pământul şi plantele trecând prin toate ciclurile naturii,

nepăsătoare în faţa oamenilor care păreau atât de prinşi în propria lor îngâmfare încât îşi închipuiau că puteau afecta totul în jur.

Alex intră în încăpere, zâmbind vesel atunci când dădu ochii cu ea.

— Şi ce vânt te aduce pe la mine astăzi? Luase cina cu ei cu o seară în urmă, deci, orice fel de afaceri se discutaseră atunci.

Monica privi la faţa subţire şi plăcută, la ochii gri foarte blânzi, şi simţi cum i se usucă gâtul. Se străduise o săptămână întreagă să îşi adune curajul să stea de vorbă cu el. De fapt, chiar reuşise să ajungă până în biroul lui, dar acum vocea nu mai voia s-o asculte.

El se încruntă văzând neliniştea înscrisă în ochii ei negri.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? o întrebă încet, închizând uşa şi apropiindu-se ca să-l prindă o mână.

Ea reuşi să tragă aer în piept. Câteodată avea impresia că era nebună, că acele întâlniri cu Alex existau doar în închipuirea ei. În privirile sau în felul lui de a se purta nu exista nici cel mai mic indiciu atunci când se găseau împreună în timpul perioadelor normale. El rămânea doar Alex, acelaşi om dintotdeauna, un umăr de care te puteai sprijini, venind încetişor şi preluând o mare parte a greutăţilor, aşa cum se întâmplase după fuga tatălui lor şi până când ea şi cu Gray reuşiseră cumva să se descurce singuri. Era ca şi cum acele momente fugitive se petreceau de fapt între doi oameni diferiţi, între tata şi mama, unindu-se în trupuri de împrumut.

Acesta este Alex, îşi aminti singură. Nu avea să plece de lângă ei. Dragostea şi ajutorul lui nu depindeau de faptul că ea se culca uneori cu el. Fusese

doar o simplă înlesnire pentru el, asta fusese tot de fapt, un fel de supapă pentru emoţiile îndelung reţinute.

Cam asta era ceea ce-i spunea logica. Însă, din punct de vedere emoţional, era terorizată. Un tată deja o părăsise, dragostea lui pentru ea nefiind atât de puternică încât să-l ţină împotriva viiturii în care intrase atunci când începuse să umble cu Renée Devlin. Nu putea suporta să-l piardă şi pe Alex.

Numai că mai era şi Michael. Michael cel dulce şi cel sexy. Şi dacă pierdea acum ocazia, avea toate şansele să-l piardă şi pe el pentru totdeauna, şi, dacă trebuia să stea şi să aleagă între cei doi bărbaţi, nici măcar nu avea ce alege. Michael era inima ei, sângele ce-i pulsa prin vene.

— Monica? Alex se apropiase şi mai mult, în ochii gri arzând neliniştea.

Monica îşi luă inima în dinţi. Trebuia să-i spună. Închise ochii şi dădu drumul adevărului.

— O să mă mărit cu Michael McFane.

Pentru un moment se făcu linişte, aşa că îşi strânse ochii şi mai bine, aşteptând înfiorată de frică. Numai că secundele treceau mai departe, şi Alex tot nu spunea nimic, iar într-un târziu neliniştea deveni atât de acută încât n-o mai putea suporta, aşa că deschise ochii.

El îi zâmbea încântat, exasperarea amuzată citindu-se clar pe chipul lui.

— Felicitări, chicoti. Cam ce altceva ai vrea să-ţi spun?

Uimită, se holbă la el.

— Nu, nu ştiu.

— Sunt foarte fericit pentru tine, draga mea. Nici tu şi nici Gray nu aţi arătat nicio înclinaţie spre căsătorie şi mi-am făcut multe griji din cauza asta.

Şeriful este un bărbat bun şi de încredere.

Monica îşi umezi buzele.

— Mamei n-o să-i placă.

El ezită o secundă, cântărind implicaţiile în minte.

— Probabil că nu, dar ăsta nu-i un motiv suficient de puternic ca să te oprească. Meriţi porţia ta de fericire, Monica.

— Numai că nu vreau s-o supăr.

— Sunt anumite lucruri cărora trebuie să le facă faţă şi anumite lucruri care pot fi ascunse. În acest caz, mărită-te cu Michael şi fii cât mai fericită cu el. Crede-mă pe cuvânt, asta n-o s-o necăjească nici pe jumătate ca atunci când o să audă de Faith Devlin.

Faith Devlin? tresări Monica.

— Ce-i cu ea? De vreme ce mama oricum ştia că femeia aceea oribilă se mutase înapoi în Prescott, afirmaţia lui Alex nu părea să aibă logică.

— Gray nu ţi-a spus? Părea uimit.

— Se pare că nu. Ce trebuia să-mi spună?

El oftă din greu.

— A tot pus întrebări prin oraş, despre Guy. Întrebări cu caracter personal. Dacă nu este oprită, o să stârnească iarăşi tot şi asta o s-o rănească pe Noelle mult mai rău decât vestea despre apropiata ta căsătorie.

Monica avea impresia că fusese pocnită peste faţă. Faith Devlin punea întrebări prin oraş despre tatăl ei? Numai gândul acesta şi o înfuria la culme. Nu era destul că târâtura de maică-sa îl furase pe tatăl ei şi nu-l mai văzuse niciodată de atunci? Faţa i se înroşi de mânie.

— Şi ce fel de întrebări a pus? Doamne, ce treabă are ea cu tata, ce-i pasă?

— Întrebări personale, ce fel de om a fost, chestii de genul ăsta. A venit şi la mine, ieri, pentru că a auzit

că eu eram cel mai bun prieten al lui Guy. Că a stat de vorbă cu mine e una, numai că Gray a descoperit azi-dimineaţă că şi pe Ed Morgan l-a pisat cu tot felul de întrebări.

— L-a luat la întrebări pe Ed Morgan despre tatăl meu? ţipă Monica. Omul ăsta e cel mai mare bârfitor din oraş.

— Gray a avut grijă de treaba asta, îi zise Alex pe un ton alinător în vreme ce o bătea uşor pe mână. Doar îl cunoşti pe Gray. L-a redus pe Ed la tăcere numai în zece minute.

Gray în timpul unei crize de furie era o privelişte înspăimântătoare, cu ochii aceia negri devenind reci şi periculoşi. Nu şi-l putea imagina pe Ed Morgan făcându-i faţă nici măcar zece secunde. Imaginea aceea o amuză câteva momente, după care fu împinsă deoparte din cauza indignării la adresa tupeului lui Faith Devlin.

— Pot să-i înţeleg curiozitatea, zise Alex mai departe, dar, după cum i-am spus şi lui Gray, ar fi un adevărat dezastru dacă mama voastră află aşa ceva.

— Ei bine, eu nu pot să-i înţeleg curiozitatea! ţipă iarăşi Monica. Doamne, era nevoie de aşa de puţin ca să se întoarcă iarăşi totul, sentimentele acelea de pierdere ireparabilă, durerea sufocantă, sentimentul de abandonare. Ura o învălui dintr-o dată. Îşi retrase mâna şi se îndepărtă. Gray a reuşit să-l reducă la tăcere pe Ed Morgan, dar ce face în privinţa ei?

— Nu ştiu. Alex scutură din cap. Ştiu că nu eşti de acord cu mine, dar atunci când s-a mutat aici, eu am fost pentru a o lăsa în pace. Ce s-a întâmplat atunci n-a fost din vina ei şi merita dreptul de a trăi acolo unde dorea ea. Asta era ceva ce Noelle trebuia să înţeleagă şi să accepte, chiar dacă i-ar fi venit greu. Acum însă e altceva. Este ceva intenţionat şi este din vina ei.

— Gray o să aibă grijă şi de asta, oftă Monica. Este nevoit.

— Nu ştiu dacă poate.

— Sigur că poate. Sunt o mulţime de lucruri pe care le poate face.

— Atunci dă-mi voie să-ţi prezint problema dintr-un alt unghi. Nu cred că poate fi atât de drastic cu Faith ţinând cont de ceea ce simte pentru ea. Trezeşte-te, Monica! o certă. Dă-i puţină atenţie şi fratelui tău. Este atras de ea. Şi nimic din ce se întâmplă nu-i tocmai uşor pentru el.

Monica simţi cum sângele i se scurgea din obraji, lăsându-i palizi. Gray se simţea atras de... femeia aceea? Nu, Dumnezeu nu putea fi atât de crud. Nu putea s-o facă să treacă iarăşi prin acel coşmar.

Incapabilă să spună ceva, se apropie de Alex cu o mână întinsă, nemaiputând să suporte înţelegerea din ochii lui. Grăbită, părăsi biroul şi de-abia după ce ajunse în stradă îşi dădu seama că nu-i spusese că nu mai putea fi împreună cu el.

Pe Noelle ar fi ucis-o dacă afla că Gray se înhăitase cu fata lui Renée Devlin. Bârfa ar fi fost atât de cumplită, încât ar fi fost incapabilă să-şi mai ridice capul. Monica lăsă să-i scape un hohot de râs amar. Şi când se gândea că era îngrijorată de părerea mamei ei în legătură cu căsătoria ei cu Michael McFane!

CAPITOLUL 13

Biroul domnului Pleasant se găsea la ultimul etaj al unei clădiri cu două caturi. Faith urcă scările, sperând în ciuda raţiunii să-l găsească în faţa mesei de lucru, să descopere că telefonul lui se defectase şi că

bietul om era în regulă. Un telefon defect nu era o scuză prea grozavă, pentru că dacă n-ar fi putut să sune în oraş şi-ar fi dat seama imediat şi ar fi căutat un alt telefon. Şi, bineînţeles, şi-ar fi dat seama că nu primea nici el apeluri din afară. Poate că luase un alt caz şi de al ei uitase.

Însă se îndoia serios că Francis P. Pleasant uitase ceva vreodată.

Biroul său era la prima uşă pe stânga. Partea de sus a uşii era din sticlă, însă storurile de la geamuri fuseseră trase, nelăsând-o să vadă interiorul. În ziua în care-l întâlnise, storurile fuseseră ridicate. Încercă să deschidă uşa, însă era încuiată. Fără să aştepte cu adevărat un răspuns bătu la uşă şi-şi lipi urechea de geam. Camera din spatele ei era la fel de tăcută.

În uşă se afla o fantă pentru ca poştaşul să poată arunca pe acolo plicurile. Faith împinse puţin marginea batantă şi-şi înclină uşor capul ca să privească înăuntru. Vederea îi era limitată, dar putu zări corespondenţa, împrăştiată pe podea.

Nu era acolo şi cantitatea corespondenţei indica că nu mai trecuse pe acolo de mai multe zile.

Devenind mai îngrijorată cu fiecare minut ce trecea, Faith merse mai departe prin hol până la următoarea uşă. Dacă se lua după ceea ce scria pe uşă, era în faţa biroului lui Houston H. Manges, avocat. Putu auzi clar zăngănitul unei maşini de scris şi mai multe voci, aşa că deschise uşa şi intră.

Încăperea în care lucra Houston H. Manges era foarte înghesuită, cu dulapuri pentru dosare aşezate în oricare spaţiu disponibil. Intrase în zona recepţiei, populată de o femeie micuţă cu păr alb şi de trei plante agăţătoare, dintre care una atinsese dimensiuni gigantice. Camera din spate, pe care o putea zări prin uşa deschisă, avea cam aceeaşi mărime, decorată însă

din tavan până-n podele cu cărţi. Un bărbat gras stătea în spatele unui birou demodat în vreme ce discuta aprins cu un client care era aşezat într-unul din fotoliile de imitaţie de piele dispuse în faţa mesei de lucru. Din client nu se putea vedea decât partea din spate a capului.

Femeia micuţă îşi ridicase privirile şi zâmbea întrebătoare, dar fără să facă vreo mişcare ca să închidă uşa şi să dea avocatului şi clientului său intimitatea necesară. Faith ridică din umeri şi se apropie.

— Sunt o clientă a domnului Pleasant, uşa de lângă uşa dumneavoastră, îi zise. De câteva zile tot încerc să dau de el, însă nu pot lua legătura în niciun fel. Aveţi cumva idee de locul în care l-aş putea găsi?

— Păi, nu, îi răspunse femeia cea micuţă. A plecat cam cu o săptămână în urmă spre un oraş micuţ în apropiere de Mississippi, dar nu-mi amintesc deloc numele lui. Perkins, ceva de genul ăsta. Bănuiesc că este încă acolo.

— Nu, a plecat din zona aia a doua zi. E bolnav de inimă şi îmi fac griji pentru el.

— Oh, Doamne! Faţa micuţă a femeii se îngrijoră pe loc. Nu m-am gândit niciun moment la inima lui. Desigur, ştiam de treaba asta. Soţia lui, Virginia, obişnuiam să luăm prânzul împreună, ce trist că a murit, mi-a povestit despre necazurile lui. Şi era destul de grav, după câte mi-a spus ea. Dar nu mi-a trecut prin gând să-l verific. Se întinse după agenda de telefoane, răsfoind-o până când ajunse în dreptul P-urilor. O să încerc la telefonul de acasă. Nu este trecut în carte, ştiţi. Nu dorea deloc ca afacerile să-i afecteze viaţa personală.

Faith ştia foarte bine. Sunase la informaţii, căutând să obţină numărul. Acest insucces o făcuse în

cele din urmă să urce în maşină şi să facă drumul până la biroul lui.

După un minut, micuţa femeie puse receptorul jos.

— Nu răspunde nimeni. Of, Doamne! Acum sunt şi eu îngrijorată. Nu e deloc genul lui Francis să nu anunţe pe cineva unde anume se află.

— O să sun pe la spitale, se hotărî Faith dintr-o dată. Îmi puteţi împrumuta telefonul dumneavoastră?

— Sigur că da, scumpo. Avem două linii, aşa că oamenii vor putea totuşi suna aici, deşi, o să am nevoie să închizi tu ca să pot răspunde eu.

Mulţumind pentru amabilitatea tipic sudistă, Faith acceptă cartea de telefon a New Orleans-ului şi începu s-o răsfoiască pentru a ajunge la numerele de telefon ale spitalelor. Erau mai multe decât se aşteptase. Luând-o de la începutul paginii, se apucă să telefoneze.

Treizeci de minute mai târziu, după trei întreruperi pentru că existaseră apeluri din afară pe cea de-a doua linie, puse receptorul jos, înfrântă. Domnul Pleasant nu era internat în niciunul dintre acele spitale. Dacă i s-ar fi făcut rău venind pe drumul dinspre Prescott, ar fi putut fi internat în altă parte, dar unde?

Sau i se întâmplase altceva. Era o posibilitate pe care nu dorea s-o ia în considerare, dar pe care trebuia s-o accepte. Dacă Guy Rouillard fusese ucis şi dacă domnul

Pleasant începuse să pună întrebări care incomodaseră cam tare pe cineva... I se făcu greaţă doar gândindu-se. Dacă i se întâmplase ceva bătrânului cel drăguţ, era doar vina ei pentru că îl implicase. Nu avea nimic de care să se agaţe, în afara mărturiei lui Renée că Guy nu fugise deloc împreună

cu ea şi că nu-l mai văzuse din noaptea aceea din urmă cu doisprezece ani.

Majoritatea oamenilor nu ar fi putut suspecta o crimă. Majoritatea oamenilor nu ar fi fost îngrijoraţi că bietul domn Pleasant dăduse nas în nas cu aceeaşi persoană care-l ucisese pe Guy Rouillard. Dar majoritatea oamenilor nu fuseseră târâţi ca ea în mijlocul nopţii afară din casă şi aruncaţi apoi în ţărână; până la dispariţia lui Renée şi a lui Guy Rouillard viaţa ei fusese destul de previzibilă, chiar dacă amară. Numai că în noaptea aceea încrederea ei într-o anumită ordine a vieţii fusese zdruncinată definitiv, şi niciodată de atunci nu mai avusese sentimentul securităţii, al ordinii şi al faptului că aşa ceva nu se întâmpla tuturor oamenilor. Era ca şi cum în acea noapte se sfâşiase o cortină din faţa ei şi devenise deodată conştientă de toate pericolele şi de toate întrebările care începeau cu „şi dacă”. Lucrurile rele nu erau numai posibile; după experienţa ei, exista o şansă maximă ca ele să se şi petreacă. Îl ţinuse pe Scottie de mânuţă atunci când murise şi mai târziu identificase trupul lui Kyle la morgă… Da, lucrurile rele se întâmplau.

— Şi ce ai de gând să faci? o întrebă secretara cea micuţă, acceptând automat faptul că Faith avea cu siguranţă să întreprindă ceva.

— O să completez o fişă pentru persoanele dispărute, îi răspunse Faith, pentru că era singurul lucru la care mai putea să se gândească. Domnul Pleasant dispăruse la fel de definitiv şi de eficient ca şi Guy Rouillard; şi pusese probabil o mulţime de întrebări despre Guy. Coincidenţă? Nu părea posibil, dar nici n-avea nicio dovadă care să autorizeze o investigaţie a unei echipe de criminalişti. Tot ce putea face era să completeze fişa pentru persoanele

dispărute. Cel puţin asta avea să declanşeze o anchetă de vreun fel.

Întrebă care era direcţia în care se găsea cartierul poliţiei şi, după numai două tururi greşite, descoperi locul cu pricina. Un sergent de la recepţie o îndreptă spre biroul pe care-l căuta şi curând după aceea se trezi aşezată pe un scaun cu spătar drept, recitind informaţiile pe care le avea unui detectiv obosit, îmbrăcat cu un costum la fel de obosit şi care nu părea deloc interesat.

— Aţi sunat la motelul în care stătea şi îşi făcuse deja lichidarea? o întrebă detectivul Ambrose, ochii obosiţi luminându-se puţin atunci când o priviră.

— Recepţionerul de fapt nu l-a văzut pe domnul Pleasant. A spus doar că era lăsată cheia pe noptieră şi că toate lucrurile dispăruseră.

— Camera fusese plătită în avans?

Faith încuviinţă din cap.

— Atunci nu pare nimic neobişnuit în asta. Ei, hai să vedem mai departe. Deci nimeni nu l-a mai văzut de când a plecat din Prescott, corespondenţa s-a adunat grămadă la birou, nimeni nu răspunde la el acasă şi este pe deasupra bolnav de inimă. Detectivul scutură din cap. O să trec pe la el pe acasă ca să văd dacă pot descoperi ceva, dar… Ezită, simpatia oglindindu-i-se în priviri.

Dar probabil că inima bătrânului nu rezistase, asta era ceea ce gândea. Faith ridică din umeri cu tristeţe. N-ar fi putut suporta gândul că domnul Pleasant murise şi ea nu fusese alături ca să-l ţină de mână sau chiar să participe la înmormântare. Nu verificase decât internările recente pe la spitale, dar nu şi dacă nu cumva el fusese pacientul vreunuia în săptămâna care trecuse. Numai că el ştia despre starea inimii, era pregătit, chiar aştepta să se alăture

soţiei lui; avea să-l plângă, dar dacă se întâmplase aşa atunci ar fi avut sentimentul unei anume dreptăţi cumva. Adevăratul coşmar avea să înceapă în clipa în care poliţistul nu avea să-l descopere. Atunci îi va fi teamă de tot ce-i mai rău, fără să ştie cu siguranţă ce anume se întâmplase.

Extrase o carte de vizită din poşetă şi i-o întinse peste masa de lucru.

— Vă rog să mă sunaţi dacă descoperiţi ceva, îi zise. Nu l-am cunoscut foarte bine, dar l-am îndrăgit foarte mult. Era un om foarte drăguţ. Spre marea ei oroare, îşi dădu seama că vorbise despre el la timpul trecut.

Detectivul luă cartea de vizită, frecându-şi degetele de margini.

— Mai este ceva ce aş vrea să aflu, doamnă Hardy. Făcea vreo anchetă pentru dumneavoastră?

Îşi dăduse seama că avea s-o întrebe în cele din urmă, aşa că îi spuse adevărul.

— Cu doisprezece ani în urmă, mama mea a fugit împreună cu iubitul ei. Am vrut ca domnul Pleasant să-l găsească, dacă era posibil.

— Şi a reuşit?

Faith scutură din cap.

— Data trecută când am vorbit cu el nu reuşise, încă.

— Când a fost…

— Am luat cina cu el, în seara dinaintea plecării de la motel.

— L-a mai văzut cineva după aceea?

— Nu ştiu. Era uşor să vadă direcţia în care se îndrepta după întrebările pe care le adresa. Cel puţin detectivul o lua în serios.

— Părea să fie în regulă după ce a plecat, sau când a plecat?

— Părea să se simtă bine. Am avut un vizitator neaşteptat şi domnul Pleasant a plecat imediat după cină.

— Deci, n-aţi fost singura care l-aţi văzut atunci?

Ea îi zâmbi destul de palid.

— Nu.

— Şi cine a fost vizitatorul dumneavoastră?

— Un vecin, Gray Rouillard. A venit să mă vadă ca să-mi propună să-mi cumpere casa. Era uimitor cum de era posibil ca faptele simplu expuse să fie atât de departe de tot ce se întâmplase atunci. Devenise o adevărată expertă în a expune doar vârful unui iceberg al adevărului în vreme ce restul rămânea scufundat.

— Gray Rouillard, repetă detectivul, ochii obosiţi luminându-i-se de o recunoaştere lăuntrică. Oare este acelaşi Rouillard care a jucat fotbal pentru *LSU* cu vreo zece ani şi ceva în urmă?

— Aproape cu treisprezece ani în urmă, îi răspunse ea. Da, este acelaşi individ.

— Familia Rouillard este cea mai mare prin părţile astea ale statului. Măi să fie! Deci lui o să-i vindeţi casa?

— Nu. El mi-a cerut s-o cumpere dar eu nu vreau s-o vând.

— Şi sunteţi în termeni buni cu el?

— Nu prea.

— Oh! Părea dezamăgit. Faith îl privi cu atenţie un moment, după care un zâmbet îi înflori pe buze. Acesta era sudul, în fond şi la urma urmei. Fotbalul profesionist îşi făcuse şi aici prozeliţi, dar fotbalul de la colegii rămăsese pe primul loc în inimile oamenilor.

— Nu, nu prea am mare trecere pe lângă el ca să obţin bilete la meciuri, îi zise.

El ridică din umeri, răspunzându-i cu un zâmbet.

— Merita să încerc măcar. Îşi închise pixul şi se

ridică în picioare, indicându-i că nu mai avea şi alte întrebări. O să văd ce pot afla despre domnul Pleasant. Veţi mai rămâne în oraş o perioadă sau mergeţi direct acasă?

— Mă duc acasă. Singurul motiv pentru care am venit a fost să văd dacă nu cumva îl pot găsi. Recunoscătoare, se ridică de pe scaunul tare, înfrânându-şi impulsul de a se întinde.

El îşi aşează uşor mâna pe braţul ei.

— Ştiţi, prima verificare o s-o fac la anunţurile mortuare, îi zise cu blândeţe.

Faith îşi muşcă buzele şi încuviinţă.

Mâna lui o bătu uşurel.

— O să vă dau de ştire.

Plânse aproape tot drumul înapoi spre Prescott. Plânsese foarte puţin în ultimii doisprezece ani, o parte din lacrimi pentru Kyle şi mult mai multe pentru Scottie, dar gândul că l-ar fi putut pierde pe domnul Pleasant o îndurera pe dinăuntru. Nu avusese niciodată prea mult loc pentru optimism în viaţa ei, aşa că întotdeauna se aştepta la ce era mai rău.

Acum mingea intrase în braţele detectivului Ambrose. Şi, când verifică robotul telefonic imediat după ce ajunsese acasă, găsi un mesaj şi din partea lui. Am verificat casa domnului Pleasant şi nu am găsit nici urmă de el. Şi acolo s-a adunat corespondenţa vraf şi vecinii nu l-au mai văzut. Urma o pauză. Nu a fost trecut nici pe lista morţilor. Continui cercetările după care te sun ca să te ţin la curent.

Deci nu era la el acasă. Gândul continua să i se tot învârtească prin minte. Nimeni nu-l mai văzuse de când plecase din Prescott.

Presupunând că plecase într-adevăr.

Furia pură începu să se înalţe din interiorul ei, alungând tristeţea. Mama ei şi cu Guy reuşiseră să

creeze un adevărat nod şi asta cu doisprezece ani în urmă şi care încă era capabil să distrugă alte vieţi. Faith trebuia s-o absolve pe Renée de orice vină în dispariţia misterioasă a domnului Pleasant şi asta pentru că mama ei nici măcar nu ştiuse de existenţa acestui om, dar rămânea în continuare o parte a rădăcinii din care pornise răul.

Pentru Faith, acţiunea mergea mână în mână cu gândul. Furioasă, ridică receptorul şi formă numărul de telefon al bunicii sale.

Se simţi cumplit de iritată din cauza apelului nesfârşit care se auzea la celălalt capăt al firului. Nu era nimeni acasă.

Fu nevoită să mai încerce de încă patru ori înainte să-i răspundă cineva, după care vocea răguşită a bunicii o strigă pe Renée să vină la telefon.

— Cine este? o auzi pe Renée întrebând din fundal.

— Fata aia a ta, Prâslea.

— Nu vreau să vorbesc cu ea. Spune-i că nu sunt acasă.

Mâna lui Faith se strânse pe receptor, iar ochii i se îngustară. O auzi apoi pe bunică-sa moşmondind ceva pe lângă telefon. Nu aşteptă să audă scuza transparentă.

— Spune-i mamei că dacă nu stă de vorbă cu mine, mă duc direct la şerif. Era o minciună, cel puţin în acel punct, dar una calculată. Răspunsul lui Renée avea să-i spună multe. Dacă mama ei nu avea nimic de ascuns, minciuna pusă la cale nu avea să ţină. Dacă însă avea…

Urmă o pauză în vreme ce mesajul era predat, după care urmă o altă mişcare la telefon.

— Despre ce dracu’ tot vorbeşti acolo, Faithie? Ce are şeriful de-a face cu ceva? Tonul era mult prea

zeflemitor, prea vesel.

— Vorbesc despre Guy Rouillard. Mamă…

— Nu vrei să încetezi chestia asta cu Guy Rouillard? Ţi-am mai zis, nu l-am văzut.

Faith îşi reţinu valul de greaţă care o cuprinse şi îşi înmuie şi mai mult vocea în miere.

— Ştiu, mamă. Te cred. Dar mai cred şi că i s-a întâmplat ceva în noaptea aia după ce ai plecat. Nu trebuie s-o lase pe maică-sa să bănuiască faptul că era suspectată de ceva, sau, altfel, nu avea să afle nimic.

— Nu ştiu nimic despre treaba asta şi, dacă eşti pe cât de deşteaptă te crezi, domnişoară-cu-aere, ai înceta să-ţi mai bagi nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala.

— Mamă, unde te-ai întâlnit cu el în seara aia? întrebă Faith ignorând sfatul mamei.

— Nu pot să pricep de ce eşti aşa de îngrijorată de soarta lui, îi zise Renée prost dispusă. Dacă ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit, acum n-aş mai fi avut atâtea griji. Şi nici voi copiii, adăugă după un moment de gândire. Dar a tot amânat-o, aşteptând să termine Gray şcoala… mă rog, acum nici că mai contează.

— Aţi fost cumva la motel? Sau v-aţi întâlnit în altă parte?

Renée oftă zgomotos.

— Eşti ca un buldog atunci când îţi intră ceva în cap, ştiai asta? Tu ai fost mereu cea mai încăpăţânată dintre copiii mei, atât de hotărâtă şi de pornită să faci aşa cum te tăia capul, chiar şi atunci când ştiai că taică-tău avea să te pocnească. Ne-am întâlnit la casa de vară, unde ne întâlneam de regulă, dacă ţii morţiş să ştii! Du-te să-ţi bagi nasul şi pe acolo şi-o să afli foarte repede că Gray nu-i deloc la fel de cumsecade cum era Guy!

Faith tresări atunci când Renée trânti receptorul, după care oftă adânc, punând propriul ei receptor în

furcă. Indiferent de ce anume se întâmplase în noaptea aceea, Renée ştia foarte bine. Numai interesul personal o putea determina să facă ceva ce nu-i era pe plac, deci, avea un motiv solid să nu vrea ca Faith să meargă şi să discute cu şeriful. Oricum, ca s-o facă să admită aşa ceva, avea să-i trebuiască timp nu glumă.

Şi, desigur, trebuia să fie casa de vară, cugetă Faith resemnată. De ce oare Guy şi Renée nu se întâlniseră la motel, continuând buna tradiţie americană? Amintirile lui Faith despre casa de vară erau dulci-amărui, ca orice altceva legat de Gray Rouillard. Nu voia s-o vadă iarăşi, pentru că asta i-ar fi adus în faţa ochilor toate amintirile din copilărie, lungile ore petrecute furişându-se pe la marginea pădurii, sperând să-l zărească în treacăt pe Gray. Stătuse întinsă pe burtă deasupra acelor de pin privindu-l fericită cum înota împreună cu prietenii săi, ascultase ţipetele şi râsetele lor, visând cu ochii deschişi că într-o bună zi li se va putea alătura. Visuri prosteşti. Copil prostuţ!

Tot acolo îl urmărise pe Gray cum făcuse dragoste cu Lindsey Partain. Acum însă stomacul i se strânse doar gândindu-se la asta, iar mâinile i se încordară din cauza furiei şi a geloziei. Pe vremea aceea, de-abia dacă se gândea la cât de frumos era trupul lui. Acum însă era o femeie în toată firea, cu nevoile şi dorinţele unei femei şi nici măcar nu voia să se gândească cum ar fi fost să-l ştie făcând dragoste cu o altă femeie, cu atât mai puţin să-l vadă.

Asta se întâmplase cu cincisprezece ani lungi în urmă, dar încă îşi mai putea aminti de imaginea lui de atunci de parcă ar fi văzut-o doar cu câteva minute în urmă. Putea auzi vocea groasă murmurând cuvinte de dragoste în franceză şi asigurări răguşite, putea încă vedea trupul tânăr şi viguros mişcându-se între

picioarele larg desfăcute ale lui Lindsey.

La naiba cu el! De ce trebuise s-o sărute în ziua aceea la New Orleans? Una era să viseze la sărutările lui şi cu totul altceva să ştie exact ce gust aveau, cât de moi îi erau buzele, cum era să se simtă în braţele lui şi să-i simtă erecţia. Era necinstit din partea lui să-i mărească şi mai mult foamea ca după aceea să se folosească de ea împotrivă-i. Dar, dacă se gândea mai bine, la Gray totul era necinstit. De ce nu i se răbise părul de-a lungul anilor, în loc să rămână aceeaşi coamă deasă şi sănătoasă? De ce nu făcuse burtă mare şi pantalonii nu-i atârnau în vine în loc să se întindă aşa de frumos pe muşchii tari, parcă şi mai cizelaţi decât ca atunci când juca fotbal? Şi chiar dacă el nu se schimbase de-a lungul acelor ani, de ce nu reuşise ea să se schimbe, blazându-se suficient încât să fie imună la farmecul lui robust, sau ca inima să-i bată normal în prezenţa lui?

În loc de asta, cel puţin din acel punct de vedere, rămăsese încă fata plină de adoraţie care-şi petrecuse ore, săptămâni, luni din copilărie zăcând întinsă pe burtă pe acele de pin căutând să-l zărească pe eroul ei. Nici chiar după ce descoperise că eroul ei putea fi un ticălos fără milă când voia, nu reuşise să se debaraseze de fixaţia aceea dureroasă.

Nu voia să se întoarcă la casa de vară, la scena prostiei ei copilăreşti. Ce ar mai fi putut găsi acolo, după doisprezece ani? Nimic.

Dar nimeni altcineva nu privise casa cu ochii ei. Nimeni altcineva nu bănuise că era posibil ca Guy Rouillard să-şi fi petrecut ultimele lui ore din viaţă acolo.

Faith oftă nemulţumită. Era obosită şi flămândă după lungul drum la New Orleans şi înapoi şi era deja extenuată de grija faţă de domnul Pleasant. Nu voia

deloc să meargă la casa de vară, dar tocmai îşi dăduse singură argumentul hotărâtor pentru care trebuia totuşi s-o facă. Şi dacă tot trebuia, mai bine în momentul acela, când soarele după-amiezei era încă puternic.

Îşi înşfăcă cheile şi ieşi din casă.

Cea mai bună cale de a ajunge acolo, bănuia ea, era calea pe care o străbătea când avea unsprezece ani. Exista o mică şosea de la conacul familiei Rouillard şi până la lac, dar nu putea s-o apuce chiar pe acolo. Din zilele copilăriei când se furişa şi spiona, cunoştea domeniul la fel de bine ca şi faţa care-o privea în oglindă. Ajunse până într-un punct mai izolat aproape de vechea cabană în care crescuse, dar, când făcu ultima curbă înainte ca acea casă să-i iasă în cale, opri maşina şi rămase nemişcată un moment, mâinile încă strângând cu forţă volanul. Nu se putea convinge să treacă de curbă. Probabil că acum cabana se ruinase, dar asta nu i-ar fi alterat în niciun fel amintirile. Nu voia s-o vadă, nu voia ca amintirile din noaptea aceea s-o copleşească iarăşi.

Durerea se formase ca un nod în piept, oprindu-i respiraţia şi arzându-i ochii. Dar nu plânse. Plânsese pentru domnul Pleasant, pentru Scottie şi pentru Kyle. Dar pentru ea însăşi n-a mai plâns din noaptea în care Renée i-a părăsit.

Ei bine, acea amânare nu făcea altceva decât să întârzie şi mai mult cina şi simţea deja că îi venea să leşine de foame. Ieşi din maşină şi încuie portierele, vârând apoi cheile în buzunarul fustei. Tufişurile creşteau dese pe marginea drumului care acum se îngustase vizibil, vegetaţia cucerind la loc fiecare palmă de pământ. Trebuia să-şi găsească drumul cumva prin desişul de tufişuri, dar odată ajunsă în pădure avea să-i fie mult mai uşor să meargă. Îşi luă şi

un băţ pentru cazul în care ar fi avut o întâlnire nedorită cu vreun şarpe, deşi nu era deloc speriată. Crescuse în acea pădure, acolo se jucase, acolo se ascunsese atunci când Amos era beat şi pocnea pe oricine încerca să-i stea în cale.

Aromele cunoscute o învăluiră, proaspete şi pline de forţa primăverii, aşa că se opri un moment pentru a le absorbi. Închise şi ochii ca să se poată concentra mai bine. Era o aromă bogată, maronie a pământului verdele proaspăt al frunzelor şi cea puţin usturătoare a răşinii de brad de un auriu strălucitor. Inhală ultima aromă cu un fel de tremur de recunoaştere. Mirosul lui Gray conţinea o parte din aroma cea aurie. Ce mult i-ar fi plăcut să-l aibă gol, la dispoziţie ei, ca să poată explora în linişte toate nuanţele mirosului lui. S-ar fi îmbătat pur şi simplu cu mirosul lui, s-ar fi lăsat ameţită.

Deschise ochii. Reacţia caldă a trupului îi spuse ce fantezie se petrecea în acel moment în mintea ei. Faptul că se afla în pădure o făcuse iarăşi să viseze cu ochii deschişi; în mintea ei mirosurile pădurii erau legate într-un fel ciudat de Gray. Speranţa de a-l vedea, bucuria înălţătoare dacă-l văzuse.

Se scutură şi o porni mai departe. Dacă nu şi-l scotea din minte avea să se trezească aşezată pe burtă pe acele de pin, întoarsă la faza copilăriei.

Drumul până la lac nu era prea lung, cam de douăzeci de minute. Desigur, pădurea se schimbase şi ea, timpul nu trecea doar asupra oamenilor îmbătrânindu-i, ci şi asupra copacilor. Trebuia să înainteze peste obstacole care mai înainte nu existaseră, vechile semne ale potecii dispăruseră, numai că ea cunoştea drumul cu precizia unui porumbel călător.

Se apropie de casa de vară din unghiul pe care-l

folosise întotdeauna, din spate şi puţin spre partea dreaptă. De acolo putea vedea docul şi o părticică din depozitul bărcilor. Mai demult se rugase fierbinte să vadă o maşină Corvette parcată în faţă, dar acum era foarte fericită că nu se vedea nici urmă de Jaguar în zonă. Ar fi fost o ironie să apară şi Gray. Slavă Domnului că acum avea grijă de afaceri şi nu-şi mai permitea luxul de a petrece zile lungi şi leneşe la pescuit şi înotat.

Timpul se făcuse simţit şi pe casa de vară. Nu fusese lăsată în părăsire, Gray nu ar fi permis aşa ceva, dar un aer de neglijenţă se lăsase şi asupra ei. Lucrurile care erau folosite în mod regulat de oameni aveau o patină a întrebuinţării, o patină pe care casa de vară nu o mai poseda. Era o inversare subtilă a ordinii. Înainte iarba fusese tunsă cu grijă, şi, deşi curtea nu era plină de bălării, se vedea bine că iarba nu mai fusese tunsă de cel puţin o săptămână. Pe de altă parte, casa de vară fusese mereu puţin dezordonată, cu tot felul de lucruri pe lângă ea, semn că oamenii o foloseau cât mai des, dar acum era prea ordonată, fără activitatea care parcă îi dădea viaţă.

Urcă scările din spate, aceleaşi pe care se furişase să-l asculte pe Gray cum făcea dragoste cu Lindsey Partain. Uşa de plasă de la verandă nu fusese încuiată şi scârţâi puţin atunci când o deschise. Sunetul o făcu să zâmbească, atât de pătrunsă era de zilele copilăriei.

În ciuda tuturor dificultăţilor, nu avusese o copilărie îngrozitoare. O mare parte din ea fusese chiar foarte plăcută, plină de fantezie, mai ales orele îndelungate în care explorase pădurile. Se bălăcise în pârâuri, prinsese peştişori cu mâna goală, se minunase de culorile bogate ale vreunei frunze ce plutea lin spre pământ reflectând lumina soarelui. Nu avusese

niciodată o bicicletă, dar avusese din belşug aer proaspăt şi cer albastru, bucuria de a întoarce un lemn căzut ca să vadă nenumăratele insecte şi viermi ce stăteau ascunşi sub el. Mâncase mure direct din tufiş, găsise vârfuri de săgeţi şi îşi construise singură arcul şi săgeţile din mlădiţe verzi, beţe de undiţă şi beţişoare ascuţite. Bucuria tuturor acelor îndeletniciri crease rezerve de putere pentru vremurile rele.

Scândurile vechi ale verandei scârţâiau sub picioare în vreme ce se îndrepta spre uşa din spate. În zilele de demult erau nenumărate balansoare împrăştiate pe verandă, pentru bucuria nopţilor calde de vară. Toate instrumentele de pescuit sau înot subacvatic ar fi trebuit ţinute în depozitul din căsuţa de pe apă, dar, oricum tot felul de articole fuseseră mereu împrăştiate şi pe verandă: vreun tub care avea nevoie de o lipitură, o undiţă, un întreg asortiment de cârlige şi momeli din plastic care trebuiau ajustate. Acum însă, veranda era goală, nu mai era un loc pentru adolescenţii zvăpăiaţi sau pentru întâlnirile amoroase ale adulţilor.

Se îndreptă spre fereastra de la care îi urmărise pe Gray şi pe Lindsey Partain făcând dragoste; camera era acum goală, podelele de lemn de esenţă tare fiind acoperite cu un strat subţire de praf. Rămase acolo un moment, amintindu-şi ziua aceea de vară de mult trecută, scăldându-se iarăşi în magia copilăriei.

Întorcându-se, încercă uşa din spate, mirându-se atunci când clanţa se mişcă fără oprelişti, deschizându-i calea. Nu fusese niciodată în interiorul casei de vară. Cel mai mult se apropiase până la verandă, în acea singură dată. Păşi în bucătărie, privind în jur cu mult interes. Mai demult acolo fuseseră frigiderul şi aragazul, pentru că locurile goale şi prizele electrice arătau cu precizie locurile în care stătuseră. Deschise

uşile şi sertarele dulapurilor, dar erau goale, toate. Fiecare sunet în parte reverbera în camerele pustii.

Totul în jur părea destul de curat, fără mirosul de şoareci, deşi era clar că trecuseră cel puţin două săptămâni de la ultima curăţenie. În vreme ce se plimba în celelalte încăperi, îşi dădu seama că nu exista în toată casa nici măcar un singur bec. Exista câte un şifonier mic în cele două dormitoare, aşa că îşi vârî nasul în amândouă. Nimic, nici măcar vreun umeraş uitat. Casa de vară era complet goală.

Dar oare pe care dintre dormitoare îl folosiseră Renée şi Guy? De fapt, nu conta; nu era nimic de văzut sau de descoperit acolo, niciun loc acoperit sau suficient de spaţios ca să ascundă vreun cadavru. Nu exista nimic îndoielnic sau ascuns în casa aceea. Orice dovadă, dacă existase vreuna, fusese de multă vreme măturată, spălată sau vopsită. Se întrebă dacă trecuseră oameni prin casă, vagabonzi sau hoţi pentru că uşa rămăsese descuiată, dar de vreme ce se afla totuşi în mijlocul domeniului Rouillard, bănuia că nu prea existau oameni care să încalce proprietatea.

Mai rămăsese totuşi căsuţa de pe apă de verificat, deşi nu prea se aştepta să găsească acolo ceva. Venise doar ca să se mulţumească pe sine spunându-şi că făcuse orice lucru posibil pentru a da de urma lui Guy sau a domnului Pleasant. Ieşi pe uşa din faţă şi se îndreptă spre doc. Atât docul cât şi căsuţa de lângă el erau aşezate în unghi faţă de vilă, uşor spre stânga, după o uşoară ridicătură de pământ. De când fusese acolo ultima dată, cu doisprezece ani în urmă, vegetaţiei i se permisese să crească pe malul lacului. Sălcii tinere crescuseră în pâlcuri pe maluri dând umbră şi acoperind vederea mai mult decât cu atâţia ani în urmă. Mai demult aveai vedere nestânjenită de-a lungul lacului, exceptând desigur,

depozitul bărcilor, dar acum tufişurile şi trestiile luaseră partea aceea cu asalt înfigându-şi rădăcinile în solul bogat.

Docul fusese întreţinut foarte bine şi ea îl străbătu până la capăt. Era o zi calmă, cu o briză uşoară care producea mici încreţituri la suprafaţa apei, care se lovea de picioarele docului cu plescăituri ritmice. Era una din zilele acelea fierbinţi şi leneşe când şi-ar fi dorit să stea culcată pe doc şi să privească pe cer la norii albi şi groşi care treceau alene. Păsările se chemau prin copaci şi pe undeva, în apă, un peşte sări, făcând un mic clipocit ca şi cum s-ar fi jenat să tulbure liniştea. Spre stânga, o undiţă îşi trimisese momeala în undele calme ale lacului…

Încremeni, ochii umplându-i-se de spaimă în vreme ce se întorcea încet. O undiţă, asta însemna că era acolo cineva la pescuit, cineva care-i fusese ascuns vederii din cauza unghiului în care fusese ancorat de doc depozitul bărcilor. Precum un porumbel care priveşte apropierea uliului, Faith urmări firul graţios al undiţei până în locul în care era ţinută de nişte mâini arse de soare ce-i aparţineau lui Gray Rouillard, stând fără cămaşă pe mal, ascuns vederii până atunci de căsuţă şi care o privea la rându-i cu ochii îngustaţi.

Pentru un moment se uitară unul la celălalt peste micul întins al apei. Gândurile lui Faith începură să se învârtejească din cauza panicii, tot căutând un motiv valabil pentru prezenţa ei acolo, numai că mintea îi era ca şi paralizată din cauza şocului. Se crezuse singură ca apoi să se întoarcă şi să dea cu ochii de Gray, tocmai de el din toţi oamenii din lume – un Gray fără cămaşă, cu atât mai rău. Nu era corect. Avea nevoie de tot curajul pe care-l putea aduna atunci când se întâmpla să se afle în preajma lui; nu-şi putea permite să fie distrasă de pieptul atât de larg şi de părul lung şi

negru revărsat peste umeri.

Apoi Gray începu să-şi tragă undiţa spre mal, căutând să înfăşoare firul cu mişcări iuţi şi precise. Alegând precauţia în locul unei răfuieli faţă în faţă, Faith începu să alerge pe doc, picioarele bubuindu-i pe planşele de lemn. Gray aruncă deodată undiţa şi o luă la fugă pe după depozit. Respirând din greu, Faith căută să prindă şi mai multă viteză; dacă reuşea să ajungă înaintea lui la marginea pădurii, atunci n-ar mai fi putut s-o prindă. Era cu mult mai mică şi mai subţire, se putea apleca şi alerga cu uşurinţă pe sub ramurile copacilor. Dar, oricât de rapidă era ea, el încă avea viteza unui fundaş. Îl văzu cu colţul ochiului, prea aproape, câştigând teren cu fiecare pas. O întrecu cu o fracţiune de secundă, trupul lui mare blocându-i ieşirea de pe doc. Încercă să se oprească, dar era deja prea aproape de el şi pantofii pe care-i purta nu fuseseră făcuţi pentru astfel de exerciţii. Întră cu viteză în pieptul lui, impactul lăsând-o fără suflare. El gemu încet şi făcu câţiva paşi în spate, ridicându-şi braţele în timp util ca s-o prindă la piept înainte să cadă în nas.

El îşi refăcu echilibrul zdruncinat, şi, râzând pe înfundate, îşi strânse braţele în jurul ei, ridicând-o de la pământ.

— Frumoasă lovitură pentru cineva atât de uşor! Şi viteza la fel de bună. Şi unde te duceai cu atâta grabă, Roşcato? Şi ce mama naibii cauţi tu aici, în primul rând?

Însă Faith era mult prea ocupată încercând să-şi umple plămânii cu aer. Doamne, era la fel de tare ca o stâncă. Probabil că se învineţise toată când se ciocnise de el. După un scurt răstimp reuşi să spună:

— Căutam să-mi aduc aminte, apoi se apăsă cu pumnii în pieptul tare încercând să-l facă să priceapă că voia s-o lase jos.

El mormăi şi ignoră zbaterea ei.

— Ai încălcat o proprietate particulară. Ar fi mai bine să te gândeşti la un motiv mai bun decât asta.

— Spionam, îi oferi soluţia la fel de lipsită de suflu, nereuşind să inspire destul oxigen. Strânsoarea braţelor lui nu o lăsa să respire în voie. Începu să se zbată apoi se opri deodată. Fricţiunea dintre ea şi pielea lui goală era mult prea puternică, prea periculoasă.

— Asta pot s-o înţeleg, murmură el. Ce mai pui acum la cale? Se hotărâse s-o lase jos, mai slăbindu-şi strânsoarea şi permiţându-i să alunece pe lângă el. Obrajii lui Faith se îmbujorară nu numai din cauza efortului pe care-l făcea ca să respire cât mai adânc. Gray era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi moi şi mulaţi pe trup şi o pereche de ghete, în vreme ce ea se holba fascinată la torsul lui gol. Avea umerii laţi de vreun metru şi ceva, împănaţi cu muşchi, un fel de scut ce cobora şi în jos spre piept. Tot acolo creştea şi părul negru şi cârlionţat ce se mai subţia apoi spre mijloc şi în jos spre buric, care era la vedere din cauza pantalonilor cu talie joasă. O peliculă subţire de transpiraţie îi făcea pielea să strălucească, punându-i trupul în evidenţă de parcă ar fi fost turnat în bronz.

— Cum de ai ajuns până aici? izbucni ea, refuzând să-i răspundă la întrebare. N-am văzut niciun fel de maşină.

— Pe cal. Îşi îndreptă capul spre câmpul din spatele casei. E chiar pe acolo, paşte în linişte.

— Maximillian? îl întrebă, amintindu-şi numele armăsarului premiat pe care-l avusese Gray.

— Unul din fiii lui. Gray se încruntă spre ea. Şi cum de ştii tu despre Maximillian? Şi cum de ai ajuns până aici?

— Bănuiesc că majoritatea oamenilor din zonă

ştiu că ai cai. În vreme ce vorbea, Faith încerca să se tragă cât mai departe.

Însă Gray se întinse şi o prinse de braţ cu o mână.

— Stai uşurel. Mda, o mulţime de oameni ştiu că avem cai, dar foarte puţini dintre ei au habar cum îl cheamă pe armăsarul nostru premiat. Din nou ai pus tot felul de întrebări despre noi, aşa-i? Mâna i se încleştă pe braţul ei. Acum cu cine ai mai stat de vorbă? Spune-mi, la naiba! Îşi sublinie apoi cererea cu o uşoară scuturătură.

— Cu nimeni, izbucni ea. Ţineam minte numele ăsta încă de dinainte.

— Şi atunci, de unde ai fi putut să-l ştii? Renée nu făcea prea multe parale, dar mă îndoiesc că venea acasă şi-şi regala familia cu detalii din viaţa amantului ei.

Faith îşi strânse buzele cu îndărătnicie. Cunoştea numele armăsarului pentru că fusese precum un burete, absorbind orice fel de informaţie în legătură cu Gray. Dar nu avea de gând să-i spună şi lui aşa ceva.

— Îl ştiu de dinainte, repetă hotărâtă.

El însă n-o credea şi ca atare faţa i se întunecă.

— Nu am stat de vorbă cu nimeni! ţipă ea, încercând să se îndepărteze de el. Mi-am amintit doar numele calului, asta-i tot. De ce oare fiecare întâlnire cu el trebuia să fie un fel de joacă de-a războiul cu unul sau chiar cu amândouă braţele ei?

El îi cercetă faţa ridicată, cu ochii îngustaţi.

— Bine, de data asta te las să scapi. Şi acum spune-mi ce căutai spionând pe lângă casa mea de vară şi cum de ai ajuns până aici. Ştiu foarte bine că tu nu ai niciun fel de cal.

Cel puţin asta părea destul de sigur ca să i-o poată spune.

— Am mers pe jos, îi răspunse. Prin pădure.

Imediat el îşi lăsă privirile în jos, spre picioarele ei.

— Nu eşti îmbrăcată pentru o plimbare prin pădure.

Şi asta era destul de adevărat. Nu avusese timp să-şi schimbe hainele, aşa că era încă îmbrăcată cu fusta ce-i ajungea până la jumătatea gambei, bluza şi pantofii cu toc pe care-i purtase la New Orleans. Crescuse vânturându-se desculţă prin pădurea aceea, aşa că nu-şi făcuse griji că avea pantofi cu toc în picioare. Ridicând din umeri pentru a-şi arăta indiferenţa, îi zise:

— N-am stat să mă gândesc la asta. După care adăugă grăbită: îmi pare rău că am încălcat proprietatea. O să plec…

— Hoo! O trase mai aproape strângând-o cu putere de braţ. O să pleci atunci când o să spun eu că poţi să pleci, în niciun caz înainte. Încă aştept un răspuns la întrebarea mea.

Din fericire creierul începuse să-i lucreze iarăşi.

— Eram doar curioasă, îi zise. Obişnuiau să se întâlnească aici aşa că… am vrut şi eu să văd. Nu era nevoie de multă perspicacitate din partea nimănui ca să ghicească cine erau acei „ei”.

Spre marea ei uimire, ochii lui deveniră şi mai reci ca înainte.

— Nu-mi vinde mie asemenea gogoşi. Ai mai fost pe aici şi înainte şi ştiu asta pentru că te-am văzut.

Şocată, îşi ridică privirile spre el.

— Când?

— Pe când erai o puştoaică. Te furişai prin pădure ca o fantomă, dar uitai mereu să-ţi acoperi capul. O trase de o şuviţă de păr pe care apoi i-o dădu pe după ureche. Era ca şi cum aş fi privit o flacără alergând

printre copaci.

Deci ştiuse că fusese pe acolo. Într-un moment de panică se întrebă dacă îşi dăduse cumva seama că el fusese atracţia principală, lumina care o atrăsese precum un fluture de noapte. Cu amărăciune, îşi aminti de toate acele fantezii copilăreşti că într-o bună zi o va vedea şi o va invita să se alăture la distracţie. De văzut, o văzuse, dar nu se pusese problema unei invitaţii. Marea surpriză ar fi fost dacă el într-adevăr ar fi invitat-o să se alăture grupului. Cei opt ani diferenţă între douăzeci şi şase şi treizeci şi patru erau aproape inexistenţi, dar erau o distanţă imensă între unsprezece şi nouăsprezece. Şi chiar dacă fusese prea tânără, era totuşi o Devlin, condamnată pentru totdeauna să rămână în afara cercului lui.

— O să te mai întreb încă o dată, îi zise încet atunci când ea rămase tăcută şi pe mai departe. Un fior îi trecu pe şira spinării însă din cauza răcelii tonului. Ce cauţi tu aici?

— Ţi-am spus. Îşi ridică bărbia şi-i întâlni privirea.

— Următoarea întrebare este: De ce? De când te-ai mutat aici ţi-ai vârât nasul cam peste tot. Ce vrei să faci acum, Faith? Te-am prevenit în legătură cu stârnirea unor bârfe şi că-mi necăjeşti familia şi am vorbit foarte serios.

Însă Faith deja îi dăduse singurul răspuns posibil, iar el n-o crezuse. Îi putea spune întregul adevăr sau putea minţi. În cele din urmă, se hotărî să nu facă în niciun fel, ci rămase pe mai departe tăcută în strânsoarea lui.

Maxilarul lui Gray se încordă din cauza furiei şi mâinile i se încordară şi mai tare pe braţele ei. Faith se strâmbă de durere şi el îşi lăsă privirile asupra locului în care degetele lui apăsau pe carnea moale, lăsând urme întunecate. Blestemă cu voce tare şi îşi slăbi

strânsoarea şi, în acea clipă, ea reuşi să se elibereze, pornind-o în goană spre siguranţa pădurii. După numai doi paşi îşi dădu însă seama că făcuse o greşeală, dar din păcate în creierul ei întâietate avuseseră emoţiile şi sentimentele şi nu logica. El reacţionă imediat ca răpitorul pe care-l sugera cu fiecare mişcare, luând-o la fugă după ea. Era de-abia la jumătatea drumului prin iarbă când el se năpusti, cu trupul greoi, dărâmând-o, un tigru năpustindu-se asupra unei gazele. Căzu împreună cu ea, strângând-o bine la piept şi răsucindu-şi trupul în aşa fel încât să preia doar el şocul căzăturii, cu ea deasupra lui. Vederea ei fu acoperită de un carusel rotitor de iarbă, cer, copaci şi apoi iarăşi cer în vreme ce rămăsese sub greutatea lui.

Oh, Doamne! Învolburarea recunoaşterii primare îi înţepeni trupul, de parcă n-ar fi îndrăznit să tulbure acel moment plin de încântare. Să fie în braţele lui era una; dar să stea întinsă sub el, era cu totul altceva. Greutatea lui considerabilă o presa pe pământul presărat cu iarbă, eliberând mireasma verde şi proaspătă a firelor strivite care se amestecase deja cu aroma masculină a pielii transpirate. Căderea îi ridicase fusta până la jumătatea coapsei şi unul dintre picioarele lui intrase între picioarele ei, aşa că între pulpe strângea cu nădejde coloana aceea musculoasă. Instinctiv se agăţase de el în momentul căderii şi acum degetele i se înfipseseră în carnea spinării lui, simţind căldura şi fierbinţeala pielii umede. Poziţia lor era clasică pentru o partidă de amor, aşa că trupul ei răspundea cu o intensitate înfricoşătoare. Simţurile o luaseră razna, prea încărcate de semnalele senzuale receptate de trup.

— Eşti în regulă? murmură el ridicându-şi capul.

Faith înghiţi în sec, cuvintele oprindu-i-se în gât. Partea lăuntrică cerându-i să-şi ridice coapsele într-o

căutare oarbă şi plină de dorinţă. Rezistă, întorcându-şi capul într-o parte ca el să nu-i poată vedea expresia ochilor.

— Faith? Tonul lui devenise mult mai insistent, cerându-i imperios un răspuns.

— Da, şopti în cele din urmă.

— Uită-te la mine. Se ridică în coate astfel încât să poată respira mai în voie, dar cu toate astea era încă mult prea aproape, cu faţa lui doar la câţiva centimetri depărtare de a ei.

Tentaţia era prezentă între ei, de această dată de multe ori mai puternică decât fusese până atunci şi ea reuşise cu greu să-i reziste. Era nevoie de atât de puţin ca dorinţa să se aprindă precum o vâlvătaie, un sărut, o mică atingere erau ca un chibrit aprins lângă o şură de paie uscate. De fiecare dată îi venea tot mai greu să-i reziste şi numai aversiunea ei pentru sexul de ocazie, pentru a nu fi o copie a mamei ei la capitolul moralitate, o ajutaseră să-l ţină la respect până atunci. Numai că fiecare contact cu el îi erodase voinţa, dărâmând-o bucăţică cu bucăţică astfel încât de fiecare dată îi venea tot mai greu să-l refuze.

Răsuflarea lui trecu ca o boare peste buzele ei, atingerea subtilă făcându-le să se desfacă imediat ca şi când ar fi dorit să inhaleze esenţa lui. Apoi capul lui se lăsă în. Jos, buzele mişcându-se deasupra buzelor ei.

Disperată, îşi trecu braţele între ei, punându-şi palmele peste pieptul lui. Însă părul cârlionţat începu s-o gâdile şi, imediat după aceea îi simţi şi sfârcurile tari în podul palmelor. Ascunse pe după bluză şi sutien propriile-i sfârcuri se ridicară şi se întăriră.

El se opri, rămânând deasupra ei. O picătură de sudoare începu să-i curgă de pe tâmplă lăsând o dungă strălucitoare de-a lungul obrazului şi până pe

maxilarul încordat. Sfârcurile lui păreau ca nişte tăciuni mici ce-i ardeau palmele. Ce mult îşi dorea să le atingă mai bine, să-şi pună gura deasupra lor şi să le simtă cu limba, să poată gusta sarea de pe pielea lui, să-l vadă încordându-se şi cutremurându-se din cauza dorinţei.

Tentaţia parcă o trăgea de mânecă, acută şi insistentă. Deodată Gray inspiră adânc, pieptul dilatându-i-se pe sub palmele ei, în vreme ce castelul de nisip al rezistenţei ei începea să se crape sub atacul perfid al valurilor de plăcere. Lăsând să-i scape un mic oftat, îşi aşează mai bine mâinile, în aşa fel încât degetele mari să treacă peste sfârcurile lui o dată, de două ori şi iarăşi, deliciul ameţind-o precum o băutură foarte tare.

Pupilele lui Gray începură să se dilate, nemailăsând loc pentru irişii întunecaţi. Capul îi căzu în faţă printre braţe, părul lung învăluindu-le feţele, în vreme ce lăsa aerul să-i iasă din plămâni printre dinţi. Cedând în faţa plăcerii, nu mai reuşea deloc să se oprească să nu-l mai atingă mereu. Îi explora avidă cutele şi pantele pieptului, reîntorcându-se mereu la pietricelele fierbinţi care-o făcuseră să-şi piardă controlul. Părea că nu reuşea să-l atingă destul, nu-şi putea astâmpăra foamea de a-l simţi mai bine.

Puţin după aceea însă, el îi trase mâinile departe de trupul său, în vreme ce ochii îi sclipeau atunci când îşi coborî privirile asupra ei.

— Să facem cu schimbul mi se pare un joc mult mai corect, îi zise şuierat, punându-şi o mână pe sânul ei.

Faith se arcui sub el, ţipând tare atunci când plăcerea fierbinte o învălui. Sânii i se strânseseră sub atingerea lui, atât de tari şi de sensibili încât greutatea fierbinte a mâinii părea aproape de nesuportat şi cu toate astea insuficienţa contactului semăna cu o

tortură. Chiar şi prin haine, frecarea degetelor lui îi ardea pieptul.

El îşi lăsă capul în jos şi o sărută, cu o presiune dură şi dulce în acelaşi timp, în vreme ce-i trăgea bluza afară din fustă. Când reuşi să elibereze materialul fin, îşi vârî mâna pe dedesubt, şerpuind apoi pe sub sutien, ca să-şi închidă degetele pe sânul gol.

— Ştii foarte bine ce vreau, îi zise răguşit, mişcându-se mai aproape de ea şi făcându-şi loc cu piciorul între coapsele ei.

Ştia foarte bine. Şi ea voia, atât de mult încât dorinţa alunga orice alte consideraţii. Degetele bătătorite se aşezară peste sfârc, frecându-l între ele. Ea însă voia ca acolo să fie gura lui, dinţii care s-o strângă. Voia s-o ia chiar acolo, pe iarbă, cu soarele fierbinte care să le încălzească trupurile goale. Îl voia pentru totdeauna.

— Spune-mi, îi zise. Spune-mi de ce. Cuvintele fuseseră puţin înăbuşite pentru că în vremea asta el o săruta frenetic pe gât.

Ea tresări, privind ameţită la norii de pe cer. Apoi înţelesul cuvintelor lui o străbătu ca o apă îngheţată de munte. O voia, dovada tare a dorinţei o înţepa pe pântec dar, în vreme ce ea se pierduse complet în ceaţa plăcerii, creierul lui rămăsese activ, lucrând intens, încercând să găsească răspunsuri.

Plină de furie, erupse în sus, lovindu-l cu putere. El se rostogoli deoparte rămânând în capul oaselor, semănând foarte bine cu un sălbatic pe jumătate dezbrăcat, cu părul răvăşit în jurul feţei şi cu ochii îngustaţi din cauza frustrării.

— Ticălosule! izbucni, atât de furioasă încât tremura. Se ridică în genunchi, cu mâinile strânse în pumni ca şi cum ar fi vrut să îl ia la bătaie. Dar nu era deloc momentul potrivit ca să-l provoace în mod fizic,

nu atunci când întregul ei trup era atât de încordat de nevoia unei împerecheri. Controlul amândurora atârna de un fir de păr; cea mai mică presiune sau tensiune avea să-l rupă. El aşteptă, pregătit pentru atacul ei, iar Faith observă imediat anticipaţia sexuală din ochii aprinşi. Pentru un moment nesfârşit rămaseră uitându-se unul la celălalt, până când, treptat, ea se forţă să se relaxeze. Nu era nimic de câştigat din confruntarea aceea.

Nici de spus nu mai era nimic. Probabil că nu ea fusese cea care aprinsese focul, dar cu siguranţă înteţise flăcările mângâindu-i pieptul în felul în care o făcuse. Dacă lucrurile ar fi luat o altă întorsătură nu ar fi putut da vina decât pe ea însăşi.

Într-un final se ridică în picioare, mişcându-se ţeapănă. Fusta îi era întoarsă şi şifonată iar un ciorap i se sucise pe picior. Se întoarse să plece şi se simţi prinsă din nou, de această dată de fustă.

— Te duc eu înapoi, îi zise Gray. Lasă-mă doar să iau calul.

— Mulţumesc, dar prefer să merg pe jos, îi răspunse ea, cuvintele ieşindu-i la fel de ţepene ca trupul.

— Eu nu te-am întrebat ce anume preferi. Am spus că o să te duc înapoi. N-ar trebui să hoinăreşti prin păduri de una singură. Neavând încredere s-o lase acolo, o trase după el în căutarea calului.

— M-am vânturat prin pădure de una singură cam jumătate din viaţă, mormăi ea.

— Poate, dar acum n-o să mai faci aşa. Îi aruncă o privire încărcată de reproş şi greu de suportat. Ăsta e domeniul meu şi ca atare eu fac regulile.

Continua s-o ţină de fustă, aşa că Faith se văzu obligată să ţină pasul cu el ca să nu-şi rupă hainele. Trecură de casa de vară şi, ajunşi în spatele ei, căutară

locul în care Gray îşi lăsase armăsarul să pască. La un simplu fluierat, animalul mare, de un maron întunecat începu să se apropie. Spre marea ei uimire, nu vedea pe nicăieri un fel de şa.

— L-ai călărit fără şa? îl întrebă înfricoşată.

Ochii lui negri prinseră a străluci.

— N-o să te las să cazi.

Nu ştia ea prea multe despre cai, nu călărise niciodată, dar măcar ştia că armăsarii erau fiinţe imprevizibile, foarte greu de controlat. Încercă să se dea înapoi în vreme ce calul tropăia spre ei, numai că strânsoarea lui Gray o împiedica.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. E cel mai liniştit armăsar pe care l-am văzut vreodată, altfel nu l-aş fi călărit fără şa. Calul se apropie ca să poată fi atins şi Gray prinse o mână de păr mătăsos dintre urechile ciulite.

— N-am călărit niciodată, recunoscu ea, privind spre capul mare care cobora în direcţia ei. Buzele ca de catifea îi atinseră braţul şi nările animalului se umflară atunci când îi simţiră parfumul. Ezitantă, îşi ridică o mână şi începu să-i mângâie botul.

— Atunci prima ta călătorie pe spatele unui cal va fi pe Thoroughbred, îi zise Gray, ridicând-o pe spinarea lată. Faith se prinse imediat de coamă, alarmată din cauza înălţimii la care se găsea, în vreme ce platforma însufleţită de sub ea se mişca neliniştită.

Gray apucă frâul şi ţinându-se zdravăn de coamă, se urcă în spatele ei. Armăsarul fornăi nemulţumit din cauza greutăţii suplimentare, făcând-o pe Faith să respire precipitat, dar mângâierile lui Gray şi sunetul vocii lui îl liniştiră imediat.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? o întrebă.

— La ultima curbă înainte de a ajunge la cabană, îi răspunse, acelea fiind şi ultimele cuvinte rostite în

restul călătoriei. Gray conducea calul printre copaci, evitând ramurile prea joase şi strunindu-l în aşa fel încât să evite obstacolele. Faith stătea foarte ţeapănă, conştientă de pieptul gol al lui Gray din spatele ei şi de felul în care fesele i se cuibăriseră între coapsele lui. Pulpele lui musculoase îi îmbrăţişau coapsele, simţindu-le încordându-se şi relaxându-se în vreme ce conducea calul. Ajunseră pe drum mult prea repede, deşi într-un alt sens călătoria ţinuse o mică eternitate.

Gray opri calul chiar în spatele maşinii, sărind la pământ, apoi întinzând braţele ca s-o prindă şi s-o ajute şi pe ea să coboare. Alarmată dintr-o dată că îşi pierduse cheile în încăierare, îşi bătu uşor buzunarul fustei, imediat auzind clinchetul plăcut. Nu voia să-l mai privească, aşa că îşi scoase cheile şi se întoarse să descuie portiera.

— Faith!

Ea ezită, apoi întoarse cheia în broască şi deschise uşa. El făcu un pas în faţa ei şi expresia de pe chipul lui o făcu să fie recunoscătoare pentru portiera ce rămăsese ca o pavăză între ei.

— Nu te mai apropia de domeniul meu, îi zise cu calm. Dacă te prind iarăşi pe aici, o să-ţi dau regulatul pe care îl tot ceri.

CAPITOLUL 14

A doua zi, Faith descoperi biletul înăuntrul maşinii, aşezat pe scaunul şoferului. Văzu bucăţica de hârtie şi o ridică, întrebându-se de unde o scăpase. O desfăcu apoi şi văzu imediat literele negre de tipar.

Nu mai pune şi alte întrebări despre Guy Rouillard, taci din gură dacă ştii ce-i mai bine pentru

tine.

Se sprijini de maşină, briza uşoară fluturând hârtia pe care o ţinea în mână. Când era acasă nu obişnuia să-şi încuie maşina, aşa că nu mai era nevoie să se gândească cum anume ajunsese biletul acolo. Se uită un moment la hârtie, apoi o reciti, întrebându-se dacă era ameninţată în mod clar sau cel care-o scrisese se folosise pur şi simplu de o frază obişnuită. Taci din gură dacă ştii ce-i mai bine pentru tine. Auzise variaţiuni pe aceeaşi temă de sute de ori, doar comanda fiind schimbată. Bileţelul putea sau nu să fie o ameninţare; părea mai degrabă o avertizare. Cuiva nu-i plăcea deloc că punea întrebări despre Guy Rouillard.

Dar Gray cu siguranţă nu lăsase el bileţelul. În primul rând pentru că nu era deloc stilul lui; el îşi livra ameninţările personal, silabisindu-le chiar. Ultima ameninţare de acest fel încă o nelinişitea. Dar cine altcineva ar fi fost deranjat de întrebările ei? Existau două posibilităţi: cineva care avea ceva de ascuns, sau cineva care voia să-i facă o favoare lui Gray.

Tocmai se pregătea pentru un alt drum în oraş într-o altă misiune de adunare a faptelor, de această dată dorind să stea puţin de vorbă cu Yolanda Foster, aşa că exista o anume ironie a apariţiei biletului chiar în acel moment. După o clipă de gândire, decise că avea să facă aşa cum plănuise. Dacă cel ce scrisese biletul avusese de gând s-o ameninţe în mod serios, atunci el sau ea trebuiau să fie ceva mai la obiect.

Totuşi, mai întâi duse biletul în casă şi-l încuie într-un sertar al biroului, având grijă să nu atingă hârtia mai mult decât era necesar. În sine, această întâmplare nu era o dovadă suficientă ca să-l poată chema pe şerif, dar, dacă avea să mai primească vreunul, atunci avea să le prezinte pe amândouă ca

probe. Oricum, nu era deloc nerăbdătoare să-l vadă pe şerif. Avea o amintire destul de urâtă despre el, aşa cum stătuse rezemat de maşina de patrulare, cu braţele strânse la piept, în vreme ce privise încruntat cum ajutoarele lui aruncau lucrurile familiei ei afară din cabană. Şeriful Deese era categoric în buzunarul de la pantaloni al lui Gray; întrebarea care se punea era dacă avea sau nu să ia în considerare o ameninţare cu moartea la adresa ei.

Biletul fiind pus în siguranţă, o porni grăbită spre oraş. Stând în pat cu o noapte în urmă, incapabilă să doarmă, îşi plănuise cu grijă întreaga strategie. Nu avea de gând s-o sune pe doamna Foster; asta i-ar fi dat ocazia să refuze o întâlnire. Era cu mult mai bine dacă o lua prin surprindere, faţă în faţă, strecurând câteva întrebări înainte ca Yolanda să-şi fi revenit din uimire. Însă nu ştia unde anume locuiau soţii Foster, iar adresa din cartea de telefon îi era complet necunoscută.

Prima ei oprire a fost în faţa bibliotecii. Spre marea ei dezamăgire, vorbăreaţa Carlene Dubois nu era în spatele biroului; în locul ei era o fetişcană de un blond spălăcit care de abia dacă era destul de mare ca să fie la liceu. Mesteca întruna o gumă în vreme ce răsfoia o revistă de muzică rock. Ce se întâmplase oare cu bibliotecarele stereotipe, cu părul strâns într-un coc sever şi ochelari de vedere puşi pe vârful nasului? Oricum admiratoarea muzicii rock care mesteca gumă nu era deloc o îmbunătăţire.

Însă, fiind realistă, Faith îşi dădu seama că nu era de fapt mai în vârstă decât fata de la birou decât cu cel mult cinci sau şase ani. Mental şi emoţional însă nu erau nici chiar în aceeaşi generaţie. Nu fusese niciodată tânără în felul în care era fata din faţa ei şi nu prea credea că era un lucru chiar atât de rău.

Avusese responsabilităţi de la o vârstă foarte fragedă; îşi putea aminti că gătea încă de pe vremea când tigaia în care trebuia să facă mâncare era prea grea ca s-o poată ridica şi că fusese nevoită să stea cocoţată pe un scaun ca să poată amesteca o mână de fasole. Măturase în casă cu o mătură care avea de două ori înălţimea ei. Apoi îl avusese pe Scottie în grijă, cea mai mare responsabilitate dintre toate. Iar atunci când terminase liceul fusese întru totul pregătită pentru viaţă, contrar copiilor care până atunci nu avuseseră grijă de nimic şi care nu ştiau cum să facă faţă situaţiei. Acei „copii” încă fugeau repede la părinţi când aveau vreo problemă chiar şi după împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani.

Fata îşi ridică privirile din revistă şi încetând cu mestecatul îşi lăţi buzele într-un zâmbet profesional. Ochii îi erau atât de gros subliniaţi cu negru încât semănau cu nişte migdale aşezate în praf de cărbune.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Tonul era competent, cugetă uşurată Faith. Poate că fata doar se prostea cu machiajul acela de prost gust.

— Aveţi cumva hărţi ale oraşului şi ale zonelor limitrofe?

— Desigur. O conduse pe Faith la o masă pe care era aşezat un glob pământesc de dimensiuni apreciabile. Aici sunt toate hărţile şi atlasele. Sunt aduse la zi în fiecare an, aşa că dacă aveţi cumva nevoie de o hartă mai veche, va trebui să mergeţi la arhive.

— Nu, am nevoie de o hartă actualizată.

— Atunci ăsta-i locul de unde puteţi lua aşa ceva. Fata scoase o carte groasă şi lungă care părea foarte grea dar pe care o manevra cu multă uşurinţă, aşezând-o pe masă în faţa lor. Am fost obligaţi să

sigilăm hărţile în folie de plastic şi apoi să le băgăm în această carte, îi explică. Dacă nu procedăm aşa, sunt furate.

Faith zâmbi după plecarea fetei. Soluţia i se părea de bun-simţ. Una era să împăturești o hartă şi apoi s-o vâri în buzunar şi cu totul altceva să trebuiască să te descurci cu o foaie cât toate zilele sigilată în folie de plastic; ar fi fost nevoie de o mare ingeniozitate.

Nu ştia dacă soţii Foster locuiau în oraş sau la periferie, dar mai întâi se apucă să studieze harta oraşului, – trecându-şi degetul pe lista străzilor tipărite pe verso cu litere negre. Bingo! Notându-şi coordonatele, dădu pagina şi descoperi foarte repede Meadowlark Drive, într-o suburbie care nu existase pe vremea când locuise acolo înainte. Cu un asemenea nume, ar fi ştiut-o cu siguranţă, însă întreprinzătorii care se ocupau cu dezvoltarea urbanistică erau o echipă fără pic de imaginaţie. După ce află cum să ajungă până acolo, puse harta la loc şi plecă. Bibliotecara era cu totul acaparată de revista pe care-o citea aşa că nici măcar nu-şi ridică privirile când Faith trecu pe lângă birou.

Prescott fiind un oraş micuţ, să găsească Meadowlark Drive îi luă mai puţin de cinci minute. Acea porţiune din oraş cuprindea mai repede mici domenii decât parcele de pământ, aşa încât casele erau puţine şi la distanţe mari unele de celelalte. Probabil că nu existau prea mulţi oameni în Prescott care să-şi permită să-şi clădească locuinţa în zona aceea, mai ales că păreau să fie costisitoare. De altfel, în nord-est şi pe coasta vestică, astfel de case ar fi depăşit cu uşurinţă milionul de dolari.

Casa soţilor Foster fusese proiectată în aşa fel încât să arate ca o vilă mediteraneană, cuibărită

confortabil printre stejari uriaşi şi tufişuri umbroase. Faith îşi parcă maşina pe alee şi străbătu poteca de cărămizi maronii până la uşile duble din faţă. Butonul soneriei era mascat cu gust sub nişte arabescuri de fier forjat ce aveau pe dedesubt un beculeţ mic ca să fie uşor de descoperit. Îl apăsă după care îi auzi ecoul reverberând în întreaga casă.

După un moment, pe pardoseala de marmură, probabil, se auziră nişte paşi rapizi, şi, imediat după aceea, jumătate din partea dreaptă a uşii fu deschisă, în faţa ei apărând o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu stil într-o tunică albă şi pantaloni subţiri frumos croiţi. Părul scurt, de un maron-grizat era o mare de bucle pieptănate într-o parte a capului, în urechi purtând cercei mari de aur. Însă ochii albaştri frumoşi păreau uimiţi şi înfricoşaţi puţin.

— Bună ziua, sunt Faith Hardy, îi zise repede Faith grăbindu-se să corecteze falsa presupunere a femeii că era de fapt Renée. Dumneavoastră sunteţi doamna Foster?

Yolanda Foster încuviinţă, prea uimită ca să mai poată vorbi, mulţumindu-se doar cu semnul făcut cu capul. Şi continuă să se uite fix la ea.

— Aş vrea să vorbesc puţin cu dumneavoastră, dacă este posibil. Ca să primească un răspuns în favoarea ei, Faith făcu un pas în faţă. Yolanda se retrase într-un gest involuntar de acceptare.

— Dar să ştii că nu am prea mult timp la dispoziţie, îi zise Yolanda, pe un ton de scuză, fără nici cea mai mică urmă de nerăbdare. Trebuie să iau prânzul cu un prieten.

Era ceva ce putea fi cu uşurinţă crezut, asta dacă nu cumva Yolanda avea obiceiul să stea îmbrăcată în casă ca o versiune a anilor ’90 a lui June Cleaver.

— Zece minute, îi promise Faith.

Părând la fel de nedumerită ca şi la început, Yolanda o conduse într-un salon spaţios unde o invită să se aşeze.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă şi să mă holbez în continuare la tine, dar chiar eşti fata lui Renée Devlin, nu? Am auzit că te-ai întors în oraş, iar asemănarea, ei bine, cred că ţi s-a spus deja că este; uimitoare.

Atât de neasemănător altor oameni, în tonul Yolandei nu fusese niciun pic de reproş, iar Faith descoperi că-i plăcea neaşteptat de mult femeia aceea. Dar asta nu însemna desigur s-o îndepărteze de la scopul pentru care venise.

— Dacă-mi permiteţi aş vrea să vă pun câteva întrebări despre Guy Rouillard.

Obrajii rozalii ai femeii se albiră uşor.

— Despre Guy? Mâinile i se ridicară involuntar după care cu un efort de voinţă şi le coborî în poală. Dar de ce să mă întrebi pe mine?

Faith ezită câteva minute.

— Sunteţi singură? o întrebă într-un târziu, nedorind să-i facă vreun necaz în cazul în care cineva le-ar fi ascultat conversaţia.

— Da. Lowell este la New York săptămâna asta.

Într-un fel răspunsul ei era ca o mană cerească, iar pe de altă parte se anunţa a fi o adevărată nenorocire, dar totul depindea de rezultatele convorbirii ei cu Yolanda, dacă mai era apoi nevoie să-i mai pună întrebări şi lui Lowell sau nu. Respiră adânc după care atacă problema frontal.

— Aţi avut cumva o legătură amoroasă cu Guy în vara aceea înainte să dispară?

Ochii albaştri ai Yolandei se întunecară din cauza jenei şi obrajii păliră şi mai mult. Yolanda se uită mai departe la ea în vreme ce secundele se scurgeau în

linişte. Faith se aştepta la o negare, dar, în loc de aşa ceva, Yolanda oftă uşor şi-o întrebă:

— Cum de ai reuşit să afli?

— Am pus câteva întrebări prin zonă. Nu-i spuse că treaba asta era unanim cunoscută de întreaga comunitate încât ajunsese s-o ştie până şi Ed Morgan. Dacă Yolanda prefera să creadă că fusese discretă, era preferabil s-o lase să aibă acest sentiment reconfortant.

— Aceea a fost singura dată când i-am fost necredincioasă lui Lowell. Femeia mai în vârstă îşi feri privirile, în vreme ce degetele îi netezeau în neştire materialul pantalonilor.

— Sunt convinsă de asta, îi zise Faith pentru că i se părea că Yolanda avea mare nevoie să fie crezută pe cuvânt. Din câte am aflat despre Guy Rouillard era un adevărat expert în arta seducţiei.

Un zâmbet involuntar şi puţin dur se ivi deodată pe buzele Yolandei.

— Aşa era, dar n-aş putea da vina pe el. Eram hotărâtă să mă culc cu el chiar înainte să-l cuceresc. Degetele femeii îşi continuau mişcările nervoase, mutându-se asupra braţului de la scaun. Am aflat că Lowell avea o legătură cu secretara lui, şi asta se întâmpla de ani de zile. Şi m-am cam înfuriat drept să-ţi spun. L-am ameninţat cu tot felul de lucruri dacă nu înceta imediat, iar divorţul era singurul care nu viza vătămări fizice. El m-a implorat atunci să nu-l părăsesc, a jurat că femeia aceea nu însemna nimic pentru el, se întâlneau doar de dragul sexului şi că nu avea să se mai întâmple niciodată aşa ceva – ştii tu, genul ăsta de tâmpenii. Numai că l-am prins iarăşi la nici trei săptămâni după aceea. E aşa de prostesc, micile lucruri care-i dau de gol. Când s-a dezbrăcat într-o seară, avea chiloţii pe dos, cu eticheta vizibilă la

spate. Singurul fel în care i-ar fi putut pune pe dos era să se fi dezbrăcat înainte cu totul.

Scutură din cap ca şi când n-ar fi putut să priceapă de ce nu fusese ceva mai atent la asemenea detalii. Cuvintele se revărsau pur şi simplu ca şi cum ar fi fost zăgăzuite timp de doisprezece ani.

— Nu i-am spus nimic. Dar a doua zi l-am sunat pe Guy şi i-am cerut să ne întâlnim la casa de vară de pe malul lacului. Eu şi cu Lowell şi cu alţi câţiva prieteni mai fuseserăm acolo pentru fripturi la grătar şi picnicuri, aşa că ştiam bine zona.

Din nou casa de vară! cugetă Faith cu amărăciune, între tată şi fiu, probabil că cearceafurile de acolo se înfierbântaseră la maximum.

— Dar de ce l-ai ales tocmai pe Guy? o întrebă.

Yolanda îi aruncă o privire uimită.

— Păi, de ce aş fi ales pe cineva respingător, dacă tot voiam s-o fac lată? o întrebă foarte rezonabilă. Aveam de gând să am o relaţie amoroasă ilicită şi atunci îmi doream să fie cu cineva care să ştie ce anume să facă şi, ţinând cont de reputaţia lui Guy, am zis că era tocmai persoana potrivită pentru aşa ceva. În plus de asta, cu Guy era sigur. Pentru că intenţionam să-i spun lui Lowell ce anume făcusem, pentru că răzbunarea n-are niciun rost dacă soţul habar nu are, iar Guy avea destulă putere ca Lowell să nu îndrăznească să se dea la el. Cel puţin identitatea bărbatului intenţionam s-o ţin secretă.

Aşa că m-am întâlnit cu Guy la casa de vară şi i-am spus ce doream. A fost foarte dulce, foarte rezonabil. A încercat chiar să mă facă să mă răzgândesc, dacă-ţi poţi imagina aşa ceva! Să mă facă să mă răzgândesc când eu eram atât de rănită în mândria mea. Yolanda zâmbi, cu ochii aburiţi din cauza amintirilor. Lângă mine era cel mai mare cuceritor al

statului şi voia să mă refuze. Întotdeauna m-am considerat o femeie destul de atractivă, dar se părea că el nu era de aceeaşi părere cu mine. Aproape că începusem să plâng. Chiar am lăcrimat puţin şi Guy aproape c-a intrat în panică. Era aşa de dulce, bărbatul ideal! Lacrimile l-au transformat într-un fel de plastilină. A început să mă mângâie pe umăr, explicându-mi că mă găsea foarte drăguţă şi că i-ar fi plăcut foarte mult să se culce cu mine, dar nu aveam motive cu adevărat serioase şi că Lowell era prietenul lui şi a continuat tot aşa.

— Dar într-un final aţi reuşit să-l convingeţi?

— Ceea ce l-a convins a fost ce i-am spus: dacă nu eşti tu, atunci o să fie altcineva. Dar m-a privit cu ochii ăia negri în care te puteai îneca, întrebându-se probabil pe cine aş fi ales drept următorul candidat. Era îngrijorat pentru mine, gândindu-se probabil că mă voi duce la *Jimmy Jo's,* căutând în gloata de acolo alţi posibili candidaţi. Apoi mi-a luat mâna şi mi-a pus-o peste partea din faţă a pantalonilor şi era deja tare. Mi-a spus: sunt gata, după care m-a condus în dormitor. Se cutremură puţin, cu privirile pierdute în vreme ce se uita înapoi în timp. Rămase tăcută şi Faith aşteptă răbdătoare ca ea să-şi facă ordine printre amintiri. Poţi să-ţi închipui, îi zise în cele din urmă Yolanda, cu o voce blândă, cum este să fii măritată vreme de douăzeci de ani şi să fii perfect satisfăcută în pat de către soţ, ca apoi să afli că de fapt habar n-ai avut ce poate însemna pasiunea? Guy era… Doamne, nu-ţi pot explica cum era Guy ca amant. Mă făcea să ţip, mă făcea să simt şi să fac lucruri pe care nu le-aş fi… atunci n-am vrut să fac treaba asta decât o singură dată. Dar am rămas acolo întreaga după-amiază făcând dragoste.

Nu i-am spus nimic lui Lowell. Dacă i-aş fi spus,

răzbunarea mea ar fi luat sfârşit şi nu puteam face asta, nu puteam să nu mă mai întâlnesc cu Guy. Ne vedeam cel puţin o dată pe săptămână, dacă reuşeam să mă descurc şi să plec de acasă. Apoi el a plecat... O privi pe Faith ca şi cum ar fi vrut să pună în valoare cuvintele care urmau. Cu mama ta. Când am auzit, am plâns o săptămână întreagă. După care i-am spus lui Lowell.

Desigur, a fost foarte furios. A tunat şi a fulgerat şi m-a ameninţat cu divorţul. Eu am stat potolită şi l-am privit, fără să mă cert sau să-l înfrunt şi asta l-a înfuriat încă şi mai tare. Apoi i-am spus: ar trebui să ai grijă atunci când îţi pui chiloţii să nu fie pe dos, şi în clipa aia a încremenit, privindu-mă cu gura deschisă. Ştia că îl prinsesem iarăşi. Atunci m-am ridicat şi am ieşit din cameră. A venit după mine cam o jumătate de oră după aceea, plângând. Aşa ne-am împăcat, îi zise pe un ton amar. Şi, din câte ştiu eu, nu mi-a mai fost necredincios de atunci.

— Dar de atunci aţi mai auzit ceva despre Guy?

Încet, Yolanda scuturã din cap.

— La început am sperat, dar... nu, nici nu mi-a scris, nici nu m-a sunat. Buzele începură să-i tremure şi o privi pe Faith parcă speriată. Doamne, şopti, îl iubesc atât de mult.

*

Un alt drum închis, cugetă Faith pe drumul înapoi spre casă. După spusele Yolandei, soţul ei nu ştiuse nimic despre legătura ei cu Guy decât după ce acesta dispăruse, ceea ce-l scotea pe Lowell dintre suspecţi. Yolanda fusese prea deschisă, prea sigură că Guy nu fusese ucis, ci doar dispăruse cu o altă femeie, altfel n-ar fi avut niciun motiv să se dezvăluie în asemenea fel

în faţa lui Faith. În loc de asta se agăţase de mâinile lui Faith şi plânsese pentru bărbatul pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani, dar cu care împărţise o vară de pasiune.

Într-un târziu îşi revenise şi-şi recăpătase demnitatea, înroşindu-se jenată.

— Doamne, uită-te doar cât e ceasul, o să întârzii. Nu-mi pot imagina, vreau să spun, eşti totuşi o străină, să plâng în faţa ta în halul ăsta, povestind, of, Doamne! Realizase ceea ce tocmai îi spusese unei străine. O privise pe Faith cu o uimire plină de oroare.

Simţind că trebuia cumva s-o reconforteze, Faith îi atinse umărul şi-i zise:

— Aveai nevoie să discuţi despre asta. Te înţeleg şi jur să-ţi păstrez secretul.

După câteva secunde tensionate, Yolanda se relaxase.

— Te cred. Nu ştiu de ce, dar te cred.

Aşa că acum Faith rămăsese şi fără suspecţi şi fără fire conducătoare. Nu avea decât întrebări, iar întrebările ei supărau tare pe cineva. Dovada era biletul acela pe care-l găsise de dimineaţă. Şi dacă biletul indica o conştiinţă prea încărcată nu putea spune sigur.

Şi nici nu ştia ce altceva să facă, exceptând întrebările. Mai curând sau mai târziu cineva avea să fie destul de uimit ca să-i răspundă.

Şi dacă era destul de ocupată, poate că nu avea să se mai gândească şi la Gray.

Însă teoria era destul de greu de pus în practică. Reuşise să evite să se gândească la el, în mod special împingându-l într-un colţ al minţii încă de când se despărţiseră cu o seară înainte. Ignorase şi durerea neostenită a trupului şi refuzase să se gândească la ceea ce aproape că se întâmplase între ei. Dar cu toată

voinţa pe care o arăta, subconştientul o trădase, admiţându-l în visele ei, astfel încât se trezise dimineaţa devreme întinzându-se după el. Visul fusese atât de real încât ţipase, atunci când descoperise realitatea neîndurătoare.

Nu mai avea niciun fel de rezistenţă faţă de el; putea foarte bine să recunoască. Dacă n-ar fi spus ce spusese, i s-ar fi predat chiar acolo, pe iarbă. Morala şi standardele ei erau inutile atunci când o lua în braţe, nişte tigri de hârtie care dispăreau după primul sărut.

În vreme ce elimina fiecare suspect de pe listă, turnul motivelor se înclina tot mai mult în direcţia lui Gray. Logic, putea vedea totul destul de clar. Din punct de vedere emoţional, ideea fu respinsă cu fermitate. Nu Gray. Nu Gray! Nu putea să creadă; nici nu va crede. Bărbatul pe care-l ştia ea era capabil să meargă foarte departe pentru a-i apăra pe cei dragi, dar crima cu sânge rece nu figura printre tacticile lui.

Mama ei ştia foarte bine cine era criminalul. Faith era foarte sigură de asta, mai sigură ca oricând. Dar, ca s-o facă pe Renée să recunoască, era nevoie de multă gândire, pentru că asta ar fi însemnat necazuri pentru ea. Renée nu era deloc omul care să acţioneze împotriva propriilor interese şi cu siguranţă nu pentru o idee atât de abstractă cum era justiţia. Faith îşi cunoştea foarte bine mama; dacă forţa nota prea tare, Renée avea să fugă iarăşi, în parte de frică, dar mai ales ca să evite necazurile. După ce scosese de la ea informaţia despre casa de vară, Faith realiză că trebuia să mai aibă răbdare o perioadă înainte s-o sune iarăşi.

*

Cutia o primi în ziua următoare.

Se întorsese acasă după expediţia de

cumpărături într-un orăşel apropiat şi, după ce şi-a aranjat toate pachetele, a ieşit să-şi ia corespondenţa. Când a deschis uşiţa cutiei poştale, a găsit obişnuitele facturi, reclame şi reviste îngrămădite unele peste altele, cu o cutie aşezată deasupra lor. Curioasă, a luat-o; nu comandase nimic, dar greutatea acelei cutii o intriga. Marginile îi fuseseră sigilate cu bandă adezivă, şi numele şi adresa erau mâzgălite deasupra.

Duse totul în casă, şi puse cutia pe masa din bucătărie. Luând un cuţit din sertarul dulapului, tăie banda adezivă, deschizând capacul, după care se apucă să dea la o parte foiţa cu care fusese învelit conţinutul.

După o singură privire aruncată, se îngrozi şi se întoarse să vomite în chiuvetă.

Pisica din cutie nu era doar moartă, fusese şi mutilată. Şi fusese înfăşurată în plastic probabil ca să nu iasă mirosul şi să alerteze pe cineva de la poştă, înainte să fie deschisă cutia.

Faith nu mai stătu pe gânduri, reacţionă instinctiv. Când valul de greaţă se mai potoli, se întinse orbeşte după telefon.

Închise ochii atunci când vocea groasă şi învăluitoare îi ajunse la ureche, ţinând receptorul atât de strâns de parcă ar fi fost unica ei salvare.

— G-Gray, se bâlbâi, după care rămase tăcută în vreme ce mintea i se întuneca tot mai mult. Ce i-ar fi putut spune? Ajutor mi-e frică şi am nevoie de tine? Nu avea niciun fel de drept să-l sune. Relaţia lor era un amestec de inamiciţie şi de dorinţă şi orice slăbiciune din partea ei i-ar fi procurat lui o armă în plus. Dar îi era atât de rău şi era atât de speriată, încât nu se mai putuse gândi la altcineva la care să apeleze în acele momente.

— Faith? Ceva din teroarea ei fusese probabil

evidentă în acel singur cuvânt pe care-l spusese, pentru că vocea lui deveni deodată foarte calmă. Ce s-a întâmplat?

Întorcându-se cu spatele de la grozăvia expusă pe masă, se luptă să-şi recâştige controlul asupra vocii, deşi nu avea decât intensitatea unei şoapte.

— Este o… pisică aici, reuşi să spună.

— O pisică? Ţi-e frică de pisici?

Ea scutură din cap, apoi îşi dădu seama că nu avea cum s-o vadă prin telefon. Tăcerea ei probabil fusese interpretată de el drept un răspuns afirmativ pentru că îi zise alinător!

— Aruncă cu ceva după ea; o să se sperie şi-o să fugă.

Ea scutură iarăşi din cap, mult mai violent.

— Nu. Respiră adânc. Ajutor!

— În regulă. Evident, hotărând că probabil era mult prea speriată de pisici ca să se poată descurca singură cu ele, îşi luă un ton liniştit şi protector. Vin imediat. Până atunci stai undeva de unde să n-o poţi vedea şi mă ocup eu mai departe după ce ajung.

Închise telefonul, iar Faith făcu după cum o sfătuise el. Nu putea suporta să rămână mai departe în casă cu chestia aceea oribilă pe masă, aşa că ieşi pe verandă şi se aşeză în leagăn, aşteptând năucită să vină.

Ajunse la casa ei în mai puţin de cincisprezece minute, dar acel sfert de oră lui Faith i se păru o eternitate. Silueta înaltă se desprinse din maşina joasă, pornind legănat spre verandă, cu un zâmbet de mândrie masculină fluturându-i pe buze, eroul venit s-o salveze pe femeia micuţă şi neajutorată de bestia fioroasă. Faith însă nu se supără; putea să gândească ce voia, important era să arunce chestia aia din bucătăria ei. Îşi ridică ochii spre el, atât de palidă, încât

zâmbetul lui se ofili pe dată.

— Chiar eşti foarte speriată, nu? întrebă cu blândeţe, lăsându-se pe vine în faţa leagănului şi prinzându-i o mână. Avea degetele îngheţate deşi afară era o căldură greu suportabilă. Unde este?

— În bucătărie, îi răspunse ea printre buzele înţepenite. Pe masă.

Bătând-o uşurel pe mână, se ridică şi deschise uşa. Faith îi ascultă paşii străbătând sufrageria şi intrând apoi în bucătărie.

— Fiu de căţea ticălos şi nemernic! Auzi blestemul urmat imediat de altele cu mult mai murdare. Apoi se auzi pocnind uşa din spate. Îşi ascunse faţa în mâini. Doamne, ar fi trebuit să-l prevină, n-ar fi trebuit să-l lase să primească acelaşi şoc ca ea, dar pur şi simplu fusese incapabilă să spună cuvintele potrivite.

Câteva minute mai târziu, veni din spate ocolind casa, urcând iarăşi treptele verandei. Avea maxilarele încordate, iar ochii întunecaţi erau mai reci şi mai ameninţători decât îi văzuse ea vreodată, numai că acum furia nu era îndreptată asupra ei.

— Este în ordine, îi zise, pe acelaşi ton blând. Am scăpat de ea. Haide în casă, scumpo. Punându-şi un braţ în jurul ei, o ajută să se ridice, conducând-o înăuntru. Apoi o duse spre bucătărie; atunci ea se încordă încercând să se opună, dar el nu avea de gând să accepte asemenea mofturi.

— Este în regulă, o asigură încă o dată, forţând-o să se aşeze pe un scaun. Pari puţin cam zdruncinată. Ce ai de băut pe aici?

— Am ceai şi suc de portocale în frigider, îi răspunse pe o voce pierită.

— Eu mă gândeam la ceva alcoolic. Ai cumva ceva vin, lichior?

Ea scuturã din cap.

— Nu beau alcool.

În ciuda furiei din priviri, îi aruncă un zâmbet glumeţ.

— Eşti deci o puritană, eh? o întrebă. Bine, fie atunci şi suc de portocale. Luă un pahar din dulap şi-l umplu cu suc de portocale, după care i-l puse în mână. Bea-l. Pe tot, în vreme ce dau eu un telefon.

Faith se apucă să soarbă ascultătoare, mai mult pentru că îi dădea ceva de făcut decât că ar fi avut nevoie. Gray deschisese deja cartea de telefoane, trecându-şi degetul pe prima pagină şi apoi formând un număr.

— Cu şeriful McFane, vă rog.

Faith îşi înălţă capul, deodată foarte atentă. Gray o privea, interzicându-i parcă orice sunet de protest.

— Mike, aici e Gray. Poţi veni la casa lui Faith Hardy? Mda, vechea casă Clerburne. A primit o chestie tare urâtă cu poşta de dimineaţă. O pisică moartă... Mda, exista şi o chestie de aia.

Gray puse receptorul în furcă, iar Faith îşi drese glasul.

— O ce chestie de aia?

— O scrisoare de ameninţare. N-ai văzut-o?

Ea scuturã din cap.

— Nu. N-am văzut decât pisica. Un tremur îi trecu prin trup, făcând paharul să i se clatine în mână.

El începu să cotrobăie prin dulapuri.

— Ce mai cauţi pe acolo? vru să ştie Faith.

— Cafeaua. După ce zahărul a contracarat efectul şocului, ai nevoie şi de o doză de cofeină.

— O ţin în frigider. Raftul de sus.

Gray scoase cutia, în vreme ce ea îi dădea indicaţiile necesare pentru aparatul de făcut cafeaua. Adevărul era că se descurca foarte bine, cu multă

competenţă pentru un om bogat, care probabil nu mai făcuse aşa ceva niciodată la el acasă, cugetă Faith mai departe, umbra unui zâmbet fluturându-i pe buze.

Imediat ce cafeaua a fost pusă la făcut, Gray îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei atât de aproape încât genunchii li se atingeau. N-o întrebă ce anume se întâmplase, ştiind probabil că avea să răspundă la o sumedenie de întrebări atunci când avea să sosească şeriful, iar ea îi fu recunoscătoare pentru tactul lui. Stătea pur şi simplu acolo, împrumutându-i ceva din căldura lui, în vreme ce ochii negri îi cercetau faţa şi păreau să se gândească dacă s-o forţeze să înghită tot sucul, dacă nu avea de gând să-l bea singură pe cât de repede îşi dorea el.

Pentru a preveni o asemenea acţiune, luă o înghiţitură sănătoasă din pahar şi observă imediat cum tensiunea din muşchii lui mai scăzuse ceva.

— Să nu cumva să îndrăzneşti, murmură. Fac tot ce-i omeneşte posibil să mă abţin să nu vărs din nou.

Duritatea expresiei se mai diminuă puţin atunci când îi zâmbi amuzat.

— De unde ai ştiut la ce mă gândeam?

— Felul în care te uitai la pahar şi apoi la mine. Luă încă o înghiţitură. Am crezut că Deese era şeriful.

— S-a pensionat. Gray avu deodată impresia că amintirea ei despre şeriful Deese nu era una tocmai plăcută şi că probabil din această cauză îl privise atât de alarmată atunci când îl ceruse pe şerif. O să-ţi placă Michael McFane. Ce părere ai despre un asemenea nume irlandez? Este cam tânăr pentru un asemenea post şi este foarte interesat de tehnica avansată în domeniu. Mike fusese şi el la cabană în noaptea aceea, îşi aminti Gray, dar Faith probabil că nu ştia, probabil că nici n-ar fi putut să-l recunoască. În şocul de atunci, toţi poliţiştii erau doar nişte umbre în uniforme. Numai

el şi cu şeriful, stătuseră deoparte şi fuseseră înregistraţi de memoria ei.

Contradicţia uimitoare îşi făcu loc imediat în mintea lui. Era clar că evita să-l întâlnească pe şeriful Deese, dar niciodată nu arătase o asemenea preocupare în relaţiile cu el. Fusese obraznică, provocatoare, înnebunitoare, reuşea să-l frustreze, dar niciodată nu arătase nici cea mai mică ezitare de a fi singură în compania lui.

Nici pe el nu-l tulburase vreo urmă de ezitare. Altfel de ce, atunci când primise telefonul ei, deşi credea că va trebui doar să alunge vreo pisică vagaboandă din casă, îşi amânase foarte prompt o întâlnire de afaceri, venind acolo cât mai repede putuse, în vreme ce protestele înveninate ale Monicăi încă îi mai răsunau în urechi. Faith îl sunase să-i ceară ajutorul, şi, indiferent de cât de minoră îi păruse acea problemă, avusese de gând s-o ajute dacă era posibil. Până la urmă a reieşit că problema nu era defel minoră, iar toate instinctele lui de protejare fuseseră alertate pe dată. Avea de gând să afle cine putuse face un lucru atât de dezgustător şi atunci acel cineva avea să vadă cum arăta iadul. Pumnii parcă-l mâncau de dorinţa de a zdrobi faţa vinovatului.

— Dar de ce n-ai crezut că aş fi putut s-o fac chiar eu? o întrebă cu blândeţe în vreme ce privirile i se fixaseră pe chip, căutând să prindă şi cea mai mică schimbare a expresiei. Am tot încercat să te fac să părăseşti oraşul, aşa că, logic, eu ar trebui să fiu prima persoană suspectată.

Ea începuse să scuture din cap mai înainte ca el să fi terminat de vorbit, mişcarea făcându-i părul să se mişte provocator în jurul feţei.

— Tu n-ai face aşa ceva niciodată, îi declară cu convingere. Aşa cum nu mi-ai fi lăsat nici primul

bileţel.

El ezită, distras de la savurarea încântării de a şti că ea avea atâta încredere în el.

— Bileţel? Uimirea îi impregnase parcă acel singur cuvânt.

— De ieri. Când am ieşit, am găsit bileţelul pe scaunul din faţă al maşinii.

— Şi i-ai raportat şerifului?

Ea scutură iarăşi din cap.

— Nu era o ameninţare clară.

— Ce scria în el?

Privirea pe care i-o aruncă era cam şovăitoare şi Gray se întrebă de ce.

— Ca să citez: *„Taci din gură dacă ştii ce e bine pentru tine.”*

Cafeaua era gata. Se ridică şi turnă câte o cană pentru fiecare.

— Cum o bei pe a ta? o întrebă absent pentru că gândurile încă i se învârteau în jurul bileţelului şi al pachetului, care de această dată fusese însoţit de o ameninţare mult mai clară. Aripile furiei negre îi fluturau în faţa ochilor, de-abia putându-se controla.

— Neagră.

Îi dădu cana şi se aşeză la fel ca şi înainte, la o distanţă foarte mică. Ea ştia mai bine ca oricine să-i citească expresia feţei, şi ceva ce văzuse acolo o alarmase, pentru că imediat se lansă într-una dintre manevrele învăluitoare pe care le folosea.

— Obişnuiam să beau cafeaua cu o grămadă de zahăr, numai că domnul Gresham era diabetic. El spunea că este mai uşor să renunţi la orice fel de dulce decât să te prosteşti cu îndulcitoarele sintetice, aşa că în casă nu exista nici măcar un singur strop de zahăr. Desigur, dacă le-aş fi cerut, probabil că mi-ar fi cumpărat, dar n-am vrut să-i inoportunez cu aşa ceva.

Dacă voise să-l distragă, cugetă Gray furios, reuşise pe deplin. Chiar dacă recunoscuse manevra, asta nu însemna că îşi pierduse eficacitatea, mai ales că se folosise de o momeală atât de interesantă.

— Cine-i domnul Gresham? o întrebă, întrerupând şuvoiul vorbelor. Simţea deja arsura geloziei, întrebându-se dacă nu cumva fusese vreun tip cu care trăise înainte să se fi mutat în Prescott.

Ochii de un verde-fumuriu clipiră nedumeriţi.

— Soţii Gresham au fost părinţii mei adoptivi.

O casă de adopţie pe bani. Doamne! Un pumn rece îi strânse stomacul. El îşi imaginase viaţa ei continuând la fel de săracă şi de chinuită ca şi înainte să o fi dat afară din casă. Dacă era realist, o casă de adopţie bună era preferabilă faţă de viaţa pe care o ducea, dar pentru copii nu era deloc uşor să-şi piardă familiile, indiferent cât de nenorocite, ca să fie aruncaţi apoi la nişte străini care-i luau pentru banii ce-i plătea statul. Şi să nimerească la nişte oameni cumsecade era o chestie de mare noroc, în cel mai bun caz. O mulţime de copii erau maltrataţi şi se abuza de ei în aceste case de adopţie pe bani şi pentru o fată tânără care arăta ca Faith…

Sunetul roţilor pe pietriş semnală sosirea lui Michael.

— Rămâi aici, mârâi Gray, ieşind pe uşa din spate. Îi făcu semn cu mâna lui Mike care încerca să-şi scoată trupul lung din maşina de patrulare, invitându-l cu un gest în spatele casei acolo unde lăsase cutia cu pisica.

Mike veni grăbit, faţa pistruiată strâmbându-i-se dezgustată atunci când dădu cu ochii de cadavru.

— În slujba asta am văzut o grămadă de treburi scârboase, îi zise pe un ton amabil, în vreme ce cerceta cu atenţie cutia, dar mai sunt unele chestii

care încă îmi întorc stomacul pe dos. De ce naiba să facă cineva aşa ceva cu un animal neajutorat? Ai manevrat cutia mai neatent cumva?

— Am pus mâna pe ea doar ca s-o scot din casă. Am fost atent să nu ating decât partea din faţă stânga şi spatele în partea dreaptă. Nu ştiu cât a atins-o Faith până s-o deschidă. Oricum m-am folosit de un stilou ca să desfac părţile laterale, adăugă. Pe una dintre ele este şi un mesaj.

Mike se folosi de aceeaşi tehnică, scoţând din buzunar un pix. Îşi ţuguie buzele atunci când citi mesajul înscris cu litere de tipar negre, scrise probabil cu o carioca foarte groasă: *Pleacă din Prescott sau o s-o sfârşeşti precum pisica.*

— O să iau chestia asta cu mine, să văd dacă pot să scot ceva amprente. Punga de plastic este cea mai bună posibilitate, pentru că n-a fost atinsă deloc. Aruncă o privire în direcţia casei. Ea e bine?

— Era destul de zdruncinată când am ajuns eu, dar acum s-a calmat.

— Bine. Folosindu-se tot de pix, Mike închise cutia la loc, rămânând s-o privească încruntat.

Gray îşi lăsă şi el privirile în jos şi văzu ceea ce nu observase de prima dată.

— La naiba! Nu are nicio ştampilă poştală. Era aşezată deasupra corespondenţei, aşa că am crezut că şi asta a fost trimisă tot prin poştă.

— Neh. Cineva a adus-o personal. Hai înăuntru să vedem dacă nu cumva a auzit ceva, sau dacă n-a observat vreo maşină.

Intrară în bucătărie şi Gray observă imediat că Faith rămăsese în acelaşi loc, sorbindu-şi cafeaua. Îşi ridică privirea, extraordinar de calmă, deşi bănuiala lui era că acel control al ei atârna doar de câteva fire foarte subţirele.

Imediat se ridică în picioare, privindu-l pe Mike.

— Doamnă. Atinse borul pălăriei cu degetele. Eu sunt Michael McFane, şeriful din oraş. Credeţi că puteţi răspunde la câteva întrebări?

— Desigur, îi zise ea. N-aţi vrea o cană cu cafea?

— Chiar vă rog.

— Zahăr sau frişca?

— Numai zahăr.

Imediat ce prezentările şi gesturile de politeţe fură terminate, Faith se întoarse la scaunul său. Gray rămase alături de ea, proptit de masa enormă. Mike preferă să se rezeme de chiuvetă cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor.

Unde aţi găsit cutia aceea?

— În cutia de scrisori.

— Nu există nicio ştampilă poştală sau timbru. Asta înseamnă că n-a fost livrată prin poştă, aşa că am presupus că cineva a pus pachetul în cutie după ce poştaşul v-a adus corespondenţa. Nimeni nu trebuie să se folosească de cutia aceea în afară de slujbaşii de la poştă, ca atare probabil cel care a adus cutia a trebuit să aştepte ca poştaşul să plece. Aţi auzit cumva poştaşul trecând sau aţi văzut vreo altă maşină prin zonă?

Faith scutură din cap.

— N-am fost acasă. Am plecat de dimineaţă la cumpărături. M-am întors, am aranjat pachetele după care am ieşit să-mi iau corespondenţa.

— Este cineva supărat pe dumneavoastră? Cineva care ar trimite o pisică moartă ca să se răzbune?

Scutură iarăşi din cap.

— Ieri a găsit un alt bileţel în maşină, interveni Gray.

— Ce fel de bileţel? Ce spunea în el?

— Să-mi ţin gura dacă ştiu ce e bine pentru mine, îi răspunse Faith.

— L-aţi păstrat cumva?

Faith oftă, îi aruncă lui Gray o privire îngrijorată şi plecă să aducă biletul. Se întoarse, ţinând foaia de hârtie de un colţ.

— Pune-l pe bufet, o sfătui Mike. Nu vreau să pun şi eu mâna pe el.

Ea îi ascultă ordinul, iar Gray se repezi într-acolo ca să poată citi alături de Mike. Era scris cu aceleaşi litere de tipar şi cu aceeaşi cariocă pe care o descoperiseră şi pe cutie. *Nu mai pune şi alte întrebări despre Guy Rouillard, ţine-ţi gura dacă ştii ce este bine pentru tine.* Gray se uită la ea ameninţător, acum înţelegând de deplin privirea îngrijorată pe care i-o aruncase.

— În regulă. Ce-ai mai pus la cale acum?

— Ştiu tot atât de multe ca şi tine, îi răspunse ea cu o blândeţe care ascundea tot atât de multe pe cât dădea la iveală.

— Ei bine, oftă Mike scărpinându-se pe o falcă. Ce are de-a face tatăl tău cu povestea asta, Gray?

— Domnişoara Băgăcioasă a pus întrebări despre el prin tot oraşul. Se încruntă în direcţia ei.

— Şi de ce ar deranja pe cineva chestia asta aşa de tare încât să-i trimită un asemenea bileţel şi apoi să-i pună pisica moartă în cutia poştală?

— Pe mine mă deranjează al dracului de rău, îi răspunse Gray cinstit. Nu vreau ca mama şi Monica să fie iarăşi supărate din cauza unei bârfe vechi. Dar nu ştiu pe cine altcineva ar mai putea să deranjeze şi încă aşa de tare.

Şeriful rămase tăcut, cu ochii ascunşi pe după pleoape în vreme ce gândea.

— La suprafaţă, vorbi într-un târziu, tu eşti cel

mai probabil suspect, Gray. Faith încercă să protesteze, dar el îi făcu semn să tacă. Bănuiesc că ştii şi tu treaba asta, cu toate bileţelele astea cu tot, i se adresă direct lui Faith. Aşa că asta mă face să mă întreb de ce a trebuit să-l suni tocmai pe el în loc să suni la departamentul şerifului.

— Ştiam foarte bine că nu el mi-a trimis biletul sau cutia.

— Nu e niciun secret că n-ai fost deloc fericit atunci când doamna s-a mutat înapoi în oraş, zise mai departe Michael, privindu-l de această dată pe Gray.

— Nu, n-am fost prea încântat. Nici acum nu sunt. Gura lui Gray se curbă într-un zâmbet lipsit de veselie. Numai că bileţelele de ameninţare şi pisicile moarte nu sunt deloc stilul meu. Eu îmi rezolv răfuielile la lumină.

— La naiba, eu ştiu asta foarte bine. Mă întrebam doar de ce doamna Hardy te-a sunat tocmai pe tine pentru ajutor.

Gray sforăi dispreţuitor.

— Ia încearcă să ghiceşti şi singur.

— Bănuiesc că deja mi-am dat seama.

— Atunci încetează să te mai porţi ca un dobitoc.

Şeriful nu păru deloc jignit, ci doar zâmbi înţelegător.

Un moment mai târziu însă, redeveni şerif, ocupându-se de afacerea pentru care venise.

— Aş vrea ca amândoi să veniţi până la clădirea municipală, ca să vă pot lua amprentele, şi apoi să verific biletul şi cutia pentru seturile de amprente care nu se potrivesc cu ale voastre. Doamnă Hardy, va trebui să ne daţi şi o declaraţie.

— În regulă. Să-mi iau doar cheile. Faith se ridică şi Gray o prinse de braţ.

— Te conduc eu.

— Dar nu este nevoie să faci după aceea tot drumul înapoi până aici…

— Am spus că te duc eu. Implacabil, îşi lăsă privirea asupra ei, încercând să-şi impună voinţa. Ea părea teribil de iritată, dar cel puţin renunţase să mai protesteze, iar şeriful zâmbi iarăşi încântat.

Gray o conduse afară, după care o aşeză în scaunul luxos, din piele, al Jaguar-ului.

— Nu era nevoie să mă duci tu, îi zise morocănoasă în vreme ce-şi punea centura de siguranţă.

— Ba sigur că da, dacă vreau să stau de vorbă cu tine.

— Ce mai e de spus?

Gray porni maşina, întorcând pe alee, urmând maşina de patrulare a şerifului în sus pe autostradă.

— Mi se pare evident că vreun nebun are ce are cu tine. Ai fi mult mai în siguranţă undeva în afară de Prescott.

Faith îşi feri privirile, întorcându-le împietrite spre fereastră.

— Nu ţi-a trebuit prea mult să ataci problema frontal, îi răspunse înţepată.

— Vrăjitoare încăpăţânată ce eşti, chiar nu-ţi intră în capul ăla roşcat că ai putea fi în mare pericol?

CAPITOLUL 15

Până să ajungă să părăsească clădirea municipală, Faith deja fierbea de furie, deşi până atunci reuşise s-o menţină sub control. Gray o bătuse la cap tot drumul spre oraş ca să se mute de acolo, şi, spre marea ei mânie, şeriful McFane fusese absolut de

acord că nu era deloc în siguranţă, trăind singură şi fără vecini mai apropiaţi. Faith însă protestase spunându-le că dacă pleca, bileţelele şi hărţuirea ar fi încetat şi ele, iar partea vinovată ar fi fost foarte mulţumită că-şi atinsese scopul. Şi nu prea voia să-i dea această satisfacţie.

Şeriful fusese de acord şi de această dată cu logica ei, spunându-i că trebuia să-i laude curajul, dar că bunul-simţ cam depăşise măsura. Pentru că efectiv putea fi rănită în cele din urmă.

Şi ea fusese de acord cu el, din acel punct de vedere, dar nu se clintise de pe poziţii nici cu un centimetru. Acum că trecuse de faza şocului, putea vedea foarte bine cauza şi efectul. Pisica moartă însemna de fapt că se apropiase mult de adevărul cu privire la Guy Rouillard şi, dacă pleca în acel moment, nu avea să mai ştie niciodată cu siguranţă. Şeriful şi Gray credeau că cineva o hărţuia; ea însă ştia că era ceva cu mult mai serios. Trebuise chiar să lupte cu tentaţia de a le spune ce se ascundea de fapt în spatele biletelor şi al pisicii; însă dacă se afla cumva că sugerase că Guy fusese omorât, asta ar fi alertat vinovatul sau vinovata şi ar fi fost cu mult mai dificil de prins. Aşa că păstrase tăcerea, iar frustrarea o făcuse nervoasă.

Putuse ignora argumentele şerifului că ar fi trebuit să plece; ale lui Gray însă îi merseseră direct la inimă. Sugestiile amabile se deterioraseră destul de mult spre comenzi furioase în vreme ce părăseau clădirea municipală pentru a se întoarce la ea acasă.

— Pentru ultima dată, nu! ţipase pentru a cincizecea oară în vreme ce se urcau în maşină. O mulţime de capete se întoarseră în acel moment în direcţia lor.

— Rahat, murmură Gray. Pentru un bărbat care

dorea să evite cu orice chip bârfa, fusese destul de bătător la ochi în ziua aceea. Jaguar-ul nu era deloc o maşină obişnuită, care să treacă neobservată, iar Faith era genul de femeie care făcea capetele tuturor să se întoarcă după ea. O mulţime de oameni observaseră probabil că o adusese în oraş, intrase împreună cu ea în clădirea municipală, ca după aceea să plece împreună cu ea, fără să mai fie menţionat şi faptul că ţipase aşa de tare la el. Ei, asta era, nu mai putea face nimic acum. Dacă ar fi fost s-o ia de la capăt şi să facă faţă la tot ceea ce fusese, ar fi procedat exact la fel.

Faith închise cele două capete ale centurii de siguranţă.

— Ştiu că tu n-ai nicio legătură cu cele două bilete sau cu pisica, îi zise cu o voce furioasă. Dar nici nu te dai în lături ca să le foloseşti în propriul tău avantaj, aşa-i? Ai vrut să plec încă din prima zi şi nu-ţi convine deloc că mă opun mereu dorinţelor tale.

El îi aruncă o privire aspră, ameninţătoare, în vreme ce încerca să iasă din înghesuiala din piaţă.

— Nu cumva să crezi treaba asta chiar şi un minut, îi zise încet. Dacă chiar aş fi vrut, te-aş fi gonit în mai puţin de jumătate de oră, însă nu m-am putut hotărî.

— Nu zău? murmură ea, împrumutând tonului toată neîncrederea ei. Dar de ce să nu mă fi scos în pumni?

— Pentru două motive. Unul ar fi că nu ai meritat deloc ceea ce s-a întâmplat în urmă cu doisprezece ani şi nu voiam să te tratez iarăşi în acelaşi fel. Îşi mută privirea de pe stradă ca să şi-o poată trece asupra trupului ei, întârziind mai mult asupra sânilor şi pântecului. Şi cel de-al doilea motiv îl cunoşti la fel de bine ca şi mine.

Adevărul celor spuse rămase atârnat între ei,

tensiunea atingând aproape punctul de fierbere. O dorea. Şi ea ştia foarte bine asta… oh, da, aproape de la bun început, cu siguranţă de la sărutul incendiar din New Orleans. Numai că el o dorea numai în termenii impuşi de el. Voia s-o ducă în vreo căsuţă elegantă cât mai departe de Prescott, cât mai departe de bârfă, încât legătura lui cu ea să nu-i deranjeze familia. Circumstanţele ar fi perfecte pentru el, pentru că şi-ar fi realizat amândouă intenţiile, să scape de ea din oraş şi să fie în acelaşi timp amanta lui şi toate dintr-o singură lovitură.

— N-am să te las să mă ascunzi de parcă aş fi ceva de ruşine, îi zise cu ochii trişti şi înfierbântaţi pe care-i aţintise drept înainte spre parbriz. Dacă nu te poţi apropia de mine pe faţă, în văzul tuturor, atunci stai naibii cât mai departe posibil.

El lovi cu pumnul în volan.

— Dă-o naibii, Faith! Pisica n-a fost trimisă de comitetul de întâmpinare al oraşului. Mă gândesc doar la siguranţa ta. Da, m-ar mulţumi al dracului de mult dacă te-ai muta într-un alt oraş. Maică-mea mă înnebuneşte pur şi simplu, dar asta nu înseamnă că vreau să-i fac rău. Trebuie neapărat să mă acuz c-o iubesc în ciuda tuturor defectelor ei? Tu ştii cum să dai înapoi pumnii primiţi, numai că ea nu ştie. Şi sunt un ticălos lacom; vreau tot ce-i mai bun pentru ea şi în acelaşi timp te vreau şi pe tine. Dacă te muţi, atunci am putea avea o relaţie excelentă fără să trebuiască să-mi fac griji că aici este vreun nebun care de-abia aşteaptă să implânte cuţitul în tine.

— Atunci nu-ţi face griji. Lasă-mă pe mine să mi le fac.

El scoase un sunet de furie reţinută şi frustrare.

— N-ai de gând să cedezi nici măcar cu un sfert de pas, nu?

Încă o dată, Faith trebui să lupte cu impulsul de a-i spune că era neapărat necesar să rămână pe locul ei, pentru motive care mergeau mult mai departe de propriile lor neînţelegeri. Dar, cu indispoziţia în care se afla Gray, n-ar fi crezut-o sub nicio formă.

Ieşiseră din oraş şi şoseaua era aproape liberă. Curând Gray avea să întoarcă pe artera secundară, pe drumul ce mergea direct la ea acasă. Până atunci nici nu observase cât de izolată era casa ei, cel puţin nu din punctul de vedere al vulnerabilităţii ei. Până atunci se bucurase de liniştea şi de pacea din jur, de spaţiul larg deschis. Blestemat să fie nevăzutul şi neştiutul inamic pentru că îi distrusese plăcerea de a se fi întors acasă!

Nu mai scoase niciun cuvânt până când Gray nu întoarse maşina pe alee. Era după-amiaza târziu şi soarele ce apunea învăluise micuţa casă într-un auriu-strălucitor. În scurt timp reuşise să se adapteze în locul acela, instalată între propriile ei lucruri, înconjurată de zidurile casei ei, sub acoperişul ce-i aparţinea. Să plece de acolo? Nu-şi putea imagina aşa ceva.

— Răspunde-mi la o întrebare, îi zise, cu o mână deja aşezată pe mânerul uşii. Nu vreau să am o aventură cu tine, indiferent de locul în care voi sta. Asta îţi mai reduce ceva din îngrijorarea pentru siguranţa mea?

El o opri să coboare, strângându-şi degetele în jurul încheieturii ei. Ochii îi erau aprinşi de mânie, dar preferă să nu răspundă insultei strecurate în întrebare, ci răspunse afirmaţiei făcute înainte.

— Te pot face să te răzgândeşti, îi zise cu blândeţe. Amândoi o ştim foarte bine.

Faith deschise uşa, iar el îi permise să coboare, mulţumit că avusese ultimul cuvânt. Deseori se întâmpla aşa, cugetă ea. Avea el un fel de a împinge

conversaţia mai departe decât şi-ar fi dorit ea, aşa încât unicul ei răspuns să rămână la urmă tăcerea.

Îşi dădu seama că el rămăsese nemişcat în maşină până când intră în casă fără probleme. Avea dreptate, blestemat să fie. O putea face să se răzgândească, fără efort sau doar cu foarte puţin. Afirmaţia ei fusese o cacialma, dar nu o minciună. Era adevărat că nu voia doar să aibă o aventură cu el, dar prin asta nu voise să se înţeleagă că ar fi fost capabilă să-i reziste. Dacă el ar fi insistat să intre în casă împreună cu ea, probabil că numai după un singur sărut, l-ar fi lăsat s-o conducă fără jenă în dormitor. De-abia după aceea ar fi început şi regretele.

*

— Gray, la ce mama naibii te-ai gândit atunci? îl întrebă Alex iritat. Să mergi cu ea prin oraş, să vă certaţi în faţa clădirii municipale. Doamne, aţi fost văzuţi de jumătate de oraş, iar cealaltă jumătate a auzit despre asta în mai puţin de jumătate de oră după aceea.

Monica îşi înălţă capul, întorcându-şi ochii plini de oroare spre Gray. Lui Gray îi venea să-l omoare pe Alex pentru că adusese pe tapet acel subiect.

— Încercam s-o conving să plece, îi răspunse scurt, şi chiar şi fără să se uite, simţea tensiunea crescândă în trupul Monicăi. Cineva îi joacă feste murdare. Astăzi, acel cineva i-a pus în cutia de scrisori o cutie cu o pisică moartă înăuntru.

— O pisică moartă? se strâmbă Alex. Este dezgustător. Dar de ce se afla în maşina ta?

— M-a sunat atunci când a găsit…

— Dar de ce să te cheme tocmai pe tine? întrebă Monica plină de ranchiună.

— Aşa. Gray îşi dădea seama că acel răspuns nu era nici suficient şi nici nu îndemna la întrebări mai amănunţite, dar nu-i păsa. L-am sunat şi pe Mike şi a venit şi el acolo. După care ne-a zis să mergem amândoi la departamentul lui ca să ne ia amprentele… Monica ţipă înăbuşit… şi cum Faith era încă zguduită, am dus-o eu până acolo cu maşina.

— Dar de ce a fost nevoie să ţi se ia amprentele? întrebă Monica înspăimântată. Te-a acuzat pe tine că ai fi făcut-o?

— Nu, dar am pus mâna pe cutie. Dacă Mike nu ştie care anume dintre amprente sunt ale noastre, nu ar putea spune care sunt ale ticălosului care a făcut aşa ceva.

Monica îşi muşcă buzele.

— Şi a găsit ceva?

— Nu ştiu. După ce a terminat de completat raportul, am dus-o acasă.

— Şi are de gând să se mute de aici? întrebă Alex.

— La naiba, nici prin cap nu-i trece. S-a încăpăţânat cumplit din cauza asta. Nu se încăpăţânase deloc. Se născuse încăpăţânată. Se împinse mai departe de birou, după care se ridică în picioare. O să ies puţin.

— Acum? întrebă Monica uimită. Unde?

— Pur şi simplu pe afară. Era la fel de neliniştit şi de nervos ca şi un armăsar care simţise de la distanţă o iapă în călduri, dar la care nu putea ajunge. Sângele îi gonea cu viteză prin vene îndemnându-l la acţiune, orice fel de acţiune. Simţea că ar fi trebuit să fie o furtună cu tunete, dar cerul era senin şi vremea calmă şi această lipsă de descătuşare, fie şi a naturii, îl irita. Nu ştiu pe la ce oră o să mă întorc. Alex, pe hârtiile astea o să ne uităm mâine.

Morocănoasă, îngrijorată, Monica îl privi ieşind din încăpere. Începu iarăşi să-şi muşte buzele. Ei i se părea că Gray se lipea tot mai mult de femeia aia Devlin. Nu putea înţelege cum de putea să facă aşa ceva, mai ales după toată suferinţa prin care trecuse familia. Şi Michael care fusese la ea acasă! Monica nu voia să-l ştie nicăieri în apropierea lui Faith Devlin; femeile alea erau ca şi păienjenii, ţesându-şi plase mici şi lipicioase care să-i prindă pe bărbaţii destul de fraieri să se apropie prea mult de ele.

Alex scutură din cap, cu ochii îngrijoraţi.

— Mă duc să-i spun noapte bună mamei tale, îi zise, după care se apucă să urce scările. Noelle se retrăsese în propriul ei salon, aproape imediat după cină, spunând că era obosită, deşi adevărul era că se simţea mult mai bine la etaj.

Alex rămase sus cam o jumătate de oră. Monica era încă în birou atunci când îl auzi coborând, cu paşi mai înceţi decât atunci când urcase. Se apropie de uşă după care se opri, privind-o. Monica îşi înălţă capul şi îl privi la rându-i împietrită. Mâna lui se îndreptă cu o mişcare fluidă spre întrerupător. Monica îngheţă de teroare, cu aerul rămas captiv în plămâni, în vreme ce el stingea lumina.

— Draga mea! îi şopti, iar Monica îşi dădu seama că acele cuvinte erau de fapt destinate femeii de la etaj.

*

Faith se învârtea prin casă, incapabilă să stea locului să se uite la televizor sau să citească. În pofida încăpăţânării cu care insistase să rămână, era mult mai îngrijorată decât ar fi vrut să admită. Fusese obligată să-şi ia inima în dinţi ca să intre în bucătărie,

pentru că amintirea cutiei aceleia era încă atât de puternică. Fusese o mare uşurare să vadă masa goală, să descopere că amintirea dispărea tot mai mult în vreme ce-şi pregătea ceva uşor de mâncare. Dar, uşor sau nu, nu reuşise să mănânce decât jumătate.

Apoi o sună iarăşi pe Renée. Îşi dădea seama că era mult prea repede, dar un instinct de care habar nu avusese până atunci o făcuse să se întindă după telefon ca să vorbească cu mama, nu atât pentru reconfortare ci pentru că între ele exista o altă verigă de legătură încă şi mai puternică, bărbaţii Rouillard.

Spre marea ei uşurare, răspunse chiar Renée. Dacă ar fi răspuns bunica, Faith îşi dădea seama că Renée nici măcar nu s-ar fi gândit să mai stea de vorbă cu ea.

— Mamă, îi zise, uimită să constate că vocea îi cam tremura. Am nevoie de ajutor.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, ca după câteva momente Renée s-o întrebe îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat? Îngrijorarea de mamă nu prea era punctul ei forte.

— Cineva mi-a lăsat o pisică moartă în cutia de scrisori şi am mai şi primit câteva bilete de ameninţare, care-mi spuneau să încetez cu întrebările dacă nu vreau s-o sfârşesc ca şi pisica. Nu ştiu cine face aşa ceva…

— Ce fel de întrebări?

Faith ezită, speriată ca Renée să nu-i trântească telefonul în nas.

— Despre Guy, admise în cele din urmă.

— Dă-o naibii, Faith! ţipă Renée. Doar ţi-am spus să nu te mai bagi unde nu-ţi fierbe oala, dar ai stat să mă asculţi? Nu, a trebuit să răscoleşti iarăşi tot rahatul şi acum putoarea e prea tare pentru tine. Dacă nu încetezi cu chestia asta o să fii omorâtă.

— Cineva l-a omorât pe Guy, aşa-i? Şi tu ştii cine a făcut-o. De asta ai şi plecat.

Renée răsuflă precipitat şi parcă din greu pentru că se auzea de-a lungul liniei.

— Nu te mai băga în chestia asta, o imploră. Nu pot să spun, am promis să nu spun niciodată, nimănui… Pentru că el are brăţara mea. M-a ameninţat că dă vina pe mine dacă spun ceva, cuiva, a zis că pune brăţara în locul în care ar părea că eu şi cu Guy ne-am certat şi că eu l-am omorât.

După săptămâni întregi de suspiciuni, de treceri în revistă a vechilor bârfe şi după ce nimerise în permanenţă peste drumuri înfundate, să audă deodată adevărul, era uimitor. Lui Faith îi trebui un moment ca să-şi revină după şoc, să-l absoarbă.

— L-ai iubit pe Guy, îi zise cu o voce în care răsuna convingerea. Nu l-ai fi putut omorî.

Renée începu să plângă. Nu erau suspine zgomotoase menite să atragă simpatia. Lacrimile se simţeau doar în vocea care se îngroşase deodată.

— El a fost singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, îi zise şi Faith îşi dădu seama că indiferent dacă îl iubise sau nu pe Guy, ea credea că aşa era şi deocamdată era suficient.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nu pot să-ţi spun…

— Mamă, te rog. Disperată, Faith se apucă să caute în minte un motiv destul de bun încât s-o intereseze pe Renée. Trebuia foarte mult ca să treacă peste interesul strict personal al mamei ei şi, în acel caz, Faith n-o putea deloc învinovăţi că avea grijă doar de ea însăşi. Singurul lucru care depăşise egoismul lui Renée şi grija de propria-i persoană fusese lăcomia. Mamă, din punctul de vedere al oamenilor de pe aici, Guy este încă în viaţă, pe undeva printr-un alt stat. Nu

a fost declarat mort şi asta înseamnă că testamentul lui n-a fost încă citit.

Renée suspină zgomotos, dar cuvântul „testament” îi acaparase interesul.

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă ţi-a lăsat cumva şi ţie ceva, asta trebuie să fie scris în testament. Ai fi putut avea o mulţime de bani în toţi aceşti ani care au trecut.

— Mereu mi-a spus că o să aibă grijă de mine. O notă de jale se strecură în tonul lui Renée. Respiră adânc ca pentru a se calma şi Faith îşi dădu seama că luase o hotărâre. Ne-am întâlnit la casa de vară, ca de obicei, continuă Renée. Deja… ştii tu. Terminasem. Oricum eram încă în pat pe întuneric şi stăteam de vorbă când a venit cu maşina. Nu ştiam cine anume era, iar Guy a sărit din pat şi şi-a pus pantalonii de teamă ca nu cumva să fie vreunul dintre copii. De nevastă-sa nu-şi făcea griji pentru că ştia foarte bine că n-o interesa.

S-au dus în depozitul de pe apă ca să stea de vorbă. I-am auzit ţipând unul la celălalt, aşa că m-am îmbrăcat şi am ieşit din casă. Guy a deschis uşa şi a ieşit exact când am ajuns şi eu acolo. Atunci s-a oprit şi s-a uitat în urmă şi o să-mi amintesc pentru toată viaţa ce-a spus atunci. „M-am hotărât deja.” Atunci l-a împuşcat, direct în cap. A căzut pe iarbă, chiar acolo în faţa docului. Eu m-am lăsat repede în genunchi lângă el plângând şi ţipând, dar, atunci când atinsese pământul era deja mort. Nici măcar n-a mai tresărit.

— A fost cumva Gray? întrebă Faith în agonie. Nu era posibil. Nu putea să fie Gray. Dar trebuia să întrebe. Gray l-a omorât pe tatăl lui?

— Gray? Uimirea se desluşi clar printre lacrimi. Nu, nu Gray. Nici măcar nu era pe-acolo.

Nu Gray. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Nu Gray.

Indiferent de cât de mult îşi spusese că n-ar fi putut face aşa ceva, mereu existase şi o umbră de îndoială, pentru că acum simţea uşurarea, iluminarea spirituală extrem de acut.

— Mamă, mamă, nimeni n-ar fi crezut că tu l-ai împuşcat pe Guy. De ce nu te-ai dus la şerif?

— Îţi baţi joc de mine? Renée lăsă să-i scape un hohot de râs care sfârşi într-un suspin. Oamenii din oraşul ăla ar crede orice despre mine. Majoritatea dintre ei s-ar fi bucurat nespus să mă vadă arestată deşi ar fi ştiut că aş fi fost complet nevinovată. Şi, în afară de asta, el s-a gândit la toate…

— Dar tu nici măcar n-aveai o armă.

— Avea de gând să mă omoare şi pe mine! Mi-a zis c-o să mă forţeze să-mi pun pistolul în gură şi că apoi o să-mi apese degetele pe trăgaci, dacă nu promiteam să plec şi să nu mă mai întorc niciodată, şi să nu spun nimănui nimic. E puternic, Faithie, e destul de puternic ca s-o facă. Am încercat să mă lupt cu el numai că m-a pocnit, n-am reuşit să scap…

— Şi de ce nu te-a omorât, atunci? întrebă Faith, încercând să priceapă de ce un criminal ar elibera de bună voie un martor.

Pentru câteva momente Renée nu-i putu răspunde pentru că plângea prea tare. Într-un final tuşi şi-şi recăpătă parţial controlul asupra glasului.

— El, el n-a vrut să-l omoare pe Guy, doar că se înfuriase mult prea tare, aşa mi-a spus. Mi-a spus să plec din oraş şi mi-a luat şi brăţara. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să mă întorc vreodată o să aducă brăţara ca dovadă că eu l-am omorât pe Guy şi că o să-mi obţină pedeapsa cu moartea. Şi poate s-o facă, tu nu-l cunoşti. Vocea i se ridicase la ultima frază şi acum izbucnise iarăşi în hohote amare.

Faith îşi simţi şi ea ochii umezindu-i-se. Pentru

prima dată simţea milă la adresa mamei ei. Biata Renée, fără educaţie, influenţă sau prieteni, cu viaţa dezordonată pe care o dusese şi cu lipsa de responsabilitate, fusese o ţintă de prima mână pentru oricine ar fi vrut s-o scoată ţap ispăşitor. Îl văzuse pe singurul bărbat la care ţinuse şi care îi putea face viaţa mai uşoară împuşcat de moarte, ca după aceea să fie ameninţată că vina va cădea în cele din urmă pe umerii ei. Nu, ucigaşul o citise bine; nici nu se punea problema ca Renée să se ducă singură la şerif. Ar fi crezut orice i-ar fi spus, şi probabil nu fără motiv.

— Este în regulă, mamă, îi zise liniştitor. Este în regulă.

— N-o… n-o să spui nimic, nu? Asta trebuie să rămână micul nostru secret, altfel o să mă aresteze, ştiu că o s-o facă…

— N-o să las pe nimeni să te aresteze, îţi promit. Ştii cumva ce a făcut după aia cu cadavrul?

Renée sughiţă surprinsă.

— Cu cadavrul? întrebă nedumerită. Bănuiesc că l-a îngropat pe undeva.

Era foarte posibil, dar oare criminalul şi-ar fi pierdut vremea săpând o groapă, un mormânt care ar fi putut fi observat, când lacul era chiar acolo? Era destul să îngreuneze cadavrul cu câteva pietre şi problema ar fi fost rezolvată.

— Şi ce fel de armă a folosit? Ai văzut cumva?

— Ce mă pricep eu la arme? Era un pistol, cam asta-i ce pot să-ţi spun.

— Era un revolver ca acelea folosite prin westernuri, cu o cameră rotundă în oare se bagă gloanţele cu mâna, sau era din acelea care au încărcătorul fixat în mâner?

— Cu încărcătorul fixat în mâner, îi răspunse Renée după câteva clipe de gândire.

Deci un pistol automat. Cartuşul fusese ejectat pe undeva prin depozitul de apă. Ucigaşul avusese un cadavru de care fusese obligat să se descotorosească şi un martor pe care trebuia să-l înspăimânte. Dar oare la cartuş se mai gândise, se întorsese oare să-l recupereze?

Dar care erau şansele ca un tub de glonţ să rămână în acelaşi loc după doisprezece ani? Aproape niciuna. Numai că locul acela aproape căzuse în uitare după dispariţia lui Guy, şi era foarte posibil ca în depozit să se fi făcut o curăţenie de mântuială de atunci încoace. Desigur, cartuşul ar fi putut să cadă în exteriorul depozitului, pe iarbă, sau chiar direct în apă, să fie pierdut pentru totdeauna.

Dar era posibil să fi aterizat în vreun colţ, sau în spatele vreunui obiect. Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate decât ăsta.

— Să nu spui nimănui nimic, o imploră Renée. Te rog, să nu spui nimic. Nu ar fi trebuit să te fi mutat înapoi acolo, Faithie. Acum este pe urmele tale. Mai bine pleacă înainte să fii rănită, tu nu-l cunoşti…

— S-ar putea. Cine este, mamă? Poate fac ceva…

Renée însă închisese telefonul, legătura întrerupându-se chiar la mijlocul unui suspin. Faith aşeză în furcă receptorul. Aflase atât de multe lucruri în seara aceea şi totuşi nu erau suficiente. Dar, cel mai important dintre toate era faptul că Gray era nevinovat. Şi cel mai chinuitor era faptul că încă nu ştia cine anume era vinovatul.

Oricum ucigaşul era un el. Şi asta le elimina dintr-un foc pe Andrea Wallice şi pe Yolanda Foster, chiar dacă Faith hotărâse deja că nu era probabil ca ele să fie vinovatele. Dar se putea presupune că Lowell Foster nu aflase despre aventura Yolandei atunci când îi spusese aceasta, ci înainte, când bârfa se întinsese

în oraş ca o pecingine şi vreun isteţ care voia vreun avantaj îi şoptise soţului încornorat ce anume făcea soţia lui şi cu cine. Nu avea importanţă că şi el o făcea lată împreună cu secretara, asta era altă mâncare de peşte. Din păcate, Lowell trebuia să rămână şi în continuare pe lista ei.

Dar cu cine se certase Guy în noaptea aceea şi de ce? Vreun asociat de afaceri, supărat că banii nu-i curgeau cum se aşteptase sau pentru cine ştie ce încurcătură ivită din senin? Dar, după felul în care Guy se dădea la femei era posibil mai degrabă ca acela ce-i făcuse de petrecanie să fi fost tot un soţ înşelat. Dar cu cine altcineva se mai culcase în vara aceea?

Faith nu putea găsi răspunsul la toate întrebările în seara aceea. Însă putea să vadă cu ochii ei dacă exista sau nu vreun cartuş de glonţ în căsuţa de pe apă.

Aruncă o privire la ceas. Era nouă şi jumătate. Dacă tot avea de gând s-o facă, noaptea era cel mai bine, cu mai puţine şanse de a da iarăşi nas în nas cu Gray şi cu mai multe şanse de a-l evita în cazul în care s-ar fi învârtit şi el prin zonă.

Faith nu era deloc persoana care să tărăgăneze atunci când lua o hotărâre, deşi de această dată întârzie puţin ca să-şi pună pantofi mai solizi în picioare. Şi mai luă şi o lanternă în drum spre uşă.

Se hotărâse să meargă pe drumul ce ducea direct la casa de vară, dar, în ultimul minut se răzgândi. Cineva ar fi putut-o zări intrând pe drumul particular ca apoi să-i anunţe pe cei din familia Rouillard, ceea ce era cu totul de nedorit. Şi, dacă nenorocul îi ieşea iarăşi în cale şi la casa de vară era cineva, nu voia să-l avertizeze din timp cu luminile farurilor şi cu zgomotul motorului.

Aşa că se îndreptă spre locul în care parcase şi

înainte, deşi asta însemna să meargă mai mult de o milă noaptea prin pădure. Dar asta nu era o problemă. Nu-i fusese niciodată frică de întuneric, sau de şerpi sau de celelalte vietăţi ale pădurii, deşi preferă să-şi ia un băţ ca să fie sigură, pentru cazul în care ar fi ajuns prea aproape de un şarpe înainte ca timida creatură să se ferească din calea ei.

Pădurea era zgomotoasă în timpul nopţii, plină de foşnete făcute de animalele nocturne plecate la treburile lor. Possumi şi ratoni cocoţându-se în copaci, vaietele bufniţelor, orăcăitul broaştelor, bâzâitul insectelor, ţipetele păsărilor de noapte, ţârâitul greierilor. Briza îşi adăuga şi ea şoapta plăcută la întreaga simfonie, copacii foşnind adormitor. Faith mergea încet, fără să se grăbească, să nu cumva să rătăcească poteca; atunci când ajunse la pârâu, zâmbi observând acurateţea vechilor instincte. Apoi se opri aprinzându-şi lanterna şi măturând suprafaţa apei şi ierburile din jur ca să se asigure că nu existau mocasini care să păşească prin jur, după care păşi pe piatra plată aşezată în mijlocul pârâului şi de acolo sări pe malul opus. De acolo mai erau doar câteva sute de metri până la casa de vară.

Cinci minute mai târziu se opri la marginea luminişului, răsuflând din greu a teamă, înainte să părăsească desişul copacilor. Casa era întunecată şi tăcută. Ascultă dar nu auzi decât sunetele fireşti ale nopţii. Lacul murmura lovindu-se uşor de stâlpii ce susţineau docul, suprafaţa ca de oglindă încreţindu-se din când în când din cauza brizei ce adia uşor, distrugând imaginea lunii pline. Peştii ce se hrăneau noaptea adăugau şi ei câte un plescăit uşor la fondul sonor al naturii atunci când atingeau suprafaţa apei.

Faith urcă panta uşoară dinspre casă spre apă, paşii săi nefăcând niciun zgomot.

Nu ştia ce ar fi putut face dacă depozitul ar fi fost încuiat, ceea ce, desigur, era foarte posibil, deşi când fusese acolo cu două zile în urmă, fusese deschis. Dar pe acolo fusese şi Gray; probabil că descuiase uşa, privise ce se afla în interior ca după aceea s-o încuie la loc.

Dacă chiar ar fi fost genul aventuros, cugetă cu amărăciune, ar fi putut înota pe sub podelele depozitului ca să intre apoi prin trapa din mijlocul lui. Şi la naiba cu toate uşile încuiate!

Numai că nu era aşa de simplu.

Înotul pe sub apă în timpul nopţii nu era tocmai genul ei de distracţie. Numai gândul de a se dezbrăca la piele şi după aceea de a se scufunda pe sub luciul întunecat al apei o făcea să se cutremure. Dacă depozitul fusese închis atâţia ani de zile era foarte posibil să fie locuit acum doar de şoareci, şerpi, veveriţe poate şi de vreo doi ratoni, care ar fi fost uimiţi văzând un vizitator nocturn apărând de sub apă. Nu, era preferabil să-i anunţe pe cei dinăuntru de prezenţa ei zgâlţâind uşa de la intrare, sau spărgând un geam, ceva, ca să le permită să dispară de acolo cât mai repede. Dar oare casa avea vreo fereastră? Până atunci nu observase aşa ceva.

Depozitul plutea uşor pe apă, zidurile albe semănând cu nişte stafii. În vreme ce străbătea poteca din faţă, aprinse lanterna şi îndreptă fasciculul de lumină spre uşile duble, înăbuşindu-şi un geamăt de dezamăgire. Un lacăt mare şi lucios asigura securitatea depozitului blocând intrarea oaspeţilor nedoriţi. Poate că ar fi reuşit să deschidă sau să spargă o broască normală, dar cu lacătul acela imens nu putea face nimic. Singura ei şansă rămânea acum fereastra.

Nu exista aşa ceva în partea dinspre doc, doar

zidul de un alb lăptos. Se îndreptă în cealaltă parte şi se opri să se uite cu sentimente amestecate la fereastra ce părea un ochi negru pe o faţă foarte palidă. Vestea bună era că exista totuşi o fereastră, care avea sticlă şi se putea sparge cu uşurinţă. Vestea cea proastă era că terenul solid se sfârşea cam cu doi metri înainte să poată ajunge în dreptul ei. Şi fereastra era destul de înaltă ca să-i facă intrarea dificilă; nu imposibilă, dacă-şi punea mintea cu ea, dar categoric dificilă.

O mână foarte caldă şi foarte mare îi prinse braţul gol, forţând-o deodată să se întoarcă, strângând-o apoi lângă un trup înalt şi solid.

— Parcă ţi-am spus ce-o să-ţi fac dacă te mai prind o singură dată pe aici, îi şopti Gray la ureche.

CAPITOLUL 16

Gray o conduse pe veranda casei de vară, ca ecranul protector din plasă cu ochiuri mici să-i apere de ţânţari şi de alte insecte care i-ar fi putut pişcă. Speriată până-n măduva oaselor din cauza apariţiei bruşte, deloc uşurată din cauza faptului că-l recunoscuse, Faith nu reuşise să facă altceva decât să se agaţe de umerii lui atunci când o luase în braţe şi traversase iarba luminişului ca apoi s-o ducă în casă.

Imediat după aceea fu copleşită de un val întunecat de dorinţă, care o trăgea mai jos decât ar fi avut puterea sau raţiunea de a-l refuza. Protestul n-ar fi fost o opţiune; dorinţele trupului care atâta amar de vreme fuseseră înăbuşite ieşiseră la suprafaţă cu violenţă, întunecând în calea lor gândirea. Tremura nestăpânit atunci când o puse cu picioarele pe podea, lăsând-o mai întâi să lunece pe trupul lui, fricţiunea aceea dulce excitându-i pe amândoi aproape dureros.

Venise momentul. Doamne, acum era momentul! îl dorea cu o nevoie atât de feroce, atât de distrugătoare încât nu mai putea fi refuzată sau amânată, aşa că se agăţă de el, simţindu-şi trupul mulându-se după formele lui, plin de acceptare.

El o împinse până în dreptul unei coloane de lemn ce susţinea veranda, lipind-o cu putere de ea. În ciuda lunii pline, acolo eră întuneric, întuneric şi cald, aerul fiind înmiresmat de aromele specifice verii şi de parfumul masculin. Respiraţia lui era greoaie şi rapidă atunci când se aplecă spre ea, împingându-se în moliciunea trupului ei. Îşi vârî apoi degetele în părul ei bogat, cuprinzându-i capul între degetele prelungi, ţinându-i-l nemişcat ca s-o poată săruta nestingherit. Gray era într-o excitaţie completă, iar dovada ei o apăsa din greu pe pântec, la fel de dură ca marmora.

Faith gemu sub buzele lui, băgându-se înfometată în el, încercând să se ridice cât să poată cuprinde erecţia între picioare. Era plină de dorinţă şi goală, atât de goală, încât se umezise cumplit din cauza nevoii de a-l simţi acolo.

Cămaşa lui atârna descheiată. Carnea în care i se înfipseseră degetele era acoperită de material, dar pieptul era dezgolit. Îi putea simţi pielea umedă din cauza transpiraţiei şi aspră acolo unde era acoperită de păr. Sânii i se întăriră şi sfârcurile se ridicară, dureroase din cauza dorinţei de a fi atinse.

Gray îşi smulse gura din sărut, încercând să inhaleze cât mai mult aer, pieptul ridicându-i-se şi coborându-se cu rapiditate la fiecare respiraţie. Faith îşi linse buzele învineţite, gustându-l pe marginea lor, după care îl prinse de gât, trăgându-l în jos spre ea. El îi făcu pe plac imediat, cu o gură aspră, neîndurătoare, acea forţă primară excitând-o mai mult decât orice cunoscuse până atunci.

El îi cuprinse amândoi sânii, masându-i cu duritate, iar uşurarea simţită era atât de acută încât Faith nu-şi putu reţine un geamăt surd de plăcere şi de dorinţă, deşi, numai după câteva secunde, nu i se mai păru suficient. El însă îi ghici gândul, sau poate că şi al lui era la fel de puternic, pentru că deodată îi apucă bluza de părţi. Smucind-o cu brutalitate încât năsturaşii zburară, împrăştiindu-se pe verandă şi căzând apoi cu zgomot în întunericul liniştit. Cu. O singură mână desfăcu sutienul ce avea închizătoarea în partea din faţă, dând cupele mătăsoase deoparte, dezvelind sânii fermi gurii nemiloase şi înfometate. Îşi petrecu apoi un braţ pe sub fundul ei ridicând-o, gura deschisă alunecând pe pieptul dezvelit şi lăsând în urmă o dâră umedă. Un sfârc ridicat îi nimeri în gură şi ca atare el îl primi ca pe un dar, trăgând de el cu forţă, cu pasiune, făcându-i întregul sân să se înfioare de o senzaţie atât de puternică încât dacă ar fi putut Faith s-ar fi băgat pe sub pielea lui. El îi răspunse ţinând-o şi mai strâns, ridicându-i fesele în aşa fel încât să-şi poată cuibări organul întărit în căldura moale dintre picioarele ei. Sexualitatea provocatoare a mişcărilor lui dădu frâu liber propriului ei foc, făcând-o să simtă cum alunecă neajutorată prin tunelul întunecat şi alunecos al orgasmului.

Încercă să i se împotrivească; nu voia ca febra aceea sălbatică să se sfârşească atât de repede. Se lăsă din nou pe spate, spre coloana de lemn, încercând să-şi îndepărteze coapsele de ceea ce o încântase atât de mult cu câteva secunde în urmă. Însă nu reuşi; braţul cu care îi înlănţuise fesele o ţinea lipită de el, nepermiţându-i libertatea de mişcare, nici măcar să-şi apropie picioarele cu un centimetru. Un nod aproape dureros i se lăsă în pântec, făcându-i sângele să alerge mai iute prin trup.

Apoi el o aşează iarăşi pe picioare, ridicându-i fusta în talie. Faith se sprijini de coloană, slăbită pentru că simţurile nu mai puteau face faţă rapidităţii şi violenţei cu care se desfăşura totul. Ameţită, se gândi la acea primă dată când îl văzuse făcând dragoste, atât de încet şi de tandru, vocea aceea groasă alintând şi reconfortând, şoptind cuvinte de dragoste. Crezuse că aşa avea să i se întâmple şi ei, însă acum părea prinsă într-un adevărat vârtej precum Dorothy, fiind izgonită prin simţuri într-un teritoriu sălbatic. Se apropiaseră unul de celălalt precum animalele, incapabili să mai încetinească sau să mai. Pună puţină tandreţe în actul respectiv şi adevărul era că nici măcar nu-i păsa. Dorinţa era mult prea puternică, mult prea acută.

El îşi înfăşură mâna stângă în fustă, ţinând-o ridicată în continuare în vreme ce cu dreapta încerca să-i dea jos chiloţii. Aerul nopţii îi înfioră fesele dezgolite, făcând-o să se simtă cumplit de expusă, aşa că se cutremură uşor în braţele lui. Reuşise deja să-i coboare chiloţii până în dreptul genunchilor, când îşi ridică un picior încălţat în cizmă şi, proptindu-şi vârful în material, îl forţă să coboare şi restul drumului. Faith auzi protestul materialului sfâşiat ca apoi să-l simtă imediat la picioare în vreme ce el deja o ridica, scoţând-o dintre rămăşiţele demne de milă.

O lipi iarăşi de coloană, desfăcându-i picioarele larg şi vârându-şi trupul între ele. Faith îşi lăsă capul pe spate, auzindu-şi respiraţia precipitată în vreme ce aştepta aproape în agonie ca el să se împingă în ea, umplând golul imens şi uşurând dorinţa dureroasă. Mâna lui se mişca frenetic între trupurile înlănţuite, umblând la curea şi apoi încercând să desfacă fermoarul, şi, doar simţindu-i încheieturile degetelor trecând uşor pe lângă carnea umflată de dorinţă

aceasta o făcea să geamă. Reuşi în cele din urmă să-şi desfacă pantalonii, eliberând carnea încordată, împingând apoi şi căutând să simtă umezeala dintre picioarele ei.

— Vreau să te regulez, îi şopti răguşit, vocea părând să vină de la mii de kilometri distanţă în vreme ce-o mai ridica puţin, ajustându-i poziţia. Lasă-mă să intru. Acum. Mâna lui rămăsese între trupuri, mişcându-se ca o adevărată expertă, cercetând carnea moale. În cele din urmă descoperi deschiderea catifelată şi umedă şi-şi vârî un deget înăuntru, căutând să scoată şi să întindă umezeala dinăuntru ca s-o pregătească mai bine pentru penetrare. Faith se cutremură, strângându-şi braţele în jurul gâtului lui în vreme ce degetul lung mângâia locurile sensibile făcând-o să simtă nenumărate explozii subterane de plăcere. Muşchii interiori se încordaseră deja în jurul degetului, strângând şi mângâind subtil, făcându-l pe Gray să înjure din cauza excitaţiei prea mari. Incapabil să mai amâne, îşi retrase degetul, conducând în locul lui spre locul acela minunat capul lat al penisului.

Faith încremeni, îngheţată din cauza presiunii enorme care-i apăsa între picioare atunci când el începu să se împingă. Febra dorinţei dispăru, înlocuită fiind de teamă, într-un fulger de claritate a amintirii, o revăzu pe Lindsey Partain încremenind, ţipând apoi la intrarea lui, iar acum înţelese şi de ce anume. Toate gândurile dispărură, mintea concentrându-se doar asupra mădularului imens pe care el se chinuia să-l bage în trupul ei. Apoi Gray gemu din cauza dificultăţii penetrării, cu tot trupul încordat la maximum.

Ea se foia în braţele lui, mici gemete de neplăcere ieşindu-i din gât. Gray se opri, râuleţe întregi de sudoare alunecându-i pe faţă şi căzând apoi pe panta dulce a sânilor ei. Disperat, se luptă să-şi

recapete controlul, acel efort îndurerându-i muşchii şi aşa încordaţi.

— Ssssst, sssst, îi şopti, cu buzele lipite de linia delicată a maxilarului. Însă sunetul se pierdu curând în foşnetul atotcuprinzător al nopţii. Este în regulă, scumpo. Te poţi descurca. Acum stai liniştită şi lasă-mă să intru. N-o să te rănesc, o să mă mişc încet şi foarte uşor. În vreme ce vorbea începuse să se şi mişte încet înainte şi înapoi, acele mişcări uşoare permiţând muşchilor ei să se mai relaxeze, lăsându-l pe el să alunece încet în strânsoarea incredibilă, umedă şi fierbinte. Faith gemu şi începu să tremure în îmbrăţişarea lui. El îi simţi trupul arcuindu-se convulsiv, într-un efort instinctiv de a-l accepta şi de a se ajusta la dimensiunile lui. Gray încercă să-şi controleze mişcările, dar era mult prea târziu. Unduirile scurte şi brutale îl împlântaseră până în adâncul ei, încântându-l mai presus de închipuire, iar mănuşa aceea caldă îl făcea să creadă că întregul corp avea să-i explodeze.

Prin ea, încă reverbera şocul admisiunii. Rămăsese slăbită în strânsoarea braţelor lui, cu capul lăsat pe spate precum o margaretă cu lujerul frânt. Controlul lui, din greu câştigat, se evaporă deodată. Coapsele i se mişcau nebuneşte, intrând şi ieşind dintre picioarele ei. Ea rămase nemişcată, susţinută doar de trupul lui încordat şi de coloana din spate. Pentru o perioadă nemăsurată de timp, simţurile i se îngustaseră până la a percepe doar bătăile inimii şi asaltul lui asupra ei, care părea să se fi înteţit şi mai mult. Se prinsese cu nădejde de cămaşa lui, în vreme ce încerca să îndure dorinţa şi apetitul nemilos de care dădea dovadă.

Apoi el se opri deodată, mârâind nemulţumit, în vreme ce ea se retrăsese deja în sine, căutând o portiţă de scăpare.

— Nu, îi zise cu o voce furioasă şi frustrată. N-o să te las să fugi de mine. Haide, scumpo, dă-ţi drumul o dată cu mine! Lasă-mă să te simt.

Faith încercă să vorbească, să spună ceva. Nu pot s-o fac, cugetă, deşi niciun cuvânt nu i se formă pe buze. Orgasmul, de care se ferise cu puţină vreme în urmă, părea acum de neatins. Se simţea neplăcut de întinsă, invadată, fără niciun fel de plăcere.

Atunci el îşi schimbă iarăşi poziţia, trecându-şi braţele pe sub coapsele ei şi desfăcându-le şi mai mult, greutatea torsului fixând-o şi lipind-o de coloană. Faith se simţi imediat deschisă complet, incapabilă să reacţioneze sau să controleze mişcările lui. Apoi el îşi eliberă o mână pe care o lăsă în jos în căutarea micului sâmbure de la capătul sexului ei, folosindu-se de degete pentru a da deoparte pliurile cărnoase ca să-l expună. Îşi ajustă poziţia coapselor, intrând şi mai adânc în ea ca să poată apăsa pe el, după care îşi reîncepu mişcările ritmice.

Un fulger păru să treacă prin trupul ei, explodând în cele din urmă între picioare. Nu avea nicio apărare în faţa acelor senzaţii care se intensificau cu fiecare mişcare a coapselor lui. Ştiuse exact ce avusese de făcut ca s-o îndrepte spre un orgasm rapid. În numai câteva secunde gemea iarăşi căci plăcerea se întorsese; în mai puţin de un minut atinse apogeul, ţipând tare din cauza forţei eliberatoare, trupul arcuindu-i-se şi cutremurându-se în braţele lui. Părea să nu se mai sfârşească şi era atât de puternic încât nu mai avea cunoştinţă şi de altceva, redusă complet la o fiinţă pur fizică.

Spasmele ei de abia dacă se potoliseră puţin atunci când începură ale lui, în vreme ce el se încordase tot sub greutatea lor, cu capul lăsat pe spate şi gâtul întins, lăsându-se pradă violenţei ejaculării. Un

geamăt aspru şi răguşit îi ieşi din piept în vreme ce coapsele i se mişcau în ritmul spasmelor.

Finalul a fost silenţios, punctat doar de ritmul rapid al respiraţiilor lor sau de un geamăt sau oftat ocazional în vreme ce terminaţiile nervoase încă excitate se răsuceau în ultimele rămăşiţe ale plăcerii. Faith era ameţită şi în cele din urmă îşi lăsă capul să-i cadă în faţă, sprijinindu-l pe umărul lui. El se relaxase greoi în îmbrăţişarea ei lăsând coloana din spate să-i sprijine. Acolo unde pielea goală se atingea erau deja lipicioşi din cauza transpiraţiei. Hainele le erau şi ele umede şi şifonate. Iar ea se simţea la fel de năucă ca după o bătălie straşnică.

Respiraţia lui Gray se mai calmă, iar el avu ocazia să se adune puţin, deşi fiecare mişcare era un efort imens. Inima îi bătea alături de sânul ei, fiecare bătaie în parte înceată şi greoaie. Se retrase cu grijă din trupul ei, ţinând-o nemişcată atunci când se încordă, căci, cu toată umezeala din interior produsă de două orgasme consecutive, ţesuturile fragile îl eliberau la fel de greu pe cât de greu îi permiseseră intrarea.

Gray era uluit, cutremurat până-n străfunduri de intensitatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Nu fusese un simplu sex. Avusese sex şi înainte, de mai multe ori de cât ar fi putut număra. Sexul trebuia să fie o plăcere, câteodată blând, câteodată parşiv; un apetit persistent dar uşor de satisfăcut. Ceea ce tocmai se întâmplase cu Faith fusese la fel de puternic şi de neoprit precum o avalanşă, un foc care-l secătuise şi de care deja simţea iarăşi nevoia. Simţi apoi imediat trupul ei subţirel şi tandru cum îi tremura în braţe şi îşi dori în acel moment să se întindă undeva cu ea, s-o reconforteze ca după aceea să se împlânte iarăşi în interiorul ei. O voia cu o violenţă care-i răsucea parcă cuţitul drept în suflet. Şi, pentru că nu avea încredere

în el că n-o s-o facă din nou, îşi lăsă braţele să cadă din jurul ei.

Încă scuturat de frisoane, în minte îi veni un singur gând.

— Doamne, îi zise cu o voce răguşită şi încă puţin instabilă în urma orgasmului devastator. Dacă regulatul cu Renée era asemănător cu ceea ce am simţit eu cu tine, atunci nu-l condamn pe tata că nu se putea dezlipi de ea.

Faith îngheţă, căldura plăcută a răcindu-se sub cuvintele lui înţepătoare. Preferă să nu-i răspundă cruzimii, deşi asta fusese, o cruzime de neînchipuit din partea lui. Dacă aranjase totul în aşa fel încât s-o facă să se simtă ieftină, reuşise admirabil de bine. Umilinţa şi supărarea îi încleştară stomacul, făcând-o să strângă din dinţi din cauza valului de greaţă care urmă. Ea simţise în acele momente că inima parcă îi părăsise trupul, dar pentru el fusese – cum? Un fel de răzbunare? Renée nu putea fi atinsă aşa că o luase în schimb pe fiica ei?

Nici măcar nu îndrăzni să-l privească în vreme ce încerca să-şi pună puţină ordine în îmbrăcăminte. Sutienul îi era răsucit dar în cele din urmă reuşi să-l încheie. La bluză nu mai avea niciun nasture, aşa că o apucă de poale şi o înnodă în dreptul taliei. Se aplecă apoi şi-şi luă chiloţii, intenţionând să-i pună, însă erau mult prea rupţi. Obrajii îi ardeau de ruşine, dar era fericită că era întuneric.

Tăcută, vârî chiloţii zdrenţuiţi în buzunarul fustei, după care se întoarse, mergând cu ultimele rămăşiţe ale demnităţii, spre scările verandei. Nu era prea mult. Cum mai putea vreo femeie să mai aibă vreun fel de demnitate când tocmai fusese luată pe sus şi posedată cu graţia unui marinar plecat în cursă pe mare timp de şase luni dându-se la prima târfă întâlnită pe o alee

întunecată? Picioarele îi tremurau ca gelatina, coapsele o dureau din cauza presiunii prea mari, şi, ce era cel mai rău, sămânţa lui i se scurgea acum pe picioare.

Deschise uşa de plasă şi se împletici în jos pe scări. Lanterna zăcea încă în acelaşi loc în care o lăsase să cadă, iluminând firele de iarbă şi atrăgând în jur un adevărat roi de insecte. Se aplecă s-o ia şi, când se ridică, se lovi de Gray. E tăcut ca o fantomă, cugetă în acel moment; nu-l auzise coborând de pe verandă. Încercă să-l ocolească, însă el o apucă de braţ, oprind-o.

— Unde naiba îţi închipui că te duci?

— Înapoi la maşina mea.

El mârâi dispreţuitor.

— Dacă nu te-am lăsat să mergi prin pădure în timpul zilei, poţi să fii sigură că nici de-al naibii nu te-aş lăsa s-o faci în timpul nopţii.

Faith putea simţi tensiunea şi nervozitatea din vocea lui, dar era mult prea obosită şi scârbită ca să-şi mai facă probleme. Cu blândeţe îşi desprinse braţul din strânsoarea lui, evitând să-l privească.

— Am crescut străbătând în lung şi-n lat această pădure. Nu am nevoie de escortă.

— Urcă în maşină, îi zise Gray, iar tonul vocii o anunţa că se hotărâse şi nimic nu avea să-i schimbe decizia. O să te duc eu înapoi.

Maşina? Nedumerită, Faith privi în jur. Până atunci nu avusese timp să se întrebe cum de ajunsese el până la casa de vară. De-abia atunci observă Jaguar-ul parcat pe o latură a casei şi nu pe alee. Ca de obicei, ea se apropiase din cealaltă parte şi de aceea nu văzuse maşina. Oare ce geniu al răului îl făcuse să parcheze tocmai acolo şi nu pe alee ca de obicei? Dacă ar fi văzut maşina nu ar fi părăsit niciodată adăpostul copacilor.

Gray deja o împingea spre maşină aşa că Faith nu mai stătu să piardă vremea, certându-se. Pur şi simplu îşi dorea să scape mai repede de el şi cea mai rapidă metodă era să cedeze şi să ajungă mai iute în locul în care-şi lăsase maşina.

El îi deschise portiera, după care o împinse înăuntru cu o mână proptită pe talie. Faith se aşeză, oftând resemnată, fericită că nu trebuia să se mai susţină pe picioarele tremurătoare. El înconjură maşina şi se aşeză la volan, cu mâini puternice şi sigure învârtind cheia în contact şi schimbând vitezele.

— Ai parcat în acelaşi loc în care ai fost şi înainte? o întrebă, furia simţindu-i-se în cuvinte.

— Da, murmură ea, după care se cufundă în tăcere. Să menţină acea tăcere părea lucrul cel mai indicat şi cel mai uşor de dus la îndeplinire, aşa că se concentră asupra copacilor negri care treceau prin faţa ferestrei.

Şoseaua înconjura lacul, intrând apoi în autostradă, după care Gray fu obligat să intre pe drumeagul de ţară ce ducea spre cabana în care copilărise şi la jumătatea căruia îşi lăsase maşina. Ca să ajungă acolo nu i-ar fi trebuit mai mult timp de mers pe jos decât cu maşina lui Gray, dar, după toată acea tensiune, era bucuroasă că nu trebuise să-şi pună picioarele nesigure la încercare. Probabil că s-ar fi împiedicat de fiecare rădăcină sau piatră ieşită în cale.

Jaguar-ul luă o curbă şi imediat după aceea le apăru în faţă maşina ei. Începu să-şi caute cheile, însă degetele nu dădură decât peste buzunarul gol. Panica îi strânse stomacul.

— Mi-am pierdut cheile, spuse cu un glas slab. Sigur că da. Doar fusta îi fusese ridicată peste cap. Ar fi fost un adevărat miracol dacă cheile ar fi rămas în buzunar.

— Uite. O legătură zornăitoare îi ateriză în poală. Le-am găsit eu.

Mâna i se încleştă pe chei în vreme ce Gray îşi parca Jaguar-ul în spatele maşinii ei. Îşi deschise portiera înainte ca el să aibă timpul necesar să frâneze şi să scoată cheile din contact. Coborî rapid, ignorând comanda lui de a mai aştepta puţin, începând să-şi caute cheia de la portieră încă din mers. O găsi şi o şi întoarse în broască. Gray coborâse şi el din maşină şi se îndrepta grăbit spre ea. Ea deschise uşa cu o smucitură, urcându-se în spatele volanului.

— Faith, o strigă el, dar ea deja băgase cheia în contact şi pornise motorul, după care băgă în marşarier, pornind maşina cu uşa încă deschisă. Apoi se aplecă puţin în afară şi o trase spre ea, smucind-o din mâna lui Gray, lăsându-l mască în mijlocul drumului în vreme ce continua să meargă cu spatele, până când găsi un loc suficient de lat ca să poată întoarce,

*

Gray rămase în mijlocul drumului, uitându-se după farurile care păreau să se mişte nebuneşte în vreme ce Faith manevra maşina pe drumul îngust, după care îi urmări luminile roşii de la stopuri, depărtându-se şi dispărând în cele din urmă. Îşi strânsese mâinile în pumni, încordat de efortul pe care-l făcea să nu se urce în maşină şi s-o pornească în urmărirea ei. Era prea zguduită, prea încordată şi o presiune în plus ar fi putut s-o termine de tot. Dacă ar fi urmărit-o probabil că Faith ar fi sfârşit-o în vreun copac.

Se întoarse la maşină, blestemând cumplit în barbă. Dacă ar fi reuşit să ajungă cumva până la fund,

şi-ar fi tras câteva picioare zdravene. Doamne, ce lucru tâmpit, idiot şi lipsit de bun-simţ putuse să-i spună! Ironia cuvintelor o simţea acum pe propria-i piele. Le dusese cu vorba dulce pe mai multe femei decât îşi putea aminti în acele momente şi niciuna dintre ele nu însemnase pentru el mai mult decât o conservă de fasole... Şi tocmai cu Faith, care reuşise să-i înnoade boaşele, tocmai cu ea reuşise să spună cel mai rău lucru posibil... Şi imediat se retrăsese în ea însăşi, tot acel foc minunat redus la o mână de cenuşă, iar faţa ei devenise la fel de calmă şi de albă ca a unei păpuşi. Mai văzuse expresia aceea şi înainte, o singură dată, într-o noapte pe care n-o putea uita şi spera din suflet să nu mai trebuiască s-o vadă din nou.

Evenimentele tumultuoase ale acestei zile îl zguduiseră şi pe el. Mai întâi descoperise pisica mutilată pe masa lui Faith, apoi simţise frustrarea aceea cumplită când nu reuşise s-o convingă că ar fi putut fi în primejdie, la naiba, şi că ar fi fost mult mai bine pentru ea dacă s-ar fi mutat în altă parte. Parcă vorbise însă cu un perete, singura diferenţă fiind că peretele nu i-ar fi ripostat. Ea doar afişase expresia aceea încăpăţânată, cu bărbia ridicată, înfigându-şi călcâiele delicate în pământ şi refuzând să-l asculte. După care îl mustrase Alex pentru că o luase pe Faith în maşină, de parcă ar fi fost ciumată sau aşa ceva, la naiba cu toate, iar Monica îl privise ca şi cum tocmai i-ar fi dat peste faţă cu un peşte împuţit.

Se îndreptase spre lac pentru a savura solitudinea completă şi stătea tocmai pe verandă cu spatele lipit de perete, privind lumina lunii răsfrântă de. Luciul apei, încercând să facă ordine în întâmplările acelei zile, când în faţă îi apăruse Faith la fel de tăcută ca o stafie. O privise, necrezându-şi ochilor, încercând să se lupte cu supărarea că ea mersese prin pădure în

timpul nopţii, pentru că era clar ca ziua că nu venise cu maşina. Şi se îndreptase direct spre depozitul bărcilor, fascicolul de lumină al lanternei trecând peste el. Dar ce naiba putea să caute acolo? Asta fusese a doua oară când o prinsese învârtindu-se prin zonă.

Şi tocmai atunci îl lovise dorinţa, spălând în cale orice gând. O prevenise şi faptul că se afla totuşi acolo însemnase că era gata să plătească.

Gray ar fi vrut să creadă că ar fi fost în stare să se oprească dacă ea i-ar fi cerut-o, dar era cu adevărat bucuros că nu fusese pus la încercare. Adevărul era că nu spusese nu, dar nici altceva. În loc de asta se vârâse atât de tare în el de parcă ar fi vrut să-i intre pe sub piele şi aproape că reuşise. Fusese dulce şi dornică, cu trupul tremurând pe sub mângâierile lui, cu buze tandre şi sălbatice în acelaşi timp. În acele momente, nimic pe lume nu l-ar fi putut smulge de lângă ea şi încă mai tremura în urma acelui act.

În dimineaţa aceea o făcuse puritană şi nimerise drept la ţintă. Scutură din cap încercând să înţeleagă ceea ce aflase despre ea în seara aceea. Faith Devlin Hardy, fiica unui beţiv şi a unei târfe, nu bea, nu fuma şi nu se culca oricum şi cu oricine. Doar avusese virgine care nu erau nici pe departe atât de strâmte ca ea. Probabil fusese fecioară înainte de a se mărita şi Gray avu deodată siguranţa că el era primul bărbat cu care fusese de când îi murise soţul. Şi, cu toată senzualitatea cu care-i răspunsese, era convins că era o femeie destul de rece. Nu îi judeca pe ceilalţi oameni, dar ea se menţinea între anumite limite bine fixate.

Probabil din cauza părinţilor ei, sigur că da. După ce fusese crescută într-o asemenea atmosferă, Faith era hotărâtă să nu le semene.

Pentru el asta era minunat atâta vreme cât nu

avea de gând să se ferească şi de el, să se retragă în carapace. Şi avea sentimentul neplăcut că exact asta şi avea de gând să facă şi nici nu se punea problema s-o lase să scape chiar atât de ieftin.

*

Nu te gândi la asta. Nu te mai gândi la el.

Faith se trezi devreme după o noapte de somn zbuciumat, cu ochi grei şi parcă mai obosită decât atunci când se culcase. Reuşise să-şi alunge orice gând despre Gray cu o seară în urmă, ignorând durerea ce rămăsese în urmă, după ce el se folosise de ea, şi chiar eliminându-l în vreme ce spăla acea evidenţă clară. Dar cu toată voinţa ei, subconştientul o trădase, permiţându-i lui Gray să i se furişeze în vise, ca apoi să se trezească în vreme ce-l căuta şi trupul îi fremăta de dorinţă.

Timp de patru ani toate nevoile trupului fuseseră atât de bine înfrânate încât aproape că păruseră inexistente, dar în ceea ce-l privea pe Gray, orice formă de control o depăşea. Putea foarte bine s-o recunoască. Cu o seară în urmă o excitase cu sălbăticie, împingând-o spre satisfacţie cu o îndemânare demnă de invidiat, iar acum voia şi mai mult. Nu părea să conteze că o dureau toate, că era înţepenită, sau că îi rănise mintea cu asemenea cuvinte crude; fizic, îl dorea din nou. Voia să simtă iarăşi plăcerea aceea atât de violentă. Nici nu ştiuse că putea fi şi aşa, şi descoperirea o uluia şi o umilea în acelaşi timp.

De fapt, o tratase ca pe o târfă. Pe Lindsey Partain o sedusese cu răbdare şi cu tandreţe şi Faith îl văzuse, aşa că ştia care era deosebirea. Lui Lindsey îi murmurase cuvinte de dragoste în franceză, iar ei

cuvinte scârboase în engleză. Evident, doar egalii sociali meritau atenţie şi consideraţie. Sufletul i se răzvrătea de ruşine, deşi trupul îi tânjea după şi mai mult tratament dur. Poate că avusese dreptate în felul în care o tratase. Poate că moştenirea genetică fusese adormită în toţi acei ani şi acum începea să iasă la iveală.

Şi nu avea s-o lase în pace. Ştia asta la fel de bine cum îşi ştia şi numele. Încercase din răsputeri s-o mute din Prescott ca să poată fi împreună, dar probabil că tocmai tactica opusă avea să fie mai bună. Desigur, va încerca, dar nu va fi capabilă să îl evite complet şi nu mai ştia la câte asemenea întâlniri cu el respectul ei de sine avea să reziste.

Şi încă trebuia să încerce să afle cine îl ucisese pe Guy. Nu atât pentru ea cât pentru el. Familia lui Guy merita să afle că de fapt nu fugise de ei. Nu fusese în stare să intre în depozitul de pe apă şi trebuia s-o facă într-un fel sau altul. Şi trebuia să vorbească şi cu detectivul Ambrose să vadă dacă nu cumva îl găsise pe domnul Pleasant. Trebuia să mai pună nişte întrebări, să-l asmuţă pe criminal să treacă la acţiune, pentru că numai dacă făcea vreo mişcare putea să-l vadă şi să-l identifice.

CAPITOLUL 17

Telefonul o înnebuni în ziua aceea. Faith chiar se gândi să scoată din priză aparatul drăcesc, dar îşi aminti imediat după aceea că avea totuşi o afacere de condus. Nu avea o linie separată, pentru fax, aşa că telefonul trebuia să rămână în continuare în priză. Însă lăsă robotul să-i preia toate convorbirile. Din nefericire,

majoritatea erau din partea lui Gray.

Tonul din primul apel părea şi exasperat şi alinător: „Voiam să te văd astăzi dar a trebuit să plec la New Orleans de dimineaţă, devreme. Chiar acum sunt acolo şi se pare că n-o să mă întorc până diseară, târziu.” Ei bine, era o adevărată uşurare, cugetă Faith. Acum nu mai trebuia să stea ca pe ace, speriată că oricând ar fi putut să apară la uşă.

Mesajele continuară, vocea lui devenind deodată mai adâncă şi mai intimă: „Trebuie să stăm de vorbă, scumpo. Vrei să trec pe la tine diseară, când vin acasă? Te sun iarăşi mai târziu.”

— Nu! ţipă Faith spre telefon în vreme ce el închidea şi robotul se deconecta.

De abia jumătate de oră mai târziu, îşi dădu seama ce aflase. Gray era la New Orleans. Nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă la casa de vară, dar, cel puţin dacă mergea acum nu avea să mai fie prinsă. Asta putea să fie cea mai bună ocazie şi nici măcar nu avea să mai fie nevoită să meargă prin pădure.

Dacă avea să spargă geamul, Gray ar fi ştiut imediat că ea o făcuse, pentru că o prinsese furişându-se pe acolo cu o seară înainte. Şi în afară de asta i-ar fi fost dificil să se caţere până acolo fără o scară şi ea nu avea aşa ceva prin casă. Dar acum nu mai era noapte şi ea era o bună înotătoare. Ceea ce păruse de neconceput cu o noapte în urmă, părea rezonabil la lumina soarelui.

Telefonul tot mai suna atunci când ieşi din casă cu bagajul în mână. Nefiind tocmai pregătită pentru astfel de aventuri, reuşise să-şi adune un oarecare echipament. Îşi pusese vechiul costum de baie şi îl acoperise cu o bluză şi pantaloni. Într-o geantă îşi luase două prosoape şi lanterna, de care era posibil să aibă nevoie ca să cerceteze colţurile întunecate.

Lanterna nu era subacvatică aşa că o sigilase într-o pungă de plastic care se închidea etanş. Şi, pentru siguranţă, luase cu ea şi cel mai mare cuţit pe care-l găsise în bucătărie. Nu ştia încă foarte bine la ce anume i-ar fi folosit – spera din tot sufletul să nu se găsească atât de aproape de un şarpe furios încât să fie nevoită să-l înjunghie – dar faptul că-l avea la ea o făcea să se simtă mai bine, aşa că nu-şi mai pusese şi alte întrebări.

Era aproape veselă în vreme ce se îndrepta spre casa de vară. De două ori încercase să caute pe acolo şi de două ori o prinsese Gray. A treia oară era norocoasă.

Când ajunse la lac, refuză categoric să privească în direcţia casei, dar nu reuşi să scape cu totul de amintirea celor petrecute pe veranda ei. Şi cum ar fi putut, când încă simţea durerea dintre picioare la fiecare pas făcut? Dar mai simţea şi o undă. De dorinţă şi se uri pentru asta.

Se dezbrăcă grăbită, după care se apucă să bată în uşa depozitului de pe apă ca să trezească eventualii locuitori. Nu auzi nicio scormoneală de gheruţe pe podea şi nicio săritură în apă prin gaura din mijlocul ei, aşa că bănuia că era goală şi curată. Oricum, mai bătu în uşă de câteva ori, şi zornăi şi lacătul pentru o mai mare siguranţă. Satisfăcută că făcuse tot ce era posibil în această privinţă, o porni pe doc până când ajunse paralel cu uşa încuiată care sigila căsuţa în care se găseau bărcile şi uneltele de pescuit de pe malul lacului.

Gray şi Monica şi prietenii lor înotaseră deseori în timpul verilor; Faith se furişase şi ea tot pe acolo în apă ca să înoate atunci când nu era nimeni în jur. Nu-i era teamă să fie singură în apă şi ştia cât de adâncă ar putea să fie apa pe lângă doc. Ţinând bine într-o mână

lanterna sigilată în pungă, se aruncă în apă cu capul înainte, ieşind apoi la suprafaţă, răsuflând din greu din cauza răcelii. În iulie şi august apa era plăcut de caldă dar acum nu era decât sfârşitul lui mai şi apa mai păstra din răceala iernii. Se apucă să înoate încet înainte şi înapoi încercând să se obişnuiască atât cu temperatura cât şi cu mişcările şi, după câteva momente, se simţi mai bine.

Sub casa în care se ţineau bărcile avea să fie întuneric. Aprinzând lanterna prin punga de plastic, nu-şi mai permise niciun moment de gândire. Inspirând îndelung, se scufundă chiar de la marginea uşii.

Vizibilitatea era redusă, chiar şi cu lanterna, ceea ce însemna că pe la mijlocul locului în care se afla casa trebuia să fie la fel de întuneric ca noaptea. Deasupra ei se zărea însă un dreptunghi de lumină, ceea ce însemna că locul de intrare nu era ocupat de vreo barcă. Faith dădu din picioare ca să se ridice şi scoase capul din apă chiar înainte să-şi fi dat seama că a atins suprafaţa. Întinse mâna şi prinse marginea deschizăturii după care aşează lanterna pe suprafaţa solidă a podelei. Numai atunci îşi permise să-şi dea părul la o parte de pe faţă ca să poată examina în voie interiorul.

Interiorul depozitului era întunecat şi în general gol. Se ridică din apă şi rămase pe podea scurgându-se, privind în jur şi lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu semiobscuritatea dinăuntru. Mai demult, căsuţa aceea, în fapt o simplă construcţie rudimentară, fusese ocupată cu saltele şi bărci pneumatice, cu veste de salvare agăţate pe cârligele din pereţi. Înainte barca cu care se putea face schi nautic ar fi fost aşezată cu grijă pe o latură şi bidoane întregi cu combustibil ar fi fost rânduite în spate. Însă, toate acestea dispăruseră. Întreaga clădire fusese golită şi curăţată; acum

înăuntrul ei nu se mai găseau decât o maşină de tuns iarba, din aceea pe care trebuia s-o împingi, un colac de sârmă pentru reparat gardurile şi o mătură roasă de atâta folosinţă. Nu exista nicio şansă ca un cartuş de glonţ să mai fi rămas pe acolo vreme de doisprezece ani.

Ştiind că era inutil, începu totuşi să caute. Lumină cu grijă fiecare colţ în parte, lăsându-se pe mâini şi în genunchi şi cercetând totul şi din acel unghi. Nimic.

Ei bine, oricum fusese o încercare destul de hazardată, se consolă singură. Încercase şi se bucurase de o partidă de înot într-o frumoasă zi însorită.

Se scufundă iarăşi, înotând pe sub depozit şi ieşind apoi la suprafaţă în lumina puternică a soarelui. De această dată n-o mai aşteptau niciun fel de surprize. Liniştită, se urcă iarăşi pe doc şi-şi scoase costumul ud, după care se uscă cu prosoapele şi se îmbrăcă, felicitându-se că nu uitase să-şi ia cu ea şi lenjerie de corp proaspătă şi uscată. Exceptând părul ud, arăta perfect normal atunci când ajunse acasă.

Robotul de la telefon mai conţinea încă două mesaje din partea lui Gray.

„Unde eşti, scumpo? Dormi până târziu şi ai dat telefonul la mic? O să te mai sun.”

Faith îşi ascunse faţa în palme. Maşinăria scoase un bip după care se apuca să redea un alt mesaj: „Nu poţi să amâni la nesfârşit. Tot va trebui să vorbeşti cu mine mai devreme sau mai târziu. Hai scumpo, ridică receptorul.”

Se duse la duş ca să-şi cureţe părul de apa din lac. Auzi telefonul sunând chiar şi atunci când apa de la duş curgea şi încercă să ignore senzaţia că era hăituită. Nu era însă prea uşor. Mesajele continuară tot

restul zilei, fiecare în parte devenind din ce în ce mai iritat. Încetase să o mai alinte şi s-o convingă şi devenise autoritar.

„Faith, la naiba, ridică receptorul. Dacă-ţi închipui c-o să te las să mă ignori…” închise fără să-şi mai termine ameninţarea.

Între telefoanele primite de la Gray, reuşi să plaseze şi ea unul la New Orleans, dar detectivul Ambrose nu era disponibil în acel moment. Îi lăsă un mesaj şi aşteptă s-o sune.

Era deja după-amiază târziu când o sună. Faith ridică receptorul în clipa în care îi auzi vocea.

— La telefon Faith Hardy, domnule detectiv. Aţi reuşit să-l găsiţi pe domnul Pleasant?

— Nimic până acum, doamnă Hardy. Îmi pare rău. Şi nici maşina lui nu a fost găsită încă. Vocea i se mai înmuie. Cinstit să fiu, nu arată deloc bine. El nu avea deloc profilul unei persoane care să dispară deodată din proprie voinţă; nu avea de cine sau de ce să fugă şi nu avea la cine sau la ce să fugă. Este posibil să fi pierdut controlul maşinii, să fi avut un atac de cord, să fi adormit la volan… Dacă maşina a părăsit drumul şi a intrat într-un iaz sau râu… Lăsă fraza neterminată, dar Faith nu avea nevoie de mai mult ca să înţeleagă ceea ce voise să-i spună. El bănuia probabil că vreun pescar avea să dea peste cadavrul domnului Pleasant.

— O să mă anunţaţi? şopti, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Da, doamnă, imediat ce aflăm şi noi ceva.

Dar nu avea să audă nimic, totuşi. Faith puse receptorul la loc în furcă. Guy Rouillard fusese ucis. Deja nu mai era o simplă teorie; mama ei doar fusese martoră. Domnul Pleasant pusese întrebări cu tâlc despre dispariţia lui Guy. Oare ucigaşul rămăsese

liniştit în banca lui bănuind că nu existau niciun fel de dovezi, sau poate că faptul că domnul Pleasant era detectiv îl scosese din amorţeală? Poate era chiar atât de nervos încât să comită încă un asasinat?

Bătrânelul acela drăguţ era mort şi numai din vina ei.

Nu, imediat ce acest gând se înregistră în mintea-i hărţuită, fu respins cu fermitate. Nu, nu era deloc vina ei, era vina asasinului. Nu avea de gând să-l absolve nici măcar de o mică parte de vinovăţie.

Să găsească dovezi în sprijinul teoriei cu asasinarea lui Guy avea să fie extrem de dificil, mai ales după doisprezece ani. Domnul Pleasant în schimb lipsea doar de două săptămâni. Dovezile nu erau distruse de trecerea timpului.

Dacă s-ar fi apucat şi ea să omoare pe cineva, atunci unde ar fi ascuns cadavrul? În cazul lui Guy, răspunsul cel mai probabil rămânea lacul. Pe vremea când se comisese crima, barca cu motor era încă acolo. Ce ar fi fost mai simplu decât să se îndrepte spre mijlocul apei unde era cea mai mare adâncime, să îngreuneze corpul şi apoi să-l arunce peste bord? Însă asemenea împrejurări bune lipsiseră în cazul domnului Pleasant. În primul rând pentru că probabil nici nu fusese pe undeva aproape de apă şi în al doilea rând nu mai exista barca. Deci, unde s-ar fi debarasat criminalul de cadavru?

Pe undeva pe unde să nu fie reperat cu uşurinţă. Şi existau destule păduri în jur pentru o îngropare rapidă. Doar de atâtea ori vânătorii dăduseră peste schelete îngropate de cine ştie când. Numai că ucigaşul reuşise cu mare succes să ascundă prima crimă, aşa că de ce să nu fi încercat aceeaşi metodă şi în cazul celei de a doua crime? Dacă se gândea bine, era aproape sigură că lacul de pe proprietatea familiei

Rouillard era locul în care trebuiau efectuate căutările.

Numai că nu putea s-o facă de una singură. Era dornică să-şi asume orice treabă, dar ştia foarte bine când venea momentul să ceară ajutoare. Lacul trebuia dragat. Şi asta cerea bărci, oameni şi echipament. Şeriful putea ordona aşa ceva, dar mai întâi trebuia să-l convingă că era necesar şi că lacul era locul în care trebuia să caute. Şi nu putea s-o facă fără să spună ceea ce ştia despre moartea lui Guy.

Şi nu putea să-i spună şerifului toată povestea fără ca mai întâi să-i povestească totul lui Gray. Nu putea să-l lase să afle totul de la altcineva, nu-i putea târî familia fără ştire într-o asemenea grozăvie. În ciuda durerii care încă îi apăsa pieptul, în ciuda faptului că îi era prea ruşine să mai dea ochii cu el, trebuia într-un fel sau altul să-i spună că bănuia, nu, că era sigură că tatăl lui fusese omorât, dar nu era tocmai sigură că putea s-o facă.

Chiar în acel moment, telefonul începu să sune iarăşi. Faith închise ochii.

— Dă-o naibii Faith! Vocea furioasă a lui Gray se auzi foarte clar din difuzorul telefonului. Dacă nu ridici în clipa asta receptorul să-mi spui că eşti în regulă, îl sun pe Mike McFane şi-i spun să vină acolo să…

Faith apucă imediat receptorul.

— Sunt în regulă! urlă disperată, după care îl trânti la loc. Ce om insistent!

Telefonul sună iarăşi, după timpul necesar formării numărului.

— Bine, zise iarăşi când îi răspunse robotul, pe un ton ceva mai controlat deşi se simţea încă furia. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Am fost un măgar şi-mi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău că eşti un măgar, murmură Faith către aparat.

— Poţi să-mi tragi un şut în fund sau să-mi dai o palmă mâine, care din două doreşti, continuă el. Dar să nu-ţi închipui c-o să poţi să mă eviţi mereu, pentru că nu am de gând să permit să se întâmple aşa ceva.

Se auzi clinchetul liniei atunci când închise, iar ea se rugă pe tăcute ca acela să fie ultimul telefon.

Însă telefonul sună iarăşi. Faith gemu. Robotul răspunse.

— N-am avut un prezervativ noaptea trecută, o informă el cu calm.

— Am observat, zise ea sarcastică aparatului, pentru că el n-o putea auzi.

— Şi aş pune la bătaie şi ultimul ban din buzunar că nici tu nu iei vreo pastilă anticoncepţională, mai zise. Gândeşte-te la asta. Apoi închise iarăşi.

— Nenorocitule! ţipă Faith isterizată, faţa înroşindu-i-se de mânie. Să se gândească. Cum să se mai gândească şi la altceva acum că el adusese chestiunea pe tapet cu atâta amabilitate?

Începu să se învârtă prin casă, supărată şi pe ea însăşi şi pe Gray. Nu. Nu aveau nicio scuză; nu mai erau adolescenţi iresponsabili, conduşi doar de hormoni şi nu de creier, dar, din păcate, exact aşa se comportaseră. Cum de putuseră fi atât de neglijenţi? Ar fi trebuit să se fi gândit înainte la posibilitatea unei sarcini, dar fusese atât de supărată şi de jignită încât această posibilitate nici nu-i trecuse prin minte.

Ei bine, venise acum, ca un fel de răzbunare. Ca şi cum n-ar fi avut destule griji pe cap.

Se speriase aşa de tare încât nu-i venise în minte să consulte calendarul şi să numere zilele, decât după o jumătate de oră de chin. Când o făcu, oftă de uşurare. Ciclul trebuia să-i vină în mai puţin de o săptămână şi fusese mereu foarte regulat. Nu era nimic sigur, dar se părea că norocul era totuşi de

partea ei.

A doua zi dimineaţa găsi un alt bileţel. Faith avusese mare grijă să-şi încuie maşina de când cu primul, încât cel nou fusese băgat cu grijă pe sub ştergătorul de parbriz. Îl observase atunci când privise pe geam şi ieşise apoi să vadă despre ce era vorba. Şi, când îşi dăduse seama despre ce era vorba, se ferise să-l atingă. Nu voia să ştie ce spunea. Şi era evident că stătuse acolo aproape toată noaptea, pentru că hârtia era încă umedă din cauză că fusese aşezată acolo înainte să cadă roua, iar cerneala sau pasta cu care fusese scris se întinsese.

Nu auzise nimic în noaptea aceea, deşi dormise neliniştită iarăşi. Dar cel puţin nu era decât un bilet şi nu un alt animal mutilat.

Era încă în pijama, de-abia îşi terminase micul dejun. Lăsând biletul în acelaşi loc, se întoarse în casă. În mai puţin de cincisprezece minute se îmbrăcă, se fardă şi-şi aranjă părul, ieşind iarăşi pe uşă.

Deschise portiera şi aruncă pe scaun poşeta. Apoi, cu mare atenţie să nu rupă hârtia umedă, ridică ştergătorul şi scoase biletul, ţinându-l de un colţ cu arătătorul şi cu degetul mare. După care se urcă în maşină şi porni în trombă spre clădirea municipală.

Parcă în faţa piaţetei, şi, ţinând hârtia de colţ, urcă grăbită cele trei trepte late de la intrare. Chiar în spatele uşilor exista un birou de informaţii şi se opri câteva momente în preajma lui ca s-o întrebe de femeia micuţă cu păr albăstrui unde anume se afla biroul şerifului.

— Chiar pe holul ăsta din faţă, dragă, şi apoi la stânga. Femeia arătă spre stânga ei, iar Faith îi urmări indicaţiile cu atenţie.

Mirosul clădirii era surprinzător de plăcut, liniştindu-i nervii încordaţi. Era compus din mirosul

hârtiei şi al cernelii, al detergenţilor, al aromei mixte şi mereu schimbătoare a oamenilor ce treceau pe acolo, şi din aroma verzuie a marmorei. Clădirea fusese construită cu cincizeci sau şaizeci de ani în urmă, când casele aveau încă un caracter individual. Desigur, de-a lungul anilor fusese actualizată de câteva ori, cu lumină de neon în locul becurilor obişnuite, ca bieţii funcţionari să plece cu dureri de cap din cauza luminii mult mai ieftine. Aparatele de condiţionat aerul erau ataşate peste tot la ferestrele clădirii, agăţate de ele ca nişte. Lipitori, mai ales la ferestrele birourilor. Totuşi, în anumite locuri, mai ales de-a lungul holurilor, existau încă ventilatoare mari agăţate de tavan, păstrând aerul proaspăt şi în mişcare.

La capătul holului se întoarse spre stânga, descoperind un alt hol înaintea-i. La o distanţă de cinci uşi ajunse la unele mari şi duble, cu cuvintele *„Depar Şeri”* ştanţate în partea stângă şi cu *„tamentul fului”* în partea dreaptă, ca să formeze cuvintele întregi doar când erau închise. În spatele lor era o încăpere mare cu un birou de primire care parcurgea toată lăţimea, în spatele lui aflându-se mai multe mese de lucru, staţia radio, şi două birouri, unul care părea ceva mai mare decât celălalt. Biroul cel mare avea numele şerifului McFane pe uşă şi era pe jumătate ascuns privirii pentru că uşa nu era complet deschisă ci doar pe jumătate. Pe pereţi atârnau fotografii ale foştilor şerifi, însumând probabil eforturile comunităţii ca un fel de mulţumire adusă lor. Nu era un efect tocmai plăcut.

O femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată într-o uniformă maron de ajutor de şerif, îşi înălţă capul în vreme ce Faith se apropia de birou.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Aş vrea să vorbesc cu şeriful McFane, vă rog.

Femeia o privi pe deasupra ochelarilor de vedere,

recunoscând-o probabil după vizita cu două zile în urmă. Dar nu făcu decât s-o întrebe morocănoasă.

— Şi cum vă numiţi?

— Faith Hardy.

— Să văd dacă nu cumva e ocupat.

Se îndreptă spre biroul şerifului, bătând o dată în uşă, ca imediat după aceea Faith să audă murmurul vocilor lor. Femeia ieşi apoi din birou, se întoarse la locul ei şi-i spuse:

— Puteţi intra.

Şeriful ieşi în pragul biroului ca s-o întâmpine.

— Bună dimineaţa, doamnă Hardy. Ce mai faceţi?

Ca răspuns, Faith ridică bileţelul.

— Am mai primit unul.

Umorul dispăru de pe faţa şerifului, fiind înlocuit de îngrijorare.

— Nu-mi place deloc treaba asta, murmură el, luând un plic pentru dovezi de pe un birou şi ţinându-l desfăcut ca Faith să bage acolo biletul. Ea se descotorosi de el cu aerul cuiva care tocmai a scăpat de ceva rău mirositor. Şi ce spune de data asta?

— Nu l-am citit. L-am găsit sub ştergătorul de parbriz azi-dimineaţă după ce m-am trezit. N-am atins decât un colţ ca să nu stric amprentele sau ce-o mai fi rămas din ele. Hârtia e udă, explică ea.

— Roua. Asta înseamnă că a stat acolo câteva ore. De fapt, deja avem câteva amprente bune, de la celălalt bilet şi de pe cutie. Problema este că nu vom putea să-l găsim pe făptaş decât dacă i s-au mai luat amprentele şi înainte. O invită în birou şi puse plicul cu biletul pe birou. Dacă tot nu l-ai citit încă, hai măcar să vedem ce spune. Îşi deschise sertarul, şi, după ce cotrobăi înăuntru câteva minute, scoase la iveală o pensetă de sprâncene. Folosindu-se apoi de pensetă şi de vârful unui creion, desfăcu cu destulă greutate

hârtia udă. Faith îşi strâmbă puţin gâtul ca să poată citi şi ea literele negre: *Nu eşti dorită aici pleacă înainte s-o păţeşti.* Aceeaşi persoană, oftă şeriful. Fără punctuaţie.

— O caracteristică deliberată oare?

— Tot ce se poate, dar poate să fie foarte departe de stilul propriu, un fel de camuflaj. Se încruntă în direcţia ei. Doamnă Hardy, Faith, Gray şi cu mine, ţi-am spus amândoi zilele trecute că locuitul acolo singură poate fi periculos.

— Nu am de gând să mă mut, îi răspunse ea, repetând acea frază poate a suta oară de când fusese acolo cu două zile în urmă ca să facă un raport cu privire la pisica moartă.

— Atunci ce-ai spune să-ţi iei un câine? Nu trebuie neapărat să fie un câine de pază, ci unul care să scoale şi morţii din groapă dacă aude ceva pe afară.

Îl privi uluită. Un câine. Nu avusese niciodată vreun animal de casă, un favorit, aşa că acea soluţie foarte simplă nici măcar nu-i trecuse prin cap.

— Păi, cred că aşa o să fac. Mulţumesc, domnule şerif. Cred că e o idee foarte bună.

— Bine. Ia-ţi unul cât mai curând posibil. Opreşte-te pe la crescătorie şi cumpără unul tânăr, sănătos. Un pui pe jumătate crescut ar fi cel mai bine, încă destul de mic ca să se ataşeze repede de tine, dar suficient de mare încât să poată lătra cu forţă, nu doar să scâncească. Îşi aruncă iarăşi privirile la biletul de pe birou. Iar eu tot ce pot face deocamdată este să-i pun pe cei de aici să treacă pe lângă casa ta de câteva ori la fiecare schimb. Adevărul este că nu avem prea multe de care să ne legăm.

— Şi câteva bilete de ameninţare şi o pisică moartă nu sunt chiar crima secolului.

El îi zâmbi încântat, semănând foarte bine cu

Huckleberry Finn.

— Nu îl pot agăţa nici măcar pentru cruzime faţă de animale. Dacă asta te face să te simţi ceva mai bine, să ştii că pisica n-a fost torturată. A fost victima unui accident de maşină, dacă se poate spune aşa. Şi cineva a luat-o de pe şosea, asta-i tot. Şi asta mă face să mă simt ceva mai bine în legătură cu situaţia asta. Unui psihopat adevărat i-ar fi făcut mare plăcere să tortureze pisica.

Numai că asta n-o făcu deloc să se simtă mai bine. Amintirea trupului aceluia micuţ şi sfărâmat încă o făcea să-i fie rău de fiecare dată când îi venea în minte. Desigur, pisica era tot moartă, însă fusese lovită de o maşină şi asta însemna că probabil murise instantaneu. Nu putea suporta gândul că suferise.

Părăsi departamentul şerifului, dorind să se întoarcă acasă. La jumătatea drumului prin holul cel lung, zări deodată un bărbat bine clădit cu păr lung şi negru care se oprise să stea de vorbă cu femeia mărunţică şi cu păr albăstrui de la intrare.

Inima lui Faith aproape că se opri. Fără să se împiedice, se răsuci ca să se întoarcă spre departamentul pe care tocmai îl părăsise, speriată la gândul de a-l întâlni faţă în faţă după ultima ciocnire pe care o avuseseră. Era o reacţie pur instinctivă; mintea îi spunea că ar trebui să stea de vorbă cu el, dar trupul căpătase parcă aripi.

Auzi vocea groasă pe care ar fi recunoscut-o oriunde şi îşi grăbi paşii. Când ajunse la colţ, înainte să cotească se întoarse şi îl văzu venind cu paşi mari în direcţia ei, picioarele-i lungi scurtând distanţa dintre ei cu o rapiditate alarmantă. Ochii lui negri o urmăreau neîndurători.

Dădu repede colţul şi descoperi în stânga toaleta femeilor. Văzu semnul şi o zbughi înăuntru, după care

trânti uşa, rămânând nemişcată cu o mână apăsată pe piept pentru a-şi mai linişti inima. Privi în jur. Era singură în toaleta mică cu două cabine şi rămase să aştepte să audă paşii lui grăbiţi trecând prin faţa uşii.

Uşa însă se deschise brusc, forţând-o să sară în spate ca să nu fie izbită. Gray umplu deschiderea, mare şi musculos şi ameninţător, cu o încruntătură întunecată pe faţă. Ochii îi străluceau ca o gheaţă neagră.

Faith încercă să se dea înapoi însă se lovi de postamentul de marmură care conţinea şi cele două chiuvete. Era puţin loc de manevre în camera mică de toaletă.

— Nu poţi să intri aici!

El făcu un pas înainte şi închise uşa.

— Eşti chiar aşa de sigură?

Ea inspiră adânc, căutând să se calmeze.

— O să intre careva peste noi.

— Poate. El începu să se apropie, aşa de mult, încât Faith ca să-l poată vedea la faţă era deja obligată să-şi lase capul pe spate. Sau poate că nu. Tu ai ales locul ăsta, nu eu.

— Nu am ales nimic, izbucni ea. Încercam doar să te evit…

— Am observat, îi răspunse el cu amărăciune. Şi ce cauţi aici?

Nu vedea niciun motiv pentru care să nu-i spună şi lui.

— Azi-dimineaţă am găsit un alt bilet pus pe maşină. L-am adus şerifului McFane.

Gray se încruntă şi mai mult.

— Dă-o naibii, Faith…

— El mi-a sugerat să-mi cumpăr un câine, îi zise, întrerupând înjurătura. Tocmai voiam să mă îndrept spre crescătorie.

— E o idee bună… Dar nu e cazul să te mai omori să baţi drumul până la crescătorie; o să-ţi aduc eu un câine. De ce n-ai răspuns ieri la telefon?

— Pentru că n-am vrut să stau de vorbă cu tine. Îşi ridică privirile spre faţa lui. Şi o să-mi cumpăr singură un câine, mulţumesc. Şi nu sunt gravidă.

Sprâncenele lui negre se arcuiră.

— De unde ştii atât de bine? Ţi-a şi venit ciclul?

— Nu, dar nu este în partea cea bună a lunii.

El fornăi dispreţuitor.

— Scumpo, eu sunt catolic. Ştiu o mulţime de copii care au început pe când erau în partea cea bună a lunii.

— Poate că aşa e, dar poţi să mă crezi pe cuvânt când îţi spun că nu sunt gravidă. În vreme ce vorbea, Faith încerca să se furişeze pe lângă el.

Gray îşi petrecu un braţ pe după talia ei, înlănţuind-o.

— Pentru numele lui Iisus, stai nemişcată, îi zise iritat. Mereu încerci parcă să fugi. Ce-ţi închipui c-o să-ţi fac?

— Acelaşi lucru pe care l-ai făcut şi data trecută când ne-am întâlnit, i-o întoarse, după care se înroşi. Atât de mult cât se temuse de întâlnirea cu el, acum nu mai simţea decât obişnuita stare de excitare. Indiferent de situaţie, alături de el nu putea fi liniştită, fie că era vorba de o ceartă sau de altceva. Gray nu era deloc omul care să stimuleze şi mai tare plictiseala semenilor din jur. Era prea mare, prea plin de viaţă, prea copleşitor din punct de vedere sexual. Chiar şi pe vremea când era copil ea tot reacţionase ciudat la prezenţa lui, iar acum când devenise femeie, efectul asupra ei era de zece ori mărit. Desigur, avea să încerce să nu-l lase să vadă treaba asta, dar nu se putea minţi singură. Deja trupul i se încordase,

încălzindu-se şi umezindu-se ca răspuns la atingerea şi apropierea lui. Era ceva instinctiv şi complet separat de ceea ce-i dicta mintea.

Pleoapele se lăsară asupra ochilor întunecaţi, acoperindu-i pe trei sferturi, ascunzându-le licărul.

— Ţi-a plăcut, îi zise pe o voce catifelată şi periculoasă. Nu încerca să te prefaci că n-ai vrut şi tu. Am simţit fiecare fior, scumpo.

Faith simţi cum i se înroşeau obrajii şi nu doar de jenă. Dacă măcar n-ar fi atins-o, dacă n-ar fi stat atât de aproape încât să-i poată savura aroma masculină.

— Nu, îi răspunse la fel de catifelat. N-am spus aşa ceva. Se opri, încercând să adune suficient curaj pentru minciuna vieţii. Pur şi simplu nu vreau s-o fac iarăşi. A fost o greşeală şi…

— Minţi. Privirile lui se lipiseră parcă de sânii ei. Apoi, încet, îşi ridică ochii, şi expresia feţei se schimbă iarăşi, încordându-se din cauza dorinţei. Ţi s-au ridicat sfârcurile, îi şopti, şi încă nici măcar nu te-am sărutat.

Faith simţi că se sufocă. Nu era nevoie să se uite în jos ca să-şi dea seama că spunea adevărul; simţea deja încordarea care-i strânsese sânii şi cum sfârcurile se frecau dureros de dantela care-i încorseta. Căldura se acumulase deja în trup, adunându-se încetul cu încetul spre pântec. Îl privi neajutorată.

Pometii lui Gray se înroşiseră, iar respiraţia se accelerase.

— Faith, murmură.

Tensiunea era ca o coardă întinsă la maximum între ei vibrând din cauza încordării. Şi Faith simţi deodată că acea coardă sensibilă parcă se micşora tot mai mult, împingându-i inexorabil unul spre celălalt. Speriată, îşi lipi palmele de pieptul lui, împingându-l fără rezultate.

— Nu se poate, îi zise slăbită. Nu aici, pentru

numele Domnului!

El însă n-o ascultă. Ochii îi priveau cu nesaţ buzele. După care o întrebă absent, în vreme ce mâinile o prinseseră de talie, trăgând-o spre el:

— Cum?

Faith gemu, simţind trupul acela tare şi viril lipit de ea. El îşi coborî capul ca s-o sărute, şi, automat îşi ridică şi ea buzele. Buzele lui erau moi şi gura fierbinte. Răspunsul o încânta, la fel de puternic ca şi marea, iar mâinile încetară să-l mai împingă, apucând în schimb materialul cămăşii ca să-l tragă mai aproape. El o strânse şi mai tare, înclinându-şi capul ca să poată adânci sărutul. Ea mormăi din cauza plăcerii, răspunzându-i la fel de voluptuos.

El se cutremură şi îi apucă fesele ca s-o ridice şi să-şi preseze erecţia de pântecul ei. Focul dorinţei explodă într-un fel de incendiu pustiitor, lipindu-i parcă unul de celălalt. Gray îşi eliberă apoi gura şi murmură un „Iisuse”, tremurat, în vreme ce-i ridica fusta şi-i dădea chiloţii jos pe coapse.

Postamentul de marmură părea foarte rece pe sub fesele goale, şi Faith tresări puţin din cauza şocului, ieşind pentru o secundă, din hăul acela întunecat de dorinţă oarbă.

— Aşteaptă, izbuti să spună.

— Nu pot, vocea lui era tremurătoare şi aspră. Îi prinsese coapsele cu o mână în vreme ce se aplecase să-i scoată chiloţii de tot. Înainte să poată reacţiona, el deja se ridicase şi începuse să-i aranjeze poziţia de pe postamentul rece. Desfăcându-i larg picioarele, se vârî între ele, căutând să-şi desfacă cu grabă fermoarul de la pantaloni. Gemu uşor atunci când eliberă carnea întărită, ghidându-se apoi cu precizie spre ea. Faith îşi vârî unghiile în carnea umerilor lui atunci când simţi mădularul fierbinte presând asupra pliurilor moi,

îngropându-se între ele, şi căutând deschiderea din trupul ei. În cele din urmă Gray o găsi şi gemu de plăcere atunci când îşi începu invazia greoaie. Se împinse în ea, lărgind-o dureros. Mai ales că Faith încă simţea durerea de după prima dată şi acum părea şi mai mare ca atunci.

Imediat ce prima parte intră, el se opri, lipindu-şi fruntea umedă de umărul ei.

— Doamne, eşti la fel de strâmtă ca un pumn, îi şopti. Faith tremura violent, aşa că o trase aproape de el, căutând s-o mângâie pe spate şi s-o liniştească. După un moment, se mişcă uşor, încercând să-şi reţină mişcările spasmodice care duceau direct la orgasm, căutând să reţină plăcerea aceea dureroasă care-i făcea pe amândoi să se cutremure. E destul să intru şi aproape că-i dau drumu'. Vocea îi era îngroşată, iar respiraţia caldă îi trecea pe lângă ureche. Începu să se împingă ceva mai tare şi mai repede. Faith simţi capul tare al penisului mişcându-se în interior şi muşchii vaginului se strânseseră în jurul lui făcând-o să se cutremure de plăcere. Gemu iarăşi, înfigându-şi unghiile în umerii lui şi căutând să controleze graba aceea nebună. El se apucă să înjure, cuvintele părând grele din cauza deliciului pe care părea să-l simtă. Punându-i mâinile pe fesele goale, o trase la marginea postamentului, poziţionând-o în aşa fel încât cu fiecare împingere să se lipească şi de micuţul mugure de carne de la capătul sexului ei. Era exact ceea ce făcuse şi înainte, iar ea nu avea niciun fel de apărare împotriva acelei metode, aşa cum nu avusese nici prima oară.

Gray începu să se mişte mai repede, încercând să ajungă mai iute spre orgasm. Faith se simţea ca pusă pe jar, arcuindu-se ca să-i întâlnească şoldurile, tensiunea extatică dintre picioare adunându-se tot mai

mult, ieşind de sub control, trupul întreg fiindu-i parcă furat de plăcerea sălbatică pe care o mai cunoscuse o dată.

Uşa scârţâi atunci când începu să se deschidă.

Gray făcu o mişcare fulgerătoare, lipindu-şi palma de uşă şi închizând-o la loc înainte să se fi deschis mai mult de câţiva centimetri.

— Hei! ţipă indignată o femeie de cealaltă parte.

— Locul ăsta e ocupat, îi răspunse Gray răguşit, fără să-i scape totuşi nici măcar o singură mişcare. Du-te în altă parte. Faith nu putu spune nimic. Ochii i se lărgiseră de spaimă, dar nu putu decât să-l privească neajutorată.

Gray îşi dezveli dinţii într-un fel de rânjet fioros, apoi capul îi căzu în faţă în vreme ce se mişca tot mai repede, satisfacţia deplină fiind doar la câteva momente depărtare.

Faith se scutură violent atunci când tensiunea adunată se risipi deodată, lăsând-o pradă senzaţiilor sălbatice. Tremurând şi împingându-se în el, îşi îngropă faţa la pieptul lui, muşcând cămaşa ca să-şi înăbuşe gemetele de plăcere.

El continua să-şi ţină palma lipită de uşă, cu mâna dreaptă strângându-i fundul ca să se ancoreze mai bine. Se mai împinse în ea de două-trei ori, după care se scutură violent. Capul îi căzu pe spate şi din piept îi ieşi un geamăt gutural.

În uşă continuau bătăile insistente.

— Ce cauţi acolo? ţipă femeia deja isterizată. Aia este toaleta doamnelor. Nu ar trebui să te afli acolo.

Încet, Gray îşi înălţă capul. Expresia din ochii lui era indescifrabilă, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. Luă o gură de aer după care explodă:

— Dă-o dracului, femeie! mârâi cu o indignare

plină de furie. Nu poţi să-ţi dai seama că sunt ocupat?

Faith începu să râdă în hohote.

CAPITOLUL 18

Faith nu mai fusese în viaţa ei atât de stânjenită. Când ajunse acasă, încuie cu repeziciune toate uşile, de parcă asta ar fi putut s-o ajute cu ceva. Nu-şi amintea foarte bine de drumul pe care-l făcuse până să ajungă acasă, în schimb îşi amintea în detaliu fiecare pas pe care-l făcuse prin clădirea municipală, cu obrajii în flăcări şi coapsele lipite una de cealaltă şi fiecare privire curioasă care-o făcuse să se încordeze toată. Totuşi, până la urmă izbutise; ieşise de acolo cu bărbia ridicată şi pe faţă cu un aer de „Să nu îndrăzneşti să spui ceva”. Se pare că figura aceea îi reuşise din plin pentru că nimeni nu o oprise.

Sărise de pe postament imediat ce Gray o eliberase, după care se încuiase într-una din cabine. În vreme ce încerca să se cureţe puţin, chicoteli isterice îi zguduiau întregul corp. Sosirea chiloţilor peste peretele cabinei o făcuse să hohotească nestăpânit. Când îl auzise apoi pe Gray cerându-i să tacă, nu se mai putuse controla deloc, îi mai spusese parcă şi altceva, dar nu reuşise să-l înţeleagă, şi, un moment mai târziu, auzise uşa scârţâind în vreme ce o deschisese şi părăsise toaleta doamnelor. Desigur, imediat după aceea se deschisese iarăşi şi o pereche de pantofi lăbărţaţi şi fără toc parcaseră în cabina alăturată ei. Proprietara pantofilor era de asemenea şi proprietara vocii isterice de la uşă şi se părea că era încă extrem

de indignată.

— Ar trebui să-l anunţ pe şerif, spusese ţâfnoasă, destul de tare ca Faith s-o poată auzi peste hohotele de râs care o zguduiau încă. Să facă aşa ceva în toaleta doamnelor. Fără să mai punem la socoteală cine ar fi putut intra, poate vreo mamă cu vreun copilaş şi doar închipuie-ţi copilul să vadă aşa ceva. Este păcătos şi dezgustător felul în care oamenii nu mai au niciun fel de ruşine…

Întreaga tiradă fusese acompaniată de şuvoiul constant de urină care se scurgea în closet. Evident, parte din indignarea şi din furia femeii se datorase faptului că avusese o nevoie acută de toaletă. Încercând să-şi stăpânească râsul, Faith profitase de faptul că femeia părea foarte ocupată, şi fugise pe nesimţite de acolo. Imediat ajunsă în hol, căutase să-şi imprime un aer de nonşalanţă, îndreptându-se cu viteză spre maşină. Gray nu era pe nicăieri la vedere, dar de fapt nici nu îl căuta. Probabil se ascunsese la toaleta bărbaţilor.

Faith se lăsă să cadă pe un scaun în bucătărie şi îşi acoperi faţa cu mâinile, gemând de consternare şi de jenă. Ce nu era în regulă cu ea de nu reuşea să-i reziste chiar şi atunci când se aflau într-un loc public? Toaleta din clădirea municipală. Până şi Renée fusese mai discretă.

Telefonul începu să sune, dar nu făcu nicio mişcare ca să meargă şi să răspundă. Robotul prelua mesajul şi auzi deodată vocea profundă a lui Gray, numai că nu înţelegea nimic, era prea departe. Apoi Gray închise şi după numai câteva minute, telefonul sună iarăşi. De această dată, Faith recunoscu vocea lui Margot. Ştia că ar fi trebuit să meargă şi să răspundă, dar n-o făcu. Pur şi simplu nu se simţea în stare să poarte o conversaţie normală; nervii îi erau încă

tensionaţi şi încă mai simţea efectele revărsării de adrenalină. Nu înţelegea cum de drogaţii deveneau dependenţi de otrava lor, pentru că numai gândul o făcea să se simtă rău, dar se părea că ea şi cu Gray deveniseră amândoi dependenţi de risc, şi asta era cumplit.

Când presupuse că genunchii îi deveniseră destul de stabili ca s-o susţină, se ridică şi se îndreptă spre baie. Ceea ce dorea cel mai mult în acel moment era un duş fierbinte.

*

Gray scutură din cap a neîncredere faţă de comportarea lui, în vreme ce conducea maşina pe drumul spre locuinţa lui Faith. Era sigur că era acasă, deşi nu-i răspunsese la telefon. Nici în acel moment nu-i venea să creadă ceea ce făcuseră, sau forţa aceea nesăbuită care-i împinsese s-o facă. Nu făcuse ceva atât de prostesc nici măcar pe când era adolescent, deşi numai bunul Dumnezeu mai ştia cât de sălbatic fusese şi atunci.

Fornăi sonor, încercând să-şi stăpânească hohotul de râs. Cotoroanţa aia afurisită. Faith sărise de pe postament şi se închisese în cabină, râzând ca o nebună, şi pe el îl lăsase acolo cu o mână pe uşă ca s-o ţină închisă şi cu pantalonii în vine. Reuşise până la urmă să-şi schimbe poziţia şi să ţină uşa închisă cu spatele ca să-şi poată ridica pantalonii. Chiloţii lui Faith erau şi ei pe jos, azvârliţi lângă picioarele lui, aşa că îi ridicase şi-i aruncase peste peretele cabinei, iar ea începuse să râdă şi mai tare în pofida ordinului lui de a se potoli. Şi căţelei bătrâne de afară nici prin cap nu-i trecea să plece de acolo; continua să bată tot mai tare în uşă, făcând hărmălaie. Între ea şi Faith aproape că

asurzise.

Într-un final îi strigase lui Faith să se întâlnească în faţa clădirii dar nu fusese tocmai sigur că-l auzise, mai ales că hohotea isteric mai departe. Nu mai era nimic de făcut decât să iasă de acolo cu tupeu. După ce privise în jos ca să se asigure că totul fusese încheiat cum trebuia, deschisese uşa şi ieşise, dând nas în nas cu o femeie mică de înălţime şi foarte grasă, roşie la faţă din cauza indignării. Încercase să ţipe furioasă la el, însă Gray i-o tăiase scurt.

— Toaleta bărbaţilor era plină, îi strigase. Ce-ai fi vrut să fac, să mă piş în hol? După care se îndreptase spre toaleta bărbaţilor care era la un metru distanţă, şi se sprijinise de perete până când umerii încetaseră să-i mai tremure din cauza râsului reţinut, şi asta deoarece cotoroanţa cea bătrână îi replicase imediat:

— Şi atunci unde te-ai pişat, în chiuvetă?

Iisuse! începu iarăşi să râdă. O ştia pe bătrâna cotoroanţă, cel puţin din vedere. Lucra la biroul de impozite. Povestea că îşi făcuse de cap cu o fustă în toaleta doamnelor urma să fie aflată de toată clădirea până la ora amiezei, şi în tot oraşul până a doua zi.

Zâmbetul îi dispăru. Faith avea să fie îngrozită.

Probabil că oricum era îngrozită. Nu-l aşteptase în faţă, deci, desigur, se îndreptase spre casă cu cea mai mare viteză posibilă, baricadându-se în siguranţă. Micuţa lui puritană era probabil deja bolnavă de stânjeneală şi de jenă.

Oftă de uşurare atunci când îi văzu maşina pe aleea din faţa casei. Intră şi el pe alee, dar nu opri lângă a ei. Îşi manevră maşina cu iscusinţă până în spatele casei, înconjurând micul depozit în care-şi ţinea maşina de tuns iarba. Gardul de trifoi agăţător şi generatorul electric puteau s-o ascundă destul de bine. Îşi băgă Jaguar-ul până când capota atinse gardul de

trifoi, după care coborî, privind cu grijă în toate direcţiile. Şoseaua nu se vedea deloc din locul acela, ceea ce însemna că nici maşina lui nu era vizibilă de pe şosea. Se simţea ca un idiot, dar spera din suflet ca Faith să aprecieze grija şi osteneala pe care şi-o dăduse pentru a-i proteja reputaţia.

Se îndreptă imediat spre uşa de la bucătărie în care bătu nerăbdător. Ea nu-i deschise aşa că se apucă să bată iarăşi.

— Faith, deschide uşa.

Faith era de cealaltă parte a uşii, cu o mână întinsă spre perdeaua de la geamlâc. Tocmai voise s-o dea la o parte ca să vadă cine îi bătea la uşa din spate. Aproape că-şi ieşise din piele de teamă când auzise maşina intrând pe alee şi apoi trăgând în spatele casei. Se simţea uşurată că era Gray, dar, dintre toţi oamenii cu care n-ar fi vrut să dea nas în nas în acel moment, el era în capul listei.

— Pleacă, îi zise.

Clanţa se zgudui.

— Faith. Îi spusese numele pe un ton foarte calm, rezonabil. Trebuie să stăm de vorbă, iubito.

— De ce?

— Pentru că trebuie să lămurim nişte lucruri.

Fără îndoială, dar nu avea deloc chef s-o facă. Prefera să fie laşă şi să se ascundă până când toată jena aceea cumplită avea să dispară.

— Poate mâine, încercă să-l amâne.

— Acum. Iat-o, nota cea blândă dar inflexibilă care-o avertiza că dacă nu deschidea uşa, în zece secunde avea să fie bucăţi. Neajutorată şi plină de resentimente, o descuie.

El păşi înăuntru şi imediat după aceea răsuci iarăşi cheia în broască, privirea lui rămânând lipită de ea. De-abia ieşise de sub duş şi nu avusese timp să se

îmbrace atunci când auzise maşina intrând pe alee. Îşi înşfăcase doar halatul de baie din spatele uşii şi îl pusese pe ea. Halatul nu avea nimic seducător, era doar din bumbac alb, flauşat, legat în talie. Din păcate, era teribil de conştientă că pe dedesubt, rămăsese încă umedă şi goală. Îşi strânse reverul peste sâni.

— Şi despre ce ai vrea să discutăm?

Un zâmbet incredibil de blând îi lumină faţa atunci când o privi.

— Vorbim mai încolo, îi zise în vreme ce-o sălta în braţe.

Două ore mai târziu, stăteau întinşi şi transpiraţi printre cearceafurile şifonate şi răsucite din patul ei. Soarele amiezei încerca să pătrundă prin obloanele ferestrei, trasând pe podea linii albe. O briză uşoară stârnită de ventilatorul din tavan îi făcea lui Faith pielea de găină. Întreg corpul îi era extrem de sensibil şi credea că putea simţi fiecare fir de păr ce i se ridica pe braţ din cauza curentului. Inima îi bătea încet şi regulat, venele şi arterele îi pulsau uşor cu fiecare bătaie în parte. Gray zăcea întins pe spate, cu ochii închişi în vreme ce pieptul i se ridica cu greutate, iar ea stătea într-o parte, cu capul pe umărul lui.

Trebui să treacă vreme îndelungată înainte să simtă că era capabilă să se mişte. Mădularele îi erau greoaie şi fără vlagă, de parcă le-ar fi lipsit oasele. În acele două ore care trecuseră o posedase de trei ori, cu atâta ferocitate încât ceea ce se petrecuse în clădirea municipală parcă fusese doar un simplu aperitiv. Şi aşa de plină de forţă cum fusese foamea lui pe atât de potrivit fusese răspunsul ei. Se agăţase disperată de el, înfigându-şi unghiile în spatele lui, ridicându-şi coapsele ca să-l întâmpine, părându-i-se că focul ei lăuntric nu făcea altceva decât să-l înteţească şi mai mult pe al lui. Nici nu mai ştia de câte

ori atinsese satisfacţia; ultima dată simţise doar ca şi cum un val ar fi luat-o pe creasta lui, refuzând să cedeze, încât fusese toată înăbuşită de senzaţii şi îmbătată de plăcere.

Imediat ce răsuflarea i se mai domoli puţin, Gray se mişcă alături de ea, încercând să-şi ridice capul, doar ca să-l lase să cadă apoi la loc cu un geamăt.

— Doamne, nici nu pot să mă mişc.

— Atunci nu te mişca, murmură ea, deschizându-şi puţin ochii.

Câteva minute mai târziu, Gray încercă iarăşi. Cu mare efort reuşi să îşi susţină capul şi să vadă trupurile încolăcite şi dezordinea patului. Apoi privirile îi rămăseseră aţintite asupra penisului ce zăcea moale pe o coapsă.

— Prostul naibii ce eşti, lătră deodată. De data asta să rămâi aşa.

Comanda aceea la început o uimi pe Faith ca după aceea să se pornească iarăşi pe chicotit. Îşi îngropă faţa în umărul lui, întregul trup scuturându-i-se de râs.

Gray îşi lăsă iarăşi capul pe pernă după care o cuibări mai bine lângă el.

— Ţie îţi vine să râzi, mormăi. Dar chestia aia idioată încearcă să mă omoare. Niciodată n-a avut prea mult bun-simţ, dar acum este de-a dreptul ridicol. Probabil îşi închipuie că am încă şaisprezece ani.

— Nu poate să gândească, îi zise ea printre hohote.

— Mie-mi spui! Poţi să te mai înţelegi cu ceva care gândeşte. Hohotele ei deveniseră isterice şi el o ciupi puţin ca s-o potolească. Încetează cu râsul, îi comandă, deşi zâmbea şi el. Ştii cum e să ai o parte proeminentă a trupului care nu vrea să asculte nici de bun-simţ şi nici de ordinele tale?

— Păi, nu, dar ştiu destul de bine cum este să fii în vecinătatea uneia.

El chicoti şi îşi frecă mâna de piept.

— Ştii de ce bărbaţii dau nume mădularului infernal?

— Nu, de ce? îl întrebă, încercând să-şi potolească râsul.

— Ca majoritatea deciziilor importante ale vieţii lor să nu fie luate de un necunoscut.

Începură să râdă împreună şi Faith trase de colţul cearceafului ca să-şi şteargă ochii de lacrimi. Până atunci nu văzuse niciodată latura aceea veselă, plină de umor a lui Gray şi se simţea total fermecată.

Gray reuşi cu grabă să se ridice într-un cot, susţinându-şi capul în palmă, zâmbind încântat în jos spre ea.

— Oricum, e numai din vina ta, îi zise în vreme ce-i netezea părul de pe linia frunţii. Apoi mâna îşi continuă drumul în jos peste oasele delicate ale umărului şi apoi şi mai jos, închizându-se deasupra unui sân.

— A mea? îl întrebă indignată.

— Sigur. Cu blândeţe, el îi mângâie sânul uşor după care îl ridică. Îşi trecu uşor vârful degetului mare peste rozaliul delicat al sfârcului, privindu-l apoi fascinat cum se ridica şi cum se înroşea. Sfârcurile tale sunt ca zmeura, se minună, aplecându-se să ia zmeura aceea cu totul specială în gură, încercuind-o apoi cu limba şi sugând-o uşor.

Faith se înfioră în braţele lui, alarmată de unda de dorinţă stârnită din nou. Nu credea că mai putea suporta încă o rundă.

— Nu pot, gemu imediat, deşi el privea uimit cum se ridicase şi celălalt sfârc.

Apoi se retrase şi-şi admiră capodopera, sfârcul

roşu strălucind de umezeală.

— Asta-i foarte bine, pentru că sunt al naibii de sigur că eu nu mai sunt capabil de aşa ceva. Sânii lui Faith erau albi, cu o aparenţă de satin, iar pielea atât de fină încât venele albăstrui de dedesubt se vedeau foarte bine, de parcă ar fi fost chiar pe sub piele. Erau plini şi tari, iar el nu-şi putea ţine mâinile departe de ei. La naiba, nu-şi putea ţine mâinile prea departe de ea, punct. Doar gândeşte-te cât de frumoşi or să fie plini cu lapte.

Ea îl lovi peste umăr.

— Ţi-am mai spus, nu sunt gravidă.

— Nu ştii cu siguranţă, o necăji el în continuare.

— Ba da, ştiu.

— Poate că ai greşit socoteala zilelor.

— Nu greşesc niciodată la socoteala zilelor.

— Poate că de data asta ai greşit totuşi.

Ea îl privi furioasă câteva secunde, după care se întoarse la ceea ce-i spusese mai devreme.

— Cum de este doar vina mea?

— Trebuie să fie, îi răspunse el foarte rezonabil. De fiecare dată când sunt în apropierea ta mi se scoală.

— Eu nu am făcut nimic. Trebuie să fie din cauza ta.

— Cum să nu, doar respiri. Evident, asta-i suficient. Se lăsă înapoi pe pat, trăgând-o şi pe ea, astfel încât să stea pe jumătate peste el. Cu mâna liberă îi mângâie spinarea graţioasă şi apoi fundul rotund. Parte din vină o reprezintă felul în care miroşi, ca mierea şi ca scorţişoara, şi dulce şi aromat în acelaşi timp.

— Ea îşi înălţă capul şi-l privi uimită.

— Şi mie mi-a plăcut întotdeauna felul în care miroseai tu, îi mărturisi. Chiar şi când eram doar un

copil. Credeam că miroseai cel mai bine din toată lumea, dar niciodată n-am fost în stare să descriu exact mirosul.

— Deci, te-ai îndrăgostit de mine încă de când erai puştoaică? o întrebă mulţumit.

Pentru a-şi ascunde expresia, îşi lăsă tâmpla la locul lui, pe umărul tare, inhalând cu plăcere mirosul lui.

— Nu, îi răspunse încet. Nu eram îndrăgostită.

El mârâi şi se aşeză ceva mai comod, trăgându-i un picior peste şoldurile lui. Penisul se întinse cald alături de piciorul ei, ca după aceea să se dezumfle iarăşi.

— Mereu mă îngrijoram pentru tine, murmură el, cu o voce somnoroasă. Să cutreieri de una singură pădurea aşa cum o făceai.

Ea rămase tăcută un moment.

— Cât de des m-ai văzut?

— De câteva ori,

— Şi eu te-am văzut pe tine, îi zise ea, luându-şi inima în dinţi.

— Prin pădure?

— La casa de vară. Cu Lindsey Partain. V-am privit pe fereastră.

Gray deschise imediat ochii.

— Ah, vulpe ce-mi eşti! exclamă şi-i plesni una peste fund. Bănuiesc că ai privit cu luare aminte.

— Bineînţeles, fu şi ea de acord, frecându-şi indignată fesa înroşită. Şi se răzbună pe el, petrecându-şi un deget pe după firele de păr de pe pieptul lui şi trăgând apoi cu putere.

El ţipă imediat şi se apucă să-şi frece pieptul.

— Au!

— Răzbunarea este foarte dulce, îi zise ea. Şi promptă.

— O să ţin minte asta, îi zise cu umor, privind în jos spre piept. La naiba, a rămas o pată cheală acolo.

— Ba n-a rămas deloc.

Se apucă să-şi frece obrazul de al lui, ţinându-şi ochii închişi în vreme ce se regala cu acele senzaţii, pentru că era atât de cald şi de plin de viaţă. Se aflase în paradis încă din momentul în care o ridicase în braţe şi-o dusese în dormitor. Să stea acolo întinsă alături de el, atât de relaxată, cu toată ostilitatea dispărută şi cu dorinţa bine satisfăcută era mai mult decât ar fi cerut de la viaţă. Niciuna dintre problemele lor nu fusese rezolvată, iar ostilitatea avea să se întoarcă, fără îndoială, dar în acel moment se simţea împăcată şi fericită.

De fapt, atât de fericită, încât atunci când îi vorbi, în voce nu i se desluşi decât o vagă urmă de durere.

— Ai făcut dragoste cu Lindsey în franceză.

Ochii lui se închiseseră leneşi, ca după spusele ei să se deschidă iarăşi.

— Cum?

— Te-am auzit. Ai făcut dragoste cu ea în franceză. O mulţime de vorbe de dragoste şi o mulţime de complimente.

Gray era mult prea experimentat ca să nu observe ce simţea ea în legătură cu acea întâmplare, şi, imediat, îşi dădu seama şi care era motivul. Îi aruncă o privire neîncrezătoare, după care, lăsându-şi capul pe pernă, începu să se scuture de râs. Buzele lui Faith începură să tremure şi încercă să se întoarcă cu spatele, însă braţele lui o prinseră şi o ţintuiră pe locul în care se afla.

— Iisuse, oftă, încercând să se controleze, ştergându-şi ochii cu dosul mâinii. Inocentă micuţă ce-mi eşti! Vorbesc fluent în franceză, însă nu este totuşi prima limbă. Era clar după privirea îndurerată din ochii

aceia verzi că Faith nu pricepuse mare lucru. Scumpo, dacă încă reuşesc să gândesc destul de clar încât să vorbesc în franceză, asta înseamnă că nu sunt total implicat în ceea ce fac. Poate să sune foarte frumos, dar nu înseamnă nimic. Bărbaţii sunt diferiţi de femei; cu cât suntem mai excitaţi cu atât vorbele noastre seamănă cu vorbele scoase de oamenii cavernelor. Cu tine de abia dacă am putut vorbi şi în engleză, dar să mai scot vreun sunet în franceză. Şi, din câte îmi amintesc, vocabularul mi s-a deteriorat până la câteva cuvinte scurte dar foarte explicite, „regulat” fiind cel mai proeminent dintre ele.

Spre marea lui uimire, ea se înroşi toată şi el zâmbi încântat de pudoarea ei fermecătoare.

— Culcă-te mai bine, îi spuse cu blândeţe. Lindsey n-a meritat nici măcar un bis.

Numai bunul Dumnezeu ştia de ce găsise afirmaţia lui atât de reconfortantă, dar o liniştise. Căzu imediat într-un somn uşor şi plăcut, obosită după toate evenimentele acelei dimineţi, trezindu-se apoi ca să facă iarăşi dragoste. De această dată el fu ceva mai potolit şi cu un licăr de ironie în priviri îi şoptise la ureche tot felul de cuvinte de dragoste în franceză. După aceea, a fost fireşte nevoit să-i prindă mâinile şi să le ţină bine ca să-şi protejeze firele de păr de pe piept, râzând încântat de indignarea ei. Aşa îşi petrecură întreaga după-amiază dormind şi făcând dragoste şi murmurând somnoroşi după aceea. Dacă partidele de amor erau încă uimitor de excitante, discuţiile de după ele erau parcă şi mai plăcute, între ei făcându-şi loc un fel de intimitate reconfortantă, o împărţire tăcută de secrete şi gânduri, o împreunare a trecuturilor lor.

— Povesteşte-mi câte ceva despre căminul adoptiv în care ai fost, îi zise la un moment dat,

zâmbind atunci când ea îi răspunse fără probleme.

— Familia Gresham. Ei mi-au dăruit primul cămin adevărat pe care l-am cunoscut. Încă şi acum mai ţin legătura cu ei.

— Şi cum de-ai ajuns în cele din urmă la un cămin adoptiv?

— Tata ne-a părăsit la scurt timp după aceea… după acea noapte, îi răspunse, bâlbâindu-se puţin. Russ, fratele mai mare, a luat-o şi el curând pe urmele lui. Nicky a încercat să câştige destui bani încât să ne poată hrăni, asta pot s-o spun spre lauda lui, dar cred c-a fost tare uşurat când oamenii de la asistenţa socială ne-au găsit. Pe vremea aceea eram în Beaumont. Pe Jodie au dus-o într-un cămin adoptiv, iar pe Scottie şi pe mine în altul. Nu a fost uşor să găsească pe cineva care să-l ia şi pe Scottie, dar soţii Gresham au fost de acord dacă aveam grijă eu de el. Ca şi cum l-aş fi putut lăsa în seama altcuiva, murmură cu blândeţe.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în ianuarie următor. Cel puţin ultimele şase luni ale vieţii lui au fost fericite. I-au cumpărat jucării, s-au jucat cu el. S-a distrat aşa de bine de Crăciun, dar imediat după aceea s-a stins foarte repede. Am fost alături de el, vorbi mai departe cu o voce stinsă şi cu ochii plini de lacrimi în vreme ce privea în depărtarea anilor. L-am ţinut de mână atunci când a murit. Îşi trecu o mână peste ochi. Mereu mă întrebam dacă nu cumva Guy era tatăl lui.

Gray nu se gândise niciodată la o asemenea posibilitate. O privi uluit deranjat de ideea că tatăl său ar fi putut concepe un alt copil şi de gândul de-a dreptul oribil că era posibil să-şi fi aruncat frăţiorul neajutorat afară din casă.

Faith îl prinse de mână.

— Nu cred că era, îi şopti, căutând să-l reconforteze. Tatăl tău nu ar fi lăsat vreunul dintre copiii săi să trăiască aşa cum a trăit bietul Scottie; şi mă îndoiesc că era al tatălui meu.

Gray clipi, încercând să-şi alunge lacrimile care-i năpădiseră ochii.

— Da, îi zise răguşit. Ar fi avut grijă de el.

Ceva mai târziu, o întrebă iarăşi:

— Şi ce s-a întâmplat cu restul familiei?

— Nu ştiu. Cred că Jodie stă pe undeva pe lângă Jackson, dar n-am mai văzut-o de când a împlinit optsprezece ani. Şi nu am nici cea mai vagă idee de ce s-a întâmplat cu tata sau cu băieţii. Reuşi să evite cu atenţie să n-o menţioneze pe Ren„e.

Deci, familia ei, aşa cum era ea, fusese destrămată din cauza acţiunilor lui. O strânse alături de el, căutând să devină un scut împotriva durerilor din trecut.

— Pentru o vreme, l-am urât pe tata, admise în cele din urmă. Doamne când am aflat că a plecat! El era temelia noastră, nu mama. M-a durut atât de tare încât n-am putut suporta.

Faith îşi muşcă buzele, gândindu-se la ce avea să-i spună foarte curând.

— Monica a încercat să se sinucidă, îi zise abrupt. Şi-a tăiat venele de la mână imediat după ce i-am spus că tata ne-a părăsit. Aproape că a sângerat de moarte până să ajung cu ea la spital. În noaptea aia, când am venit la cabana voastră, tocmai mă întorceam de la spitalul din Baton Rouge.

El încerca de fapt să-şi explice furia aceea nimicitoare, îşi dădu seama Faith, să explice de ce făcuse ceea ce făcuse. Îi săruta umărul, punând toată iertarea în gestul acela. De fapt, ea îl iertase cu multă vreme în urmă, înţelegând durerea şi sentimentul

trădării pe care le simţise atunci.

Gray privea la ventilatorul din tavan.

— Mama s-a retras complet. A încetat să mai vorbească şi chiar să mai şi mănânce. N-a mai ieşit din camera ei timp de doi ani. Este cea mai egoistă persoană pe care o cunosc, mai zise cu brutalitate, dar n-aş mai vrea pentru nimic în lume s-o mai văd în halul ăla.

Şi acesta era motivul pentru care Gray era ferm hotărât ca nici maică-sa şi nici Monica să nu fie cumva supărate de ceva spus sau făcut de Faith. Deja experimentase ceva din protecţia lui. Într-un anumit fel, el era exact ca un senior feudal în Prescott, influenţa lui atingând aproape toate aspectele vieţii din zonă, şi, ca un senior feudal, îşi lua foarte în serios responsabilităţile.

Se răsturnă deasupra ei şi o penetră cu o insistenţă blândă care însă o făcu să-şi ţină respiraţia, încă o durea de dăţile trecute. El se lăsă cu toată greutatea pe coate, prinzându-i capul în mâini.

— Noaptea aceea este o verigă între noi, îi şopti. Aşa urâtă cum a fost, avem amintiri comune despre ea. Şi n-a fost chiar cu totul urâtă. Te-am dorit în noaptea aia, Faith. Începu să se mişte încet înăuntrul ei, ochii întunecându-i-se de pasiunea crescândă. Nu aveai decât paisprezece ani dar te doream. Şi când te-am văzut iarăşi, în camera de la motel, a fost ca şi cum cei doisprezece ani distanţă nici n-ar fi existat, pentru că tot te doream.

Apoi începu să zâmbească provocator.

— Vrei să le spun şi în franceză? o întrebă nevinovat.

*

Când se trezi iarăşi, rămase nemişcată ca să-l privească dormind. Genele negre erau ca nişte linii de cărbune pe pomeţi, iar barba întunecată se vedea foarte bine pe maxilar. Buzele erau uşor depărtate în somn iar trupul puternic perfect relaxat. Frumuseţea lui o şoca. Cu părul lung căzut pe umeri, arăta ca un pirat care se odihnea în patul unei doamne după o zi întreagă de abordat corăbii şi de lupte cu sabia. Şi diamantul micuţ din ureche nu făcea decât să întregească imaginea.

Era mult prea rănită şi îndurerată să mai poată face iarăşi dragoste, cugetă, dar trupul lui o atrăgea precum un magnet. Era minunat clădit, doar oase prelungi şi muşchi tari. Un braţ îi atârna în afara patului, dar celălalt, stătea relaxat pe piept. Avea mâini mari, cu degete prelungi şi frumos dăltuite, dar degetul lui mic era ceva mai gros decât degetul ei mare. Se gândi la mâinile acelea mângâindu-i trupul şi se înfioră de încântare.

Se aplecă peste el, inspirând delicat aroma ce se ridică deasupra lui o dată cu valurile de căldură. Acela era Gray. Această constatare o uimi peste măsură. Pentru că era chiar acolo, alături de ea. Îl putea atinge, îl putea săruta, putea face toate lucrurile pe care jumătate de viaţă le visase doar.

Carnea lui o atrăgea ca un magnet, făcând-o să respire precipitat şi înroşindu-i obrajii. Nu mai existau niciun fel de constrângeri acum pentru senzualitatea ei şi libertatea de a-l atinge şi de a fi atinsă de el era de-a dreptul intoxicantă. Îşi lăsă mâna pe pulpa lui, simţind muşchii tari pe sub pielea păroasă, apoi îşi întinse degetele, într-o căutare visătoare şi senzuală, acolo unde carnea era moale şi fără păr, trecându-şi vârfurile peste ea. Scrotul îi atârna ceva mai jos, testiculele semănând cu două ouă micuţe închise în sacul

mătăsos. Întoarse mâna şi le cuprinse, simţindu-le reci şi grele în palmă. Gray se foi neliniştit, desfăcându-şi picioarele dar fără să se trezească. Era un animal, un mascul superb şi, cel puţin pentru moment, în întregime al ei.

Se aplecă şi mai aproape de el, lăsându-şi sânii să-i atingă părul cârlionţat de pe piept, respirând mai repede atunci când senzaţia plăcută îi făcu sfârcurile să se ridice.

Pleoapele lui fluturară puţin apoi se deschiseră.

— Mmmm, mormăi el de plăcere, deschizând braţele ca s-o primească la piept.

Ea îşi îngropă faţa în gâtul lui, după care se frecă cu tot trupul de el, în curbe sinuoase, feline, pline de încântare.

— Te simt atât de bine, îi şopti, muşcându-l de lobul urechii. Cu toţi cei trei factori la un loc.

— Ce sunt aceşti trei factori? o întrebă. Sau nu e voie să ştiu?

— Fierbinte, tare şi păros.

El începu să chicotească după care se întinse languros pe sub ea. Era o senzaţie uimitoare ca şi cum s-ar fi găsit pe o bărcuţă îngustă aruncată în mijlocul oceanului. Se prinse de umerii lui ca să nu cadă.

Părul lui îi atinse degetele, şi, după ce se aşeză, îşi băgă mâinile în masa aceea întunecată. Era des şi mătăsos, foarte uşor ondulat. Majoritatea femeilor ar fi dat orice numai să aibă şi ele un astfel de păr.

— De ce porţi părul aşa de lung? îl întrebă, luând o şuviţă şi gâdilându-l cu ea pe la nas. Şi de ce cercelul? Este destul de ciudat pentru un bărbat care este preşedintele câtorva corporaţii.

El se strâmbă după care începu să râdă.

— Promiţi să nu mai spui la nimeni?

— Promit, doar dacă nu cumva îmi spui că cineva

te-a speriat cu vreo poză de-a lui Sined O’Connor; pe asta trebuie neapărat s-o spun.

Dinţii albi străluciră atunci când îi dărui un zâmbet pe jumătate jenat.

— E aproape la fel de rău. Mi-e frică de aparatele de tuns.

Faith era atât de uluită încât căzu de pe pieptul lui.

— Aparatele de tuns, repetă. Piratul acela de aproape doi metri şi o sută de kilograme era speriat de aparatele de tuns?

— Nu-mi place zgomotul, îi explică el întorcându-se pe o parte şi vârându-şi un braţ pe sub capul ei. Ochii îi zâmbeau. Mă înfioară. Pot şi acum să-mi amintesc cum era când aveam vreo patru sau cinci ani, dând disperat din cap în vreme ce tata încerca să mă ţină într-un loc ca bătrânul Herbert Dumas să mă tundă. Desigur, faptul că mă ţinea nemişcat îl făcea pe tata să se simtă ca un trădător, aşa că încerca mereu să mă mituiască să stau locului, dar eu nu eram în stare. Am auzit acel bâzzzzz…

Prima dată şi aproape mi-am ieşit din piele de spaimă. Până pe la zece ani, reuşisem să negociez cu el tunsoarea doar cu foarfecele. Cu cât creşteam mai mult cu atât mai lung îmi permiteam să-mi port părul. Cât despre cercel… începu să râdă. Este un fel de camuflaj. Dacă port cercelul asta înseamnă că şi părul lung este special lăsat aşa. Un stil şi nu o fobie.

— Şi cine-ţi mai taie părul? îl întrebă, mult prea fascinată de subiect ca să mai râdă. Încă nu se putea obişnui cu imaginea unui bărbat în toată firea evitând frizeriile în felul în care alţii evitau dentiştii.

— Câteodată o mai fac eu singur. Altădată îl aranjez atunci când mă duc la New Orleans. Există acolo un salon a cărui regulă strictă este să nu dea

drumul nici unei maşini de tuns cât timp sunt eu acolo. De ce? Vrei să preiei tu sarcina asta? îşi trecu mâna prin păr, oprindu-se să mângâie lobul urechii. Zâmbea, dar Faith îşi dădea seama că era de fapt foarte serios.

— Ai avea încredere în mine să-ţi tai părul?

— Sigur că da. Tu n-ai avea încredere în mine să ţi-l tai pe al tău?

Replica ei veni cu blândeţe şi umor.

— În niciun caz. Dar te-aş lăsa să mă razi pe picioare.

— S-a făcut! fu replica lui la fel de blândă, înainte s-o ia în braţe.

*

Aproape că se înserase când se treziră iarăşi şi Gray gemu sonor în vreme ce-şi trecea o mână peste faţă.

— Sunt mort de foame, anunţă pe o voce morocănoasă. La naiba, trebuie să sun acasă şi să-i anunţ pe unde sunt.

Acum ca el adusese subiectul în discuţie, Faith îşi dădu seama că şi ea era la fel de flămândă. Deşi îşi petrecuse aproape toată ziua în pat, era la fel de obosită de parcă n-ar fi dormit câteva nopţi la rând. Să fie în pat cu Gray Rouillard nu era deloc odihnitor. Era minunat, era superb şi excitant, dar în niciun caz odihnitor.

Ideea de a lua totuşi masa de prânz nu le trecuse prin cap şi micul dejun era la o depărtare de foarte multe ore. Asta era exact ceea ce simţea că ar fi putut s-o pună pe picioare, mâncarea.

El se ridică în picioare chiar lângă marginea patului, oferindu-i fesele privirii. Ea se întinse să le mângâie în vreme ce el deja ridicase receptorul

telefonului, aruncându-i un zâmbet peste umăr.

— Te rog, serveşte-te cât vrei, o invită, în vreme ce deja forma numărul de acasă.

Şi spatele era la fel de minunat ca şi partea din faţă. Plin de muşchi tari, străbătuţi la mijloc de şira spinării, mărginită în sus de umerii laţi şi în partea de jos de talia îngustă.

— Bună, zise el la telefon. Spune-i Delfinei că n-o să fiu acasă la cină.

Faith auzi murmurul indescriptibil al unei voci, evident întrebându-l pe unde era, pentru că el răspunse cu calm:

— Sunt acasă la Faith.

Vocea de la celălalt capăt al firului era la fel de neclară ca şi la început însă foarte agitată de această dată. Îi privi muşchii spatelui cum se încordau şi se simţi stânjenită, de parcă ar fi tras cu ochiul. Trebuia să iasă din cameră, cugetă absentă. Nu putea suporta să-l audă scuzându-se pentru prezenţa lui în casa ei. Se ridică în capul oaselor şi-şi petrecu picioarele peste marginea patului, tresărind din cauza durerii de spate şi din picioare.

— Monie, zise Gray cu calm, oftând. O să trebuiască să stăm de vorbă. O să vin acasă mâine dimineaţă, nu, nu înainte. Mâine dimineaţă. Dacă intervine ceva important caută-mă aici.

Încet, Faith se ridică, întinzându-se cu greutate. Fiecare muşchi din trup părea să protesteze. Picioarele îi erau ridicol de slăbite şi muşchii pulpelor îi tremurau. Îşi dorea cu disperare să iasă din cameră, dar corpul nu părea să dorească deloc să coopereze. Reuşi să facă un pas nesigur, strâmbându-se de durere, după care mai făcu Încă unul.

— Am spus că o să discutăm mâine. Vocea lui era foarte fermă. Aruncă o privire peste umăr, în direcţia

lui Faith, întorcând-o apoi spre telefon, însă eforturile ei îl făcură s-o fixeze cu atenţie. La revedere, îi mai zise absent Monicăi, întrerupând convorbirea la mijlocul unui protest. Apoi se ridică în picioare, ocolind patul ca să ajungă în locul în care Faith se chinuia să meargă.

— Biata fetiţă, o alintă el. Te dor muşchii?

Ea se încruntă în direcţia lui.

— Lasă că ştiu eu leacul, îi promise, scoţând cearceaful de pe pat şi scuturându-l.

— Şi eu la fel. Un duş fierbinte.

— Asta ceva mai încolo. O înveli în cearceaf şi o luă în braţe. Acum taci din gură şi bucură-te de ce urmează.

— Să mă bucur de ce?

— Că taci, de ce altceva? îi răspunse sibilinic, fără ca ea să-l poată lovi măcar, pentru că braţele îi erau înfăşurate în cearceaf.

Dar Faith descoperi curând ceea ce voise el să spună. O duse în bucătărie şi o aşeză cu grijă pe masă, desfăcând cearceaful ca să-l întindă pe sub ea.

— Am avut o părere foarte bună despre masa asta din prima clipă în care am văzut-o, îi zise cu satisfacţie.

Uimită, îl întrebă:

— Dar ce ai de gând să faci? Fusese goală în braţele lui timp de ore întregi, dar, ca să stea goală pe masa din bucătărie o făcea să se simtă teribil de expusă, ca şi cum ar fi fost o fiinţă umană de sacrificiu aşezată pe o piatră de altar.

— Masaj, îi răspunse. Rămâi acolo. Părăsi camera lăsând-o singură pe masă. Suprafaţa tare era neplăcută, dar promisiunea masajului o făcu să stea locului. Gray reveni în bucătărie cu o sticluţă de ulei pentru copii şi cu o mănuşă de baie. Întoarce-te pe

burtă, îi ordonă. Dădu drumul la apa caldă în chiuvetă, lăsând-o să curgă până când începură să se ridice aburi, după care umplu o cratiţă şi puse sticla de ulei înăuntru.

Înţepenită, reuşi în cele din urmă să-i asculte ordinul. Nu aprinsese nicio lumină aşa că bucătăria era cufundată în semiobscuritate, înserarea deplină fiind la câteva momente depărtare. În schimb era aer condiţionat, şi, deşi în dormitor se simţise foarte bine, răceala mesei trecea prin cearceaf înfrigurând-o. Se înfioră, dorindu-şi ca el să se grăbească puţin.

— Închide ochii şi relaxează-te, îi zise încetişor. Dacă vrei poţi să şi adormi.

Muşchii îndureraţi încercau să se adapteze durităţii mesei, permiţându-i să se relaxeze doar parţial. Închise însă ochii, concentrându-se ca să audă ceea ce făcea el prin preajmă. Auzi plescăitul apei şi oftă, de abia aşteptând să simtă uleiul fierbinte intrându-i în piele.

Vocea lui era groasă şi alinătoare, era ceva mai mult decât un simplu murmur.

— O să te spăl puţin ca să-ţi fie mai bine, îi zise, chiar înainte să simtă mănuşa fierbinte între picioare. Fierbinţeala aceea era minunată pe carnea tumefiată de acolo. Gray era incredibil de blând deşi curăţa foarte atent urmele dragostei lor. Luă deoparte mănuşa şi Faith auzi iarăşi apa curgând. De data asta o să fie rece, o preveni, ca imediat după aceea să simtă răceala compresei între picioare. Repetă operaţiunea de câteva ori la rând, alinându-i durerea. Apoi se întinse după sticluţa cu ulei.

Începu să-i facă masaj de la umeri, degetele-i puternice, apăsându-i cu putere muşchii. La început se încordă automat, apoi se relaxă pe măsură ce durerea şi tensiunea dispăreau fără urmă. Uleiul fierbinte îi

făcea mâinile să alunece pe pielea ei, lăsând-o moale şi parfumată. Îi lucră apoi cu grijă fiecare braţ în parte, masându-i chiar şi palma şi spaţiul dintre degete. Şi, pe oriunde treceau mâinile lui, lăsau în urmă muşchi relaxaţi, tendoane nedureroase şi o zonă foarte plăcută. Faith aproape că torcea de plăcere atunci când el se întoarse iarăşi la spate, începând de la talie şi ridicându-se în sus cu mişcări lungi şi puternice, care-i apăsau pe coaste şi o făceau să geamă. El căuta fiecare muşchi înţepenit şi nu-l lăsa în pace până când nu ceda şi nu se relaxa.

Apoi urmară picioarele la rând. Se apucă să lucreze la muşchii din spatele pulpelor care o duruseră aşa de rău, la tendoanele lui Achile şi chiar şi tălpile. Îi răsucea gleznele înfigându-şi degetele în talpă, făcând-o să-şi chircească degetele de la picioare de o plăcere sexuală.

— Uf! exclamă involuntar.

— Îţi place, nu? o întrebă el cu o voce joasă în camera tot mai întunecată. Se apucă iarăşi de lucru şi ea gemu ca răspuns.

Apoi reveni în partea de sus a picioarelor, desfăcându-le larg şi masând tendoanele de la încheietura coapselor. De această dată Faith gemu de durere şi se prinse cu mâinile de marginile mesei. El murmură ceva în semn de alinare, după care îşi mută atenţia asupra feselor. Imediat se relaxă iarăşi, închizând ochii. Acum se simţea plăcut încălzită şi nu doar datorită uleiului; mâinile care o masau aveau un cu totul alt efect. Dorinţa era cea care-i încălzise sângele, făcând-o şi leneşă şi plină de viaţă.

— Acum întoarce-te pe spate, îi zise Gray, ajutând-o să se rostogolească. Privi cu interes sânii cu sfârcurile ridicate şi zâmbi.

Mâinile mari şi pline de ulei se apucară să

maseze uşurel sânii, insistând asupra sfârcurilor care erau deja prea roşii din cauza gurii şi a bărbii.

— Ai o piele la fel de delicată ca a unui bebeluş, observă el. Va trebui să mă rad de două ori pe zi.

Faith însă nu-i răspunse, prea prinsă în ceea ce făcea.

Până să termine cu pântecul şi cu coapsele îndurerate, era deja cuprinsă de febra aşteptării, trupul arcuindu-se pe sub mâinile lui. Camera era aproape într-un întuneric total, umbrele de culoarea lavandei ale înserării cedând în faţa nopţii. El se opri cât să aprindă becul de deasupra chiuvetei, izolându-i într-un mic cerc de lumină.

Muşchii dureroşi de pe partea interioară a coapselor primiră mai multă atenţie de această dată, Gray nelăsându-se impresionat de gemetele care se sfârşiră în cele din urmă în adevărate mormăieli de plăcere. Degetele pline de ulei se apucară să maseze mai sus, mângâind şi cercetând în vreme ce Faith se cutremura de plăcere.

— Gray, vocea îi era înăbuşită, plină de dorinţă. Se întinse după el. Te rog.

— Nu, scumpo, eşti prea rănită pentru încă o rundă, o refuză el şoptit. O să am eu grijă de tine.

O trase spre capătul mesei cu tot cu cearceaf, materialul alunecând uşor pe suprafaţa lustruită.

— Ce… începu Faith, întrerupându-se apoi când Gray îi aşeză pulpele pe umerii lui. Cu blândeţe, desfăcu pliurile umflate dintre picioare, iar ea îi simţi răsuflarea caldă trecând peste ele. De-abia dacă mai avu vreme să-şi tragă răsuflarea înainte ca limba lui să atingă carnea tumefiată de acolo, făcând-o să ţipe din cauza senzaţiei acute. Era foarte tandru şi foarte atent, aducând-o în pragul orgasmului în numai câteva minute.

Imediat după aceea o duse la baie. Rămase aproape adormită în cabina duşului, sprijinită de el, cu braţele petrecute pe după talia lui şi cu capul pe pieptul păros. O mare parte din durere dispăruse, în schimb muşchii păreau să se fi transformat în vată.

Când începu să curgă apa caldă şi după ce se spălară, el încercă să se desprindă din îmbrăţişare spunându-i cuvântul magic.

— Şi acum mâncarea.

Cu şovăieli, îl eliberă şi-l lăsă să închidă apa. Ea îşi şterse faţa şi-şi dădu la o parte părul umed, după care îşi ridică privirile spre el. Părea atât de puternic şi de neîmblânzit, dar în acelaşi timp era atât de uman, cu dorinţe şi temeri şi răutăţi, şi îl iubea cu atât mai mult pentru toate acele calităţi... Pentru o vreme, îşi dorise să se fi purtat ceva mai rău cu ea pentru că acum îi venea tare greu să-i spună ce se întâmplase cu tatăl lui.

Dar, cel puţin putea măi întâi să-i dea ceva de mâncare.

Gray devoră în grabă două sandvişuri cu şuncă şi cu roşii, după care se apucă să-l savureze în linişte pe cel de-al treilea în vreme ce ea încă se mai chinuia cu primul. După aceea, făcură patul cu aşternuturi curate, iar el se întinse cu un oftat de oboseală. Cu picioarele şi braţele întinse, ocupase aproape tot spaţiul, dar ea reuşi să se vâre într-unul dintre acele locuri libere, aşezându-şi capul cu păr încă umed pe locul obişnuit, pe umărul lui. Apoi îşi petrecu braţele în jurul lui, strângându-l cu forţă dorindu-şi să-l poată apăra de durerea ce ştia că avea să vină.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îi zise încet.

CAPITOLUL 19

Monica plânse vreme îndelungată după ce Gray îi închisese telefonul în nas, cu braţele puse pe deasupra biroului şi cu capul sprijinit de ele. Lacrimi fierbinţi şi sărate picurau pe suprafaţa lustruită pe care ea le ştergea întruna cu mâneca bluzei ca nu cumva luciul să se strice. Niciodată până atunci nu se mai simţise atât de pierdută şi de confuză, nici măcar atunci când tatăl ei plecase.

Nimic nu-i ieşise bine. Nu reuşise să-i spună lui Alex că nu mai voia să-l lase să-şi bată joc de ea; când coborâse din camera mamei cu câteva zile în urmă şi rămăsese înţepenit în prag, inima i se oprise pentru câteva secunde. Încercase să scoată câteva cuvinte numai că gâtul i se uscase aşa de tare încât nu putuse scoate nici măcar un oftat, iar apoi el se şi instalase deasupra ei şi atunci fusese deja mult prea târziu. Se chircea toată de ruşine când se gândea la asta. Cum de putuse să-l lase s-o atingă? Doar avea să se mărite cu Michael. Se simţea murdară, se simţea ca şi cum l-ar fi murdărit şi pe el, stând în braţele lui după ce fusese cu Alex. Şi încă nu-i spusese lui Gray că Michael îi ceruse să se mărite cu el, iar mamei nici măcar nu-i mărturisise că se vedea cu el. Fusese atât de grijulie să-şi ţină întreaga viaţă sub control cât mai strict după cascadoria aceea cu încheieturile mâinilor, iar acum părea că totul se învârtejea iarăşi.

Gray era cu Faith Devlin. Un alt bărbat pe care-l iubea şi de care depindea fusese sedus de una din târfele acelea. Cum de putuse să facă aşa ceva, tocmai Gray, dintre toţi oamenii? Monica îşi strânse braţele la

piept începând să se legene şi gemând în vreme ce lacrimile îi scăldau obrajii. Îşi petrecuse noaptea cu ea, nepăsându-i de ce ar fi putut spune oamenii, de bârfa care ar fi putut ajunge până la urechile mamei, cu toată grija lor. Familia nu contase deloc pentru tatăl ei atunci când era în pat cu Renée Devlin şi se părea acum că Gray îi urma exemplul cu fiica aceleia. Doar să le dea cineva sex şi nu le mai păsa pe cine răneau şi cât de rău.

Monica plânse până când i se umflară ochii şi până când pieptul începu s-o doară la fiecare respiraţie în parte. Apoi, într-un târziu, se simţi cuprinsă de un calm ciudat.

Deschise sertarul lui Gray şi privi fix la revolverul pe care-l păstra acolo. Curva de Devlin nu dăduse niciun fel de atenţie tuturor acelor avertismente pe care i le transmisese Monica, aşa că venise momentul să înceteze cu subtilităţile. În furia ei nu mai conta că şi Gray era împreună cu Faith; poate că-i făcea chiar bine să fie puţin scuturat, cugetă în vreme ce se întindea să ia pistolul. De data aceasta, ea avea să scape oraşul de o Devlin.

*

— Ce este? întrebă Gray întinzându-se să stingă veioza. În întunericul lăsat se întinse s-o strângă pe Faith lângă el. Pari foarte serioasă.

— Chiar sunt. Clipi ca să alunge lacrimile care-i împăienjeneau ochii. Am tot amânat să-ţi spun treaba asta pentru că eu, eu nu suport să te fac să suferi. Şi vreau, vreau să ştii altceva mai întâi. Respiră adânc şi-şi luă inima în dinţi. Te iubesc, îi zise pe o voce joasă, încărcată de tandreţe. Te-am iubit dintotdeauna, chiar de mic copil: Trăiam doar ca să pot să te văd din când

în când, să prind ocazia să-ţi aud vocea. Nimic n-a schimbat asta, nici noaptea aceea cumplită, nici cei doisprezece ani care au trecut de atunci.

Braţele lui se încordară şi buzele i se deschiseră ca şi cum ar fi vrut să-i spună şi el ceva, însă Faith îi puse un deget pe gură.

— Nu, nu spune nimic, îl imploră. Lasă-mă să termin. Dacă nu spunea totul repede era posibil să-şi piardă curajul. Gray, tatăl tău n-a fugit împreună cu mama, îi simţi trupul încordându-se şi îl îmbrăţişa. Ştiu unde este mama, iar el nu-i cu ea. N-a fost niciodată. Este mort, îi zise cu multă blândeţe. Lacrimile reţinute începură să-i alunece pe obraji. Cineva l-a omorât în noaptea aceea. Mama a văzut cine a făcut-o şi, speriată că o va omorî şi pe ea, a fugit din oraş chiar atunci.

— Încetează, îi zise Gray gutural. Se debarasă de mâinile ei şi o scuturã cu putere. Nu ştiu dacă asta e minciuna ta sau a lui Renée, dar am primit o scrisoare de la el care a fost pusă la poştă a doua zi, din Baton Rouge. Dacă fusese omorât cu o noapte înainte, atunci înseamnă că a fost scrisă de un mort.

— O scrisoare? îl întrebă uluită. Din toate lucrurile la care se gândise că avea să i le spună, asta nu figura deloc printre ele. De la tatăl tău? Eşti absolut sigur?

— Sunt sigur.

— Era scrisul lui de mână?

— Era bătută la maşină, îi răspunse, stânjeneala devenind foarte repede mânie. Se ridică în capul oaselor lăsându-şi picioarele la podea. Totuşi semnătura îi aparţinea.

Faith se aruncă spre el, prinzându-l cu braţele pe după umeri, deşi era conştientă că ar fi putut să se elibereze fără probleme. Disperată, îi zise:

— Şi ce scria acolo?

— La naiba, acum ce mai contează? îi prinse mâinile, încercând să se elibereze fără s-o rănească. Ea însă se agăţă şi mai tare de el, împingându-şi trupul lângă al lui.

— Contează! Acum plângea de-a binelea, lacrimile fierbinţi şi umede căzând pe spinarea lui.

El murmură un blestem, dar rămase nemişcat. În ciuda furiei pe care o simţise la adresa ei pentru că adusese subiectul în discuţie, mai ales pentru că încercase să-l convingă de o asemenea minciună, plângea sfâşietor şi trebuia să lupte cu dorinţa acută de a o trage în braţe ca s-o liniştească. Cu o voce dură, îi răspunse:

— Era o scrisoare de succesiune, o procură. Atât, fără niciun fel de explicaţie. Dar fără ea, probabil că am fi pierdut absolut totul.

Pieptul i se dilată atunci când inspiră profund.

— Dacă n-ar fi fost scrisoarea aceea, aş fi încercat să-l caut. Dar nici măcar nu ne-a scris că îi părea rău, nici la revedere nu şi-a luat. A fost ca şi cum s-ar fi îngrijit de un detaliu minor de care uitase în grabă.

— Poate că a scris-o altcineva, îi zise Faith, simţind parcă aievea durerea pe care trebuia s-o fi simţit şi el atunci. Poate că tocmai criminalul a scris-o. Gray, îţi jur, mama mi-a spus că l-a văzut atunci când a fost împuşcat! Erau acolo în noaptea aceea, la casa de vară, când cineva a venit cu maşina. Mi-a spus că apoi Guy şi bărbatul acela au intrat în căsuţa de pe apă, în depozitul bărcilor şi că i-a auzit certându-se…

El sări din pat, eliberându-se din strânsoarea ei. Apoi se răsuci şi îi prinse braţele ţintuind-o pe saltea.

— Din cauza asta tot căutai prin zonă, îi zise nelămurit, întorcându-se apoi să aprindă lumina ca să-i

poată vedea faţa. Privi în direcţia ei, cu ochii la fel de aprinşi ca nişte tăciuni. O scutură iarăşi. Vrăjitoare mică! De asta ai pus atâtea întrebări despre tata. Credeai că a fost ucis şi încercai să afli cine anume a făcut-o.

Niciodată în viaţa lui nu mai fusese atât de furios; mâinile îi tremurau de efortul pe care-l făcea ca să se controleze. Nu credea că tatăl lui fusese ucis, însă era clar că Faith aşa bănuia şi femeia aceasta încăpăţânată încercase să dea de urma criminalului de una singură. Şi dacă fusese cu adevărat o crimă, atunci se pusese singură într-o mare primejdie. Se simţea atras pe de-o parte s-o ia în braţe şi s-o sărute şi pe de altă parte s-o întoarcă cu fundul în sus pe genunchi ca să-i ardă o mamă de bătaie. Amândouă posibilităţile îl atrăgeau la fel de tare.

Când el încă încerca să se hotărască, ea îi zise:

— Ştiam că nu era probabil să găsesc ceva, dar am căutat în depozitul bărcilor să văd dacă nu găsesc cumva cartuşul…

— Ia stai puţin. Îşi frecă mâna pe faţă, căutând să înţeleagă valul acela de mărturisiri. Când ai cercetat depozitul bărcilor?

— Ieri dimineaţă.

— Dar este ţinut sub lacăt. Ai adăugat în programul tău şi aşa încărcat şi o spargere?

— Am înotat pe sub clădire şi am intrat prin trapă.

Gray închise ochii şi numără până la zece. Apoi o luă iarăşi de la capăt. Mâinile îl furnicau şi le strânse în cele din urmă în pumni. Într-un târziu deschise ochii şi o privi cu nedumerire. Încăpăţânată nu era deloc un cuvânt potrivit pentru ea. Era mult prea întreprinzătoare pentru binele ei şi cu atât mai mult pentru liniştea lui. Plasa de sub trapă, menită să ţină la

distanţă vizitatorii reptilieni se destrămase de-a lungul anilor, iar el nu mai chemase pe nimeni ca s-o repare, dar era încă acolo. Faith s-ar fi putut încurca în ea cu uşurinţă ca apoi să moară înecată. Ar fi putut s-o piardă. O peliculă de sudoare îi apăruse deja pe frunte.

— N-am reuşit să găsesc nimic, continuă să vorbească, privindu-l cu nervozitate. Dar se pare că fac pe cineva să se simtă tare nervos. De ce crezi că am primit bileţelele acelea cu ameninţări?

Era ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Rămase nemişcat, cu mintea învăluită parcă în ceaţă. Apoi îi cedară şi genunchii şi căzu greoi pe pat.

— Doamne, Dumnezeule mare, oftă în vreme ce o bănuială cumplită îşi făcea loc în mintea lui.

— Am angajat un detectiv particular, îi zise întinzându-se iarăşi după el, simţind nevoia disperată de a-l atinge. Se apropie şi mai mult şi îi simţi imediat braţele care o strânseră la piept. Domnul Pleasant. A căutat în toate dosarele vechi cu cărţile de credit, cu asigurări sociale, cu impozite, nu a găsit nicio urmă de-a lui Guy după noaptea aceea. Gray, nu avea niciun sens ca Guy să fi plecat de lângă tine şi de lângă Monica şi de lângă toată averea lui. Nu v-ar fi părăsit doar pentru mama mea; şi de ce ar fi făcut-o? Nu are niciun sens să fi dispărut aşa, din senin; doar dacă era mort. Asta a crezut şi domnul Pleasant, şi mi-a spus că avea de gând să le pună nişte întrebări celor din oraş. Un suspin i se ridică din piept. Acum a dispărut şi el şi mi-e teamă că aceeaşi persoană l-a omorât.

— Oh, Doamne, oftă Gray cu o voce încordată. Faith, nu mai spune nimic. Taci puţin. Te rog.

Ea îşi îngropă faţa în pieptul lui şi-i dădu ascultare. În ciuda tuturor întâmplărilor şi suferinţelor, braţele lui erau în jurul ei şi începu iarăşi să spere. El se legăna încetişor, înainte şi înapoi, încercând să o

încurajeze puţin, calmându-se şi el în acelaşi timp.

— Alex a fost cel care a trimis scrisoarea, îi zise într-un final, cu vocea înăbuşită pentru că-şi ţinea capul sprijinit în părul ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. El a fost singura persoană străină de familie care ştia că n-a lăsat nicio scrisoare de succesiune şi ştia în ce situaţie ne-am fi aflat dacă tata nu s-ar mai fi întors, aşa că n-a vrut să-şi asume un asemenea risc. Era aproape la fel de necăjit ca mine, şi a spus acelaşi lucru pe care l-ai spus şi tu. Ce motiv ar fi avut tata ca să fugă împreună cu Renée? O avea oricum şi mama îşi întorcea capul şi închidea ochii la escapadele lui cu alte femei, deci n-ar fi fost nevoit să… Este mort. Chiar este mort. Se înecă şi pieptul păru să se strângă sub obrazul ei.

Faith îl strânse în braţe şi-l ajută să se întindă. El se agăţă de ea, cu mâini disperate.

— Stinge… stinge lumina, o rugă, iar ea se supuse imediat pentru că înţelegea că lacrimile unui bărbat atât de puternic aveau nevoie de întuneric.

Gray se cutremură în braţele ei, cu faţa lipită de sâni, în vreme ce suspina cu disperare. Plânse şi ea cu el, mângâindu-i capul şi umerii şi spatele, fără să vorbească dar oferindu-i consolarea trupului ei, şi a faptului că nu era singur. Fără intimitatea acelei zile pe care o petrecuseră împreună, se îndoia că ar fi lăsat-o să-l vadă atât de vulnerabil. Vieţile lor erau înlănţuite, aşa cum o spusese chiar el, destinele amestecate şi întrepătrunse începând cu noaptea aceea de groază, cimentate apoi de lungile ore de plăcere intensă.

Ceva ce îi spusese el îi tot dădea târcoale, dar semnificaţia acelor cuvinte îi tot scăpa. Împinse gândul deoparte, pe moment mulţumindu-se să-l consoleze.

Încetul cu încetul Gray începu să se calmeze deşi o ţinea încă foarte strâns în braţe, parcă cu disperare.

Îi dădu la o parte cu degete blânde părul negru ce i se lipise de faţa umedă.

— Toţi anii aceştia, îi zise el cu o voce îngroşată de lacrimi, l-am urât şi l-am blestemat… şi mi-a fost atât de dor de el… şi în tot timpul ăsta el era mort.

Mai trebuia ceva spus, ceva dureros, dar trebuia exprimat în cuvinte.

— Trebuie dragat lacul, îi zise Faith, simţindu-l cum tresare. El care înotase de atâtea ori acolo, care pescuise acolo.

Erau şi alte lucruri care se cereau discutate, trebuiau luate hotărâri, dar capul lui devenise greu pe pieptul ei şi în ochi avea o expresie de oboseală cumplită.

— Acum dormi puţin, îi şopti, mângâindu-i tâmplele. O să mai vorbim şi mâine dimineaţă.

Probabil că aţipise puţin, şi, cu toată oboseala din casă, ceva o tot trăgea în subconştient. Se foi neliniştită, simţind greutatea trupului lui Gray alături de ea. Oare ce spusese el? Ceva în legătură cu scrisoarea de succesiune?

Trupul lui părea un furnal, eliminând val după val de căldură. Şi tot corpul îi era acoperit de sudoare deşi ventilatorul din tavan continua să funcţioneze. Faith nu deschise ochii, dar se încruntă atunci când încercă să focalizeze mai bine gândul acela. Scrisoarea de succesiune… De ce să fi trimis Alex o scrisoare de succesiune falsificată atât de repede, când nicio persoană cât de cât rezonabilă nu s-ar fi gândit că Guy plecase de lângă familie şi de lângă afaceri? Desigur, ar fi aşteptat mai întâi ca Guy să ia legătura cumva…

Doar dacă nu cumva ştia foarte bine că era imposibil.

Alex.

Deschise deodată ochii, privind confuză la lucirea

roşie care se infiltrase în cameră. Căldura devenise aproape de nesuportat, iar aerul era sufocant, arzându-i ochii şi nasul. Deodată îşi dădu seama ce se întâmplase.

— Gray! Ţipă la el, scuturându-l zdravăn. Scoală! Casa este în flăcări.

*

Monica opri maşina acolo unde o oprise şi înainte, trăgând-o din şosea într-un fel de luminiş ferit, ca să nu poată fi văzută din casă. Era îmbrăcată în haine închise la culoare şi cu pantofi negri cu tălpi moi, ca să se poată mişca uşor fără să fie văzută. Fusese atât de uşor să se furişeze de acolo până la casă ca să-şi lase mesajele şi apoi să se întoarcă la maşina ei nedetectată de nimeni. Ca să lase pachetul avusese nevoie de ceva mai multă îndrăzneală, dar şi aşa sarcina îi fusese uşurată de Faith care plecase de acasă. Fusese doar o chestiune simplă, să furişeze pachetul în cutia poştală şi apoi să plece mai departe cu maşina.

Coborî din maşină pe drumul întunecat, cu pistolul strâns bine în mână. Pe şosea nu era prea mult trafic, nici măcar în timpul zilei şi, dacă totuşi se întâmpla să treacă vreo maşină pe acolo, avea destul timp s-o vadă şi s-o audă şi să se ascundă. Până atunci însă şoseaua era un drum uşor de străbătut pe care nu i se puteau vedea paşii.

Pe cerul nopţii se ridicase deodată o strălucire roşietică, vizibilă deasupra copacilor. Monica o privea uimită. Trecură câteva secunde înainte să-şi dea seama ce anume reprezenta, şi, când realiză, ochii i se deschiseră mari de teamă. Casa luase foc şi Gray era acolo. Cu gâtul strâns de un geamăt de oroare, începu

să fugă.

*

Gray se rostogoli din pat trăgând-o şi pe ea la podea unde se putea respira ceva mai bine, deşi fumul îi ardea plămânii şi nările de câte ori încerca să inspire. Apoi îi apucă halatul aşezat pe fotoliu, aruncându-i-l în braţe.

— Târăşte-te spre hol şi acolo pune-ţi asta pe tine, îi ordonă, şi pune-ţi şi nişte pantofi în picioare. Reuşi să-şi apuce pantalonii şi pantofii, îmbrăcându-se din trei mişcări scurte. Sunt chiar în spatele tău.

Faith îl ascultă, privind înapoi de câteva ori ca să se asigure că era acolo. Tuşind violent îşi trase halatul pe ea.

Imediat ce ajunseră în hol, văzură flăcările strălucind în faţa geamului de la baie. Gray însă le ignoră şi, târându-se în patru labe, scoase prosoapele de pe suport. Printr-un miracol, apa încă avea presiune, aşa că Gray reuşi să le ude în chiuvetă. Tuşea şi părea să se înăbuşe atunci când îi aruncă un prosop ud.

— Puneţi-l pe faţă, îi zise răguşit.

Faith făcu aşa cum i se spusese, aşezându-şi materialul din care curgea apa peste gură şi peste nas, simţind deja că putea respira ceva mai în voie, în vreme ce cu mâna liberă căuta să se târască mai departe.

Focul părea să-i fi înconjurat, flăcările portocalii dansând drăceşte peste tot în jurul lor. Fumul gros care umpluse casa accentua strălucirea aceea, aşa încât părea să vină din toate direcţiile. Dar cum de se putuse răspândi aşa de repede, devorând cu totul casa întreagă? Sfârâitul flăcărilor devenea cu fiecare

moment ce trecea mai puternic, consumându-i căminul. Căldura îi ardea pielea şi scânteile săreau de pretutindeni aterizând pe podele şi pe mobilă şi continuând să ardă mocnit. Lemnul podelelor pe care punea mâna părea să se dilate devenind din ce în ce mai încins şi Faith îşi dădu seama că foarte curând aveau să se aprindă şi ele. Dacă nu reuşeau să iasă până atunci aveau să moară.

Şi Gray simţise acelaşi lucru. Faith nu se mişca destul de repede; halatul i se încurca în picioare, împiedicând-o să se târască cum trebuia. Cu duritate, o împinse într-o parte ca să treacă el în faţă. Apucă apoi reverul halatului ca s-o poată trage după el, făcând-o să se mişte mai repede. Simţea cum podeaua se încingea tot mai mult sub ei şi îşi dădea seama că mai aveau poate cel mult un minut ca să iasă de acolo, sau ar fi fost prea târziu. Îşi subţie ochii ca să poată vedea prin vălmăşagul acela de fum şi întunericul relativ din faţa casei îi dădu un licăr de speranţă.

— Uşa din faţă, spuse, încercând să se facă înţeles prin zgomotul infernului în care se treziseră. Încă nu s-a aprins.

Casa ei era aşa de mică, însă uşa din faţă părea la o distanţă imensă. Plămânii lui Faith ardeau şi deveniseră dureroşi, căutând disperaţi aerul, numai că focul consuma tot oxigenul preţios. Privirile i se întunecară şi simţi cum lumea începea să se învârtă. Podeaua de lemn îi rănea genunchii în vreme ce Gray o trăgea după el, iar durerea aceea o ajuta să depună un efort susţinut. Adunându-se, îşi forţă muşchii să continue să se mişte în vreme ce repeta în gând o litanie a disperării. Nu te opri, nu te opri, dacă te opreşti se opreşte şi Gray, nu te opri. Dintre toate, teama pentru siguranţa lui o ţinea într-o continuă mişcare.

Deodată el se ridică în picioare, luând-o şi pe ea pe sus, ţinând-o strâns lângă el. Ea privi uimită la faţa iubită care acum era înnegrită de fum.

— Fii gata! îi strigă în vreme ce deja apăsa clanţa aproape incandescentă cu prosopul umed, deschizând uşa larg.

Se feri atunci când flăcările năvăliră sâsâind şi apoi se retraseră. Luând-o pe Faith pe sus, vârând-o pe sub braţ de parcă ar fi fost o minge de fotbal, o porni în fugă spre veranda în flăcări.

Viteza lui îi duse de-a latul verandei şi apoi în întunericul de afară. Gray încercă să se răsucească în aer, căutând să-şi pună trupul între pământ şi Faith, dar reuşi doar pe jumătate aşa că atinseră solul cu un zgomot sec, de oase ciocnite între ele. Auzi apoi ţipătul ei uşor, dar erau mult prea aproape de casă încă, aşa că n-avea timp să vadă dacă se rănise şi cât de rău. O prinse de braţe şi o îndemnă să meargă mai departe.

— Mişcă-te! Hai să ne depărtăm de casă.

— Nu! ţipă cineva răguşit, cu oroare în ton. Sunetul făcut de incendiu aproape că-i acoperea glasul. Gray, ce cauţi tu aici?

Gray se îndreptă încet de spate, trăgând-o şi pe Faith după el şi ascunzând-o automat la spate. Erau prinşi între două pericole, focul şi ţeava puştii din mâinile omului care fusese unchiul lui de onoare şi prieten de o viaţă întreagă şi sfătuitor.

— Nu, gemu Alex, cu ochii măriţi de panică. Scutură din cap, căutând parcă să nege prezenţa lui Gray acolo. Am crezut că era singură! Jur, Gray, niciodată nu te-aş fi pus în primejdie.

Căldura din spatele gol al lui Gray era intensă, arzându-i parcă pielea. Disperat, încercă să facă câţiva paşi înainte, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la Alex, dar căutând s-o ia pe Faith de lângă dogoare. Se opri

atunci când un acces de tuse începu să-l scuture. O auzea şi pe Faith tuşind la fel de rău şi sufocându-se dar nu-şi slăbi strânsoarea din jurul braţului ei, căutând s-o ferească de Alex cu propriul lui trup.

Câteva bănuieli urâte i se îngrămădiseră deja în minte şi toate îl făceau să se simtă bolnav. Când izbuti să vorbească, îşi îndreptă şi mai bine spatele şi-şi şterse ochii plini de lacrimi cu o mână arsă şi neagră.

— Tu eşti cel care i-a trimis toate bileţelele alea, nu? gâjâi, cu o voce atât de groasă încât era aproape de nerecunoscut. Şi pisica…

— Nu, negă Alex, cu un ton plin de indignare care parcă sfida circumstanţele. Eu n-aş face aşa ceva.

— Dar ai da foc unei case încercând să omori o femeie nevinovată? îl întrebă Gray cu răceală, asprimea vocii făcând cuvintele să pară şi mai muşcătoare.

— Am tot sperat că o să plece, îi răspunse Alex pe un ton speriat. Dar nimic din ce-ai făcut tu nu a convins-o să plece şi nici biletele acelea. N-am mai ştiut ce altceva să fac. Nu puteam să-i permit să continue cu întrebările alea şi s-o supere aşa de tare pe Noelle.

Gray reuşi să scoată un hohot sarcastic.

— Puţin ţi-a păsat dacă mama era sau nu supărată sau necăjită, izbucni. Îţi era de fapt teamă să nu cumva să afle ce s-a întâmplat cu tata.

— Nu e adevărat! îi răspunse Alex furios. Întotdeauna am iubit-o. Doar ştii foarte bine.

— Ai iubit-o aşa de mult încât l-ai împuşcat pe tata ca să fie a ta?

Gray aruncase acuzaţia cu atâta furie încât aproape uitase de pericolul în care se afla Faith, fiind gata-gata să sară la Alex şi să-l strângă de gât cu mâinile goale. Singurul lucru care-l oprise era faptul că

ştia că dacă nu reuşea, Faith cu siguranţă era sortită morţii.

Erau încă mult prea aproape de casa arzândă, lumina aceea drăcească înglobându-i într-o strălucire care parcă nega existenţa locurilor liniştite din jur. Faţa lui Alex se strâmbase de durere.

— Nu am vrut! strigă. Am vrut doar să-l opresc, avea de gând să divorţeze de Noelle! Umilinţa ar fi omorât-o atunci. Am încercat să-l fac să se gândească serios la asta, numai că era hotărât. Doamne, cum de putea orice bărbat s-o prefere pe curva aia nenorocită în locul mamei tale? Cred că era nebun, altfel nici nu se putea.

Gray observă cu amărăciune ironia faptului că tocmai Alex îl numea pe tatăl lui nebun. Apoi, spre marea lui teroare, Faith se eliberă din strânsoarea lui, ieşind de lângă protecţia oferită de el.

— Aşa că l-ai împuşcat, ţipă cu o voce atât de aspră încât de-abia dacă se putea desluşi pe lângă zgomotul făcut de flăcări. Şi i-ai spus mamei mele că o să declari tuturor că ea a făcut-o dacă îndrăzneşte să mai zică şi altcuiva despre ce s-a întâmplat atunci. Şi nu mai era vreo îndoială cine ar fi fost crezut pe cuvânt în oraşul ăsta?

Alex o privea cu atâta furie şi ură încât puşca îi tremura în mâini, iar Gray se întinse s-o tragă mai aproape de el. Nu-i era teamă pentru propria lui persoană; oroarea lui Alex atunci când îl văzuse ieşind din flăcări fusese sinceră. Dar Faith, oh, Doamne, chiar şi acum Alex intenţiona s-o omoare. Gray putea vedea asta scris cu litere de foc în privirile lui.

— Nu m-a supărat atunci când te-ai mutat înapoi în oraş, îi spuse Alex. Tu n-ai avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat atunci. Dar n-ai vrut să-ţi ţii gura închisă, a trebuit să pui atâtea întrebări, şi l-ai mai

angajat şi pe ticălosul ăla bătrân ca să-şi bage nasul în toate…

— L-ai omorât şi pe el? îl întrerupse Faith cu faţa schimonosită de furie. Da sau nu?

— Am fost obligat, căţea proastă ce eşti! urlă Alex, pierzându-şi aproape controlul. Ajunsese prea aproape… m-a întrebat dacă nu cumva Noelle avusese aventuri cu alţi bărbaţi… Ea doar nu era aşa…

— Şi i-ai aruncat trupul în apa lacului, la fel cum ai procedat şi cu Guy? scuipă Faith cuvintele, tremurând din cap până-n picioare. Dar Gray nu simţea frica trecând prin venele ei, ci doar o furie şi o ură absolute, o oglindă a celor simţite de el, şi, deodată avu o viziune de coşmar cu Faith ducându-se spre Alex ca să-l omoare de una singură. Nu existau prea multe lucruri pe care Faith n-ar fi îndrăznit să le facă, mai aleş atunci când îşi punea mintea cu ele. Special căutase să stârnească un ucigaş ca să-l poată scoate la lumină, deşi ştia în ce primejdie se punea.

Planul ei mersese ca uns, cugetă Gray cu amărăciune. Acum nu mai trebuia decât să facă în aşa fel încât s-o menţină în viaţă. Prinzând-o cu forţă, fără să mai ţină cont că o putea învineţi, reuşi s-o tragă iarăşi în spatele lui, sperând că Alex nu avea să-l împuşte pe el ca s-o poată omorî pe ea. Însă Faith începu imediat să se răsucească şi să se foiască, luptându-se să se îndepărteze de el.

Alex îi privea cum se luptau, Faith căutând să se îndepărteze de Gray ca acesta nu cumva să fie rănit şi Gray căutând s-o protejeze pe Faith cu propriul trup din acelaşi motiv. Faţa frumoasă a lui Alex se strâmbă.

— Las-o să se îndepărteze! Nu merită atâta efort pentru ea, Gray! O să am eu grijă de ea şi totul o să fie ca înainte. Nu e decât o Devlin; nimănui n-o să-i pese. A reuşit să strice totul! Guy era cel mai bun prieten al

meu, la naiba! L-am iubit! Dar a murit… Trebuia să fac ceva.

— Te-ai fi putut preda, îi zise Gray, căutând să-şi păstreze un ton cât mai rezonabil, în vreme ce reuşise într-un târziu s-o imobilizeze pe Faith şi s-o strângă la piept. Dacă reuşea să-l ducă pe Alex cu zăhărelul şi apoi să se apropie destul de mult ca să ridice ţeava puştii… Era cu mult mai solid decât bărbatul din faţa lui, îl putea doborî cu uşurinţă. Dacă a fost doar un accident, n-ar fi trebuit să…

— Oh, haide, Gray, doar sunt avocat. Acuzaţia ar fi fost omor fără premeditare, nu crimă de gradul I, dar tot aş fi fost închis. Alex scutură din cap. Noelle nu mi-ar mai fi vorbit niciodată… nu s-ar fi asociat cu o persoană care a fost în închisoare. Îmi pare rău, dar aşa trebuie să fie. Ridicând puşca, Alex încercă să ochească ţinta şi Gray îşi dădu seama că avea de gând să tragă.

O aruncă pe Faith într-o parte şi se azvârli şi el în direcţia lui Alex. Văzu imediat ţeava puştii îndreptându-se mai într-o parte, urmărind-o pe Faith, apoi îl izbi pe Alex mai tare decât o făcuse vreodată la jocul de fotbal. Zgomotul sec al împuşcăturii reverberă în aerul nopţii şi cartuşul fierbinte, ejectat, îl lovi peste faţă. În vreme ce loveau pământul, reuşi să prindă ţeava puştii şi s-o ridice, dar impactul îi slăbi strânsoarea. Cu o viteză surprinzătoare, Alex se rostogoli într-o parte, sărind în picioare şi luând iarăşi puşca. Gray se ridică şi el şi începu să avanseze iarăşi în direcţia lui. Nu îndrăznea să privească spre locul în care o aruncase pe Faith, nu putea suporta să vadă… Gândul că o putea pierde îi strânsese pieptul cu o durere de nesuportat. Teroarea şi furia îi măcinau sufletul şi moartea lui Alex i se înscrisese pe trăsăturile întunecate în timp ce continua să avanseze.

— Nu face asta, îl rugă Alex, dându-se înapoi cu câţiva paşi. Gray, nu mă face să te împuşc şi pe tine…

— Ticălosule!

Ţipătul acela venise parcă de nicăieri. Orbit de strălucirea puternică a focului, Gray nu reuşi la început să desluşească nimic. Apoi Monica se materializă din noapte, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru, care aproape că o făcea invizibilă. Faţa surorii lui era de-o paloare cadaverică iar ochii întunecaţi luceau sălbatic.

— Ticălosule! ţipă iarăşi, avansând în direcţia lui Alex precum o furie. Luminile flăcărilor străluceau pe ţeava revolverului pe care-l ţinea în mână. Toţi anii ăştia… în care ţi-ai bătut joc de mine, regulându-mă… pretinzând că eram mama… şi mi-ai omorât tatăl.

Poate că Alex observase intenţia Monicăi de a trage. Sau poate că doar fusese luat prin surprindere de ţipătul ei de atac, de apariţia ei. Oricum, indiferent de motiv, îndreptase acum puşca în direcţia ei. Gray se pregăti să sară iarăşi pe el, ştiind însă că nu-l putea ajunge în timp util, la fel cum nu reuşise nici cu câteva momente înainte.

Monica însă închise ochii şi trase.

CAPITOLUL 20

— Ticălosul, continuă Monica să şoptească cu o voce uscată şi parcă lipsită de viaţă. Ticălosul!

Faith stătea în maşina unei patrule împreună cu Monica, ţinând-o în braţe atunci când plângea, lăsând-o să vorbească atunci când simţea nevoia. Uşa din partea ei fusese lăsată deschisă, în vreme ce aceea din partea Monicăi fusese închisă; o subtilă împărţire a

suspecţilor din partea forţei de poliţie a oraşului. Monicăi însă nu părea să-i pese că uşa de lângă ea nu putea fi deschisă din interior. Era încă în stare de şoc, tremurând din când în când în pofida nopţii calde la care se adăuga şi dogoarea focului şi chiar şeriful McFane în persoană o învelise cu grijă într-o pătură.

Faith privea în gol pe uşa deschisă, simţindu-se încă năucă. Totul se întâmplase atât de repede… Casa era terminată, de nerecuperat. Alex turnase benzină peste tot în jur după care îi dăduse foc cu un chibrit, intenţionând să o facă să rămână înăuntru fără posibilitatea de a mai ieşi de acolo. Dacă însă reuşea ca prin minunte să iasă, o aşteptase cu puşca în mână. S-ar fi bănuit apoi că fusese omorâtă de cel care-i trimisese bileţelele acelea şi, cum el nu avusese nicio legătură cu ele, se simţise în perfectă siguranţă. Numai că Gray îşi ascunsese maşina lângă depozit, şi, pe întuneric, Alex n-o remarcase. Când Gray ieşise împleticindu-se din casă, planurile prevăzătoare ale lui Alex fuseseră serios zdruncinate. Fusese şocat de prezenţa lui Gray – tocmai Gray pe care-l iubea ca pe un fiu. Acum nu mai puteau decât să ghicească ce ar fi făcut Alex care avusese în faţă o asemenea dilemă.

Maşina ei, parcată atât de aproape de casă, era de nerecuperat. Fără cheia de contact cu care să poată porni motorul, stătuse şi privise cum un perete întreg se prăbuşise pe ea, dându-i foc. Jaguar-ul lui Gray fusese tras cu grijă de lângă micul depozit şi acum era în siguranţă pe marginea şoselei. Depozitul încă mai era în picioare. Privi în direcţia lui, prin fumul care era destul de gros. Poate că ar fi putut dormi acolo în noaptea aceea, cugetă cu un umor macabru.

Mica ei curte gemea de lumea adunată. Şeriful şi ajutoarele sale, pompierii voluntari, medicii sosiţi la faţa locului, coronerul, mulţimea de gură-cască. Numai

Dumnezeu ştia ce puteau face atât de mulţi oameni pe afară la o asemenea oră, dar se părea că majoritatea ajunseseră acolo conduşi de lumina puternică a flăcărilor.

Căută silueta înaltă a lui Gray vizibilă încă în incendiul aproape învins. Discuta cu şeriful McFane alături de cadavrul acoperit al lui Alex Chelette. Era tot fără cămaşă, cu părul lung căzându-i pe umeri şi chiar din maşină îl putea auzi tuşind.

Şi gâtlejul ei părea să fi luat foc şi putea să simtă usturimile câtorva arsuri, pe mâini şi pe braţe, pe picioare şi pe spate. O durea cumplit atunci când tuşea, ceea ce nu împiedica totuşi plămânii să încerce să se cureţe singuri, dar, cu toate astea, se simţea norocoasă că rămăsese în viaţă şi într-o stare relativ bună.

— Îmi pare rău, îi zise deodată Monica. Privea drept înainte. Eu am trimis bileţelele acelea… am vrut să te sperii ca să pleci de aici. Niciodată n-aş fi… îmi pare rău.

Uimită, Faith se lăsă pe spate, ridicându-se apoi imediat din cauza durerii usturătoare la contactul cu speteaza banchetei. Ar fi vrut să îi spună „Nu-i nimic”, dar apoi se răzgândi. Nu era deloc bine. Fusese cumplit de speriată şi se simţise îngreţoşată. Ea ştiuse că pe afară umbla liber un criminal. Monica nu ştiuse, dar asta nu era o scuză. Nu ea omorâse pisica, dar nici asta n-o scuza. Aşa că Faith preferă să păstreze tăcerea, lăsând-o pe Monica singură să-şi găsească iertarea pentru faptele ei.

Privi apoi cum un medic tânăr se apropie de Gray încercând să-l convingă să se aşeze şi să-l lase să-i pună pe faţă masca de oxigen. Gray însă se scutură de el, îi vorbi furios, după care îl îndreptă spre maşina de patrulare în care se afla ea.

— Am de gând să le spun şi lor, îi zise Monica, cu aceeaşi voce lipsită de viaţă. Lui Gray şi lui Michael. Despre bilete şi despre pisică. N-o să fiu arestată pentru că l-am împuşcat pe Alex... dar nu merit să scap nepedepsită.

Faith nu avu timp să-i răspundă. Medicul îşi adusese echipamentul lângă maşină şi-şi vârâse deja capul pe uşa deschisă. Lanterna îi cerceta ochii făcând-o să clipească, îi luă apoi pulsul, îi verifică arsurile de pe mâini şi de pe braţe după care încercă să-i pună masca de oxigen. Faith însă se retrase.

— Spune-i, îi zise arătându-l pe Gray, că o să mi-o pun după ce şi-o pune el.

Medicul o privi uimit, după care zâmbi înţelegător.

— Da, doamnă, îi răspunse după care plecă în fugă spre primul pacient recalcitrant.

Faith îl privi în vreme ce-i repeta spusele ei lui Gray. Gray se răsuci pe călcâie ca s-o privească. Ea ridică nevinovată din umeri. Jenat şi frustrat, înşfăcă masca de oxigen punându-şi-o neîndemânatic pe faţă. Imediat după aceea începu să tuşească iarăşi.

Pentru că promisese, trebui să se supună aceluiaşi tratament atunci când îi veni rândul. Medicii căzură de acord că plămânii îi funcţionau normal. Arsurile erau în majoritate de gradul unu cu câteva mai grave de gradul doi pe spate. Şi medicii din echipa nou-sosită voiau cu orice preţ ca ea să îl consulte chiar în noaptea aceea pe doctorul Bogarde. Gray era şi el cam în aceeaşi formă ca şi ea. Amândoi avuseseră noroc cu carul.

Excepţie făcând faptul că el îşi pierduse un prieten şi ea toate bunurile materiale, în afară de halatul cu care era încă îmbrăcată şi pantofii din picioare. Şi un depozit cu o maşină de tuns iarba şi

două rafturi goale, îşi reaminti. Avea asigurare şi pentru casă şi pentru maşină, dar era nevoie de timp ca să poată înlocui totul. Mintea-i obosită încercă din greu să inventarieze toate lucrurile pe care le avea de făcut: să-şi înlocuiască cărţile de credit, să obţină carnete de cec noi, să cumpere alte haine, să. Facă rost de o maşină, să-şi găsească un adăpost şi corespondenţa să-i fie înmânată pe noua adresă.

Atâtea lucruri de făcut şi se simţea atât de obosită încât nu mai era în stare de nici cel mai mic efort în acea direcţie. Cel puţin nimic nu era de neînlocuit, cu excepţia puţinelor fotografii care-i rămăseseră de la Kyle. Nu mai avusese şi alte amintiri de familie.

Cadavrul lui Alex tocmai era luat. Monica îl privi cum era încărcat în ambulanţă, ca să fie transportat la morga oraşului. Pentru că avusese o moarte violentă trebuia să i se facă autopsia.

— S-a folosit de mine vreme de şapte ani, şopti. Se prefăcea că eu eram de fapt mama. Se cutremură toată. Cum pot să-i spun lui Michael aşa ceva? întrebă cu o voce lipsită de expresie.

— Cine-i Michael?

Monica îi aruncă o privire nedumerită.

— Şeriful. Michael McFane. M-a cerut de nevastă.

Faith oftă. Toată acea încurcătură părea fără sfârşit.

— Nu-i spui, o sfătui, atingându-i braţul. Uită toată treaba asta, las-o undeva în trecut. Nu-l răni pe Michael spunându-i. Pe tine n-o să te cruţe de suferinţă şi Alex va mai avea la activ încă o victimă. Refă-ţi viaţa din momentul ăsta şi dă-i drumul mai departe fără să mai priveşti în urmă.

Monica nu-i răspunse, nici că era de acord cu ceea ce auzise nici că nu îi plăcea, dar Faith spera din

suflet să-i asculte sfatul. Se adunase de atâtea ori după nenorociri, încât ea ştia foarte bine valoarea mersului înainte fără priviri triste în urmă.

Imediat după aceea atât ea cât şi Gray au fost duşi la clinica doctorului Bogarde şi aşezaţi în camere de consultaţie separate. Doctorul micuţ şi gras îl examină mai întâi pe Gray; Faith îi putuse auzi discutând prin peretele subţire. Apoi doctorul dăduse buzna şi în camera micuţă în care Faith stătea cocoţată pe masă, destul de stânjenită. Îi curăţă şi-i bandajă rănile după care îi verifică încă o dată plămânii, după care îi aruncă o privire plină de simpatie.

— Ai unde să dormi în noaptea asta?

Faith zâmbi cu amărăciune şi scutură din cap.

— Atunci de ce să nu rămâi aici? Pari să cazi din picioare. Există o canapea extensibilă pe care o folosim uneori, aşa că, dacă vrei, eşti binevenită să te foloseşti de ea. Şi pot să-ţi dau o pijama de spital, să nu spui la nimeni, dar am furat-o de la un spital din Baton Rouge. Îi făcu cu ochiul. Câteva ore de somn bun pot face minuni câteodată. Asistentele mele vin pe la opt şi jumătate şi atunci poţi să-i suni pe cei de la asigurări, să-ţi cumperi haine noi şi să rezolvi celelalte probleme. Crede-mă, o să te simţi cu mult mai bine după ce o să dormi puţin.

— Mulţumesc, îi zise zâmbindu-i cu bunătate şi acceptându-i oferta. Greutăţile pe care le avea de întâmpinat fiind aproape goală, fără un mijloc de transport, fără bani lichizi sau cărţi de credit, erau aproape prea multe că să le poată face faţă în acel moment. Dimineaţa îi putea telegrafia lui Margot ca să-i trimită bani şi putea începe procesul de recuperare, dar în seara aceea pur şi simplu nu se mai simţea în stare de aşa ceva.

Doctorul Bogarde plecă din cameră şi, după câteva momente, îşi făcu apariţia Gray. Torsul şi faţa îi erau acoperite încă de fum, dar doctorul îi curăţase porţiunile arse şi îi pusese bandaje, aşa încât în momentul acela arăta ca o pisică bălţată. Bănuind că arăta la fel, dar nedorind să verifice în oglindă, se mulţumi doar să-i zâmbească.

Faţa lui se destinse într-un zâmbet obosit de răspuns.

— Doctorul Bogarde mi-a spus că eşti în regulă dar am vrut să mă asigur.

— Sunt bine, doar ceva cam obosită.

El încuviinţă din cap, după care, punându-şi braţele în jurul ei, o strânse la piept, oftând adânc în vreme ce savura apropierea de ea. Până când văzuse că era în regulă după ce o aruncase într-o parte, trăise parcă într-un fel de iad. Evenimentele din noaptea aceea încă îl mâi făceau să tresară; o parte din el era amorţită şi nedumerită, în vreme ce cealaltă parte simţea o durere de neexplicat. Nu conta că tatăl lui zăcea mort de doisprezece ani; el de-abia aflase despre moartea lui şi durerea era proaspătă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva şi cu Faith…

— Vino cu mine acasă, îi zise, presându-şi buzele de părul care mirosea puternic a fum, Nu-i păsa însă.

Uluită, ea se retrase puţin ca să-l poată privi mai bine.

— Nu pot să fac aşa ceva, izbucni.

— De ce nu?

— Păi, mama ta… Nu.

— Las-o pe mama în seama mea, îi zise. Poate că n-o să-i placă…

— E cam puţin spus! Faith scutură iarăşi din cap. Nu mă poţi arunca în faţa ei într-un asemenea moment. Tot ce s-a întâmplat în seara asta este de

ajuns ca s-o şocheze puternic. Doctorul Bogarde m-a lăsat să dorm aici şi am acceptat oferta lui.

— Uită de treaba asta, mormăi morocănos. Nu putea suporta să admită că Faith avea dreptate şi nu se putea împiedica să nu observe că nu avea de gând să se mişte de pe poziţia adoptată. Dacă nu vii cu mine acasă atunci o să te duc la motel.

— Dar nu am bani şi nici cărţi de credit…

Gray o îndepărtă de el, privind-o cu furie.

— Dă-o naibii, Faith, crezi că ţi-aş cere bani pentru cameră?

— Îmi pare rău, se scuză ea imediat. Sunt obişnuită să-mi plătesc singură totul, aşa că nu m-am gândit. Adevărul era că o cameră de motel ar fi fost mult mai confortabilă şi mult mai intimă.

El oftă şi se întinse să-i cuprindă obrazul în palmă. Furia îi dispăruse din priviri. Era de-a dreptul uimitor cum de florile puteau creşte în locurile cele mai afurisite, iar din buruienile familiei Devlin reuşise să crească o frumoasă floare sălbatică în persoana lui Faith.

— Haide, o îndemnă, ajutând-o să coboare de pe masa de consultaţii. Să-i spunem doctorului Bogarde că mergi cu mine.

Zece minute mai târziu opreau Jaguar-ul în faţa motelului şi Gray îşi descolăcea picioarele lungi din maşină ca să intre să ia o cheie. Mai erau o mulţime de lucruri de făcut în noaptea aceea cumplită. Fără să-i pese de cum arăta, intrase şi luase cheia, după care o condusese până la camera cu numărul unsprezece. Descuie uşa, aprinse lumina, după care păşi deoparte ca să-i permită să intre. Obosită, Faith trecu pe lângă el, privind cu plăcere în direcţia patului, l-ar fi plăcut tare mult doar să se întindă şi să doarmă, dar nu se îndura să murdărească cearceafurile curate cu

negreala de la fum.

Gray intră după ea, închise uşa şi o trase în braţe. Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, închizând ochii şi lăsând plăcerea s-o învăluie, simţindu-i trupul atât de solid şi de plin de viaţă. Moartea fusese atât de aproape…

Degetele lui îi încercuiră cu delicateţe încheietura unei mâini ca apoi s-o ridice şi să-i sărute degetele, înconjurându-i după aceea mâna cu palma mare.

— Mâine ne apucăm să dragăm lacul, îi zise deodată.

Ea îşi frecă obrazul de mâna lui, dorindu-l cu toată fiinţa.

— Îmi pare rău, îi zise cu blândeţe.

El respiră adânc.

— Or să fie o mulţime de lucruri de făcut. Nu ştiu când o să am un minut liber.

— Înţeleg. Şi eu am o mulţime de treburi de rezolvat. Toate cererile pentru banii de asigurare, chestii de genul ăsta. Ar fi fost plăcut dacă s-ar fi putut sprijini unul pe celălalt în timpul chinurilor ce urmau să vină, dar obligaţiile îi trăgeau în direcţii diferite. Şi pentru că dragarea lacului se făcea sub autoritatea forţei de poliţie, accesul la acel proces avea să fie limitat; ştia asta fără să trebuiască să-i mai explice cineva. Gray urma să fie acolo, dar niciun alt civil care să nu fie direct implicat în operaţiunea de dragare.

— Nu vreau să plec de lângă tine, murmură el, şi, într-adevăr părea incapabil să facă vreo mişcare, deşi noaptea cea lungă continua.

— Trebuie. Problemele mele sunt în principiu doar multă hârţogăraie şi cumpărături; pot să mă descurc şi singură. Tu ai probleme cu mult mai serioase.

El îi înălţă capul cu două degete, ochii negri

privindu-i cu intensitate pe cei verzi…

— O să stăm de vorbă când se va termina toată harababura asta, îi zise, promisiunea făcută părând aproape un legământ. O sărută, presiunea buzelor lui fiind caldă şi înviorătoare. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

O sărută iarăşi şi Faith îi ghici şovăiala. Îi mângâie părul încercând să-l reconforteze.

— Nu vreau să plec, îi mărturisi, sprijinindu-şi fruntea de fruntea ei. Cu doisprezece ani în urmă a trebuit să-i spun mamei că tata a părăsit-o pentru o altă femeie. Acum trebuie să-i spun că de fapt a fost omorât. La naiba, ceea ce mă deranjează este faptul că ştiu că treaba asta n-o s-o supere atât de rău ca părăsirea.

— Nu eşti tu responsabil pentru ceea ce simte sau nu simte ea, îi răspunse Faith, atingându-i buza cu degetul mare. Tu şi cu Monica l-aţi iubit, aşa că n-o să rămână nejelit.

— Monica. Buzele i se strânseră şi ochii începură să-i scapere. A mărturisit ce-a făcut, despre bilete şi despre pisică. Michael s-a făcut foc pe ea. Cu gluma ei idioată a încălcat câteva legi foarte severe.

— Lasă mai întâi lucrurile să se liniştească înainte să faci ceva, îl sfătui Faith. Familia este familie în fond şi la urma urmei. Nu trebuie să faci ceva pripit. Şi nu uita că şi ea a trecut prin multe necazuri. Propria ei familie fusese împrăştiată în cele patru zări şi viaţa îi era plină de pierderi, aşa că ştia foarte bine despre ce vorbea. Şi observă acea înţelegere în ochii lui Gray.

Căscă cu poftă fără să se poată abţine şi capul îi căzu pe umărul lui.

— Ăsta-i ultimul sfat pe care-l mai dau în noaptea asta, îi zise, după care căscă iarăşi.

El o sărută pe frunte după care se îndepărtă puţin de ea. Trebuia să facă eforturi serioase ca s-o poată părăsi, dar mai ştia şi că dacă nu pleca atunci, s-ar fi urcat iarăşi cu ea în pat.

— Atunci dormi şi tu puţin, scumpo. Şi sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

*

Faith îşi dădu seama în următoarele câteva zile că avea totuşi o prietenă în oraş. Fie că Halley Johnson auzise bârfa din oraş şi aflase unde anume stătea, fie că o sunase Gray şi îi spusese, rugând-o s-o ajute, Faith nu ştia şi nici nu se obosi să întrebe. Halley îi ciocăni la uşa camerei pe la ora zece a doua zi dimineaţă, punându-se la dispoziţia lui Faith.

Faith deja o sunase pe Margot şi aranjase să telegrafieze băncii din oraş ca să poată lua o sumă de bani, dar tot nu avea mijloace şi îmbrăcăminte ca să poată ajunge până acolo să ia banii. Şi avea mare nevoie să facă unele cumpărături şi nu era tocmai sigură că magazinele din oraş erau dispuse s-o servească. Situaţia dintre ea şi Gray se modificase considerabil dar nimeni din oraş nu ştia de treaba asta.

— Mai întâi să rezolvăm urgenţele, îi zise Halley atunci când Faith îi spuse că trebuia să meargă la bancă. O privi cu un ochi critic în vreme ce Faith se îndrepta spre maşina familiei Johnson. Arsurile nu mai erau aşa de dureroase şi cu toate astea se simţea ca lovită de camion, probabil în urma celor două căzături zdravene. O să te duc la mine acasă, îi zise Halley din nou. Şi foloseşte-te fără reţineri de fardurile mele, aranjează-ţi părul şi machiază-te puţin. Şi, cât o să fii ocupată cu treburile astea, dacă îmi dai măsurile, o să fac câteva cumpărături rapide pentru tine. Nimic

deosebit, zise, ridicând o mână ca să oprească protestele lui Faith. Doar lenjerie intimă, o bluză şi o pereche de pantaloni, ca să poţi scăpa de halatul ăla. Şi poţi să-mi plăteşti după ce îţi iei banii.

Problema pusă în acest fel, Faith se simţi incapabilă să refuze.

— Mulţumesc, îi zise zâmbindu-i lui Halley. Tocmai mă întrebam dacă o să pot să-mi cumpăr nişte haine de aici, din oraş.

— Sigur că da, îi răspunse Halley cu siguranţă în voce, dacă nu, îl sun pe Gray Rouillard chiar eu şi-i spun să-şi îndrepte ticăloşia. Şi în afară de asta, tot oraşul vuieşte că tatăl lui de fapt n-a fugit deloc cu mama ta, că tu ţi-ai dat seama cumva că a fost de fapt ucis şi te-ai întors în oraş ca s-o dovedeşti. Nu ne vine să credem de ce-a fost în stare să facă domnul Chelette. Închipuieşte-ţi doar, să se ia la ceartă cu cel mai bun prieten al său şi să-l omoare din greşeală şi apoi să ascundă crima în toţi aceşti ani! Probabil că investigaţiile tale l-au scos din minţi de s-a apucat să-ţi dea foc la casă. Este adevărat că a încercat să te împuşte dar că Monica Rouillard a fost mai rapidă şi l-a împuşcat ea prima?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Faith cu un ton ambiguu, întrebându-se care era de fapt versiunea oficială. Nu avea de gând să o contrazică indiferent de ce se spusese. Şi, din câte îşi dădea seama, doar ea şi Gray mai ştiau de legătura amoroasă a Monicăi vreme de şapte ani la care o silise Alex.

Halley o lăsă pe Faith la ea acasă, şi Faith se bucură din plin de un duş fierbinte, prelungindu-şi şederea în apa caldă şi spălându-şi iarăşi părul cu şampon cu aromă de căpşuni până când tot mirosul de ars îi dispăru. Luă de bună invitaţia lui Halley şi se unse cu cremă parfumată din cap şi până în picioare,

după care se simţi aproape iarăşi om. Se folosi doar de foarte puţin fard, cât să-i dea puţină culoare în obraji şi de un strop de fixativ ca să-i stea părul mai bine. Până să termine, Halley se şi întorsese de la cumpărături, cu un pachet imens care din fericire conţinea şi o periuţă de dinţi nouă.

Hainele erau foarte simple, chiloţi şi sutien de bumbac şi un costum tricotat, pantalon şi tunică. Şi doar faptul că avea iarăşi lenjerie de corp şi i se părea minunat. Fusese cumplit de jenată ştiind că era goală puşcă pe sub halat şi pijamaua de la spital. Halley avea un ochi foarte bun la culori; costumul pe care-l alesese era de un roz foarte pal. O femeie cu un păr de culoarea morcovului nu ar fi putut să poarte aşa ceva, dar părul lui Faith era închis la culoare, aproape rubiniu ca vinul, şi faptul că ştia cât de bine îi stătea în roz o ajuta foarte mult să se simtă mai bine.

Halley rămase cu ea aproape toată ziua, ducând-o cu maşina oriunde avea nevoie să meargă, în primul rând şi cel mai important, la bancă. Să aibă o mie de dolari bani gheaţă o făcu să se simtă şi mai bine şi primul lucru pe care-l făcu a fost să-i dea înapoi banii lui Halley pentru haine. Următoarea vizită a fost la biroul de asigurări care se ocupa atât de case cât şi de maşini. Faith îşi revenise destul ca să se amuze de simpatia evidentă de care se bucura în faţa funcţionarului de la agenţie, care o trata aproape cu deferenţă; linia dintre notorietate şi celebritate era foarte subţire, dar, era evident că acum intrase în partea celebrităţilor.

În vreme ce dimineaţa trecea cu repeziciune, se simţea nemulţumită de noul ei statut. Pentru că nu mai avea niciun fel de act de identitate, agentul de asigurare trebui să verifice totul în amănunţime ca să poată primi alte cărţi de credit care să le înlocuiască

pe cele vechi şi asta deoarece companiile care se ocupau de cărţile de credit nu le dădeau oricui i se năzărea să le ceară. Noile cărţi de credit urmau să fie expediate agentului de asigurări, de unde le putea ridica de abia a doua zi dimineaţa. Compania de asigurări urma să aibă grijă să-i facă rost şi de o altă maşină de închiriat care urma să fie acolo în acea după-amiază.

Următorul pas important erau cumpărăturile, iar Faith avea nevoie de atât de multe lucruri încât mintea aproape nu putea concepe enormitatea cheltuielilor. Chiar şi atunci când fuseseră alungaţi din oraş, nu-şi pierduse toate lucrurile, aşa de amărâte cum erau. De această dată însă trebuia s-o ia de la zero, numai că de această dată avea şi resurse.

Halley cea eficientă îi sugeră să facă o listă ca astfel să-şi ordoneze puţin şi gândurile. Valiză, poşetă, portofel, şampon, săpun, deodorant, pasta de dinţi, tampoane, farduri şi parfum, aparat de ras, perie, piepten, uscător de păr şi fier de călcat, lenjerie de corp, ciorapi, haine şi pantofi.

— Doamne, se văită Faith privind lista, care devenea din ce în ce mai lungă. Toate astea costă o avere.

— Doar pentru că le cumperi pe toate odată. Tot ce este pe listă este un lucru pe care mai devreme sau mai târziu tot l-ai fi cumpărat. Şi oricum la ce ai fi dispusă să renunţi? La farduri?

— Fii serioasă! exclamă Faith izbucnind apoi amândouă în râs. Era primul ei hohot de râs pe ziua aceea şi se simţea foarte bine.

Se opriră la magazinul universal al oraşului şi umplură două cărucioare. Chiar dacă îşi ţinea cumpărăturile sub observaţie şi se limita la un minimum strict, erau toate lucruri importante. Din

păcate, niciun fel de pantof din magazin nu i se potrivea, aşa că trebuiau să se oprească şi pe la un alt magazin. Însă Halley se bucura atât de mult de întregul proces încât o făcu şi pe Faith să savureze expediţia. Nu participase niciodată la acel ritual al cumpărăturilor între fetele din America şi pentru ea era o experienţă cu totul nouă.

Halley se făcu apoi fără să vrea ecoul gândurilor ei.

— Oho, asta mai zic şi eu distracţie. N-am mai făcut treaba asta de o viaţă. Trebuie neapărat s-o facem iarăşi, în alte circumstanţe, desigur.

Suma totală făcu o gaură serioasă în banii primiţi. După ce terminară cu totul, Faith îşi dădu seama că era extenuată, şi, atenta Halley o conduse înapoi la motel.

În seara aceea o sună şi Gray care părea la fel de obosit ca şi ea.

— Cum te simţi, scumpo? o întrebă. Ai reuşit să rezolvi totul?

— Sunt bine, îi răspunse ea. Cel puţin în stare de funcţionare. Reuşise să doarmă vreo două ore, dar n-o ajutaseră prea mult. Agenţia de asigurare are grijă de toate formalităţile pentru o altă maşină şi pentru alte cărţi de credit, aşa că s-a rezolvat cu problema asta. Halley m-a dus la cumpărături aşa că acum am şi haine.

— La naiba!

Faith ignoră comentariul deşi pe buze îi înflorise un zâmbet.

— Dar tu cum te simţi?

— Ca şi cum aş avea cu trei zile mai mult decât pământul pe care-l calc.

Faith ezită, nefiind foarte sigură dacă voia să afle răspunsul la următoarea întrebare.

— Aţi găsit ceva până acum?

— Nu, încă nu. Vocea îi părea încordată.

— Şi cum se simte Monica?

Gray oftă.

— Nu ştiu. Stă cu capul plecat tot timpul. Ea şi cu Mike vor trebui să rezolve singuri încurcătura asta; nu pot să intervin pentru ea.

— Ai grijă de tine, îi zise Faith, tandreţea vibrându-i în voce.

— Şi tu la fel, îi răspunse Gray cu blândeţe.

Imediat după ce termină convorbirea cu el, Faith o sună pe Renée. Când o ceru pe maică-sa la telefon, bunica îi răspunse pe o voce supărată:

— Nu-ţi dai seama că a plecat? Şi-a luat hainele şi a şters-o hoţeşte cu două nopţi înainte. De atunci n-am mai auzit nimic de ea.

Faith îşi simţi inima grea. Renée probabil intrase în panică după ce mărturisise ce se întâmplase la casa de vară şi acum fugise iarăşi fără motiv.

— Bunico, dacă ai vreo veste de la ea, este ceva ce aş vrea să-i spui. Şi este foarte important. Bărbatul care l-a omorât pe Guy Rouillard este mort. De acum înainte nu mai are de ce să se teamă.

Bunica ei rămase tăcută câteva momente.

— Deci din cauza asta era aşa de nervoasă, îi zise într-un final. Păi, poate c-o să sune. A mai lăsat câteva lucruri aşa că s-ar putea să se întoarcă după ele. Oricum, dacă mă sună, îi spun noutăţile.

Maşina domnului Pleasant a fost scoasă din lac a doua zi după-amiaza. Domnul Pleasant era înăuntrul ei.

Probabil la ordinele lui Gray, un ajutor de şerif îşi făcu apariţia la motel ca s-o anunţe pe Faith. Tânărul se simţea stânjenit şi respectuos în acelaşi timp, frământându-şi pălăria în mâini. Nu-i putea spune cum anume murise domnul Pleasant, dar cadavrul fusese

deja transportat la morga oraşului fiind aşezat alături de cadavrul ucigaşului său. Faith fu nevoită să-şi înăbuşe protestul instinctiv, ştiind că ar fi fost fără rost.

După plecarea ajutorului de şerif, se aşează pe pat şi plânse îndelung, după care îl sună şi pe detectivul Ambrose. Bietul domn Pleasant nu mai avea niciun fel de familie, dar detectivul promise să afle ce aranjamente făcuse domnul Pleasant pentru propria-i înmormântare, ţinând cont că era la curent cu starea precară a inimii lui. Existau o mulţime de formalităţi ce trebuiau efectuate, mai ales că moartea lui fusese violentă, dar, cum ucigaşul era şi el mort, nu era nevoie de dovezi suplimentare pentru un proces.

Cadillac-ul lui Guy Rouillard a fost găsit în dimineaţa următoare, nu prea departe de locul în care fusese descoperită maşina domnului Pleasant. Scheletul de pe bancheta din spate era tot ce mai rămăsese din tatăl lui Gray. Metoda lui Alex Chelette de a se descotorosi de cadavre fusese foarte simplă: le pusese în maşini, aşezase o cărămidă pe pedala de acceleraţie după care băgase maşinile în viteză. Şeriful McFane fusese cel care se gândise că ar fi fost mai uşor dacă ar fi găsit maşinile şi pe lac nu existau decât trei locuri suficient de adânci ca să le ascundă. Cu o arie restrânsă pentru cercetări, nu le trebuise multă vreme ca să descopere cadavrele.

Faith nu reuşi să vorbească cu Gray, dar informaţiile zburau deasupra oraşului şi aflase deja că Gray era ferm hotărât să-i facă pe cei de la poliţie să-i elibereze cadavrul cât mai repede ca să poată fi înmormântat cu o întârziere de doisprezece ani. Noelle Rouillard îşi făcu şi ea apariţia în oraş, prima dată de la dispariţia soţului ei, arătând şi tragic şi incredibil de frumoasă în rochia neagră. Afirmaţia cinică a lui Gray cu privire la reacţia mamei lui nimerise drept la ţintă;

să fie văduvă era de o mie de ori mai bine decât să fie abandonată. Acum că toată lumea ştia că soţul n-o părăsise pentru târfa oraşului, îşi putea ţine iarăşi capul sus.

Înmormântarea avu loc la patru zile după descoperirea rămăşiţelor lui Guy. Deşi ştia că oamenii vor comenta apariţia ei la ceremonie, Faith îşi cumpără o rochie neagră şi participă la întregul serviciu funerar, aşezându-se într-o stranã în spatele lui Halley şi a familiei ei. Gray n-o observă în biserică, dar, după terminarea serviciului divin, când sicriul fusese deja transportat la locul în care urma să fie îngropat, privirile sale fură atrase de strălucirea roşcată a părului ei.

Stătea alături de Monica, susţinând-o cu un braţ de talie. Şeriful McFane era în cealaltă parte, aşa că Faith bănui că logodna nu fusese ruptă. Noelle avea sprijinul prietenilor cu care nu se văzuse vreme de doisprezece ani. Faith era cam la zece metri distanţă, separată de el de un grup de oameni, dar privirile li se întâlniră şi îşi dădu seama că se gândea la ceea ce-i spusese ea. Guy era sincer plâns de către copiii lui; ce simţea Noelle nu conta deloc.

Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui, sorbindu-l parcă din priviri. Părea obosit dar foarte sobru. Părul lung era îngrijit pieptănat pe spate şi strâns la ceafă şi era îmbrăcat cu un superb costum de mătase neagră, cu croială italienească. Transpiraţia îi lucea pe frunte din cauza căldurii de la amiază.

Nu făcu nicio mişcare ca să se apropie de el, iar el nu făcu nici un gest prin care s-o cheme. Ceea ce era între ei era ceva cu totul intim şi în niciun caz pentru ochii publicului sosit la înmormântarea tatălui său. Gray ştia foarte bine că avea tot sprijinul ei, doar îi plânsese în braţe. Era suficient faptul că se afla

acolo.

Tocmai când plecau de lângă mormântul proaspăt, Faith o zări pe Yolanda Foster, stând de una singură; Lowell nu părea să fie prin apropiere. Se vedea că plânsese timp îndelungat deşi în acele momente avea ochii uscaţi în vreme ce privea spre mormânt, pe faţă citindu-i-se durerea sinceră din inimă. Apoi păru să se adune pentru că se întoarse să plece şi ea, iar Faith simţi cum toate piesele acelui joc de răbdare se aranjau singure la locul potrivit.

Niciodată nu i se păruse logic ca Guy să renunţe la tot pentru Renée, nu după toţi acei ani în care fuseseră amanţi. Alex spusese că Guy avusese de gând să divorţeze de Noelle, şi asta avea parcă ceva mai mult sens, numai că Faith îşi dădu deodată seama că Guy nu cu Renée plănuise să se însoare. După toţi acei ani de distracţii, Guy Rouillard se îndrăgostise în vara aceea tocmai de soţia primarului. Şi protejase reputaţia Yolandei până-n pânzele albe, nespunându-i nici celui mai bun prieten al său despre relaţia pe care o avea cu ea. Bârfa despre legătura lor se aflase cumva, pentru că altfel n-ar fi avut de unde să ştie tocmai Ed Morgan, dar nu fusese ceva de care să ştie tot oraşul. Era chiar posibil ca Renée să-i fi spus lui Ed că Guy se întâlnea pe ascuns cu soţia primarului.

Yolanda şi Guy îşi făcuseră planuri secrete. Iar acum, după toţi acei ani, Yolanda aflase că de fapt iubitul ei n-o părăsise. Până la urmă, Guy era jelit sincer şi de altcineva în afară de copiii lui.

*

Se făcuse deja seara târziu când scăpară de toţi vizitatorii şi când Gray avu parte de puţină linişte în compania familiei lui. Îşi sorbea băutura în vreme ce o

studia pe Noelle, care era cu mult mai veselă că-şi îngropase soţul decât fusese vreme de doisprezece ani cât acesta lipsise. Avea nevoie de Faith, cugetă. Voia să fie împreună cu ea. Faptul că o văzuse la cimitir îi ascuţise foamea parcă şi mai mult. Foame sexuală, emoţională, mentală. Pur şi simplu o dorea în toate felurile posibile. Îşi amintea încă cum îi tresărise inima atunci când îi spusese că-l iubeşte, îşi amintea de momentul acela de bucurie orbitoare. Şi, ca un prost, nu-i spusese că şi el o iubea, dar era o greşeală pe care avea de gând s-o corecteze imediat ce aveau să fie singuri într-o încăpere.

Însă, în acel moment, avea să le spună ceva mamei şi surorii lui.

— O să mă însor, le zise foarte calm.

Două perechi de ochi uluiţi îl priviră deodată. Observă uimirea Monicăi, apoi acceptarea din priviri şi înclinarea uşoară a capului.

— Zău, dragă? murmură Noelle. Îmi pare rău, dar nu mai sunt la curent cu viaţa ta socială. E cumva cineva din New Orleans?

— Nu, este Faith Devlin.

Foarte calmă, Noelle îşi aşeză deoparte paharul cu vin.

— Gluma ta este de foarte prost gust, Grayson.

— Nu este deloc o glumă. Mă însor cu ea imediat ce termin cu toate problemele.

— Îţi interzic să faci aşa ceva! izbucni ea.

— Nu poţi să interzici nimic, mamă.

Deşi vorbise foarte clar, Noelle reacţiona ca şi cum ar fi pălmuit-o. Se ridică în picioare ţinându-se la fel de dreaptă precum o regină.

— Mai vedem noi. Tatăl tău poate că s-a asociat cu gunoaiele societăţii, dar cel puţin nu le-a adus acasă aşteptându-se ca eu să mă asociez cu ele.

— Este de ajuns! ridică Gray vocea, aproape amenințător.

— Ba dimpotrivă, dacă te cobori într-atât încât să te însori cu o asemenea târfă, o să descoperi că este de-abia începutul. O să-i fac viaţa atât de îngrozitoare încât...

— Ba n-o să-i faci viaţa îngrozitoare, o întrerupse el, trântind paharul pe masă încât băutura se revărsă peste margini. Mamă, dă-mi voie să-ţi definesc poziţia din casa asta. Ştiu foarte bine ce-i în testamentul tatei. Ţi-a lăsat destui bani cât să trăieşti în mare stil toată viaţa, dar tot restul este al meu şi al Monicăi. Dacă te porţi cum trebuie şi dacă o s-o tratezi pe soţia mea cu cea mai mare politeţe, vei putea continua să locuieşti tot aici şi pe mai departe. Dar să nu mă înţelegi greşit; prima dată când o necăjeşti, eu cu mâna mea te conduc până la uşă. E destul de clar?

Noelle se dădu înapoi, cu faţa palidă şi ochii goliţi de expresie în faţa hotărârii fiului ei.

— Monica, zise cu o voce subit slăbită. Ajută-mă să urc în camera mea, dragă. Bărbaţii sunt atât de necivilizaţi...

— Mai pune-ţi pofta în cui, mamă, îi răspunse Monica cu oboseală în glas.

— Cum? Cuvintele erau muşcătoare.

Monica încercă să se întărească. Era la fel de palidă ca şi Noelle, dar nu dădu înapoi.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar cred că Gray merită să fie fericit. Dacă nu vrei să participi la nunta lui, foarte bine, dar eu voi fi acolo sunând din clopoţel. Şi, dacă tot suntem la acest subiect, trebuie să-ţi spun că şi eu mă mărit. Cu Michael McFane.

— Cine? întrebă Noelle cu faţa şi mai palidă.

— Şeriful.

Nemulţumirea îi încreţi buzele lui Noelle.

— Şeriful! Zău aşa, dragă, şeriful este…

— Perfect pentru mine, termină Monica cu fermitate fraza. Părea şi speriată şi încântată că în sfârşit reuşise s-o înfrunte pe Noelle. Dacă vrei să vii la nunta mea, o să fiu foarte mulţumită, dar nu mă poţi opri să mă căsătoresc cu el. Şi, mamă, cred că te-ai simţi mult mai fericită dacă te-ai muta la New Orleans.

— Ce idee bună, zise Gray, făcând cu ochiul în direcţia surorii lui.

A doua zi dimineaţa, Faith plecă la New Orleans ca să participe la funeraliile domnului Pleasant. Sperase ca Gray s-o sune, dar înţelegea de ce n-o făcuse. Îl bătuse la cap pe şerif fără milă ca să elibereze mai repede trupul neînsufleţit al domnului Pleasant şi aşa aflase că Gray era implicat în procesul de a legaliza cât mai repede testamentul lui Guy, folosindu-şi toată influenţa pe care o avea în această direcţie. Dificultăţile legale ale scrisorii false de succesiune sub care acţionase de-a lungul acelor ani erau, aproape nule de vreme ce testamentul spunea foarte clar că toată averea îi rămânea lui şi Monicăi, dar mai erau încă destule probleme de rezolvat.

Margot veni şi ea cu avionul până la New Orleans, bănuind după voce că Faith era mult mai supărată decât lăsase să se înţeleagă în legătură cu moartea domnului Pleasant. Scurtul serviciu funerar a fost ţinut în compania câtorva oameni: câţiva vecini, ea şi cu Margot şi femeia micuţă cu păr alb de la biroul lui Houston H. Manges. Spre marea ei surprindere apăru şi detectivul Ambrose, îmbrăcat în acelaşi costum obosit şi ponosit. O bătu pe Faith consolator pe mână de parcă ar fi făcut parte din familia domnului Pleasant, în vreme ce ochii iscoditori de poliţist n-o slăbeau pe Margot nicio secundă.

Prea obosită ca să facă drumul înapoi spre casă, Faith îşi luă o cameră la hotel pentru o noapte. Margot se hotărâse să rămână şi ea; nu era nimic surprinzător în asta – ieşea seara împreună cu detectivul.

— Nu mă culc cu bărbaţii încă de la prima întâlnire, îi mărturisi a doua zi lui Faith, învârtindu-se nervoasă prin cameră. Pur şi simplu n-o fac. Este prea periculos şi în afară de asta şi nepoliticos. Nu putu sta liniştită nici măcar în timpul micului dejun servit în cameră de către angajaţii stilaţi ai hotelului; se juca cu şerveţelul, cu bijuteriile sau cu hainele. Privirea îi tot fugea prin cameră părând să găsească totul de-a dreptul fascinant. Poate că sunt de modă veche, dar încă mai cred că sexul trebuie să aştepte cel puţin până când se face o propunere clară în căsătorie sau un angajament de logodnă lungă, sau de aşteptat până la cununie, ceea ce e încă şi mai bine. Femeile riscă prea mult culcându-se cu bărbaţii care nu le sunt soţi…

— Deci, a fost bun de ceva? o întrebă Faith, sorbind din cafea.

Margot îşi aşeză palmele pe piept clipind dramatic.

— Doamne, dacă a fost bun! Sări iarăşi în picioare şi se apucă să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Nici nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, pentru că eu pur şi simplu nu fac aşa ceva, dar tipul se hotărâse deja şi am fost luată pe sus, pur şi simplu n-am avut cale de scăpare. Mă rog, nu m-am exprimat chiar foarte bine. Despre calea de scăpare, pentru că în cele din urmă am… Se opri şi se înroşi toată. Faith aproape că se înecă cu cafeaua, atât de tare râdea. Vrea să mă vadă şi în seara asta însă i-am spus că am un avion spre Dallas şi că ar trebui să mă caute pe acolo dacă vrea să mă vadă iarăşi. Margot îşi privi neliniştită prietena. Crezi că există vreun mijloc prin care aş

putea încetini povestea asta ca să-mi revin la ritmul normal?

— Poate, îi răspunse Faith care nu părea impresionată, o mai văzuse pe Margot îndrăgostită şi nu credea că exista ceva pe lume care s-o încetinească cât de cât.

Îşi petrecură dimineaţa la cumpărături, înlocuind garderoba lui Faith cu haine luate din magazinele elegante ale New Orleans-ului. Plecă de acolo cam pe la ora două a amiezei, dându-i lui Margot şi timpul şi intimitatea necesare unei alte întâlniri cu detectivul Ambrose.

Ajunse la motel, căminul ei temporar, pe la ora patru. Reubin îi făcu cu mâna, după care ieşi ca s-o ajute să care cumpărăturile în cameră. Apoi, obosită şi înfometată, se urcă în maşină şi o porni spre cafeneaua lui Halley.

Trăncăni puţin cu Halley, după care comandă salată de pui, care devenise deja un fel de obicei. Se aşezase într-un separeu cu spatele spre uşă şi tocmai i se adusese sandvişul când auzi uşa deschizându-se cu putere şi o linişte suspectă se lăsă deodată peste întreaga cafenea.

Uimită, îşi ridică privirile şi-l descoperi pe Gray Rouillard privind-o furios. Probabil că-l sunase Reubin, cugetă Faith absentă. Părul negru era lăsat liber, atârnându-i în jurul umerilor.

— Unde dracului, lătră spre ea, ai fost până acum?

— New Orleans, îi răspunse pe un ton potolit, deşi era perfect conştientă de interesul tuturor celor din jur.

— Şi ţi-aş fi cerut prea mult dacă mi-ai fi zis şi mie unde te duceai? izbucni Gray.

— Am fost la înmormântarea domnului Pleasant,

îi răspunse.

Gray se vârî în separeu în faţa ei, o parte din mânie dispărând ca un fum. Pe sub masă, picioarele lui lungi le strânseră pe ale ei, iar pe masă, întinse mâinile ca să-i poată cuprinde mâinile.

— M-ai speriat al nai… foarte tare, îi mărturisi, ajustându-şi cuvintele situaţiei în care se aflau. N-ai cerut nota de plată dar Reubin mi-a spus că te-a văzut cum puneai valiza în maşină. L-am pus chiar să-ţi deschidă uşa de la cameră să văd dacă ţi-au mai rămas lucruri pe acolo.

— N-aş fi plecat din oraş fără să-ţi spun, îi zise, amuzându-se în sinea ei că el îşi putuse închipui că părăsise Prescott-ul definitiv.

— Ar fi mai bine să n-o faci, murmură el. Mâinile i se strânseră în jurul mâinilor ei. Ascultă, începu şi apoi se opri. Ah, la naiba, ştiu că ăsta nu-i tocmai locul potrivit pentru aşa ceva, dar încă am o tonă de hârţoage de aranjat şi nu ştiu câtă vreme o să treacă până să văd lumina zilei. Vrei să te măriţi cu mine?

Reuşise s-o surprindă. Mai mult de atât, o uluise de-a binelea. Faith se lăsă pe spate, nefiind în stare să scoată niciun sunet. Gray voia să se însoare cu ea? Nici măcar nu îndrăznise să se gândească la o asemenea posibilitate.

Cu trecuturile lor atât de încâlcite… cu situaţia de-a dreptul spinoasă cu mama şi cu sora lui… ei bine, nu i se păruse deloc o alternativă viabilă.

Evident, el luase tăcerea ei drept un refuz pentru că sprâncenele i se adunaseră deasupra nasului. Fiind Gray, se apucă imediat să ia măsuri nemiloase ca să îndrepte situaţia şi să obţină ce-şi dorea.

— Trebuie să te măriţi cu mine, zise destul de tare încât toată lumea din cafenea să-l poată auzi. În pântecul tău este fetiţa mea. O să aibă mare nevoie de

un tată şi tu ai nevoie de un soţ.

Faith gemu, ochii mărindu-i-se de oroare.

— Nemernicule! ţipă isterizată, încercând să iasă din separeu. Nu era deloc gravidă şi o ştia foarte bine, pentru că ciclul îi venise la timp, cu trei zile în urmă. Avu deodată impresia cumplită că întreaga încăpere era plină de feţe avide, care o priveau nemilos, iar Gray avea o expresie foarte satisfăcută în vreme ce rânjea încântat, bucurându-se de furia pe care o stârnise. Poate chiar observase sclipirea de ameninţare din ochii ei, dar nu fusese destul din punctul lui de vedere. Mâna ei se mişcă fulgerător spre paharul cu ceai de la gheaţă după care îl aruncă pe tot pe faţa lui.

— Nu sunt gravidă! ţipă.

Gray ieşi şi el din separeu ştergându-şi ceaiul de pe faţă cu şerveţelul lui Faith.

— Poate că nu eşti acum, dar dacă vrei să fii, mai bine ne-am căsători.

— Mărită-te cu el, o sfătui Halley, aplecându-se peste tejghea. Zâmbea cu gura până la urechi. Şi fă-i viaţa un iad. O merită după ce ţi-a făcut adineauri.

— Mda, îi spuse şi el imediat. O merit.

Faith îşi ridică privirile spre el.

— Dar cum rămâne cu mama ta? îl întrebă.

El ridică nepăsător din sprâncene.

— Ce-i cu ea?

Faith deschise gura ca să ţipe iarăşi la el, însă Gray ridică imediat mâna ca s-o oprească.

— I-am spus şi ei şi Monicăi că am de gând să mă însor cu tine. Mama a intrat imediat în sindromul ei acut de dezaprobare, dar Monica i-a spus verde în faţă să-şi mai pună pofta în cui… Cel mai caraghios lucru pe care l-am văzut vreodată. Ochii îi străluceau maliţios, amintindu-i în mod special lui Faith de cele petrecute între ei doi în clădirea municipală. Monica

ne-a transmis cele mai bune urări; ea şi cu Michael se căsătoresc săptămână viitoare. Şi i-a sugerat foarte fermă mamei să facă bine şi să se mute la New Orleans, oricum i-a plăcut mai mult oraşul ăla decât micul nostru Prescott. Aşa că, scumpa mea, o să trebuiască să stau singur în tot căsoiul ăla mare şi am nevoie de roşcată mea dragă ca să-mi ţină de urât.

Vorbise foarte serios. Faith îşi înghiţi nodul din gât, iarăşi incapabilă să mai spună ceva. Gray îşi înclină puţin capul şi-i zâmbi plin de tandreţe.

— Şi mai e ceva ce aş fi vrut să-ţi spun, murmură. Te iubesc, scumpo. Ar fi trebuit să ţi-o fi spus mai din timp, dar lucrurile au început să se precipite şi n-am mai apucat.

Faith se gândi mai întâi să-l pocnească. Se gândi chiar să ia paharul altcuiva şi să i-l arunce în faţă. Însă, în loc de asta îi răspunse fericită:

— Da.

El îşi desfăcu braţele larg şi ea intră în semicercul care se închise imediat, în acompaniamentul frenetic al aplauzelor celor aflaţi pe la mese.

SFÂRŞIT